Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Thackeray, William Makepeace.; oversatte af Axel Damkier.
Titel | Title:	Thackerays Romaner
Alternativ titel | Alternative title:	Forfængelighedens Marked : en Roman uden en Helt.
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 2
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : E. C. T. Wætzold, 1877-78
Fysiske størrelse | Physical extent:	3 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at krediterе ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

THACKERAYS ROMANER.

OVERSATTE

AF

AXEL DAMKIER.

II. BIND.

KJØBENHAVN.

E. C. T. WÆTZOLD.

P. BLOCHS EFTF.

1877.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

I. Cohens Bogtrykkeri.

FORFÆNGELIGHEDENS MARKED.

EN ROMAN UDEN EN HELT

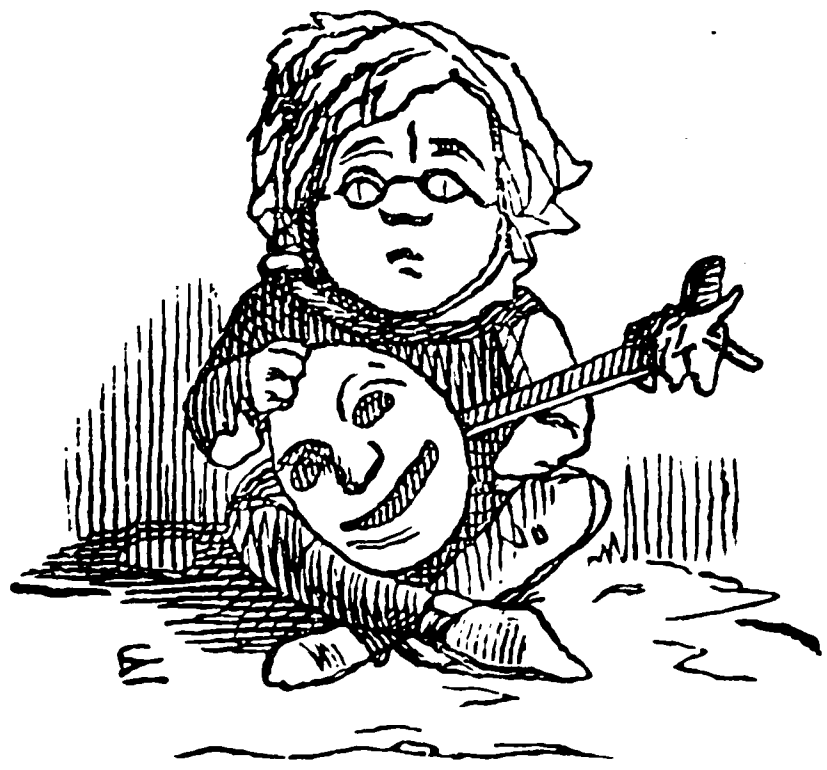
AF

WILLIAM MAKEPEACE THACKERAY.

OVERSAT AF

AXEL DAMKIER.

ANDEN DEL.

KJØBENHAVN.

E. C. T. WÆTZOLD.

P. BLOCHS EFTF.

1877.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

I. Cohens Bogtrykkeri.

Indhold af anden Del.

	Pag.
Første Kapitel. Mellem London og Chatham	1
Andet Kapitel. I hvilket Amelia støder til sit Regiment	15
Tredie Kapitel. I hvilket Amelia trænger ind i Nederlandene	27
Fjerde Kapitel. Brüssel	44
Femte Kapitel. „Den Pige, jeg lod tilbage“	67
Sjette Kapitel. I hvilket Jos Sedley tager sig af sin Søster.	84
Syvende Kapitel. I hvilket Jos flygter, og Krigen bringes til Ende	106
Ottende Kapitel. I hvilket Miss Crawleys Slægtninge ere meget omhyggelige for hende	134
Niende Kapitel. James Crawleys Pibe bliver slukket	153
Tiende Kapitel. Enke og Moder	183
Elvte Kapitel. Hvorledes man kan leve godt med en Indtægt af Ingenting om Aaret	203
Tolvte Kapitel. Æmnet fortsættes	219
Trettende Kapitel. En Familie i meget smaa Omstændigheder	246
Fjortende Kapitel. Et kynisk Kapitel	272

Pag.
Femtende Kapitel. I hvilket Becky anerkjendes af Familien. 289
Sextende Kapitel. I hvilket Becky atter besøger sine Forfædres Haller..... 305
Syttende Kapitel. Som handler om Familien Osborne..... 327
Attende Kapitel. I hvilket Læseren maa omsejle det gode Haabs Forbjerg..... 340
Nittende Kapitel. Mellem London og Hampshire..... 357
Tyvende Kapitel. Mellem Hampshire og London..... 376
Enogtyvende Kapitel. Kampe og Prøvelser..... 392
Toogtyvende Kapitel. Gaunt House 407
Treogtyvende Kapitel. I hvilket Læseren bliver indført i det allerfineste Selskab..... 422

Første Kapitel.

Mellem London og Chatham.

Da vor Ven George, som det sømmede sig for en højtstaaende fashionable Person, forlod Brighton i Karet med fire Heste for, kjørte han stadselig til et fint Hotel i Cavendish Square, hvor en Suite prægtige Værelser og et Bord, der var pragtfuldt udpyntet med Sølvservice og omgivet af et halvt Dusin sorte og tause Opvartere, vare rede til at modtage den unge Herre og hans Brud. George fungerede med en fyrstelig Mine som Vært for Jos og Dobbin, og Amelia præsiderede, for første Gang og med megen Undseelse og Frygtsomhed, ved hvad George kaldte hendes eget Bord.

George gjorde Udsættelser paa Vinen og jagede omkring med Tjenerne paa en kongelig Maade, og Jos tog med stor Tilfredshed til sig af Skildpaddesuppen. Dobbin hjalp ham til den, thi Husets Frue, for hvem Terrinen var stillet, var saa uvidende om dens Indhold, at hun stod i Begreb med at øse op for Mr. Sedley uden at give ham hverken Kalipash eller Kalipee*).

*) To Bestanddele i Skildpaddesuppen.

Overs. Anm.

Den prægtige Middag og de pragtfulde Værelser, i hvilke den blev serveret, foruroligede Dobbin, som gjorde George Bebrejdelser derfor efter Middag, medens Jos sad og sov i den store Lænestol. Men det var forgjæves, at han gjorde Indvendinger imod den Ødselhed at traktere med ægte Skildpadde og Champagne, hvilket Traktement var en Erkebiskop værdigt.

— Jeg har altid været vant til at rejse som en Gentleman, sagde George, og min Kone skal Fanden ta'e mig rejse som en Lady. Saalænge der er en Skilling i Lommen, skal hun ikke komme til at mangle Noget, sagde den ædelmodige Fyr, som var helt tilfreds over sin egen Sjælsstorhed.

Dobbin forsøgte heller ikke at overbevise ham om, at Amelias Lykke ikke var koncentreret i Skildpaddesuppe.

Lidt efter Middag udtrykte Amelia frygtsomt et Ønske om at gaa hen og besøge sin Moder, hvortil George efter nogen Mumlen gav sin Tilladelse. Og hun trippede ind i sit enormt store Soveværelse, midt i hvilket der stod en enormt stor Himmelseng, »i hvilken Kejser Alexanders Søster sov, da de allierede Souverainer vare her«, og tog med største Ivrighed og Tilfredshed sin lille Hat og sit Shavl paa. George sad endnu og drak Rødvin, da hun vendte tilbage til Spisestuen, og gjorde ikke noget Tegn til at ville rejse sig.

— Kommer Du ikke med, Kjæreste? spurgte hun ham.

Nej! Den »Kjæreste« havde »Forretninger« denne Aften. Hans Tjener skulde hente en Vogn og følge med hende. Og da Vognen holdt for Hotellets Dør, gjorde Amelia et lille

skuffet Knigs for George, efter forgjæves at have kiget ham ind i Ansigtet en eller to Gange, og gik melankolsk ned ad den store Trappe, fulgt af Kaptajn Dobbin, som førte hende til Vognen og saa den kjøre afsted til sit Bestemmelsessted. Den rigtige Kammertjener skammede sig for at sige Adressen til Hyrekusken i Hotelopvarternes Nærværelse og lovede at give ham nærmere Instruktioner, naar de kom længere bort.

Dobbin spadserede hjem til det gamle Kvarter i »The Slaughters« og tænkte højst sandsynlig, at det vilde være herligt at være i Hyrevogn sammen med Mrs. Osborne. George var øjensynlig af en helt anden Mening, thi da han havde drukket Vin nok, gik han i Theatret og saa Mr. Kean som Shylock. Kaptajn Osborne var en stor Ynder af dramatiske Forestillinger og havde selv med meget Held spillet tragiske Roller ved forskjellige private Garnisonsforestillinger. Jos vedblev at sove længe efterat det var blevet mørkt, indtil han for op, vækket af den Støj, hans Tjener frembragte ved at flytte og tømme Flaskerne paa Bordet. Der blev nu atter hentet en Hyrevogn til at føre denne fede Helt til hans Logi og Seng.

Man kan være vis paa, at Mrs. Sedley trykkede sin Datter til sit Hjerte med hele en Moders Fyrighed og Kjærlighed, efterat hun, saasnart Vognen var kjørt op for den lille Havelaage, var løbet ud for at byde den grædende, skjælvende unge Brud Velkommen. Gamle Mr. Clapp, som i Skjorteærmer pudsede paa den lille Plet Have, for forfærdet tilbage. Den irske Tjenestepige for op fra Kjøkkenet og udraabte smilende:

— Gud velsigne Dem! Amelia kunde næppe gaa langs Fliserne og opad Trappen ind i Dagligstuen.

Enhver Læser, som har mindste Anlæg for det Sentimentale, kan let tænke sig til, hvorledes Sluserne bleve aabnede, og Moder og Datter græd sammen, medens de omfavnede hinanden paa dette Tilflugtssted. Naar græde Damer ikke? Ved hvilken glædelig eller sørgelig Lejlighed eller anden Forretning i Livet? Og efter saadan en Begivenhed som et Ægteskab havde Moder og Datter sikkert Lov til at give efter for den Følsomhed, der er lige saa øm som forfriskende. I Anledning af et Ægteskabsspørgsmaal har jeg set Kvinder, som hade hinanden, kysses og græde sammen meget kjærlig. Hvor meget mere maa de da ikke føle, naar de elske hinanden Gode Mødre blive gifte paany ved deres Døttres Bryllupper, og hvad senere paafølgende Begivenheder angaaer, hvem ved da ikke, hvor ultramaternale Bedstemødre ere — ja i Virkeligheden ved en Kvinde ikke rigtig, hvad det er at være Moder, førend hun bliver Bedstemoder. Lader os overlade Amelia og hendes Moder til i Ro at hviske og klynke, le og græde i Dagligstuen. Det gjorde gamle Mr. Sedley. *Han* gjættede ikke, hvem der var i Vognen, da den kjørte op for Døren. Han var ikke fløjet ud for at møde sin Datter, skjøndt han kyssede hende meget varmt, da hun traadte ind i Værelset (hvor han som sædvanlig var beskjæftiget med sine Papirer, Bændeler og Beregninger) og efter en kort Tid at have siddet sammen med Moder og Datter, overlod han meget viselig det lille Værelse til deres Besiddelse.

Georges Kammertjener betragtede paa en meget overlegen Maade Mr. Clapp, som i Skjorteærmer vandede sine Rosenbuske. Han tog imidlertid med megen Nedladenhed Hatten af for Mr. Sedley, som spurgte Nyt om sin Svigersøn, om Jos's Vogn, om Hestene havde været nede i Brighton, om den infame Forræder, Bonaparte, og om Krigen, indtil den irske Tjenestepige kom med en Tallerken og en Flaske Vin, af hvilken han insisterede paa at drikke et Glas med Kammertjeneren. Han gav ham ogsaa en halv Guinee, som Tjeneren puttede i Lommen med en blandet Følelse af Forbauselse og Foragt.

— Din Herres og Frues Skaal, Trotter, sagde Mr. Sedley, og her er Noget, Du kan drikke deres Skaal for, naar Du kommer hjem, Trotter.

Det var kun ni Dage, siden Amelia havde forladt den lille hjemlige Hytte — og hvor længe syntes det hende dog ikke at være, siden hun havde sagt Farvel. Hvilket Svælg laa der ikke mellem hende og Fortiden. Hun kunde se tilbage derpaa fra sit nuværende Standpunkt og betragte, næsten som et andet Væsen, den unge ugifte Pige, som gik op i sin Kjærlighed, som ikke havde Øje for Andet end for en speciel Gjenstand, som modtog Forældrenes Kjærlighed om end ikke med Utaknemlighed, saa dog i det Mindste med Ligegyldighed, og som om de vare hende den skyldig — og hvis hele Hjerte og Tanker kun gik ud paa Opfyldelsen af et Ønske. Tilbagesynet paa disse Dage, som laa saa nær og dog saa fjernt, fyldte hende med Skam, og Synet af hendes kjærlige Forældre

fremkaldte ømme Bebrejdelser i hendes Hjerte. Var Prisen vundet — Livets Himmel — og var den Vindende endnu stadig fuld af Tvivl og Utilfredshed? Naar Helten og Heltinden skride over den ægteskabelige Barriere, lader Novellisten i Reglen Tæppet falde, som om Dramaet var forbi, Livets Tvivl og Kamp endte, som om, naar man engang var landet i Ægteskabets Land, Alt var grønt og herligt der, og Mand og Hustru ikke havde Andet at gjøre end at tage hinanden under Armen og i lykkelig og fuldendt Nydelse vandre nedad mod Alderdommen. Men vor lille Amelia var netop naaet op paa Strandbredden af sit nye Land og saa allerede bekymret tilbage paa de bedrøvede, venlige Skabninger, som tilviftede hende deres Farvel over Strømmen, fra den anden fjerne Kyst.

Til Ære for den unge Bruds Ankomst troede hendes Moder det nødvendigt at forberede et lille festligt Arrangement, og efter den første Talestrøm tog hun for en Stund Afsked med Mrs. George Osborne og dukkede ned til de lavere Regioner af Huset, til en Slags Kjøkkendagligstue (som blev beboet af Mr. og Mrs. Clapp og om Aftenen, naar hendes Fade vare vaskede rene, og hendes Papillotter tagne af Haaret, af Miss Flannigan, den irske Tjenestepige) for der at tage sine Forholdsregler til at lave en pragtfuld serveret The. Hvert Menneske har sin Maade at vise sin Kjærlighed paa, og det forekom Mrs. Sedley, at en Bolle og noget Apelsinmarmelade, heldt op i en lille Krystalskaal, vilde være en speciel behagelig Forfriskning for Amelia i hendes højst interessante Tilstand.

Medens disse Delikatesser bleve forberedte nedenunder,

forlod Amelia Dagligstuen, spadserede ovenpaa og befandt sig pludselig, hun vidste næppe selv hvordan, i det Værelse, hun havde beboet før sit Ægteskab, i den selvsamme Stol, i hvilken hun havde tilbragt saa mange bittre Timer. Hun sank tilbage i dens Arme, som om den var en gammel Ven, og tænkte paa den forløbne Uge og paa hvad Fremtiden vilde bringe. Allerede nu at se melankolsk og usikker tilbage i Tiden, altid at pine sig for Noget, som, naar det opnaaedes, medførte Tvivl og Bekymring, snarere end Glæde: saaledes var vor stakkels lille Skabnings Skjæbne, og saaledes er den Skjæbne, som rammer alle uskyldige Vandrere, som fortabe sig i de store stridende Hobe paa Forfængelighedens Marked.

Her sad hun og gjenkaldte kjærlig i Erindringen det Billede af George, som hun under Ægteskabet havde knælet for. Tilstod hun for sig selv, hvor forskjellig den virkelige Mand var fra den prægtige unge Helt, hvem hun havde forgudet? Det fordrer mange mange Aar — og en Mand maa i Sandhed være meget slet — før en Kvindes Stolthed og Forfængelighed ville tillade hende at aflægge en saadan Selvbekjendelse. Saa lyste Rebeccas funklende grønne Øjne og giftige Smil op for hende og fyldte hende med Bekymring. Og saaledes sad hun der en Stund, hensunken i sin sædvanlige Grublen og i samme lydløst melankolske Stilling, i hvilken den hæderlige Tjenestepige havde truffet hende den Dag, da hun bragte det Brev, i hvilket George fornyede sit Ægteskabstilbud.

Hun saa paa den lille hvide Seng, som faa Dage i For-

vejen havde været hendes, og tænkte, at hun vilde kunne lide at sove i den den Nat og, naar hun slog Øjnene op næste Morgen, ligesom tidligere se sin Moder staa smilende bøjet over hende. Saa tænkte hun med Skræk paa den store sorte Damaskes Himmelseng i det store skumle Stadssoveværelse, som ventede hende i det fornemme Hotel i Cavendish Square. Kjære lille, hvide Seng! Hvor mangen en lang Nat havde hun ikke grædt paa dens Hovedpude! Hvor hun havde været fortvivlet og haabet at dø der! Og vare nu ikke alle hendes Ønsker gaaede i Opfyldelse, og den Mand, som hun elskede, og for hvis Skyld hun havde været fortvivlet, var han nu ikke hendes for bestandig? Kjærlige Moder! Hvor taalmodig og ømt hun havde vaaget ved den Seng! Hun gik hen og knælede ved Siden af Sengen, og der søgte denne krænkede og frygtsomme, men ømme og elskende Sjæl Trøst hos Den, til hvem vi maa tilstaa, at vor lille Pige kun sjeldent havde henvendt sig om Trøst. Kjærlighed havde hidtil været hendes Tro, og det bedrøvede, blødende, skuffede Hjerte begyndte at føle Trang til en anden Trøster.

Have vi Ret til at gjentage eller til at lytte til hendes Bønner? Nej, mine Venner, de ere Hemmeligheder, som ligge udenfor Forfængelighedens Markeds Domæne, paa hvilket vor Historie bevæger sig.

Men saa meget kunne vi sige, at da det endelig blev meldt, at Theen var færdig, kom vor unge Frue ned i langt mere oplivet Tilstand, at hun ikke var forsagt eller beklagede sig over sin Skjæbne eller tænkte paa Georges Kulde eller paa

Rebeccas Øjne, som hun i den sidste Tid havde været vant til at gjøre. Hun gik ned og kyssede sin Fader og Moder og talte til den gamle Mand og gjorde ham mere lykkelig, end han havde været i mange Dage. Hun satte sig ved Fortepianoet, som Dobbin havde kjøbt til hende, og sang alle sin Faders gamle Yndlingssange igjennem. Hun erklærede, at Theen var udmærket, og roste den udmærkede Smag, med hvilken Marmeladen var serveret i Skaalen. Og idet hun besluttede at gjøre alle Andre lykkelige, følte hun sig ogsaa selv lykkelig og faldt i en dyb og sund Søvn i den store mørke Himmelseng og vaagnede først op med et Smil, da George kom hjem fra Theatret.

Næste Dag havde George vigtigere Forretninger at udføre end at se Mr. Kean som Shylock. Strax efter sin Ankomst til London havde han skrevet til sin Faders Advokat og kundgjort ham sit kongelige Ønske, at han den næste Dag vilde have en Konference med ham. Hans Tab i Billard og Kortspil til Kaptajn Crawley havde næsten tømt den unge Mands Pung, som trængte til at fyldes, inden han begav sig paa Rejsen, og der stod ham intet andet Middel aabent end at tage op af de totusinde Pund, som Advokaten havde faaet i Kommission at udbetale ham. I sit stille Sind nærede han fuldt og fast den Tro, at hans Fader vilde give efter inden meget lang Tid. Hvor skulde nogen Fader i Længden kunne være haard imod saadan en Søn, som han var? Dersom hans forbigangne og personlige Fortjenester ikke vare store nok til at blødgjøre Faderen, besluttede George, at han vilde udmærke

sig saa enormt i det kommende Felttog, at den gamle Herre maatte bøje sig for ham. Og hvis ikke? Bah! Verden laa ham aaben. Han kunde maaske blive heldigere i Kortspil, og totusinde Pund vare ikke saa ringe en Sum.

Han sendte derfor endnu en Gang Amelia afsted i en Vogn til hendes Mama med streng Befaling og med Carte blanche til at kjøbe Alt, hvad der var nødvendigt for en saa højtstaaende Dame som Mrs. George Osborne, naar hun skulde begive sig paa en Rejse. De havde kun en Dag til at besørge Udstyret, og man kan derfor vel tænke sig, at deres Forretninger optog dem omtrent fuldstændig. Da Mrs. Sedley atter befandt sig i en Vogn og kjørte omkring 'fra den ene Butik til den anden og blev fulgt til Vognen af de galante Kræmmersvende eller høflige Principaler, var hun næsten sig selv igjen, og for første Gang, siden Ulykken havde ramt dem, følte hun sig helt lykkelig. Mrs. Amelia var heller ingenlunde hævet over den Fornøjelse at gaa i Butiker og handle og se og kjøbe smukke Ting. (Vilde nogen Mand, han være aldrig saa filosofisk anlagt, give to Pence for en Kvinde, som var hævet over Sligt?) Hun adlød sin Mands Befaling, trakterede sig selv lidt og kjøbte en Mængde Damepynt, hvorved hun, som alle Butiksfolkene sagde, lagde megen Smag og Sans for det Elegante for Dagen.

Og den kommende Krig foruroligede ikke Mrs. Osborne meget; Bonaparte skulde knuses næsten uden Kamp. Hver Dag afsejlede Paketbaadene fra Margate, fyldte med fashionable Herrer og højtstaaende Damer, som rejste til Brüssel og Gent.

Folk rejste mere, som om det var til en fashionabel Lysttur end til en Krig. Bladene haanede og latterliggjorde den usle Usurpator og Svindler. Saadan en korsikansk Usling som han modstaa Europas Armeer og den udødelige Wellingtons Geni! Amelia nærede en dyb Foragt for ham; thi jeg behøver ikke at sige, at denne blide og kjærlige Skabning hentede sine Meninger fra sine Omgivelser og i sin Troskyldighed var altfor beskeden til at tænke for sig selv. Altsaa med et Ord: hun og hendes Moder tilbragte en lang Dag med at gjøre Indkjøb, og hun skilte sig med megen Anstand og Dygtighed fra denne sin første Fremtræden i Londons gentile Verden.

Imidlertid spadserede George med Hatten paa Snur og med sin broutende martialske Mine til Bedford Row og traadte ind i Prokuratorens Kontor, som om han var Herre over alle de blegnæbede Kontorister, som sad og arbejdede der. Han befalede paa en hovmodig og patroniserende Maade en af dem at underrette Mr. Higgs om, at Kaptajn Osborne ønskede at tale med ham, som om en saadan Spidsborger af en Avokat, som havde tre Gange saa megen Forstand, halvtredsindstyve Gange saa mange Penge og tusind Gange saa megen Erfaring som han, var en elendig Undermaaler, som øjeblikkelig havde at forlade sine vigtigste Forretninger for at gjøre Kaptajn Osborne sin Opvartning. Han saa ikke det foragtelige Smil, som passerede hele Værelset igjennem lige fra første Fuldmægtig til Kontoristerne, og fra Kontoristerne til de pjattede Skrivere og blegnæbede Bude, som havde altfor snevre Klæder paa, men han sad og slog sig paa Støvlerne med sin Stok,

medens han tænkte paa, hvad det dog var for nogle elendige stakkels Djævle, som sad der. De elendige stakkels Djævle vare fuldstændig inde i hans Sager. De talte derom om Aftenen paa Værtshuset over deres Krus Øl til andre Kontorister. I Guder, hvad vide ikke Advokaterne og deres Fuldmægtige i London? Intet er skjult for dem, og deres Inquisitionstjenere beherske hemmelig vor By.

Maaske ventede George, da han traadte ind i Mr. Higgs's Værelse, at denne Gentleman af hans Fader havde faaet i Kommission at gjøre ham et eller andet Forslag til Forlig; maaske havde han paataget sig sin hovmodige og kolde Mine som et Tegn paa Mod og Resoluthed; men i saa Fald blev hans Hovmod mødt med en saa isnende Kulde og Ligegyldighed fra Prokuratorens Side, at al Brouten blev absurd. Da Kaptajnen traadte ind, lod han, som om han skrev paa et Stykke Papir.

— Vær saa god at sætte Dem ned, Sir, sagde han, og jeg skal om et Øjeblik afgjøre deres lille Affære. Mr. Poe, vil De give mig Kvitteringerne.

Og saa satte han sig igjen til at skrive. Da Poe havde bragt ham disse Papirer, beregnede hans Chef, hvor stort et Beløb totusinde Pund Statspapirer udgjorde, naar de beregnedes efter Dagskursen, og spurgte George, om han vilde have en Anvisning paa hans Bankier, eller om han skulde lade ham kjøbe Statspapirer for Pengene.

— En af Kuratorerne i afdøde Mrs. Osbornes Bo, føjede han ligegyldig til, opholder sig ikke i Byen for Tiden, men

min Klient ønsker at imødekomme deres Ønske og afgjøre Forretningen saa hurtig som mulig.

— Giv mig en Anvisning, Sir, sagde Kaptajnen meget gnavent. Pokker i Vold med Shillinger og Pence, Sir, føjede han til, da Advokaten nedskrev Beløbet paa Anvisningen, og idet han smigrede sig med, at han med denne højmodige Yttring havde gjort den gamle Pedant flov, spadserede han ud af Kontoret med Papiret i Lommen.

— Den Fyr sidder i Gjældsfængsel inden to Aar, sagde Mr. Higgs til Mr. Poe.

— Tror De ikke, Osborne vil lade sig bevæge.

— Mon ikke Monumentet *) vil lade sig bevæge? svarede Mr. Higgs.

— Han gaar rask løs paa Livet, sagde Fuldmægtigen. Han har kun været gift en Uge, og iaftes saa jeg ham og nogle andre militære Lapse følge Mrs. Highflyer til Vogns efter Theatret.

Og derpaa tog de fat paa en anden Sag, og Mr. George Osborne var fra dette Øjeblik af forsvunden fra disse værdige Herrers Erindring.

Anvisningen var paa vore Venner Hulker og Bullock, Lombard Street, til hvis Hus Osborne, som endnu stadig tænkte, at han gjorde Forretninger, styrede sine Fjed, og af hvem han

---

*) Ved Monumentet uden nærmere Betegnelse menes altid en 202 Fod høj Søjle, som er oprettet til Erindring om den store Ildebrand i London 1666. Den staar i Fish Street Hill, nærved Londons Bridge. O. Anm.

modtog sine Penge. Fred. Bullock, Esquire, var netop i Kontoret, da George traadte ind, og hans gule Ansigt var bøjet over en Hovedbog, ved hvilken der sad en beskeden Kontorist. Hans gule Ansigt antog en endnu mere gusten Farve, da han fik Øje paa Kaptajnen, og som om han var sig sin Brøde bevidst, sneg han sig tilbage til det inderste Værelse. George var altfor beskjæftiget med at kaste forelskede Blikke til sine Penge (thi han havde aldrig tidligere ejet saadan en Sum) til at bemærke sin Søsters kadaveragtige Elskers Ansigtsudtryk eller Flugt.

Fred. Bullock fortalte gamle Osborne om hans Søns Udseende og Opførsel.

— Han kom ind saa stolt som en Konge, sagde Frederik. Han har hævet hver eneste Skilling. Hvor længe ville de faa hundrede Pund vare for saadan en Fyr?

Osborne svor med en høj Ed, at han kun brød sig lidt om, naar eller hvor hurtig han brugte dem. Fred. spiste nu hver Dag i Russell Square. Men i det Hele taget var George overordentlig tilfreds med sin Dags Forretninger. Hele hans Bagage og Udstyr bleve hurtig ordnede, og han betalte Amelias Indkjøb med Anvisninger paa sine Agenter og paa en fyrstelig Maade.

Andet Kapitel.

I hvilket Amelia støder til sit Regiment.

Da Jos's smukke Vogn kjørte op for Krodøren i Chatham, var Kaptajn Dobbins venlige Ansigt det første, som Amelia gjenkjendte; han havde i en Time spadseret op og ned ad Gaden og afventet sine Venners Ankomst. Kaptajnen, som var iført Snorefrakke, rødt Skjærf og Sabel, frembød et martialsk Ydre, som gjorde Jos helt stolt over dette Bekjendtskab, og den fede Civilist hilste ham med en Hjertelighed, som var meget forskjellig fra den Modtagelse, som Jos helligede sin Ven i Brighton og Bond Street.

Sammen med Kaptajnen var Fændrik Stubble, som, da Kareten nærmede sig Kroen, udbrød: — Ved Jupiter, hvilken dejlig Pige! og med høje Ord priste Osbornes Smag. Amelia, som var klædt i sin Brudekjole med røde Baand, og hvis Kinder blussede af den hurtige Kjørsel i fri Luft, saa virkelig saa smuk og frisk ud, at hun retfærdiggjorde Fændrikens Kompliment. Dobbin kunde godt lide, at han udtalte den. Da han traadte frem for at hjælpe Fruen ud af Vognen, saa Stubble, hvad for en smuk lille Haand hun gav ham, og hvilken sød lille Fod der kom trippende ned ad Vogntrinet. Han

rødmede forvirret og gjorde det eleganteste Buk, han formaaede, og da Amelia saae det —de Regiments Numer broderet paa Fændrikens Hue, besvarede hun hans Hilsen med en let Rødme og et Smil samt et lille Nik, som øjeblikkelig gjorde det af med den unge Fændrik. Fra den Dag af tog Dobbin sig meget venlig af Mr. Stubble og opmuntrede ham bestandig til at tale om Amelia, naar de spadserede alene eller besøgte hinanden i deres Bopæle.

Det blev i Virkeligheden snart Mode imellem alle det —de Regiments brave unge Mænd at tilbede og beundre Mrs. Osborne. Hendes naturlige ukunstlede Optræden og beskedne, venlige Væsen vandt alle deres ufordærvede Hjerter; men det er aldeles umuligt at beskrive al denne Venlighed og Sødhed paa Prænt. Men hvem har ikke beundret disse Egenskaber hos Kvinder og tilkjendt dem alle mulige Dyder, selv om de ikke have sagt Andet til En, end at de ere engagerede til næste Kvadrille, og at Vejret er meget varmt? George, som altid kavde været Regimentets Løve, steg betydelig i de unge Mænds Omdømme paa Grund af den Ædelmodighed, han havde udvist ved at ægte denne unge fattige Skabning, og paa Grund af den Smag, han havde udvist ved at vælge en saa smuk og venlig Ægtefælle.

I det Værelse, som var forudbestilt til de Rejsende, forefandt Amelia til sin Forbauselse et Brev til Mrs. Kaptajn Osborne. Det var en trekantet Billet paa rødt Papir, som var forseglet med en Due og en Olivengren samt med en Overflod

af lyseblaat Lak, og det var skrevet med en meget stor, men utydelig Damehaand.

— Det er Peggy O'Dowds Næve, sagde George leende. Jeg kjender den af Kyssene paa Seglet.

Det var virkelig en Billet fra Fru Majorinde O'Dowd, som udbad sig Fornøjelsen af Mrs. Osbornes Selskab til en lille selskabelig Sammenkomst samme Aften.

— Du maa gaa derhen, sagde George. Der vil Du kunne gjøre Bekjendtskab med Regimentet. O'Dowd overtager Kommandoen over Regimentet, og Peggy overtager Kommandoen over O'Dowd.

Men de havde ikke Lejlighed til mange Minutter at glæde sig over Fru O'Dowds Brev, før Døren blev smækket op, og en fed gemytlig Dame i Ridedragt, fulgt af et Par Officerer af »vort Regiment«, traadte ind i Værelset.

— Jeg kunde sandelig ikke vente til Thetid. Præsenter mig, George, min kjære Ven, for deres Kone. Min Frue, det glæder mig at gjøre deres Bekjendtskab og at præsentere min Mand, Major O'Dowd for Dem.

Og med disse Ord trykkede den gemytlige Dame i Ridedragten Amelias Haand meget varmt, og Sidstnævnte vidste strax, at den Dame stod for hende, hvem hendes Mand saa ofte havde latterliggjort.

— De har ofte hørt tale om mig gjennem deres Mand der, sagde Damen med megen Livlighed.

— De har ofte hørt tale om hende, gjentog hendes Mand, Majoren.

Amelia svarede smilende, at det havde hun.

— Og det er vistnok ikke meget Godt, han har sagt om mig, fortsatte Mrs. O'Dowd og føjede til, at George var en ugudelig Djævel.

— Ja, det vil jeg gaa i Borgen for, sagde Majoren og forsøgte at se ud, som om han vidste Noget, hvorover George lo, og Mrs. O'Dowd befalede med et let Slag af Ridepisken Majoren at være rolig og forlangte derefter formelt at blive præsenteret for Mrs. George Osborne.

— Denne Dame, min Kjære, sagde George meget gravitetisk, er min overordentlig gode, kjærlige og udmærkede Veninde Auralia Margaretta, ogsaa kaldet Peggy.

— Det er min Sandten rigtigt, faldt Majoren ham i Talen.

— Ogsaa kaldet Peggy, gift med Major Michael O'Dowd af vort Regiment og Datter af Fitzjurld Ber'sford de Burgo Malony til Glenmalony, Grevskabet Kildare.

— Og Muryan Squeer, Doblin, sagde Damen med rolig Overlegenhed.

— Og Muryon Square, ganske rigtig, hviskede Majoren.

— Det var der, Du gjorde Kur til mig, min kjære Major, sagde Damen; Majoren samtykkede i denne Udtalelse, som han overhovedet samtykkede i Alt, hvad der i al Almindelighed blev sagt i Selskabet.

Major O'Dowd, som havde tjent sin Konge i alle Verdensdele og havde betalt hvert Trin, han havde avanceret, med en mere end æquivalerende tapper og dristig Handling, var den

mest beskedne, tause, faareagtige og ydmyge Mand, som var saa lydig imod sin Kone, som om han kunde have været hendes Sprællemand. Ved Messebordet sad han taus og drak en hel Del. Naar han havde drukket sig fuld, ravede han hjem i Taushed. Naar han talte, var det for at samtykke med Alle paa alle mulige Punkter, og han vandrede gjennem Livet med den mest fuldkomne Ro og i det bedste Humør. Indiens varmeste Sol havde aldrig opvarmet hans Sind, og Walchern-Feberen havde aldrig rystet hans Sindsro. Han gik løs paa et Batteri med samme Ligegyldighed som paa et Middagsbord, med samme Velbehag spiste Hestekjød og Skildpadde til Middag og havde en gammel Moder, Mrs. O'Dowd til O'Dowdstown, hvem han aldrig havde været ulydig imod, undtagen da han lod sig hverve, samt da han giftede sig med den afskyelige Peggy Malony.

Peggy var den ene af de fem Søstre og af de elleve Børn, som hørte til det ædle Hus Glenmalony; men hendes Mand, der var hendes Fætter, hørte til den mødrene Side og havde derfor ikke den uvurderlige Fordel at være i Slægt med Malonierne, som hun ansaa for at være den berømteste Slægt i Verden. Efter at have forsøgt sig ni Sæsoner i Dublin og to i Bath og Cheltenham uden at finde en Livsledsager, befalede Miss Malony sin Fætter Michael at ægte hende, da hun var omtrent treogtredive Aar gammel, og idet den brave Fyr adlød, bortførte han hende til Vestindien, hvor hun kom til at præsidere over Damerne ved det —de Regimente, til hvilket han nylig var bleven forsat.

Inden Mrs. O'Dowd havde været en halv Time i Amelias (eller enhversomhelst Andens) Selskab, havde hun fortalt sin unge Veninde hele sin Fødsel og sit Stamtræ.

— Det var min Hensigt, min Kjære, sagde hun godmodig, at George skulde have været min egen Svoger, og min Søster Glorvina vilde have passet udmærket godt for ham. Men hvad der er sket, det er sket, og da han nu har giftet sig med Dem, har jeg besluttet at adoptere Dem som Søster og betragte Dem som saadan og elske Dem, som om De hørte til min egen Familie. De har saadant et pænt godmodigt Ansigt og net Væsen, at jeg er vis paa, vi ville komme godt ud af det sammen, og under alle Omstændigheder er De en ny Tilvæxt til vor Familie.

— Ja, det er hun min Sandten, sagde O'Dowd med en samtykkende Mine, og Amelia morede sig og var ikke lidet taknemlig over saaledes pludselig at blive introduceret i en stor Familie.

— Vi ere alle gode Kammerater her, fortsatte Majorens Frue. Der gives ikke et Regiment i hele Hæren, hvor man vil finde et mere sluttet Selskab eller en mere behagelig Messe. *Vi* hverken strides, klamres eller surmule, og vi bagtale ikke hverandre. *Vi* elske Alle hverandre.

— Især Mrs. Magenis, sagde George leende.

— Mrs. Magenis og jeg have sluttet Forlig, skjøndt den Maade, hun har behandlet mig paa, kunde sætte mig graa Haar i Hovedet og bringe mig til at gaa i Graven af Sorg.

— Og Du, som har saadant et smukt sort Forhaar, min kjære Peggy, raabte Majoren.

— Hold din Mund, Mick, Du Dumrian. De Mænd komme altid paa Tvers, min kjære Mrs. Osborne, og hvad min Mick angaar, da har jeg ofte sagt ham, at han aldrig skulde aabne sin Mund undtagen for at putte Mad og Drikke i den. Naar vi ere alene, skal jeg fortælle Dem om Regimentet og give Dem deres Instruxer. Præsenter mig nu for deres Broder; han er sandelig en mægtig, smuk Mand og minder mig om min Fætter Dan Malony (Malony til Ballymalony, De kjender ham nok, ham, som er gift med Ophalia Scully Oystherstown, en Kusine til Lord Poldoody). Mr. Sedley, Sir, det glæder mig at gjøre deres Bekjendtskab, De spiser vel til Middag i Messen idag. (Vogt Dig for den Djævel af en Doktor, Mick, og hvad Du end gjør, hold Dig ædru til mit Aftenselskab.)

— Det er det 150de Regiment, som giver en Afskedsmiddag, min Kjære, indvendte Majoren, men det vil være let at faa et Indbydelseskort til Mr. Sedley.

— Løb Simple (Fændrik Simple af vort Regiment, min kjære Amelia. Jeg glemte at præsentere ham for Dem). Løb hurtig hen til Oberst Tavish og bring ham Fru Majorinde O'Dowds Hilsen og sig, at Kaptajn Osborne har taget sin Svoger med herned og vil bringe ham med sig til det 150de Regiments Messe præcis Klokken Fem — og, hvis De synes saa, min Kjære, skulle De og jeg benytte den Tid til at faa os en lun Passiar her.

Inden Mrs. O'Dowd havde sluttet sin Tale, sprang den unge Fændrik ned ad Trapperne for at udrette sit Ærinde.

— Lydighed er Sjælen i Armeen. Vi ville nu passe vor Pligt, medens Mrs. O'Dowd blive her og giver Dig de forskjellige Oplysninger, Emmy, sagde Kaptajn Osborne, og de to Kaptajner tog hver Majoren under sin Arm og spadserede ud af Døren, idet de smilede til hinanden over hans Hoved.

Og da nu den snakkesalige Mrs. O'Dowd havde sin nye Veninde for sig selv, begyndte hun at give hende en saadan Masse Meddelelser, at den lille Amelias Hoved umulig kunde rumme dem alle. Hun fortalte hende tusinde Enkeltheder om den meget talrige Familie, som den unge Dame til sin Forbauselse selv var bleven Medlem af. »Mrs. Heavytop, Oberstens Kone, døde paa Jamaika af den gule Feber og et sønderknust Hjerte; thi den afskyelige gamle Oberst, hvis Hoved var saa skaldet som en Kanonkugle, gjorde Haneben til en Mulatinde der. Skjøndt Mrs. Magenis ingen Opdragelse havde, var hun dog et godmodigt Fruentimmer; men hun havde den forbandede Tunge og i Whistspil kunde hun godt snyde sin egen Moder. Kaptajn Kirks Frue slog sine Torskeøjne mod Himlen, saasnart der var Tale om et ærligt Spil Kort (og det kan der dog ikke være noget ondt i, thi min Fader, der var saa from en Mand, som nogensinde har betraadt Kirkens Grund, samt min Onkel Dane Malony og vor Fætter Biskoppen tog sig hele deres Liv igjennem hver eneste Aften et Slag Kort).

— Ingen af dem følger med Regimentet denne Gang, føjede Mrs. O'Dowd til. Fanny Magenis bliver hos sin Moder,

som højst sandsynlig sælger Smaakul og Kartofler i Islington-Town nærved London, skjøndt hun altid brouter af sin Faders Skibe og viser os dem, naar de sejle opad Floden. Mrs. Kirk og hendes Børn ville bo her paa Bethesda Place for at være nær ved hendes Yndlingsprædikant Dr. Ramshorn. Mrs. Bunny er i interessante Omstændigheder — det er hun iøvrigt for det Meste — og har allerede skjænket Løjtenanten syv Børn. Og Fændrik Poskys Kone, som er stødt til Regimentet to Maaneder før De, min Kjære, har en Snes Gange været oppe at skjændes med Tom Posky, saa man har kunnet høre dem over hele Lejren (man siger, det er gaaet saa vidt, at de have slaaet Tallerkener i Stykker, og Tom har aldrig forklaret, hvorfra han har faaet sit blaa Øje), og hun vil vende tilbage til sin Moder, som har en Dannelsesanstalt for Damer i Richmond. — hun har ikke havt megen Fornøjelse af at løbe bort derfra? Hvor har De faaet deres Slutningsopdragelse, min Kjære? Jeg fik min — og der blev ikke sparet nogen Omkostninger — hos Madame Flanahans i Ilyssus Grove, Bootersstown, nærved Dublin, med en Marquise til at lære os den rigtige parisiske Udtale og en forhenværende Generalmajor af den franske Armé til at lære os Gymnastik.

I denne brogede Familie saa vor forbausede Amelia sig altsaa pludselig optaget som Medlem med Mrs. O'Dowd som ældre Søster. Ved Thetid blev hun præsenteret for sine andre kvindelige Slægtninge, paa hvilke hun, da hun var rolig, godmodig og ikke altfor smuk, gjorde et ret behageligt Indtryk, indtil Herrerne ankom fra det 150de Regiments

Messe; de beundrede hende nemlig Alle i saa høj Grad, at hendes Søstre naturligvis begyndte at finde Fejl ved hende.

— Jeg vil haabe, Osborne har løbet Hornene af sig, sagde Mrs. Magenis til Mrs. Bunny.

— Hvis det er sandt, hvad man siger, at en omvendt Udhaler bliver en god Ægtefælle, har George alle Chancer for sig, bemærkede Mrs. O'Dowd til Posky, som havde mistet sin Stilling som yngste Brud i Regimentet og af denne Grund var opbragt paa Usurpatoren.

Mrs. Kirk, Dr. Ramshorns Discipel, rettede et eller to professionelle Hovedspørgsmaal til Amelia for at se, om hun var vakt, om hun var en troende Kristen o. s. v., og da hun paa Grund af Mrs. Osbornes simple og naturlige Svar udfandt, at hun svævede i fuldstændigt Mørke, stak hun hende tre smaa Pennybøger i Haanden, paa hvis Titelblade der fandtes følgende Inskriptioner: »Grusom Forvildelse«, »Vaskerkonen fra Wandsworth Common« og »Den brittiske Soldats bedste Bajonet«. Mrs. Kirk, som havde sat sig for at vække Amelia, inden hun faldt i Søvn, bad hende læse disse Bøger samme Aften, før hun gik i Seng.

Men alle Mændene — gode Fyre, som de vare — samlede sig omkring deres Kammerats smukke Hustru og gjorde hende deres Opvartning med soldatermæssigt Galanteri. Hun fejrede en lille Triumf, som oplivede hende og bragte hendes Øjne til at straale. George var stolt over hendes Popularitet og tilfreds med den Maade (munter og yndefuld, skjøndt naiv og lidt frygtsom), paa hvilken hun modtog Herrernes Opmærk-

somheder og besvarede deres Komplimenter. Og han i sin Uniform — hvor han var langt smukkere end nogen anden Mand i Værelset! Hun følte, at han kjærlig iagttog hende, og hun opvarmedes af Glæde over hans Venlighed. »Jeg vil byde alle hans Venner velkommen«, besluttede hun i sit Hjerte. »Jeg vil elske alle dem, som elske ham. Jeg vil altid søge at være glad og i godt Humør og at gjøre hans Hjem lykkeligt.«

Regimentet adopterede hende i Sandhed med Akklamation. Kaptajnerne billigede, Løjtnanterne bifaldt og Fændrikerne beundrede. Gamle Cutler, Lægen, gjorde en eller to spøgefulde Bemærkninger, som jeg, da de vare professionelle, ikke behøver at gjentage, og Cackle, Underlægen, nedlod sig til at undersøge hendes literære Kundskaber og prøvede hende med tre af sine bedste franske Citater. Unge Stubble løb om fra den ene Mand til den anden og hviskede: — Hun er ved Jupiter en dejlig Pige! Og han havde ikke Øjnene fra hende, undtagen naar der blev budt Vin om.

Kaptajn Dobbin ikke saa meget som talte til hende hele Aftenen igjennem. Men han og Kaptajn Porter af det 150de Regiment bragte Jos hjem til Hotellet; han var nemlig i en meget beskjænket Tilstand og havde med stor Effekt fortalt sin Tigerjagt-Historie baade ved Middagen i Messen og ved Soiréen til Mrs. O'Dowd, som prangede i sin Turban med Paradisfugle. Efter at have overgivet Skatteopkræveren i hans Tjeners Hænder, slentrede Dobbin omkring og røg sin Cigar foran Krodøren. George havde imidlertid meget omhyggelig givet sin Kone Shavlet paa og kjørt hende bort fra Mrs.

O'Dowd's efter en almindelig Haandtrykken af de unge Officerer, som ledsagede hende til Vognen og gav den et Hurra, da den kjørte bort. Da Amelia traadte ud af Vognen, gav hun Dobbin sin lille Haand og bebrejdede ham smilende, at han ikke hele Aftenen igjennem havde taget mindste Notits af hende.

Kaptajnen fortsatte den ødelæggende Adspredelse at ryge, længe efterat Kroen og Gaden vare gaaede i Seng. Han saa Lysene forsvinde fra Georges Dagligstuevinduer og skinne ud fra Soveværelset. som laa lige ved. Det var næsten Morgen, da han vendte tilbage til sin egen Bolig. Han kunde høre Raabene fra Floden, hvor Transportskibene allerede indtoge deres Ladninger, førend de sejlede ned ad Thamesfloden.

Tredie Kapitel.

I hvilket Amelia trænger ind i Nederlanderne.

Regimentet med samt dets Officerer skulde transporteres paa Skibe, som Hs. Majestæts Regering havde sørget for at skaffe tilveje til denne Anledning, og to Dage efter den festlige Sammenkomst hos Mrs. O'Dowd sejlede Transportskibene, som under Lejde begav sig til Ostende, ned ad Floden, medens der raabtes Hurra fra alle de ostindiske Skibe paa Floden og fra de Militære paa Strandbredden, og medens Musiken spillede »God save the King«, Officererne viftede med Huerne, og Søfolkene raabte Hurra.

Imidlertid havde den galante Josef indvilliget i at ledsage sin Søster og Majorens Frue, hvis Bagage og Gods, den berømte Paradisfugl og Turbanen indbefattet, blev sendt med Regimentets Bagage, saa at vore to Heltinder vare temmelig fri for Besværligheder paa deres Vej til Ramsgate, hvor der laa talrige Paketbaade, ombord paa en af hvilke de havde en hurtig og lykkelig Overfart til Ostende.

Den Periode af Jos's Liv, som nu paafulgte, var saa rig paa Begivenheder, at den tjente som Stof til Samtale i mange Aar efter, og selv Historien om Tigerjagten blev skudt tilside

for mere skrækindjagende Fortællinger, som han havde at berette om det store Slag ved Waterloo. Saasnart han havde samtykket i at ledsage sin Søster udenlands, havde man lagt Mærke til, at han var hørt op med at barbere sit Overskjæg. I Chatham indfandt han sig med største Punktlighed ved alle Parader og Exercitser. Han lyttede med største Opmærksomhed til de Samtaler, som bleve førte imellem hans Kolleger, Officererne (saaledes kaldte han dem undertiden paa et senere Tidspunkt af sit Liv), og lærte saa mange tekniske militære Udtryk som mulig. I disse Studier var den fortræffelige Mrs. O'Dowd ham til stor Hjælp; og endelig den Dag, da de indskibede sig ombord paa »Lovely Rose«, som skulde bringe dem til deres Bestemmelsessted, viste han sig i Snorfrakke og Sejldugs Benklæder samt en Fourageerhue med et smalt Guldbaand. Da han førte sin Vogn med sig og i Fortrolighed meddelte Alle ombord, at han skulde støde til Hertugen af Wellingtons Armé, antog Folk ham for at være en stor Personlighed, en Generalkommissær eller idetmindste en af Regjeringen udsendt Kurer.

Han led forfærdelig paa Overfarten, under hvilken Damerne ogsaa vare søsyge; men Amelia blev, da Paketbaadene nærmede sig Ostende, bragt til Live igjen ved Synet af Transportskibene, som førte hendes Regiment, og som sejlede ind i Havnen omtrent paa samme Tid som »Lovely Rose«. Jos begav sig i en meget nedbrudt Tilstand til et Gjæstgiversted, medens Kaptajn Dobbin ledsagede Damerne og derpaa beskjæftigede sig med at befri Josefs Vogn og Bagage fra

Skibet og Toldvæsenet, thi Jos havde for Tiden ingen Tjener, idet Osbornes Mand og hans egen velnærede Tjener havde sammensvoret sig i Chatham og rentud nægtet at sejle over Vandet.

Denne Revolution, som kom meget pludselig og den allersidste Dag, allarmerede Mr. Sedley junior i den Grad, at han var lige ved at opgivè Expeditionen; men Kaptajn Dobbin (der, som Jos sagde, viste sig overordentlig tjenstvillig) skjændte dygtig paa ham og lo ham ud! Knebelsbarten var allerede i stærk Fremvæxt, og Jos lod sig endelig overtale til at indskibe sig.

I Stedet for de velopdragne og velnærede Londoner Tjenere, som kun kunde tale Engelsk, skaffede Dobbin Josefs Selskab en mørkladen lille belgisk Tjener, som slet ikke kunde tale noget Sprog, men som ved sit livlige Væsen og derved, at han bestandig titulerede Mr. Sedley »Mylord«, hurtig vandt denne Herres Yndest.

Tiderne have nu forandret sig i Ostende; af de Britter, som begive sig dertil, se meget Faa ud som Lorder eller handle som disse Medlemmer af vort arvelige Aristokrati. De Fleste ere iførte luvslidte Klæder og smudsigt Linned samt ere Yndere af Billardspil, Kognak, Cigarer og smudsige Maaltider.

Men i det Hele taget kan man vistnok sige, at enhver Engelskmand i Hertugen af Wellingtons Armé betalte for sig. Erindringen herom maa være højst behagelig for en Kræmmernation. Det var en Velsignelse for et Land, som elskede Handel, at blive oversvømmet af en saadan Armé Kunder og

at faa saa solide Krigere at føde. Og det Land, som de kom for at beskytte, er ikke militært anlagt. I et langt Tidsrum have de ladet andre Folk kjæmpe der. Da Forfatteren af denne Historie begav sig derhen for med et Ørneblik at bese Valpladsen ved Waterloo, spurgte vi Diligencekonduktøren, en Veteran med et majestætisk, krigersk Udseende, om han havde været med i Slaget. — *Pas si bête* — saadan en Udtalelse og Anskuelse, som ingen Franskmand vilde vedkjende sig — var hans Svar. Men Postillonen, som kjørte for os, var ogsaa en Vicomte og Søn af en falleret kejserlig General, som ved Kroen lod sig traktere af os med et Glas Øl. Moralen er sikkert god nok.

Dette flade, blomstrende, behagelige Land har aldrig set mere rigt og velhavende ud end i Begyndelsen af Sommeren 1815, da dets grønne Marker og rolige Byer oplivedes af Tusinder af Rødkjoler, da dets brede Chausseer vare oversværmede af glimrende engelske Eqvipager, da dets store Kanalbaade, som sejlede forbi frodige Græsgange og venlige, sælsomme gamle Landsbyer, forbi gamle Slotte, som laa midt imellem gamle Træer, alle vare overfyldte med velhavende engelske Rejsende; da Soldaten, som drak i Landsbykroen, ikke blot drak, men ogsaa betalte sin Andel; og da Højlænderen Donald *), som var bleven indkvarteret i et flamsk Bondehus, vuggede Barnet, medens Jean og Jeannette vare ude og fik

---

*) Denne Begivenhed er omtalt i Mr. Gleigs nylig offentliggjorte „Story of the Battle of Waterloo". Forf. Anm.

Høet hjem. Da vore Malere for Tiden have kastet sig over militære Emner, anbefaler jeg dette som et godt Emne for Penslen, som en god Illustration til det Princip, der gjør sig gjældende ved Førelsen af en ærlig engelsk Krig. Alt saa saa glimrende og uskyldigt ud som en Hyde Park Revue. Imidlertid forberedte Napoleon, som laa dækket bag sin Kjæde af Grænsefæstninger, sig paa det Angreb, som skulde bringe alle disse rolige Folk i Raseri og lægge saa mange af dem i Graven.

Enhver nærede en saa fuldstændig Tillid til sin Fører (thi den faste Tillid, som Hertugen af Wellington havde indgydt hele den engelske Nation, var lige saa stærk, som den mere fanatiske Enthusiasme, med hvilken den franske Nation engang betragtede Napoleon), Landet syntes at være i fortræffelig Forsvarsstand, og Hjælpen i Nødsfald saa nær og overvældende, at man ikke kjendte til Uro, og vore Rejsende, af hvilke to af Naturen vare meget frygtsomt anlagte, vare ligesom de andre Tusinder af engelske Turister fuldstændig rolige. Det berømte Regiment, af hvis Officerer vi have lært saa mange at kjende, blev paa Kanalbaade ført til Brügge og Gent for derfra at marschere til Brüssel. Jos ledsagede Damerne i en af de offentlige Baade, hvilke alle gamle Rejsende i Flandern maa erindre paa Grund af den Luxus og Komfort, de frembød. Saa udmærket spiste og drak man ombord paa disse langsomme, men meget bekvemme Skibe, at man fortæller en Legende om en engelsk Rejsende, som, da han kom til Belgien og skulde opholde sig der en Uge, paa en Rejse med en af

disse Baade blev saa henrykt over Kosten ombord, at han rejste frem og tilbage fra Gent til Brügge uafbrudt, indtil Jernbanerne bleve opfundne, — saa druknede han sig paa den sidste Fart, som Baaden foretog. Denne Død var ikke forbeholdt Jos, men han befandt sig overodentlig vel, og Mrs. O'Dowd paastod, at han kun manglede hendes Søster Glorvina, for at hans Lykke skulde være fuldendt. Han sad hele Dagen paa Kahytstaget og drak flamsk Øl, medens han raabte paa sin Tjener Isidor og talte galant med Damerne.

Hans Mod var umaadelig stort.

— Boney angribe *os*! raabte han. Min kjære Skabning, min stakkels Emmy, vær ikke bange. Der er ingen Fare. Jeg siger Dig, at inden to Maaneder ere de Allierede i Paris, og saa skal jeg ved Jupiter tage Dig med hen og spise til Middag i Palais Royal. Trehundredetusinde Russere, siger jeg Dig, trænge nu ind i Frankrig ved Mayence og Rhinen — trehundredetusind under Wittgenstein og Barclay de Tolly, mit kjære Barn. Du forstaar Dig ikke paa militære Sager, min Kjære. Det gjør jeg, og jeg siger Dig, at der er intet Infanteri i Frankrig, som kan staa sig imod det russiske, og ingen af Boneys Generaler er værdig at løse Wittgensteins Skobaand. Saa er der Østrigerne, de ere femhundredetusind Mand stærke, og de ere for Øjeblikket ikke ti Dagsmarscher borte fra Grænsen under Schwartzenberg og Prins Charles. Saa er der Preusserne under den tappre Prinsmarschal. Vis mig en Kavallerichef som ham, nu da Murat er død. Hør, Mrs. O'Dowd, tror De, vor lille Pige her behøver at være

bange? Er der nogen Grund til at være bange, Isidor? He, Sir? Hent mig lidt mere Øl.

Mrs. O'Dowd sagde, at hendes Glorvina ikke var bange for nogen Mand paa Jorden og allermindst for en Franskmand, og saa tømte hun et Glas Øl med et Blik, som udtrykte den Velbehag, hun fandt i denne Drik.

Da vor Ven Skatteopkræveren i den senere Tid hyppig havde været i Fjendens Nærværelse eller med andre Ord havde staaet Ansigt til Ansigt med Damerne i Cheltenham og Bath, havde han mistet en hel Del af sin tidligere Frygtsomhed og var nu, i Særdeleshed naar han havde været i Lag med Drikkevarer, saa veltalende, som man vel kunde ønske sig. Han var ret godt lidt i Regimentet, da han var flot til at traktere de unge Officerer og morede dem ved den militære Mine, han paatog sig. Og ligesom der er et velbekjendt Regiment i Armeen, som marscherer med en Ged i Spidsen, og et andet føres af et Daadyr, sagde George med Hensyn til sin Svoger, at hans Regiment marscherede med en Elefant.

Siden Amelia var bleven indført i Regimentet, begyndte George at skamme sig over endel af det Selskab, han havde været nødsaget til at præsentere hende for, og han besluttede, som han meddelte Dobbin (med hvilken Tilfredshed denne modtog Efterretningen, behøver jeg ikke at sige) snart at lade sig forsætte til et bedre Regiment og faa sin Kone bort fra disse forbistret simple Fruentimmer. Den simple Tænkemaade at skamme sig over Andres Selskab træffes langt oftere hos Mænd end hos Kvinder (undtagen meget højtstaaende Damer,

hos hvem den tilvisse ikke er nogen Sjeldenhed), og Mrs. Amelia, som var naturlig og fri for al Affektation, kjendte ikke noget til den kunstlede Undseelse, som hendes Mand ansaa for at være et Tegn paa, at hun var i Besiddelse af megen Finfølelse. Mrs. O'Dowd havde en Hanefjer i sin Hat og paa sin Mave et meget stort Repeteruhr, som hun plejede at lade slaa ved alle mulige Lejligheder, medens hun fortalte, at hun havde faaet det forærende af sin Fader, da hun efter sit Bryllup traadte ind i Vognen; og disse Prydelser samt andre ydre Besynderligheder ved Majorens Frue voldte Kaptajn Osborne grusom Hjerteve, saasnart hans Kone kom i Berøring med hende; medens Amelia kun morede sig over den skikkelige Dames Excentriciteter og ikke i mindste Maade skammede sig over hendes Selskab.

Paa denne velbekjendte Rejse, som senere næsten enhver Engelskmand af Mellemklassen har foretaget, kunde hun vel have truffet mere belærende, men vanskelig mere underholdende Selskab end Fru Majorinde O'Dowd.

— De taler om Kanalbaade, min Kjære. De skulde se Kanalbaadene mellem Dublin og Ballinasloe. Det er der, man rejser saa hurtig, og der findes saadant herligt Hornkvæg. Min Fader fik en Guldmedaille (og hans Excellence spiste selv et Stykke af den og sagde, at han aldrig i sit Liv havde spist herligere Kjød) for en fireaarig Kvie, som man aldrig havde set Mage til i dette Land.

Og Jos tilstod med et Suk, at intet Land kan opvise saa godt stribet, baade magert og fedt Oxekjød som England.

— Med Undtagelse af Irland, hvor alt eders bedste Kjød kommer fra, sagde Majorinden, og gik over til, hvad der ikke er usædvanligt hos Patrioter af hendes Nation, at anstille Sammenligninger, som i høj Grad vare til Fordel for hendes eget Land. Den Ide at sammenligne Markedet i Brügge med Markederne i Dublin morede hende i høj Grad og fyldte hende med den dybeste Foragt, skjøndt det var hende selv, som havde bragt Tanken paa Bane.

— De skal have Tak, hvis De vil sige mig, hvad Meningen er med den gamle Kasse paa Toppen af Torvepladsen? sagde hun med et Latterudbrud, der var stærkt nok, til at det kunde have faaet det gamle Taarn til at styrte sammen.

Byen var, da de rejste igjennem den, opfyldt af engelske Soldater. Engelske Trompetere vækkede dem om Morgenen, og om Aftenen gik de til Sengs til Tonerne fra de brittiske Piber og Trommer. Hele Landet, hele Europa stod under Vaaben, og en af de største historiske Begivenheder var nærforestaaende, men den skikkelige Peggy O'Dowd, hvem denne Begivenhed vedrørte ligesaavel som enhver Anden, snakkede videre om Ballinafad og Hestene i Staldene paa Glenmalony og den Rødvin, man drak der, og Jos Sedley deltog i Konversationen ved at tale om Karryfrikasseen og Risen i Dumdum; og Amelia tænkte paa sin Mand og overvejede, hvorledes hun bedst skulde vise ham sin Kjærlighed — og alle disse Emner behandlede de, som om de vare Verdens store Problemer, der skulde løses.

De, som holde af at lægge Historiebogen til Side og tale om, hvad der *kunde* være sket i Verden, naar det ikke var for det, som virkelig er sket (en i høj Grad uddannende, underholdende, sindrig og gavnlig Slags Tankeøvelser), have uden Tvivl ofte tænkt ved sig selv, at Napoleon havde valgt Tiden meget slet til at komme tilbage fra Elba og til at lade sin Ørn flyve fra San Juan Bugten til Notre Dame Kirkens Taarne. Historikerne paa vor Side fortælle os, at de allierede Magters Armeer alle i Forvejen vare paa Krigsfod og rede til med et Øjebliks Varsel at slaa ned paa Kejseren fra Elba. De høje Jobbere, som vare samlede i Wien og skar Europas Kongeriger til efter deres vise Hoveder, havde indbyrdes saa mange Aarsager til Strid, at de vilde have ladet de Armeer, som nu overfaldt Napoleon, storme løs paa hverandre, hvis ikke Gjenstanden for deres fælles Had og Frygt netop paa dette Tidspunkt var vendt tilbage. En Monark havde en Armé i Krigsberedskab, fordi han havde jobbet sig Polen til og var bestemt paa at beholde dette Land; en Anden havde røvet det halve Saxen og var bestemt paa at hævde sig Besiddelsen deraf: og Italien var Gjenstand for en Tredies specielle Omsorg. Hver især protesterede imod de Andres Røveri; og hvis blot Korsikaneren havde ventet i sit Fængsel, indtil disse forskjellige Parter vare komne i Haarene paa hinanden, kunde han være vendt tilbage og have regjeret, uden at Nogen havde gjort ham den ringeste Fortræd. Men hvad vilde der saa være bleven af vor Fortælling og alle vore Venner? Hvad

vilde der blive af Havet, naar alle dets enkelte Draaber bleve udtørrede?

Imidlertid gik det daglige Livs Gjerninger og navnlig Fornøjelserne deres Gang, som om der ingen Grund var til at vente en Ende paa dem, og som om man ingen Fjende havde at møde. Da vore Rejsende ankom til Brüssel, hvor deres Regiment var indkvarteret — hvilket, efter hvad Alle sagde, var en stor Lykke for det — befandt de sig i en af de gladeste og mest glimrende af Europas smaa Hovedstæder, hvor alle Forfængelighedens Markeds Boder vare udpyntede med den mest fristende Livlighed og Pragt. Man spillede her fra Morgen til Aften og dansede af Livsens Lyst; Gjæstebudene vare der saa fortræffelige, at de endog tilfredsstillede saa stor en Gourmand som Jos; der var et Theater, hvor en fortryllende Catalani henrev alle Tilhørerne; smukke Kjøreveje, alle oplivede af martialsk Pragt; en sjelden gammel By, med løjerlige Kostumer og en vidunderlig Arkitektur, som frydede lille Amelia, der aldrig før havde set et fremmed Land, og fyldte hende med fortryllende Overraskelse, saa at hun de faa Uger, hun tilbragte i et smukt Logi, som blev betalt af Jos og Osborne, der havde Penge i Massevis og var fuld af øm Opmærksomhed imod sin Kone — saa at, siger jeg, Mrs. Amelia i fjorten Dage, efter hvis Forløb hendes Hvedebrødsdage endte, var saa tilfreds og lykkelig som nogen lille Brud i Verden.

Hver Dag bragte i denne lykkelige Tid noget Nyt og Underholdende for alle Parter. Man besaa Kirker og Billedgallerier — man kjørte og red eller var i Operaen. Regi-

mentsmusiken spillede til alle Tider af Dagen. Englands mest højtstaaende Folk spadserede i Parken — der var en stadigvarende militær Fest. George, som hver Aften tog sin Kone ud paa en ny Udflugt eller til en ny Fest, var som sædvanlig fuldstændig veltilfreds med sig selv og svor paa, at han var i Begreb med at blive en komplet Hjemmemand. Og en Udflugt eller en Fest med *ham*! Var det ikke nok til at bringe dette lille Hjerte til at slaa af Glæde? Hendes Breve hjem til hendes Moder vare paa dette Tidspunkt fulde af Fryd og Taknemlighed. Hendes Mand paabød hende at kjøbe Kniplinger, Modesager, Juveler og Pynt af enhver Slags. O, han var den kjærligste, bedste, mest ædelmodige Mand!

Synet af det meget store Selskab af Lorder, Ladyer og fashionable Personer, som samlede sig i Byen og viste sig paa alle mulige offentlige Steder, fyldte Georges ægte brittiske Sjæl med inderlig Fryd. De havde aflagt den lykkelige Kulde og det uforskammede Væsen, som lejlighedsvis karakterisere store Folk, naar de ere hjemme, og naar de viste sig paa de utallige offentlige Steder, nedlod de sig til at blande sig imellem Resten af det Selskab, de traf der.

En Aften ved et Selskab, som blev givet af Generalen for den Division, til hvilken Georges Regiment hørte, havde han den Ære at danse med Lady Blanche Thistlewood, Lord Bareacres Datter. Han for omkring efter Is og Forfriskninger til de to Damer; han trykkede og trængte sig igjennem for at skaffe fat paa Lady Bareacres Vogn, og da han kom hjem, talte han om Komtessen paa en saa broutende Maade, at end ikke hans

Fader kunde have overtruffet ham deri. Næste Dag aflagde han Besøg hos Damerne; han red ved deres Side i Parken; han udbad sig deres Selskab til en stor Middag hos en Restauratør og var aldeles ude af sig selv af Glæde, da de lovede at komme. Gamle Bareacres, som ikke var meget stolt, men havde en god Appetit, vilde gaa til Middag hvorsomhelst.

— Jeg haaber ikke, der kommer andre Damer end vi, sagde Lady Bareacres efter at have reflekteret over den Indbydelse, som de havde faaet og modtaget altfor hurtig.

— Store Gud, Mama — Du tror dog vel ikke, at Manden bringer sin Kone med sig, skreg Lady Blanche, som Aftenen i Forvejen hele Timer igjennem havde hensmægtet i Georges Arme, medens de dansede den nylig importerede Valts. Mændene ere taalelige — men deres Fruentimmer —

— Konen, nylig gift, Pokkers kjøn Kone, hører jeg, sagde den gamle Jarl.

— Godt, min kjære Blanche, sagde Moderen, da Papa ønsker at gaa derhen, antager jeg, vi maa følge med; men derfor behøve vi ikke at kjende dem i England.

Og efter saaledes at have besluttet at ignorere deres nye Bekjendte i Bond Street, gik disse store Folk hen og spiste Georges Middag i Brüssel, og idet de nedlode sig til at lade ham betale for deres Fornøjelse, viste de deres Værdighed ved at gjøre det uhyggeligt for hans Kone og ved med Flid at udelukke hende fra Samtalen. Det er en Slags Værdighed, som den højbaarne brittiske Dame forstaar at udvise bedre end nogen Anden. At iagttage en fin Dames Opførsel ligeoverfor

andre lavere stillede Kvinder er en meget god Sport for en filosofisk anlagt Gjæst paa Forfængelighedens Marked.

Denne Festlighed, paa hvilken den hæderlige George spenderede en hel Masse Penge, var den kjedeligste Adspredelse, Amelia havde i sine Hvedebrødsdage. Hun skrev den ynkeligste Beretning om Festen hjem til sin Moder; hvorledes Komtesse Bareacres ikke vilde svare, naar hun talte til hende; hvorleds Lady Blanche stirrede paa hende med sin Lorgnet; hvor rasende Kaptajn Dobbin var over deres Opførsel, og hvorledes Mylord, da de tog bort fra Festen, bad om at maatte se Regningerne og erklærede, at det var en Pokkers daarlig Middag og Pokkers dyr. Men skjøndt Amelia fortalte alle disse Historier og skrev hjem om sine Gjæsters Raahed og om, hvor ilde hun selv havde befundet sig i det Selskab, følte gamle Mrs. Sedley sig dog mægtig smigret og talte om Emmys Veninde, Komtesse Bareacres, med en saadan Ivrighed, at Efterretningen om, hvorledes hans Søn beværtede Grever og Grevinder, virkelig kom for Osbornes Øren i City.

De, som kjende den nuværende Generalløjtnant Sir George Tufto, K. C. B. og have set ham — hvad de kunne paa de fleste Dage af Sæsonen — udstoppet og med Snørliv paa, til Trods for Podagraen spanke stolt ned ad Pall-Mall paa sine højhælede lakerede Støvler, medens han kiger de Forbigaaende ind under Hattene, eller ride en stadselig rødbrun Hoppe og kokettere med Damerne, som kjøre i deres Vogne i Parken — de, som kjende den nuværende Sir George Tufto, vilde næppe i ham gjenkjende den tappre Officer fra den pyrenæiske Halvø

og Waterloo. Nu har han tykt, krøllet brunt Haar og sorte Øjenbryn, og hans Bakkenbarter ere purpurrøde. I 1815 havde han tyndt lyst Haar; han var fed og havde kraftige Lemmer, hvilke sidste navnlig ere skrumpede stærkt ind i den sidste Tid. Da han var omtrent halvfjerdsindstyve Aar gammel (nu er han nærved firs), blev hans Haar, som var meget tyndt og helt hvidt, pludselig tykt, brunt og krøllet, og hans Bakkenbarter og Øjenbryn antog deres nuværende Farve. Ondskabsfulde Folk paastaa, at hans Bryst er lutter Vat, og at hans Haar, fordi det aldrig gror, er Paryk. Tom Tufto, med hvis Fader han blev uenig for mange Aar tilbage, erklærer, at Mademoiselle de Jaisey ved det franske Theater har trukket Haarene af Hovedet paa hans Bedstefader i det grønne Værelse, men Tom er som bekjendt ondskabsfuld og jaloux, og Generalens Paryk har Intet at gjøre med vor Fortælling.

En Dag, da nogle af vore Venner ved det —de Regiment drev omkring paa Blomstermarkedet i Brüssel, efter at have beset Raadhuset — om hvilket Fru Majorinde O'Dowd erklærede, at det ikke nær var saa stort eller smukt som hendes Faders Herresæde i Glenmalony — kom en højtstaaende Officer, som fulgtes af en Ordonans, ridende op paa Torvet. Han steg af Hesten, gik hen og besaa Blomsterne og valgte den smukkeste Buket, som var at faa at kjøbe for Penge. Da den var bleven svøbt ind i Papir, steg Officeren atter tilhest og overgav Buketten til sin militære Groom, der med et spodsk Smil tog imod den og fulgte sin Chef, som stadselig og selvtilfreds red bort.

— De skulde se Blomsterne paa Glenmalony, bemærkede Mrs. O'Dowd. Min Fader har tre skotske Gartnere, som igjen have ni Medhjælpere. Vore Drivhuse alene indtage en hel Tønde Land, og Ananas ère i Sæsonen lige saa almindelige som Ærter. Vore Druer veje sex Pund Klasen, og jeg tror paa Ære og Samvittighed, at vore Magnolier ere lige saa store som Thekjedler.

Dobbin, som aldrig plejede at »trække Mrs. O'Dowd op«, som den ugudelige Osborne fandt en Glæde i at gjøre (i høj Grad til Skræk for Amelia, som bad ham om at skaane hende), trak sig tilbage i Mængden, idet han rømmede sig og spyttede saa længe, til han var naaet tilstrækkelig langt bort, og han brast da ud i en skraldende Latter til stor Forbauselse for Markedsfolkene.

— Hvad klukker den Klodrian af? sagde Mrs. O'Dowd. Han har maaske Næseblod? Han har nu saa ofte sagt, at han havde Næseblod, at han snart maa have pumpet alt Blodet ud af Næsen. Ere Magnolierne paa Glenmalony ikke saa store som Thekjedler, O'Dowd?

— Jo, sandelig ere de det, ovenikjøbet større, Peggy, sagde Majoren.

Paa dette Tidspunkt blev Konversationen afbrudt ved den Officers Ankomst, som kjøbte Buketten.

— Pokkers smuk Hest — hvem er det? spurgte George.

— De skulde se min Broder Molloy Maloneys Hest, Molasses, som vandt Præmien ved Væddeløbet i Curragh, udraabte

Majorens Frue og fortsatte sin Familiehistorie, til hendes Mand afbrød hende med at sige:

— Det er General Tufto, som kommanderer den — Kavalleri Division; hvorefter han føjede rolig til: — Han og jeg bleve Begge skudte i samme Ben ved Talavera.

— Hvor De fik deres Udnævnelse, sagde George leende. General Tufto! Saa ere Crawleys komne, min Kjære.

Amelia blev tung om Hjertet — hun vidste ikke hvorfor. Solen forekom hende ikke at skinne saa klart. De høje gamle Tage og Gavle saa pludselig mindre maleriske ud, skjøndt det var et glimrende Solskinsvejr og en af de klareste, smukkeste Dage i Slutningen af Maj.

Fjerde Kapitel.

Brüssel.

Mr. Jos havde lejet et Par Heste til sin aabne Vogn, og med disse Dyr samt sin elegante Landauer gjorde han ingen ilde Figur ved Kjøreturene i Omegnen af Brüssel. George kjøbte en Hest til sine private Rideture, og han og Kaptajn Dobbin ledsagede ofte den Vogn, i hvilken Jos og hans Søster kjørte deres daglige Ture.

Denne Dag foretog de deres sædvanlige Tur til Parken, og der viste Georges Bemærkning om Rawdon Crawleys og hans Kones Ankomst sig at være fuldstændig korrekt. Midt i en lille Trop Ryttere, som bestod af nogle af de højeststaaende Personer i Brüssel, saa de Rebecca i den smukkeste, snevreste Ridedragt, siddende paa en smuk lille Araber, som hun red til Fuldkommenhed (hun havde jo nemlig lært denne Kunst paa Queens Crawley, hvor Baronetten, Mr. Pitt og Rawdon selv havde givet hende mange Undervisningstimer) og ved den galante General Tuftos Side.

— Det er min Sandten Hertugen selv, raabte Fru Major-inde O'Dowd til Jos, som begyndte at blive stærkt rød i Hovedet; og det er. Lord Uxbridge paa den Brune. Hvor han ser

elegant ud! Min Broder Molloy Maloney og han ligne hinanden som to Ærter.

Rebecca red ikke hen til Vognen; men saasnart hun opdagede sin gamle Veninde Amelia siddende i den, anerkjendte hun hendes Nærværelse ved et naadigt Ord og Smil og ved at kysse paa Fingrene og vifte med Haanden henimod Vognen. Saa fortsatte hun sin Samtale med General Tufto, som spurgte, hvem den fede Officer var med Guldsnoren om Huen, hvortil Rebecca svarede, at han var Officer i den ostindiske Tjeneste.

Men Rawdon Crawley red bort fra sit Selskab og kom hen og trykkede Amelia hjertelig i Haanden og sagde til Jos: — Naa, gamle Dreng, hvordan har De det? og stirrede paa Mrs. O'Dowds sorte Hanefjer, indtil hun begyndte at tænke, at hun havde gjort en Erobring i ham.

George, som var sakket bagud, red strax efter op sammen med Dobbin, og de tog til Huen for de høje Herrer, mellem hvilke Osborne strax opdagede Mrs. Crawley. Det glædede ham at se Rawdon bøje sig fortrolig over hans Vogn og tale med Amelia, og han mødte Adjutantens hjertelige Hilsen med mere end tilsvarende Varme. Rawdons og Dobbins gjensidige Hilsener gik ikke ud over den nødvendigste Høfligheds Grænser.

Crawley fortalte George, hvor de boede sammen med General Tufto i Hotel du Parc, og George fik sin Ven til at love, at han snart vilde besøge ham.

— Det var kjedeligt, at jeg ikke traf Dem for tre Dage siden, sagde George. Jeg gav en Middag hos Restauratøren — en net lille Middag. Lord Bareacres, Komtessen og Lady

Blanche vare saa gode at spise sammen med os — jeg vilde ønske, De havde været med.

Efterat Osborne saaledes havde givet sin Ven et Bevis paa, at han var en fornem Mand, skiltes han fra Rawdon, som fulgte det højtstaaende Selskab gjennem en Allé, ad hvilken de galloperede ned, medens George og Dobbin indtog deres Pladser, hver paa sin Side af Amelias Vogn.

— Hvor Hertugen saa godt ud, bemærkede Mrs. O'Dowd. Wellesley'erne og Maloney'erne ere beslægtede; men stakkels *jeg* kunde naturligvis aldrig drømme om at præsentere mig selv, medmindre Hans Højhed vilde anse det for passende at erindre vort Familiebaand.

— Han er en stor Soldat, sagde Jos, som nu, da den store Mand var forsvunden, befandt sig langt bedre. Er der nogensinde bleven vundet et Slag som det ved Salamanka? He, Dobbin? Men hvor var det, han lærte sin Kunst? I Indien, min Dreng! Indiens tykke Kratskov er den bedste Skole for en Soldat, læg vel Mærke til det. Jeg har selv kjendt ham, Mrs. O'Dowd; vi To dansede samme Aften med Miss Cutler, en Datter af Cutler ved Artilleriet og en Pokkers smuk Pige, i Dumdum.

De højtstaaende Folk, som de havde set, gav dem Samtalestof til hele Kjøreturen, til Middagen, og indtil den Time kom, da de Alle skulde i Operaen.

Det var næsten ligesom i gamle England. Huset var fuldt af bekjendte brittiske Ansigter og af saadanne Toiletter, som den brittiske Dame allerede længe har været berømt for.

Mrs. O'Dowds Toillette var ikke mindst pragtfuldt, og hun havde en Krølle i Panden og et Sæt irske Diamanter og Stene, som i hendes egen Indbildning overstraalede alle Dekorationerne i Huset. Hendes Nærværelse plejede i høj Grad at ærgre Osborne, men hun vilde med til alle de Fornøjelser, som hun hørte, at hendes unge Venner havde bestemt at deltage i. Hun tvivlede aldrig et Øjeblik om, at de maatte være henrykte over hendes Selskab.

— Hun har været Dig til Nytte, min Kjære, sagde George til sin Kone, hvem han ikke behøvede at gjøre sig saa megen Samvittighed af at forlade, naar hun havde dette Selskab. Men hvor det er herligt, at Rebecca er kommen; Du har da hende til Veninde, og vi kunne blive dette fordømte irske Fruentimmer kvit.

Hertil svarede Amelia hverken Ja eller Nej, og hvor kunne vi vide, hvilke hendes Tanker vare?

Det *coup d'æuil*, som Operahuset i Brüssel frembød, forekom ikke Mrs. O'Dowd at være saa smukt som Theatret i Fishamble Street, Dublin, og den franske Musik kunde efter hendes Mening heller aldeles ikke maale sig med Melodierne i hendes Fødeland. Hun glædede sine Venner ved at udtrykke disse og andre Meninger med meget høj og lydelig Røst og slog med største Velbehag omkring sig med en stor raslende Vifte.

— Hvem er det løjerlige Fruentimmer der, som er sammen med Amelia, kjære Rawdon? siger en Dame, som sidder i Logen ligeoverfor (hvilken Dame næsten altid var høflig imod sin Mand, naar de vare alene, og, naar de vare i Selskab,

var mere kjærlig end nogensinde imod ham). Kan Du ikke se den Skabning med en gul Tingest i Turbanen og en rød Atlaskes Kjole og et stort Uhr?

— Ved Siden af den smukke lille Dame i hvid Kjole? spurgte den middelaldrende Herre, som sad ved Siden af den Spørgende, med Ordener i sit Knaphul, adskillige Underveste og et stort hvidt Halsbind, der gik ham helt op over Halsen.

— Den smukke, hvidklædte Dame er Amelia, General; De lægger Mærke til alle smukke Damer, De uartige Mand.

— Kun til en eneste Kvinde i Verden, paa min Ære! sagde Generalen henrykt, og Damen gav ham et let Slag med den store Buket, hun havde i Haanden.

— Det er min Tro ham, sagde Mrs. O'Dowd, og det er den samme Buket, han kjøbte paa Blomstermarkedet.

Og da Rebecca og hendes Venindes Øjne mødtes, gav hun atter den lille haandkyssende Scene til Bedste. Mrs. O'Dowd, som tog Hilsenen til Indtægt for sig, gjengjældte den med sit mest yndefulde Smil, hvilket atter fik den ulykkelige Dobbin til at fare fnisende ud af Logen.

Da Akten var forbi, løb George strax ud af Logen og begav sig paa Vejen for at hilse paa Rebecca i hendes Loge. Han mødte Crawley i Foyeren, hvor de vexlede nogle faa Sætninger om, hvad der var hændet i de sidste fjorten Dage.

— De fik vel min Anvisning honoreret hos min Agent? sagde George med selvbevidst Mine.

— Ja Tak, min Dreng, svarede Rawdon. Det vil glæde mig at give Dig Revanche. Har den Gamle gi'et sig?

— Endnu ikke, sagde George; men det kommer nok, og De ved, jeg har nogen privat Formue efter min Moder. Har Tanten ladet sig formilde?

— Sendt mig tyve Pund, det forbandede gamle Bæst. Naar skulle vi mødes? Generalen spiser ude paa Tirsdag. Kan De ikke komme Tirsdag? Hør, faa Sedley til at tage den Knebelsbart af. Hvad Fanden skal det betyde, at en Civilist gaar med Knebelsbart og med de fordømte Snore paa Frakken? Farvel. Se, om De kan komme paa Tirsdag.

Og Rawdon gjorde Mine til at gaa videre med de to glimrende unge fashionable Mænd, der ligesom han selv stod ved Generalstaben.

George var kun halvt fornøjet over at blive indbudt til Middag netop den Dag, da Generalen spiste ude.

— Jeg vil gaa hen og hilse paa deres Kone, sagde han.

— Hm, som De vil, svarede Rawdon og saa meget mørk ud, medens de to unge Officerer vexlede betydningsfulde Blikke.

George skiltes fra dem og spankede ned ad Foyeren til Generalens Loge, hvis Nummer han nøjagtig havde udregnet.

— *Entrez*, sagde en klar lille Stemme, og vor Ven befandt sig i Rebeccas Nærværelse. Hun sprang op, klappede i Hænderne og rakte George dem begge to, saa henrykt var hun over at se ham. Generalen med Ordenerne i Knaphullet stirrede paa den Nyankomne med et gnavent, skulende Blik, der skulde sige saa meget som, hvem Fanden er De?

— Min kjære Kaptajn George! raabte lille Rebecca henrykt. Hvor det var smukt af Dem at komme herover.

Generalen og jeg sad og maabede sammen *tête-à-tête.* General, det er min Kaptajn George, hvem De har hørt mig tale om.

— Virkelig? sagde Generalen med et meget lille Buk. Til hvilket Regiment hører Kaptajn George?

George nævnede det —de. Hvor han vilde have ønsket, han kunde have sagt, det var et stolt Kavallerikorps.

— Kommen nylig hjem fra Vestindien, tror jeg. Ikke set meget til den sidste Krig. Indkvarteret her, Kaptajn George? fortsatte Generalen med knusende Stolthed.

— Ikke Kaptajn George, De løjerlige Mand; Kaptajn Osborne, sagde Rebecca, medens Generalen saa rasende fra den Ene til den Anden.

— Kaptajn Osborne, ja saa! I Familie med Osborne til L.?

— Vi føre det samme Vaaben, sagde George, hvad de i Virkeligheden ogsaa gjorde; thi Mr. Osborne havd raadført sig med en Heraldiker i Long Acre, og plukket L-Vaabnene ud af Baronetkronen, da han for femten Aar siden kjøbte sig en Equipage.

Generalen svarede ikke paa denne Meddelelse, men satte sin Kikkert for Øjet — den dobbelte Kikkert var dengang endnu ikke opfundet — og lod, som om han undersøgte Huset; men Rebecca saa meget godt, at det Øje, han havde frit, stirrede hen paa hende og tilsendte hende og George morderiske Blikke.

Hun blev dobbelt saa hjertelig.

— Hvorledes har den kjære Amelia det? Men det

behøver jeg da ikke at spørge om. Hun ser saa smuk ud. Og hvem er den pæne Skabning med det godmodige Udseende, som sidder ved Siden af hende — en af deres Flammer? O, De ryggesløse Menneske! Og der sidder jo Mr. Sedley og spiser Is. Hvor han ser ud til at nyde den! General, hvorfor have vi ingen Is faaet?

— Skal jeg gaa hen og hente Dem nogen Is? sagde Generalen, som fnyste af Vrede.

— De maa endelig lade *mig* gaa, sagde George.

— Nej, jeg vil gaa hen til Amelias Loge. Den kjære søde Pige! Giv mig deres Arm, Kaptajn George.

Og idet han sagde dette, nikkede hun til Generalen og traadte ud i Foyeren. Da de vare alene, gav hun George et løjerligt, betydningsfuldt Blik, der kunde fortolkes omtrent saaledes: Kan De ikke se, hvordan det Hele hænger sammen, og hvor jeg gjør Nar ad ham? Men han forstod det ikke. Han tænkte paa sine egne Planer og var fortabt i højtidelig Beundring af sin egen Uimodstaaelighed.

De Eder, med hvilke Generalen sagte gav sig Luft, saasnart Rebecca og hendes Erobrer havde forladt ham, vare saa drøje, at jeg er vis paa, ingen Sætter i d'Hrr. Bradbury og Evans's Trykkeri vilde vove at trykke dem, hvis de bleve nedskrevne. De kom fra Generalens Hjerte; og løjerligt er det at tænke, at et menneskeligt Hjerte er i Stand til at frembringe saadanne Produkter, og at det, alt som Lejligheden fordrer det, kan udspy saa megen Vellyst og Heftighed, Raseri og Had.

Amelias blide Øjne havde ogsaa været fæstede med Be-

kymring paa det Par, hvis Opførsel i saa høj Grad havde ophidset den skinsyge General, men da Rebecca traadte ind i hendes Loge, fløj hun hende om Halsen med et begejstret Kjærlighedsudbrud, som gav sig Luft til Trods for Stedets Offentlighed; thi hun omfavnede sin kjæreste Veninde i hele Husets Nærværelse, under alle Omstændigheder i Paasyn af Generalen, hvis Kikkert nu var bleven rettet paa det Osborneske Selskab. Mrs. Rawdon hilste ogsaa meget venlig paa Jos; hun beundrede Mrs. O'Dowds store Brosche og prægtige irske Diamanter og vilde ikke tro, at de ikke vare direkte fra Golkonda. Hun for omkring og snakkede, vendte og drejede sig, smilte til den Ene og smidskede til den Anden, Alt, medens den jaloux Kikkert ligeoverfor var rettet imod hende. Og da man skulde begynde paa Balletten, (i hvilken ingen af de Dansende havde en bedre Mimik eller spillede sin Rolle bedre end hun), hoppede hun tilbage til sin Loge, denne Gang lænende sig paa Kaptajn Dobbins Arm. Nej, hun vilde ikke have Georges Arm: han skulde blive og tale med sin kjæreste, bedste lille Amelia.

— Hvad det Fruentimmer dog er for en Humbugmagerske, mumlede den hæderlige gamle Dobbin, da han vendte tilbage fra Rebeccas Loge, hvorhen han havde ført hende i fuldstændig Taushed og med et Ansigt, der var saa bedrøveligt som en Bedemands. Hun vrider og snoer sig som en Slange. Saa Du ikke, George, hvorledes hun al den Tid, hun var her, spillede Komedie til Generalen ligeoverfor?

— Humbug — spille Komedie? Fanden tage mig, om

hun ikke er det pæneste lille Fruentimmer i England, svarede George, idet han viste sine hvide Tænder frem og snoede sin ambrosiske Knebelsbart. Du er ingen Verdensmand, Dobbin. Se nu blot paa hende, hun har stillet Tufto tiltaals paa et Øjeblik. Se, hvor han ler! Død og Pine, sikken en Skulder hun har! Emmy, hvorfor har Du ingen Buket? Alle andre Mennesker have Buketter.

— Det er naturligvis, fordi De ingen har kjøbt til hende, sagde Mrs. O'Dowd, og baade Amelia og William Dobbin vare hende taknemlige for denne betimelige Bemærkning.

Men ellers kom ingen af de to Damer igjen i Humør. Amelia var overvældet af sin lystige Rivalindes Glans og Pragt og hendes fashionable Konversation. Selv O'Dowd var taus og nedtrykt efter Rebeccas glimrende Fremtoning og talte næppe et Ord mere om Glenmalony hele Aftenen igjennem.

— Naar vil Du dog høre op med at spille, som Du har lovet mig over hundrede Gange? sagde Dobbin til sin Ven faa Dage efter denne Aften i Operaen.

— Naar vil Du dog høre op med at holde Prædikener for mig? var den Andens Svar. Hvad Fanden er Du urolig for, Mand? Vi spille lavt; jeg vandt iaftes. Du tror dog vel ikke, at Crawley spiller falsk? Naar der spilles ærlig, har man ved Aarets Slutning omtrent hverken vundet eller tabt.

— Men jeg tror ikke, han kunde betale, hvis han tabte, sagde Dobbin.

Og hans gode Raad havde det samme Held med sig, som Raad i Almindelighed have. Osborne og Crawley vare nu hyppig sammen. General Tufto spiste næsten altid ude. George var altid velkommen i de Værelser (meget nær ved Generalens), som Adjutanten og hans Kone beboede i Hotellet.

Naar Amelia og George besøgte Crawley og hans Kone i disse Værelser, var Amelias Væsen saaledes, at det nær havde ført til den første Strid; det vil sige, George skjændte heftig paa sin Kone, fordi hun var uvillig til at gaa derhen, og fordi hun viste sig saa hovmodig og storladen ligeoverfor sin gamle Veninde, Mrs. Crawley; og Amelia sagde ikke et eneste Ord til Svar, men var med Bevistheden om, at hendes Mands Øje hvilede paa hende, og med en Følelse af, at Rebecca søgte at udforske hende, endnu mere undseelig og tilbageholdende ved den anden end ved den første Visit, hun aflagde hos Mrs. Rawdon.

Rebecca viste sig naturligvis dobbelt kjærlig og vilde ikke tage ringeste Notits af sin Venindes Kulde.

— Jeg tror, Emmy er bleven mere stolt, siden hendes Faders Navn var i — siden Mr. Sedleys *Uheld*, sagde Rebecca idet hun mildnede Udtrykket af kjærligt Hensyn til Georges Øre. Jeg tror min Sandten, at hun, da vi vare i Brighton, gjorde mig den Ære at være jaloux paa mig; og nu tror jeg, hun anser det for at være en Skandale, at Rawdon, Generalen og jeg bo sammen. Men, min kjære Ven, hvorledes kunde vi med vore smaa Intægter overhovedet leve, naar vi ikke havde en Ven til at dele Udgifterne med os? Og tror De ikke,

Rawdon er stor nok til at tage vare paa min Ære? Men jeg er virkelig Amelia meget forbunden, sagde Mrs. Rawdon.

— Bah, Jalousi! svarede George. Alle Fruentimmer ere jaloux.

— Og alle Mænd med. Var De ikke jaloux paa General Tufto, og Generalen paa Dem den Aften i Operaen? Han var færdig at æde mig, fordi jeg gik hen og aflagde den Visit hos deres naragtige lille Kone, som om jeg brød mig en Døjt om nogen af Jer, sagde Crawleys Kone med et hovmodigt Knix med Hovedet. Vil De spise til Middag her? Dragonen spiser hos den kommanderende General. Der er store Nyheder i Gjære. Man siger, at Franskmændene ere gaaede over Grænsen. Vi kunne derfor nyde en rolig Middag.

George tog imod Indbydelsen, skjøndt hans Kone ikke befandt sig ganske vel. De havde endnu ikke været gifte fuldt i sex Uger. En anden Kvinde gjorde sig lystig paa hendes Bekostning, og han blev ikke vred. Han var ikke engang vred paa sig selv, denne godmodige Fyr. Det er en Skam, tilstod han for sig selv; men for Pokker, naar en smuk Kvinde *vil* stille sig i Vejen for En, hvad kan man saa gjøre? Jeg *er* lidt fri ligeoverfor Kvinder, havde han ofte smilende og med et betydningsfuldt Nik sagt til Stubble og Spooney og andre Kammerater ved Messebordet; og de fik snarere fornyet Respekt for ham paa Grund af denne Tapperhed.. Længere tilbage i Tiden, end man kan erindre, har det at gjøre Erobringer i Kjærlighed næstefter at gjøre Erobringer i Krig været en Kilde til Stolthed for Mænd paa Forfængelighedens Marked;

hvorledes skulde ellers Skoledrenge kunne broute af deres Kjærlighedsæventyr og Don Juan blive populær?

Da Mr. Osborne altsaa havde en fast Overbevisning om, at han var en Hjerteknuser og bestemt til at gjøre Erobringer, søgte han ikke at besejre sin Skjæbne, men bøjede sig rolig for den. Og da Emmy ikke sagde meget eller plagede ham med sin Jalousi, men kun blev ulykkelig og i Taushed sørgede dybt derover, foretrak han at bilde sig ind, at hun ingen Mistanke nærede om, hvad hele hans Bekjendtskab vidste fuldstændig god Besked med — nemlig at han og Mrs. Crawley drev det mest desperate Koketteri med hinanden. Han red med hende, naarsomhelst han var fri. For Amelia foregav han, at han havde Regimentsforretninger (af hvilken Usandhed hun ikke i mindste Maade lod sig skuffe), og idet han overlod sin Hustru til Ensomhed eller til hendes Broders Selskab, tilbragte han sine Aftener i Selskab med Crawleys og tabte Penge til Manden, medens han smigrede sig med, at Konen var dødelig forelsket i ham. Det er meget rimeligt, at dette værdige Par aldrig absolut konspirerede sammen og ligefrem med Ord bleve enige om: den Ene at smigre den unge Mand, medens den Anden vandt hans Penge i Kortspil; men de forstod hinanden fuldstændig vel, og Rawdon lod med største Sindsro Osborne komme og gaa, som han vilde.

George var saa optaget af sine unge Bekjendte, at han og William Dobbin ingenlunde vare saa meget sammen som tidligere. George undgik ham baade paa offentlige Steder og i Regimentet og kunde, som vi have set, ikke lide de Taler,

som hans ældre Kammerat havde en vis Tilbøjelighed til at plage ham med. Selv om visse Sider af hans Opførsel gjorde Kaptajn Dobbin overordentlig alvorlig og kold, hvad Nytte var det saa dog til at fortælle George, at skjøndt hans Bakkenbarter vare lange, og hans egen Mening om hans egen Verdenskundskab var stor, var han dog saa grøn som en Skoledreng, at Rawdon gjorde ham til sit Offer, hvad han havde gjort ved mange før ham, og at han, naar han ikke længere havde Brug for ham, vilde støde ham bort med Foragt? Han vilde ikke lytte dertil, og da Dobbin, naar han besøgte det Osborneske Hus, kun sjeldent traf sin gamle Ven der, blev paa denne Maade megen pinlig eller unyttig Tale imellem dem sparet. Vor Ven George gled i fuld Fart ned ad Forfængelighedens Markeds Skraaplan.

Siden Darius' Dage har aldrig nogen Armé havt et saa glimrende Følge som det, der omgav Hertugen af Wellingtons Armé i Nederlandene 1815 og med Baller og Fester førte den omtrent lige ind i Slaget. Et vist Bal, som en Hertuginde gav i Brüssel den 15de Juni ovennævnte Aar er blevet historisk. Det satte hele Brüssel i Bevægelse, og jeg har hørt af Damer, som paa det Tidspunkt vare tilstede i Byen, at den Sensation, som dette Bal vakte mellem Medlemmerne af deres eget Køn, var langt større end den, som man følte med Hensyn til den fremrykkende Fjende. Man bad om, kæmpede og intrigguerede for Adgangskort, som kun engelske Damer kunne gjøre det for at vinde Adgang til deres egen Nations fornemme Selskab.

Jos og Mrs. O'Dowd, som higede efter at blive indbudne,

stræbte forgjæves at skaffe sig Adgangskort; men andre af vore Venner vare mere heldige. Paa Lord Bareacres Anbefaling og som Gjengjæld for Middagen hos Restauratøren fik f. Ex. George et Kort for Kaptajn og Mrs. Osborne, ved hvilken Omstændighed han følte sig i høj Grad opløftet. Dobbin, som var en Ven af den General, der kommanderede den Division, til hvilken deres Regiment hørte, kom en Dag leende ind til Mrs. Osborne og fremviste en lignende Indbydelse, som gjorde Jos misundelig, og som bragte George til at udtale sin Forbauselse over, hvordan Fanden *han* kunde faa Adgang til det elegante Selskab. Mr. og Mrs. Rawdon bleve naturligvis inviterede som Kavalleri-Brigadegeneralens gode Venner.

Den fastsatte Aften kjørte George, som havde befalet Amelia at kjøbe ny Kjole og nye Smykker af enhver Slags, til det berømte Bal, hvor hans Kone ikke kjendte en eneste Sjæl. Efter at have gjort sin Opvartning for Lady Bareacres, som affærdige ham kort idet hun tænkte, at Indbydelseskortet var fuldstændig tilstrækkeligt — og efter at have anbragt Amelia paa en Bænk, overlod han hende der til hendes egne Tanker, idet han for sit Vedkommende tænkte, at han havde opført sig overordentlig pænt ved at lade hende faa nye Klæder og ved at tage hende med til Ballet, hvor hun havde Lov at more sig, som hun vilde. Hendes Tanker vare ikke af de behageligste, og der var Ingen, som kom og forstyrrede dem undtagen den brave Dobbin.

Medens hendes Fremtræden var fuldstændig ubemærket (hvad hendes Mand følte med et vist Raseri), var Mrs. Rawdon

Crawleys Debut derimod meget glimrende. Hun kom meget sent. Hendes Ansigt var straalende; hendes Dragt fuldendt selv midt imellem de højtstaaende Personer, som vare tilstede, og alle Lorgnetter bleve rettede imod hende. Rebecca syntes at være lige saa kold og fattet, som da hun havde Opsyn med Miss Pinkertons smaa Børn, naar de skulde i Kirke. Hun kjendte allerede mange af Herrerne, og Modeherrerne flokkedes om hende. Mellem Damerne hviskedes det, at Rawdon havde bortført hende fra et Kloster, og at hun hørte til Familien Montmorency. Hun talte saa godt Fransk, at der kunde være noget Sandt i denne Meddelelse, og man var enig om, at hendes Væsen var fint og hendes Udseende *distingué*. Halvtredsindstyve Herrer, som ønskede at engagere hende, trængte sig paa én Gang om hende og bad om at maatte have den Ære at danse med hende. Men hun sagde, at hun var engageret og kun ønskede at danse meget lidt, hvorpaa hun strax styrede hen imod den Plads, hvor Emmy sad og var meget ulykkelig, uden at Nogensomhelst tog ringeste Notits af hende. Og for at gjøre det fuldstændig af med det stakkels Barn løb Mrs. Rawdon hen og hilste kjærlig paa sin kjæreste Amelia og begyndte strax at patronisere hende. Hun fandt Fejl ved sin Venindes Dragt og ved hendes Koiffure og forundrede sig over, hvor hun dog kunde være saa *chauffée*, og forsikkrede, at hun strax næste Morgen vilde sende hende sin *corsetière*. Hun erklærede, at det var et yndigt Bal; man traf Alle, hvem man kjendte, og kun *meget* faa Ubetydeligheder. Det viste sig, at denne unge Dame i Løbet af fjorten

Dage og efter tre Middage i Generalselskab havde adopteret den gentile Jargon saa godt, at en Indfødt ikke kunde have talt den bedre; og det, at hun talte saa godt Fransk, er det eneste Bevis paa, at hun ikke af Fødsel var en højtstaaende Dame.

George, som, da de traadte ind i Balsalen, havde efterladt Emmy alene paa en Stol fandt meget snart Vejen tilbage til hende igjen, da Rebecca sad ved sin kjære Venindes Side. Becky holdt netop et Foredrag for Mrs. Osborne over hendes Mands Galskaber.

— Hold ham for Guds Skyld fra at spille, min Kjære, ellers vil han ruinere sig selv. Han og Rawdon spille Kort hver Aften, og Du ved, han er meget fattig, og Rawdon vil vinde hver en Skilling fra ham, hvis han ikke tager sig iagt. Hvorfor hindrer Du ham ikke deri, Du lille ligegyldige Skabning? Hvorfor kommer Du ikke hen til os om Aftenen i Stedet for at sidde hjemme og maabe med den Kaptajn Dobbin. Jeg tvivler ikke om, at han er *très aimable*, men hvor skulde Nogen kunne elske en Mand med Fødder af den Størrelse. Din Mand har nogle yndige smaa Fødder. — Der kommer han. Hvor har De været henne, De Afskum? Her sidder Emmy og græder Øjnene ud af Hovedet paa sig af Længsel efter Dem. Kommer De for at engagere mig til en Kvadrille?

Og hun efterlod sin Buket og sit Shavl hos Amelia og trippede afsted for at danse med George. Kun Kvinder forstaa at saare paa den Maade. Der er en Gift i Spidserne af deres smaa Spyd, som saarer tusinde Gange mere end en Mands sløve Sværd. Vor stakkels Emmy, som aldrig i sit Liv havde

hadet eller stiklet, var magtesløs i sin samvittighedsløse lille Fjendes Hænder.

George dansede med Rebecca to eller tre — hvor mange Gange vidste Amelia næppe. Hun sad aldeles upaaagtet i sin Krog, undtagen da Rawdon kom hen til hende og gjorde et klodset Forsøg paa at konversere hende, og da Dobbin senere paa Aftenen samlede sig Mod til at bringe hende nogle Forfriskninger og satte sig ved Siden af hende. Han kunde ikke lide at spørge hende, hvorfor hun var saa bedrøvet, men som Aarsag til de Taarer, der fyldte hendes Øjne, meddelte hun ham, at Mrs. Crawley havde foruroliget hende ved at fortælle hende, at George endnu stadig spillede.

— Det er løjerligt, naar en Mand er forfalden til Spil, af hvilke klodsede Skurke han da lader sig snyde, sagde Dobbin.

— Ja, det er sandt, svarede Emmy; men hun tænkte paa noget Andet. Det var ikke Tabet af Pengene, som bedrøvede hende.

Endelig kom George tilbage og hentede Rebeccas Shavl og Blomster. Hun vilde forlade Ballet. Hun nedlod sig ikke engang til at komme hen og sige Farvel til Amelia. Det stakkels Barn lod sin Mand komme og gaa uden at sige et Ord, og hendes Hoved faldt ned paa hendes Bryst. Dobbin var bleven kaldet bort, og da han stod optaget af en dyb hviskende Samtale med sin Ven, Divisionsgeneralen, havde han ikke set denne sidste Afsked. George gik altsaa bort med Buketten; men da han gav den til Ejerinden, laa der en Billet, sammenkrympet som en Snegl, imellem Blomsterne.

Rebecca fik strax Øje paa den. Hun var fra sit tidligere Liv vant til den Slags Billetter. Hun rakte sin Haand frem og tog imod Buketten. Han kunde se paa hendes Øjne, da de mødte hans, at hun vidste, hvad hun vilde finde i den. Hendes Mand skyndte paa hende; han var øjensynlig saa optaget af sine egne Tanker, at han ikke lagde Mærke til, hvad der foregik mellem hans Kone og hans Ven. Disse spøgede imidlertid kun med hinanden. Rebecca gav George Haanden med et af sine sædvanlige hurtige, betydningsfulde Blikke, nikkede til ham og gik sin Vej. George bukkede sig over hendes Haand og svarede ikke paa en Bemærkning af Rawdon, ja han hørte den ikke engang, — hans Hjerne bankede af Sejrsberuselse og Ophidselse, og han lod dem gaa uden at sige et Ord.

Hans Kone saa idetmindste den ene Del af Buketscenen. Det var fuldstændig naturligt, at George paa Rebeccas Forlangende gik hen og hentede hendes Shavl og hendes Buket; det var ikke mere, end han havde gjort tyve Gange før i Løbet af de sidste faa Dage; men nu var det for meget for hende.

— William, sagde hun, idet hun pludselig klyngede sig til Dobbin, som sad i Nærheden af hende, De har altid været meget venlig imod mig — jeg -- jeg befinder mig ikke vel. Før mig hjem.

Hun vidste ikke, at hun kaldte ham ved Fornavn, som George var vant til at gjøre. Han gik hurtig sin Vej med hende. Hendes Logi var lige ved, og de trængte sig igjennem Hobene udenfor, hvor Bevægelsen endog syntes at være større end i Balsalen.

George var to eller tre Gange bleven vred over at træffe sin Kone oven Senge, naar han kom hjem fra Selskaber, og hun gik derfor nu lige i Seng; men skjøndt hun ikke sov, og skjøndt der var en uophørlig Støj og Larm og Galloperen af Ryttere, hørte hun dog ikke noget til alt dette; der var noget helt Andet, som forstyrrede hendes Sind og holdt hende vaagen.

Osborne, som var vild af Overmod, begav sig imidlertid til et Spillebord og begyndte at vædde som en Vanvittig. Han vandt gjentagne Gange. — Alt lykkes for mig iaften, sagde han. Men end ikke hans Held i Spil kurerede ham for hans Uro. Efter en Stunds Forløb rejste han sig, stak Gevinsten i Lommen og gik hen til en Buffet, hvor han drak adskillige Pokaler Vin.

Her traf Dobbin ham, snakkende Løst og Fast med de Omkringstaaende og i en meget ophidset Tilstand. Han havde været henne ved Kortbordene for at lede efter sin Ven. Dobbin saa lige saa bleg og alvorlig ud, som hans Ven var rødmusset og gemytlig.

— Hallo Dob! Kom og drik, gamle Dob! Hertugens Vin er fortræffelig. Giv mig lidt mere, De Sir.

Og han rakte sit rystende Glas frem for at faa det fyldt.

— Kom med, George, sagde Dobbin, som vedblev at være alvorlig; drik ikke.

— Drikke! Intet kan lignes med at drikke. Drik selv og se at faa lidt Blus paa Lampen, gamle Dreng. Det er til Dig.

Dobbin gik hen og hviskede Noget til ham, hvorpaa det

gav et Sæt i George, som med et vildt Hurra tømte Glasset til Bunden, hvorpaa han satte det paa Bordet og gik hurtig bort ved sin Vens Arm.

— Fjenden er gaaet over Sambre, sagde William, og vor venstre Fløj er allerede engageret. Kom med. Om tre Timer skulle vi marschere.

George gik bort, medens hans Nerver sittrede af Ophidselse over den saa længe med Længsel ventede Efterretning, som dog kom saa pludselig. Hvad vare Kjærlighed og Intriguer nu? Han tænkte paa tusinde andre Ting, medens han spadserede hurtig hjemad — paa sit forbigangne Liv og sine fremtidige Chancer — paa den Skjæbne, som ventede ham — paa sin Hustru, Barnet maaske, som han stod i Begreb med at skilles fra uden nogensinde at faa det at se. O, hvor han ønskede det ugjort, hvad der var gaaet for sig denne Aften! og at han i det Mindste med en ren Samvittigked kunde sige Farvel til det kjærlige, uskyldige Væsen, paa hvis Kjærlighed han havde sat saa ringe Pris!

Han tænkte paa sit korte ægteskabelige Liv. I disse faa Uger havde han paa en forfærdelig Maade bortødslet sin lille Kapital. Hvor han havde været vild og letsindig! Hvis der skulde hænde ham Noget, hvad efterlod han da hende? Hvor han var hende uværdig. Hvorfor havde han ægtet hende? Han egnede sig ikke til at være gift. Hvorfor havde han været ulydig imod sin Fader, som altid havde været saa ædelmodig ligeoverfor ham? Haab, Samvittighedsnag, Ærgjerrighed, Ømhed og egoistisk Anger fyldte hans Hjerte. Han satte sig

ned og skrev til sin Fader, idet han erindrede, hvad han en Gang tidligere havde sagt, da han skulde duellere. Dagen begyndte at gry, da han lagde sit Afskedsbrev sammen. Han forseglede det og kyssede Seglet. Han tænkte paa, hvorledes han havde forladt sin ædelmodige Fader, og paa de tusinde Beviser paa Kjærlighed, som den alvorlige gamle Mand havde givet ham.

Da han kom hjem, havde han kiget ind i Amelias Soveværelse; hun laa rolig, hendes Øjne syntes at være lukkede, og han var glad over, at hun sov. Ved sin Hjemkomst fra Ballet havde han allerede truffet sin Oppasser ifærd med at gjøre Forberedelser til Afrejsen; Manden havde forstaaet det Tegn, han havde givet ham til at forholde sig rolig, og Indpakningen gik for sig hurtig og i Taushed. Han overvejede, om han skulde gaa ind og vække Amelia eller efterlade et Brev til hendes Broder og lade ham bringe hende Efterretningen om hans Afrejse. Han gik ind i hendes Værelse for endnu en Gang at se hende.

Hun havde været vaagen, da han første Gang traadte ind i hendes Værelse, men havde holdt sine Øjne lukkede, forat end ikke den Omstændighed, at hun var vaagen, skulde forekomme ham som en Bebrejdelse. Men da han var kommen hjem saa hurtig efter hende, havde dette frygtsomme lille Hjerte følt sig mere roligt, og idet hun vendte sig imod ham, da han sagte gik ud af Værelset, var hun falden i en let Søvn. George traadte atter ind, idet han gik endnu mere sagte, og saa paa hende. Ved Natlampens blege Skin kunde

han se hendes søde blege Ansigt — hendes Øjenlaag vare lukkede, og en rund Arm, blød og hvid, laa udenpaa Tæppet. Gode Gud! hvor ren og uskyldig hun var, hvor kjærlig, hvor øm og hvor venneløs! Og han, hvor egoistisk, brutal og brødefuld! Med blødende Hjerte og skamfuld stod han ved Foden af hendes Seng og stirrede paa den sovende Pige. Hvor turde han — hvem var han, at han vovede at bede for en saa pletfri Skabning! Gud velsigne hende! Gud velsigne hende! Han gik hen ved Siden af hendes Seng og betragtede hendes Haand, den bløde lille Haand, som laa saa rolig der; og han bøjede sig lydløst over Puden imod hendes kjærlige, blege Ansigt.

To hvide Arme slyngede sig ømt om hans Hals, da han bukkede sig ned.

— Jeg er vaagen, George, sagde det stakkels Barn med et Suk, der gjerne kunde have sprængt det lille Hjerte, som hvilede saa tæt ved hans eget.

Hun var vaagnet op, stakkels Sjæl, og hvortil?

I dette Øjeblik kunde man fra Hovedvagten tydelig høre et Hornsignal, som blev gjentaget over hele Byen; og ved Infanteriets Trommeslag og de gjennemtrængende skotske Piber vaagnede hele Byen.

Femte Kapitel.

„Den Pige, jeg lod tilbage".

Vi gjøre ikke Fordring paa en Plads imellem de militære Romanforfattere. Vor Plads er mellem Ikkekombattanterne. Naar Dækket bliver gjort klar til Kamp, gaa vi nedenunder og vente taalmodig. Vi vilde kun staa i Vejen for de Manøvrer, som de brave Fyre udføre ovenpaa. Vi ville ikke følge det —de Regiment længere end til Byens Porte; der overlade vi Major O'Dowd til hans Pligt og vende tilbage til Majorens Frue, Damerne og Bagagen.

Majoren og hans Frue, som ikke havde været inviterede til det Bal, paa hvilket i vort sidste Kapitel andre af vore Venner figurerede, havde meget mere Tid til at nyde en sund naturlig Hvile i Sengen end den, der blev tilstaaet de Folk, som baade vilde adsprede sig og gjøre deres Pligt.

— Det er min Mening, min kjære Peggy, sagde Majoren, da han med Velbehag trak Nathuen ned over Ørerne; at der i Løbet af en eller to Dage vil blive danset saadan en Dans, som Nogle af dem aldrig have hørt Musiken til.

Og han var mere lykkelig over at lægge sig til Hvile efter at have nydt et stille Bæger, end han vilde have været

ved at figurere ved nogen anden Forlystelse. Peggy kunde for sit Vedkommende nok have havt Lyst til at have vist sin Turban og sin Paradisfugl paa Ballet, hvis det ikke havde været for den Underretning, hendes Mand havde givet hende, og som gjorde hende meget alvorlig.

— Du skal have Tak, om Du vil vække mig en halv Time før Reveillen, sagde Majoren til sin Frue. Kald paa mig Klokken Halvto, kjære Peggy og se til, at mine Ting ere i Orden. Maaske kommer jeg ikke hjem til Frokost, Mrs. O'Dowd.

Med disse sidste Ord, som udtrykte, at det var hans Mening, at Regimentet skulde afmarschere næste Morgen, hørte Majoren op med at tale og faldt i Søvn.

Mrs. O'Dowd, den gode Husmoder, som stod med Papillotter i Haaret og i Natdragt, følte, at det under disse Omstændigheder var hendes Pligt at handle og ikke at sove.

— Det er der Tid nok til, sagde hun, naar Mick er rejst. Og saa pakkede hun hans Tornyster, børstede hans Kappe, hans Hue og andre Uniformsklæder, lagde dem tilrette for ham og stak en lille Pakke Forfriskninger ned i hans Kappelomme samt en Kurveflaske eller Lommepistol, der indeholdt næsten en halv Pot mærkværdig god Kognak, som hun og Majoren satte megen Pris paa, og saasnart Repeteruhrets Visere pegede paa Halvto, og dets indre Apparat (det havde en Tone som Orgelet i en Kathedralkirke, tænkte dets hulde Ejerinde) slog dette fatale Slag, vækkede Mrs. O'Dowd sin Major og havde en

saa udmærket Kop Kaffe til ham som nogen Kaffe der blev lavet i hele Brüssel denne Morgen.

Og hvem vil benægte, at denne værdige Dames Forberedelser vare lige saa gode Beviser paa Kjærlighed som mange af de hysteriske Anfald af Graad, ved hvilke mere følsomme Kvinder viste deres Kjærlighed, og at deres Kaffemaaltid, som de nød sammen, medens Hornene blæste Reveille, og Trommerne slog i Byens forskjellige Kvarterer, ikke var mere nyttig og hensigtssvarende end en Udvexlen af sentimentale Følelser kunde være? Følgen var, at Majoren indfandt sig paa Paraden helt pyntet, frisk og munter og, da han sad paa Hesten med sit velbarberede, rødmussede Ansigt, indgød hele Korpset Liv og Tillid. Alle Officererne hilste hende, da Regimentet marscherede forbi den Balkon, paa hvilken dette brave Fruentimmer stod og tilviftede dem et Farvel, idet de passerede forbi; og jeg tør nok sige, at det ikke var af Mangel paa Mod, men paa Grund af en kvindelig Følelse for det Delikate og Passende, at hun veg tilbage for personlig at føre det —de Regiment i ~~Krigen~~.

Om Søndagen og ved meget højtidelige Lejligheder, plejede Mrs. O'Dowd med megen Alvor at læse i et stort Bind Prædikener af hendes Onkel Dekanen. Det havde været hende til stor Trøst ombord paa Transportskibet, da de vendte hjem fra Vestindien og nær havde lidt Skibbrud paa Vejen. Da Regimentet var afmarscheret, søgte hun Trøst i denne Bog; maaske forstod hun ikke meget af, hvad hun læste, og maaske vare hendes Tanker andetsteds, men hendes Forsøg paa at

sove, medens stakkels Micks Nathue laa der paa Puden, mislykkedes fuldstændig. Saaledes gaar det i Verden. Jack eller Donald marscherer bort med Tornyster paa Nakken for at vinde Hæder og spadserede rask afsted, medens han synger »Den Pige, jeg lod tilbage«. Det er hende, som bliver tilbage og lider — og har god Tid til at tænke, gruble og mindes forbigangne Dage.

Da Mrs. Rebecca vidste, hvor unyttigt det er at sørge, og hvorledes det at give sine Følelser Luft kan gjøre Folk endnu mere ulykkelige, besluttede hun meget viselig ikke at give efter for nogen forfængelig Følelse af Sorg og bar Afskeden fra sin Husbond med fuldstændig spartansk Sindsro. Kaptajn Rawdon var i Virkeligheden selv meget mere rørt ved Afskeden end den resolute lille Kvinde, til hvem han sagde Farvel. Hun havde forstaaet at gjøre sig til Herre over denne raa, udannede Natur, og han elskedə og forgudede hende saa meget, som det stod i hans Magt. I hele sit Liv havde han aldrig været saa lykkelig, som hans Kone havde gjort ham i de faa Maaneder. Alle hans tidligere Glæder paa Væddeløbsbanen, i Messen, ved Jagterne og Spillebordene, alle tidligere Kjærlighedshistorier og Æventyr med Syjomfruer og Operadanserinder og den kluntede militære Adonis's lignende lette Triumfer vare helt flaue i Sammenligning med de lovlige ægteskabelige Glæder, han i den sidste Tid havde nydt. Hun havde forstaaet stadig at adsprede ham; og han havde fundet sit Hus og hendes Selskab tusinde Gange morsommere end noget andet Sted eller Selskab, som han nogensinde havde nydt

godt af lige fra sin Barndom indtil nu. Og han forbandede sine tidligere Daarskaber og Extravagancer, og navnlig beklagede han fremfor Alt, at han havde gjort en saa stor Gjæld, som altid traadte frem som en Hindring for hans Kones Planer om Avancement i Verden. Han havde ofte grublet derover ved sine natlige Samtaler med Rebecca, skjøndt det aldrig havde foruroliget ham, da han var ugift. Han var selv forbauset over dette Fænomen. — Fanden tage i det, plejede han at sige (eller maaske hentede han et endnu stærkere Udtryk fra sin ikke meget forfinede Ordbog), inden jeg blev gift, brød jeg mig ikke om, hvilke Vexler jeg satte mit Navn paa, og saalænge Moses vilde vente, eller Levy vilde forny dem for tre Maaneder, var jeg lige glad. Men siden jeg er bleven gift, giver jeg Dig mit Æresord paa, at jeg ikke har rørt ved stemplet Papir, undtagen naturligvis for at fornye gamle Vexler.

Rebecca forstod altid at bortmane dette melankolske Humør.

— Bah, min dumme Ven, plejede hun at sige, vi ere endnu ikke færdige med din Tante. Dersom det slaar fejl med hende, have vi jo dog det Haab, at Du kan blive forfremmet. Eller stop, naar din Onkel Bute døer, har jeg en anden Plan. Kaldet har altid tilhørt den yngste Broder, og hvorfor skulde Du ikke kunne sælge dit Officerspatent og træde i Kirkens Tjeneste.

Tanken om denne Forvandling bragte Rawdon til at skoggerle — man maa kunne have hørt Latterudbrudet og den vældige Dragons Ha, Ha gjenlyde gjennem Hotellet ved Mid-

natstid. General Tufto hørte det i det Mindste i sit Soveværelse ovenover dem paa første Sal, og til Generalens store Fornøjelse gjentog Rebecca Scenen ved Frokostbordet og holdt Rawdons Tiltrædelsesprædiken.

Men alt dette tilhørte Fortiden. Da den sidste Efterretning kom, at Felttoget var begyndt, og at Tropperne skulde afmarschere, blev Rawdon saa alvorlig, at Rebecca drillede ham derfor paa en saadan Maade, at det næsten saarede Gardistens blidere Følelser.

— Jeg kan dog ikke tro, Du mener, jeg er bange, Becky, sagde han med en Skjælven i Stemmen. Men jeg er en ganske god Skive for et Skud, og hvis et skulde ramme mig, naa, saa efterlader jeg jo en eller to, hvem jeg nok kunde ønske at sørge for, da det er mig, som har bragt dem i Klemmen. Det er under alle Omstændigheder ikke Noget at le ad, *det*, Mrs. C.

Rebecca søgte ved Tusinder af Kjærtegn og kjærlige Ord at formilde den krænkede Elskers Følelser. Det var kun, naar dette muntre Væsens Livlighed og Sans for det Humoristiske fik Overhaand (og det fik de i de fleste Tilfælde), at hun brød frem med sin Satire, men hun kunde snart igjen paatage sig et alvorligt Ansigt.

— Min kjæreste Ven, sagde hun, tror Du ikke, jeg føler Noget derved? og idet hun hurtig viskede Noget af sine Øjne, saa hun sin Mand smilende ind i Ansigtet.

— Kom her, sagde han. Hvis jeg falder, lader os saa se, hvad der saa er til Dig. Jeg har havt ret godt Held med

mig her, og her er tohundredeogtredive Pund. Jeg har ti Napoleoner i min Lomme. Det er Alt, hvad jeg har Brug for; thi Generalen betaler Alt som en Fyrste; og hvis jeg falder, saa ved Du jo, at jeg Intet koster. Græd ikke, lille Ven; maaske skal jeg leve længe endnu og ærgre Dig. Jeg tager ingen af mine Heste med, men rider Generalens Skimmel; det er billigere, og jeg har fortalt ham, at min er lam. Hvis jeg bliver slaaet ihjel, maa de to dog altid kunne indbringe Dig Noget. Grigg bød mig igaar, før denne forbandede Efterretning kom, halvfems for Hoppen, og jeg Fæ vilde ikke lade hende gaa under to Nuller. Bulfinch kan Du hvad Dag det skal være faa fuld Pris for, men Du gjør bedst i at sælge ham her i Landet; Hestehandlerne, som have solgt mig ham, have nemlig saamange Vexler paa mig, og jeg vil derfor hellere, at han ikke kommer med tilbage til England. Din lille Hoppe, som Generalen har foræret Dig, vil altid indbringe Noget, og her skylder jeg ikke saa mange Penge for Foder og Stald som i London, føjede Rawdon leende til. Saa er der Toiletæsken, den har kostet mig tohundrede Pund — det vil sige, jeg skylder tohundrede Pund for den; og Guld Propperne og Flaskerne maa vel være tredive eller fyrretyve Pund værd. Tag det med i Beregning tilligemed mine Naale, Ringe, Uhr, Kjæde og andre Sager. De ere en god Sum Penge værd. Jeg ved, at Miss Crawley betalte hundrede Pund alene for Uhret og Kjæden. Guld Propper og Flasker, ha ha! Nu fortryder jeg, at jeg ikke tog mere. Edwards vilde endelig, jeg skulde kjøbe en sølvforgyldt Støvleknægt, og jeg kunde have faaet en Toiletkasse,

udstyret med et Sølv-Varmebækken, samt et helt Sølvservice. Men vi maa gjøre det Bedste ud af hvad vi have, Becky.

Idet Kaptajn Crawley, som sjeldent havde tænkt paa Andet end paa sig selv undtagen de sidste faa Maaneder af sit Liv, da Amor havde besejret Dragonen, saaledes opsatte sit Testamente, gjennemgik han Listen over alle sine enkelte Ejendele og søgte at komme til Klarhed om, hvor mange Penge der kunde gjøres ud af dem for det Tilfælde, at der skulde hænde ham Noget. Han morede sig med at nedskrive med sin store skoledrengeagtige Haandskrift de forskjellige Dele af hans særlige Ejendom, som kunde sælges til Fordel for hans Enke — som for Exempel:

»Min dobbeltløbede Bøsse, forarbejdet af Manton 40 Guineer.
»Min Sobelskinds Rejsekappe . . . . . 50 Pund.
»Mine Duel-Pistoler i Rosentræeskasse (de samme,
med hvilke jeg skød Kaptajn Marker) . . . 20 Pund.
»Mine Sadeler og Dækkener o. s. v.

Over alle disse Gjenstande indsatte han Rebecca til sin Universalarving.

Tro imod sin Plan at økonomisere, iførte Kaptajnen sig sin ældste og mest luvslidte Uniform og sine daarligste Epauletter, idet han lod de nyeste blive tilbage under sin Kones (eller maaske sin Enkes) Varetægt. Og denne bekjendte Laps fra Windsor og Hyde Park begav sig paa Marschen ligesaa tarvelig udrustet som nogen Sergent og med en Slags Bøn paa Læberne for den Kvinde, han forlod. Han løftede hende op fra Gulvet og holdt hende et Minut i sine Arme, tæt

trykket imod sit stærkt bankende Hjerte. Hans Ansigt var purpurrødt, og hans Øjne mørke, da han igjen satte hende ned og forlod hende. Han red ved sin Generals Side og røg sin Cigar i Taushed, da de i Hast fulgte efter Tropperne af Generalens Bridgade, som var marscheret i Forvejen, og først da de havde redet nogle Mile, hørte han op med at sno sin Knebelsbart og brød Tausheden.

Og, som vi have sagt, besluttede Rebecca ikke at give efter for unyttig Sentimentalitet ved sin Mands Afrejse. Hun tilviftede ham et Farvel fra Vinduet og blev staaende et Øjeblik og saa ud ad det, efterat han var forsvunden. Den opgaaende Sol begyndte netop at forgylde Taarnene paa Domkirken og de høje Gavle paa de gammeldags Huse. Hun havde slet ikke hvilet den Nat. Hun var endnu iført sin smukke Baldragt, hendes blonde Haar, i hvilket Krøllerne tildels vare gaaede ud, hang hende ned over Halsen, og hun var sort under Øjnene af Nattevaagen.

— Hvor afskyelig jeg ser ud, sagde hun, idet hun betragtede sig i Spejlet, og hvor denne Rosafarve bringer En til at se bleg ud!

Saa afførte hun sig denne rosenfarvede Beklædning, og idet hun gjorde det, faldt der en Billet ud fra hendes Livstykke; hun tog den op med et Smil og gjemte den i sin Toiletæske. Saa satte hun sin Balbuket i et Glas Vand, gik til Sengs og sov meget behagelig.

Byen var fuldstændig rolig, da hun vaagnede op Klokken Ti og drak sin Kaffe, som hun i høj Grad trængte til, og

som smagte godt efter Nattens Anstrengelser og den dybe Sorg, hun havde givet Luft.

Da hun havde nydt sit Maaltid, gjennemgik hun den brave Rawdons Beregninger fra den foregaaende Nat og tænkte nærmere over sin Stilling. Selv om det Værste kunde hænde, sad hun dog, Alt vel overvejet, ret godt i det. Hun havde sine egne Juveler og sit eget Ustyr, foruden hvad hendes Mand havde efterladt hende. Rawdons Ædelmodighed, da de bleve gifte, er allerede bleven beskrevet og rost. Foruden disse Ting og den lille Hoppe, havde Generalen, hendes Slave og Beundrer, givet hende mange meget smukke Præsenter i Skikkelse af Kashemirs Shavler, som vare kjøbte ved en Auktion, som blev afholdt hos en ruineret fransk Generals Frue, samt talrige Bidrag fra Juvelerbutikerne, som vidnede om hendes Beundrer gode Smag og Rigdom. Hvad angik »Tiktakkere«, som stakkels Rawdon kaldte Uhre, da gjenlød hendes Værelse af Tikken. Da hun nemlig en Aften kom til at omtale, at hendes, som Rawdon havde givet hende, var fra en engelsk Fabrik og gik daarlig, blev der næste Morgen tilsendt hende et lille med Juveler besat Uhr, mærket Leroy, tilligemed en Kjæde og en Kapsel, der var besat med Turkiser, og et andet Uhr, som var mærket Breguet, og som var besat med Perler, men dog næppe større end en halv Krone. General Tufto havde kjøbt det ene, og Kaptajn Osborne havde galant foræret hende det andet. Mrs. Osborne havde intet Uhr, skjøndt man maa yde Osborne den Retfærdighed at indrømme, at hvis hun havde bedt om det, havde hun faaet et, og den naadige Mrs. Tufto i England havde et

gammelt Instrument, som havde tilhørt hendes Moder, og som kunde have gjort Tjeneste som det Sølv-Varmebækken, Rawdon talte om. Hvis d'Hrr. Howell og James skulde offentliggjøre en Liste over Kjøberne af alle de Smykker, som de sælge, hvor overraskede vilde da ikke nogle Familier blive; og hvis alle disse Smykker gik til Herrernes lovlige Hustruer og Døttre, hvilken Overflod af Juveler vilde der da ikke blive i de mest gentile Hjem paa Forfængelighedens Marked!

Da Mrs. Rebecca nøje havde beregnet Værdien af disse Gjenstande, fandt hun, ikke uden en stikkende Følelse af Triumf og Selvtilfredshed, at hun, hvis Omstændighederne skulde indtræffe, kunde gjøre sikker Regning paa i det Mindste sex eller syv hundrede Pund til at begynde Livet med, og hun tilbragte Morgenen paa den behageligste Maade med at disponere over, ordne, efterse og gjenmme sine Ejendele. Imellem Banknoterne i Rawdons Lommebog var der en Anvisning paa tyve Pund paa Osbornes Bankier. Det bragte hende til at tænke paa Mrs. Osborne.

— Jeg vil gaa hen og faa denne Anvisning honoreret, sagde hun, og saa vil jeg aflægge en Visit hos stakkels lille Emmy.

Hvis dette er en Roman uden en Helt, maa vi i det Mindste gjøre Fordring paa at have en Heltinde. Ingen Mand i den brittiske Armé, som marscherede afsted, ikke engang den store Hertug selv, kunde være mere kold eller fattet ligeoverfor Tvivl og Vanskeligheder end den ubøjelige lille Adjutantkone.

Der var ogsaa en anden af vore Bekjendte, som blev ladt tilbage som Ikke-Kombattant, og hvis Stemning og Adfærd vi derfor have Ret til at lære at kjende. Det var vor Ven Ex-Skatteopkræveren fra Boggley Wollah, hvis Ro var bleven forstyrret ligesom andre Folks ved Hornenes Lyd i den tidlige Morgenstund. Da han sov godt og holdt meget af sin Seng, er det muligt, at han vilde have snorket videre til den sædvanlige Tid paa Formiddagen, paa hvilken han plejede at staa op, hvis han ikke var bleven afbrudt. Denne Afbrydelse kom imidlertid ikke fra George Osborne, der delte Kvarter med Jos og som sædvanlig var altfor beskjæftiget med sine egne Sager eller med Sorgen over at skilles fra sin Hustru til at tænke paa at tage Afsked med sin slumrende Svoger — det var ikke George, sige vi, som lagde sig forstyrrende imellem Jos Sedley og hans Søvn, men Kaptajn Dobbin, som kom og vækkede ham op og insisterede paa at trykke hans Haand, inden han rejste.

— Meget venlig af Dem, sagde Jos, idet han gabede og ønskede Kaptajnen Fanden i Vold.

— Jeg — jeg kunde ikke lide at tage afsted uden at sige Farvel, forstaar De, sagde Dobbin stærkt stammende; thi, forstaar De, nogle af os komme maaske ikke tilbage igjen, og jeg vilde gjerne se, at de Alle havde det godt og — og saadant Noget, forstaar De.

— Hvad mener De? spurgte Jos og gned sine Øjne.

Kaptajnen hørte ikke i mindste Maade efter, hvad han sagde, eller saa paa den fede Herre med Nathuen, for hvem

han foregav at nære en saa øm Interesse. Han havde derimod hele sin Opmærksomhed vendt imod Georges Værelser, medens han gik op og ned ad Gulvet, væltede Stole, slog Tappenstregen, bed sine Negle og viste andre Tegn paa stærk indre Bevægelse.

Jos havde altid haft en temmelig ringe Mening om Kaptajnen, og nu begyndte han at tænke, at hans Mod var af en noget tvetydig Beskaffenhed.

— Hvad kan jeg gjøre for Dem, Dobbin? sagde han i en sarkastisk Tone.

— Jeg skal sige Dem, hvad De kan gjøre, svarede Kaptajnen, idet han gik helt hen til Sengen: vi afmarschere i Løbet af et Kvarterstid, og maaske kommer hverken George eller jeg nogensinde mere tilbage. Glem ikke, at De ikke maa forlade Byen, førend De bestemt ved, hvorledes Sagerne staa. De har at blive her og vaage over deres Søster og trøste hende og sørge for, at der intet Ondt hænder hende. Hvis det skulde gaa George galt, saa husk paa, at De er den Eneste i Verden, hos hvem hun kan finde Støtte. Dersom vor Armé er uheldig, maa De sørge for, at hun kommer tilbage til England, og De maa give mig deres Ord paa, at De aldrig vil forlade hende. Jeg ved, at De ikke vil det, thi hvad Penge angaar, har De altid været meget gavmild. Trænger De til Penge? Jeg mener, har De Guld nok til Tilbagevejen til England i Tilfælde af at det gaar uheldig.

— Sir, sagde Jos majestætisk, naar jeg trænger til Penge, ved jeg, hvor jeg kan hente dem. Og hvad min Søster angaar,

saa behøver *De* ikke at fortælle mig, hvorledes jeg bør opføre mig ligeoverfor hende.

— De taler, som det sømmer sig en *Mand*, Jos, svarede den Anden godmodig, og jeg er glad over, at George kan efterlade hende i saa gode Hænder. Jeg maa altsaa give ham deres Æresord paa, at De i Nødens Stund vil staa ved hendes Side, maa jeg?

— Naturligvis, naturligvis, svarede Mr. Jos, hvis Generøsitet i Pengesager Dobbin havde vurderet fuldstændig korrekt.

— Og i Tilfælde af et Nederlag vil De sørge for, at hun kommer i god Behold ud af Brüssel?

— Et Nederlag! Det er Fanden tage mig umuligt, Sir. Forsøg ikke paa at gjøre *mig* bange, raabte Helten fra Sengen.

Dobbin havde nu faaet fuldstændig Ro i Sindet, da Jos havde udtalt sig saa resolut med Hensyn til sin Opførsel ligeoverfor sin Søster. I det Mindste, tænkte Kaptajn Dobbin, er der da sikret hende et Tilbagetog, saafremt det Værste skulde hænde.

Saafremt Kaptajn Dobbin ventede sig nogen personlig Trøst og Tilfredshed af at se Amelia endnu en Gang før Regimentets Afmarsch, blev hans Selviskhed straffet, som saadan en afskyelig Egoisme fortjener at straffes. Døren fra Jos's Soveværelse stod aaben ind til Dagligstuen, som var fælles for hele Familien, og ligeoverfor denne Dør var den, som førte ind til Amelias Værelse. Hornene havde vækket Alle; nu var det ingen Nytte til at forsøge paa at skjule Noget. Georges Tjener pakkede ind i dette Værelse; Osborne gik ind og ud

fra det tilstødende Soveværelse og tilkastede Manden de Gjenstande, som han ansaa det for hensigtsmæssigt at tage med paa Felttoget. Og Dobbin fik strax det Ønske opfyldt, som han higede efter: endnu en Gang at se Amelias Ansigt. Men hvilket Ansigt! Saa blegt, saa vildt og fortvivlet, at Erindringen om det senere plagede ham som en Forbrydelse, og Synet deraf opfyldte ham med usigelige Kvaler.

Hun var indhyllet i en hvid Morgenkjole, hendes Haar faldt ned over Skuldrene, og hendes store Øjne stode stive og matte i Hovedet paa hende. For at hjælpe med ved Forberedelserne til Rejsen og for at vise, at hun ogsaa kunde være til Nytte i et saa kritisk Øjeblik, havde det stakkels Barn taget et Skærf op af den Skuffe, i hvilken det laa, og fulgte ham frem og tilbage med Skærfet i Haanden, medens hun i Taushed saa paa Indpakningen. Hun kom ud og stod lænet mod Væggen med dette Skærf trykket mod sit Bryst, hvorfra dette mørkerøde Stof hang ned som en stor Blodstrøm. Vor blødhjertede Kaptajn følte sig som en Forbryder, da han saa paa hende. »Store Gud,« tænkte han, »og al denne Sorg er jeg Skyld i!« Og der var ingen Hjælp, intet Middel til at berolige og mildne denne hjælpeløse, stumme Sorg. Han stod et Øjeblik og saa paa hende, magtesløs og sønderknust af Medynk, som en Fader betragter sit Barn, naar det lider.

Endelig tog George Emmys Haand og førte hende tilbage til Soveværelset, hvorfra han kom alene ud. Afskeden havde fundet Sted i det Øjeblik, og han var gaaet.

— Gud ske Lov, det er overstaaet, tænkte George, da

han med Sablen under Armen sprang ned ad Trapperne, og medens han hurtig løb hen til Allarmpladsen, hvor Regimentet blev mønstret, og hvorhen Soldater og Officerer ilede fra deres respektive Kvarterer, slog hans Puls hurtig og blussede hans Kinder ved Tanken om, at det store Krigsspil nu skulde spilles, og at han skulde være en af Spillerne. Hvilken vild Bevægelse mellem Tvivl, Haab og Glæde! Hvilken umaadelig Hasard om Tab eller Gevinst! Hvad vare alle de Spil, han nogensinde havde spillet, i Sammenligning med dette ene? Den unge Mand havde lige fra sin Barndom og til nu saameget han formaaede hengivet sig til enhver Sport, som krævede athletisk Kraft og Mod. Som Skolens og Regimentets Løve, havde hans Kammeraters Bifald fulgt ham overalt; baade ved Drengenes Kricketspil og ved Garnisonsvæddeløbene havde han fejret Hundreder af Triumfer, og hvorsomhelst han kom frem, havde Kvinder og Mænd beundret og misundt ham. For hvilke Egenskaber høster en Mand saa hurtigt og saa livligt Bifald som for legemlig Overlegenhed, Kraft og Mod? I umindelige Tider ere Kraft og Mod blevne priste af Skjaldene og Romanforfatterne; og fra Trojas Belejring lige til vore Dage har Poesien altid valgt en Soldat til sin Helt. Jeg gad vide, om det ikke er, fordi Folk ere saa fejge i deres Hjerter, at de beundre Tapperhed saa meget og sætte krigersk Mod saa langt over enhver anden Egenskab og belønne og forgude det saa meget mere?

Ved Lyden af de opildnende Kampraab rev George sig løs fra de ømme Arme, i hvilke han havde hvilet; ikke uden en

vis Følelse af Skam over at være bleven holdt saa længe tilbage der (skjøndt de Baand, i hvilke hans Kone havde fængslet ham, kun havde været svage). Den samme Ophidselse og Ivrighed kunde man bemærke hos alle dem af hans Venner, hvem vi lejlighedsvis have set et Glimt af, lige fra den fede gamle Major, som skulde føre Regimentet i Kampen, og ned til lille Stubble, Fændriken, som denne Dag skulde bære dets Fane.

Solen stod netop op, da Marschen begyndte — det var et herligt Syn — Musikkorpset førte an, medens det spillede Regimentsmarschen — saa kom den kommanderende Major, der sad paa sin fede Ganger, Pyramus — saa marscherede Grenadererne med deres Kaptajn i Spidsen; i Centrum befandt Fanerne sig, som bleve baarne af den yngste og den ældste Fændrik — saa kom George marscherende i Spidsen for sit Kompagni. Han saa op og smilede til Amelia og passerede videre; og selv Lyden af Musiken døde hen.

Sjette Kapitel.

I hvilket Jos Sedley tager sig af sin Søster.

Da saaledes alle højere Officerer vare kaldte i Tjeneste andetsteds, var Jos Sedley ladt tilbage som Kommandant over den lille Koloni i Brüssel med Amelia, der var Invalid, sin belgiske Tjener Isidor og *la bonne*, der besørgede alt det huslige Arbejde, som en Garnison under sig. Skjøndt hans Humør var blevet ødelagt, og hans Ro forstyrret ved Dobbins Afbrydelse og Morgenens Hændelser, forblev Jos ikke destomindre mange Timer i Sengen, hvor han laa vaagen og vendte sig fra den ene Side til den anden, indtil den Tid kom, da han plejede at staa op. Solen stod højt paa Himlen, og vore brave Venner af det —de Regiment havde allerede marscheret mange Mile, inden Civilisten viste sig ved Frokosten i sin blomstrede Slobrok.

Georges Fraværelse bekymrede ikke hans Svoger i nogen synderlig Grad. Maaske var Jos i sit Hjerte snarere glad over, at Osborne var rejst, thi naar George var tilstede, spillede han kun en meget sekundær Rolle i Husholdningen, og Osborne gjorde sig ikke Skrupler over at vise sin Foragt for den fede Civilist. Men Emmy havde altid været god og opmærksom

imod ham. Det var hende, som plejede hans Magelighed, som sørgede for, at han fik de Retter, han holdt af, som spadserede eller kjørte med ham (hvad hun havde god, altfor god Lejlighed til at gjøre, thi hvor var George?) og hvis søde, venlige Ansigt traadte imellem hans Vrede og hendes Mands Foragt. Mange Gange havde hun gjort George frygtsomme Bebrejdelser paa sin Broders Vegne. Men Sidstnævnte havde spiset hende af paa sin bidende Maade. — Jeg er en ærlig Mand, sagde han, og naar jeg nærer en Følelse, viser jeg den som en ærlig Mand. Hvor Fanden, min Kjære, skulde jeg kunne vise saadan en Nar som din Broder Agtelse?

Jos var derfor glad over Georges Fraværelse. Hans civile Hat og hans Handsker, som laa paa et Sidebord, og Tanken om, at Ejeren var borte, foraarsagede Jos jeg ved ikke hvilken hemmelig Gysen af Glæde. *Han* vil i det Mindste ikke ærgre mig idag med sin lapsede Mine og Uforskammethed, tænkte Jos.

— Læg Kaptajnens Hat ud i Forværelset, Sir, sagde han til Isidor, Tjeneren.

— Maaske vil han ikke mere faa Brug for den, svarede Tjeneren og saa med et betydningsfuldt Blik paa sin Herre.

Han hadede ogsaa George, hvis Uforskammethed imod ham var fuldstændig engelsk.

— Spørg, om Fruen kommer ind til Frokost, sagde Mr. Sedley med megen Værdighed, idet han nemlig skammede sig for med en Tjener at indlade sig paa at drøfte Spørgsmaalet om hans Mangel paa Kjærlighed til George. Sandheden er,

at han Snese Gange tidligere havde bagtalt sin Svoger til Kammertjeneren.

Ak! Fruen kunde ikke komme ind til Frokost og smøre de *tartines*, som Mr. Jos saa godt kunde lide. Fruen var altfor syg og havde været i en skrækkelig Tilstand, lige siden hendes Mand var afmarscheret, saaledes sagde hendes *bonne*. Jos viste sin Sympathi ved at skjænke hende en stor Kop The. Det var hans Maade at vise Venlighed paa; og han gik endnu videre; han ikke alene sendte hende Frokost ind, men han tænkte over, hvad hun helst vilde have til Middag.

Isidor, Kammertjeneren, havde meget gnavent iagttaget Osbornes Tjener, da han pakkede sin Herres Sager sammen, thi for det Første hadede han Mr. Osborne, hvis Opførsel imod ham og imod alle Undergivne i Reglen var anmassende (Tyendet paa Fastlandet holder ikke af at blive behandlet med den Uforskammethed, som vore mere godmodige Tjenestefolk finde sig i); og for det Andet var han vred over, at saa mange værdifulde Gjenstande skulde medtages for at falde i andre Folks Hænder, naar Engelskmændene led Nederlag. Om dette Nederlag nærede han og en stor Mængde andre Mennesker i Brüssel og i Belgien ikke ringeste Tvivl. Det var næsten en almindelig Tro. at Kejseren vilde hindre den preussiske og den engelske Armé fra at forene sig, tilintetgjøre den ene efter den anden og inden tre Dage rykke ind i Brüssel; i saa Fald vilde jo Alt, hvad der tilhørte hans nuværende Herskab, som vilde blive dræbt, jaget paa Flugt, eller taget til Fange, blive Monsieur Isidors lovlige Ejendom.

Medens denne trofaste Tjener hjalp Jos gjennem hans besværlige og indviklede Toilette, plejede han at beregne, hvad han skulde gjøre med selve de Gjenstande, med hvilke han udmykkede sin Herres Person. Sølv Eau-de-Cologne Flaskerne og Toiletsagerne vilde han forære til en ung Dame, som han havde et godt Øje til; medens han selv vilde beholde det engelske Barbertøj og den store Rubinnaal. Den vilde tage sig særdeles godt ud paa en af de smukke Skjorter med Kalvekryds, som i Forening med Huen med Guldsnoren, Snorfrakken, der let kunde syes om, saaat den passede til hans Figur, Kaptajnens Stok med Guldhovedet og den store dobbelte Ring med Rubinerne, som han vilde lade gjøre om til et Par smukke Ørenringe, efter hans Beregning vilde omskabe ham til en komplet Adonis og gjøre Mademoiselle Reine til et let Bytte. — Hvor disse Ærmeknapper ville klæde mig! tænkte han, da han knappede et Par om Mr. Sedleys fede, kvapsede Haandled. Jeg ønsker mig netop saadant et Par Ærmeknapper; og Kaptajnens store Støvler med Messingsporer, som staa i det næste Værelse, *morbleu*, hvilken Opsigt de ville vække i Allée Verte!

Saaledes fløj Monsieur Isidors Tanker, medens han med sine Fingre holdt sin Herre ved Næsen og ragede den nederste Del af Jos's Ansigt, henad den grønne Allé, hvor han i Fantasien saa sig selv i Snorfrakke og med Kalvekryds, ledsaget af Mademoiselle Reine. Han slentrede i Aanden henad Strandbredden og betragtede Baadene, som langsomt sejlede ned ad Kanalen i den svale Skygge fra Træerne paa Kysten, eller han

forfriskede sig med et Glas Faro paa Bænken udenfor et Ølhus paa Vejen til Laeken.

Men til Held for Mr. Josef Sedleys egen Fred, kjendte han ikke mere til, hvad der foregik i hans Tjeners Tanker, end den ærede Læser og jeg have Mistanke om, hvad John eller Mary, hvis Løn vi betale, tænke om os selv! — Hvis vi vidste, hvad vore nære og kjære Slægtninge tænke om os, vilde vi leve i en Verden, som vi vilde være glade over at forlade, og i en Sindsstemning og stadig Skræk, som vilde være aldeles uudholdelig. Saaledes satte Jos's Tjener Mærket paa sit Offer, ligesom man i Leadenhall-street kan se en af Mr. Paynters Medhjælpere pryde en Intet anende Skildpadde med en Plakat, paa hvilken der staar skrevet »Suppe imorgen«.

Amelias Pige var meget mindre egoistisk anlagt. Faa Tjenestefolk kunde komme i Nærheden af denne herlige og ømme Skabning uden at yde hendes søde og kjærlige Natur den sædvanlige Tribut af Loyalitet og Hengivenhed. Og det er et Faktum, at Pauline, Kokkepigen, trøstede sin Frue mere end nogen Anden, hvem hun saa i denne ulykkelige Morgenstund; thi da hun mærkede, hvorledes Amelia, taus, udtæret og uden at røre sig, i Timevis blev siddende ved det Vindue, ved hvilket hun havde taget Plads for at se de sidste Bajonetter af den bortdragende Kolonne, tog den brave Pige sin Frues Haand og sagde: — *Tenez*, *Madame*, *est-ce qu'il n'est pas aussi à l'armée*, *mon homme à moi?* med hvilke Ord hun

brast ud i Taarer, og Amelia faldt i hendes Arme og gjorde det Samme, og saaledes ynkede og trøstede de gjensidig hinanden.

Adskillige Gange i Løbet af Formiddagen gik Mr. Jos's Isidor fra sit Logi ind til Byen og begav sig til Portene i de Hoteller og Logihuse i Nærheden af Parken, i hvilke Engelskmændene boede, og idet han der gav sig i Samtale med andre Kammertjenere, Kurerer og Lakajer, opsamlede han saadanne Nyheder, som vare i Omløb, og bragte Bulletinerne hjem til Underretning for sin Herre. Næsten alle disse Herrer vare i deres Hjerter Tilhængere af Kejseren og nærede deres uforgribelige Meninger om, at Felttoget snart vilde være tilendebragt. Kejserens Proklamation fra Avesnes var i talrige Exemplarer bleven omdelt overalt i Brüssel. »Soldater!« hed det i den, »det er Aarsdagen for Slagene ved Marengo og Friedland, paa hvilken Europas Skjæbne to Gange er bleven afgjort. Dengang, saavel efter Austerlitz som efter Wagram, vare vi altfor ædelmodige. Vi troede paa Eder og Løfter af Fyrster, hvem vi tillod at blive siddende paa deres Troner. Lader os endnu en Gang marschere dem imøde. Vi og de, ere vi endnu ikke stadig de samme Mænd? Soldater! Disse samme Preussere, som nu er saa storpralende, vare Tre imod En imod Eder ved Jena og Sex imod En ved Montmirail. De iblandt Eder, som have været Fanger i England, kunne fortælle eders Kammerater, hvilke forfærdelige Pinsler I led ombord paa de engelske Fangeskibe. De Vanvittige! Et Øjebliks Lykke har gjort dem blinde, og dersom de trænge ind i Frankrig, vil det

være for at finde deres Grave der!« Men Frankriges Tilhængere profeterede Kejserens Fjender et mere hurtigt Endeligt end dette; og Alle vare enige om, at Preusserne og Britterne aldrig vilde vende tilbage undtagen som Fanger i den sejrende Armés Arrieregarde.

Disse Yttringer bleve i Dagens Løb forebragte Mr. Sedley og gjorde deres Indflydelse gjældende paa ham. Det blev meddelt ham, at Hertugen af Wellington var draget ud for at forsøge paa atter at samle sin Armé, hvis Fortrop var bleven fuldstændig slaaet Aftenen i Forvejen.

— Slaaet, bah! sagde Jos, hvis Hjerte endnu ved Frokosten slog tappert. Hertugen er draget ud for at slaa Kejseren, som han tidligere har slaaet alle hans Generaler.

— Hans Papirer ere blevne brændte, hans Ejendele flyttede, og hans Kvarter sat istand til Hertugen af Dalmatien, svarede Jos's Meddeler. Jeg har det fra hans egen *maître d'hôtel.* Milor Hertugen af Richmonds Folk pakke Alt sammen. Hans Herlighed er allerede flygtet, og Hertuginden venter kun, indtil Sølvtøjet er pakket ind, for at begive sig til Ostende til Kongen af Frankrige.

— Kongen af Frankrige er i Gent, Karl, svarede Jos, som anstillede sig helt vantro.

— Han er inat flygtet til Brügge og indskiber sig idag fra Ostende. Hertugen af Berry er taget til Fange. De, som ønske at frelse sig, ville gjøre bedst i at skynde sig, thi Digerne ville være aabne imorgen, og hvem kan flygte, naar hele Landet staar under Vand?

— Snak, Sir, vi er Tre imod En, hvor stor en Styrke Boney end kan føre i Marken, indvendte Mr. Sedley; Østrigerne og Russerne have begivet sig paa Marschen. Han maa, han skal knuses, sagde Jos og slog med Haanden i Bordet.

— Preusserne vare Tre imod En ved Jena, og han tog deres Armé og deres Kongerige i Løbet af en Uge. De vare Sex imod En ved Montmirail, og han jagede dem fra hinanden som en Flok Faar. Den østrigste Armé *er* paa Marschen, men med Kejserinden og Hertugen af Rom i Spidsen; og Russerne, bah! Russerne ville trække sig tilbage. Der vil ikke blive givet Engelskmændene Pardon paa Grund af deres Grusomhed imod vore brave Soldater ombord paa de infame Pontonner. Se her, her er Sort paa Hvidt. Her er Hs. Maj. Kejserens og Kongens Proklamation, sagde den nu erklærede Tilhænger af Napoleon, og idet Isidor trak Dokumentet op af Lommen, holdt han det ubarmhjertig hen for sin Herres Øjne og betragtede allerede Snorfrakken og Værdigjenstandene som sit Bytte.

Jos blev om end ikke alvorlig allarmeret, saa i det Mindste betydelig urolig.

— Giv mig min Frakke og Hue, Sir, sagde han, og følg mig. Jeg vil selv gaa hen og høre, hvad Sandt der er i disse Meddelelser.

Isidor blev rasende, da Jos tog Snorfrakken paa.

— Milor gjør bedre i ikke at gaa i den militære Frakke.

sagde han; Franskmændene have svoret paa ikke at give en eneste brittisk Soldat Pardon.

— Stille, Sirrah! sagde Jos, som endnu bevarede et resolut Udtryk i Ansigtet og med utæmmeligt Mod stak Armene i Ærmerne, og under Udførelsen af denne heroiske Handling blev han overrasket af Mrs. Rawdon Crawley, som i dette Øjeblik kom for aflægge Amelia en Visit og traadte ind uden at ringe paa ved Entredøren.

Rebecca var som sædvanlig klædt meget net og smagfuldt; hendes rolige Søvn efter Rawdons Afmarsch havde gjenopfrisket hende, og hendes røde smilende Kinder frembød formelig et fornøjeligt Syn i en By og paa en Dag, hvor alle Andres Ansigter udtrykte den dybeste Sorg og Ængstelse. Hun lo ad den Stilling, i hvilken Mr. Jos blev overrasket, og ad de Anstrengelser og Konvulsioner, som det kostede den tykke Herre at komme i Snorfrakken.

— Forbereder De Dem til at støde til Armeen, Mr. Josef? sagde hun. Skal der Ingen blive tilbage i Brüssel til at beskytte os stakkels Kvinder?

Det lykkedes Jos at krybe ind i Frakken, hvorpaa han rødmende traadte hen og fremstammede en Undskyldning for sin hulde Gjæst. »Hvorledes befandt hun sig efter Morgenens Begivenheder — efter Anstengelserne ved Ballet den foregaaende Nat?«

Monsieur Isidor forsvandt ind i sin Herres tilstødende Soveværelse og tog den blomstrede Slobrok med sig.

— Hvor smukt af Dem at spørge derom, sagde hun og

trykkede en af hans Hænder i begge sine. Hvor De ser kold og fattet ud, medens alle Andre ere i Dødsangst! Hvordan har vor kjære lille Emmy det? Det maa have været en forfærdelig, forfærdelig Afsked.

— Vældig, sagde Jos.

— I Mænd kunne taale Alt, svarede Damen. Afsked eller Fare ere Intet for Eder. Tilstaa nu, at det var deres Hensigt at støde til Armeen og overlade os til vor Skjæbne. Jeg ved, det var deres Hensigt — der er Noget, som siger mig det. Jeg blev saa bange, da den Tanke faldt mig ind (thi naar jeg er alene, tænker jeg virkelig undertiden paa Dem, Mr. Josef!), at jeg øjeblikkelig løb herhen for at bede og bønfalde Dem om ikke at flygte fra os.

Denne Tale kunde fortolkes saaledes: — Min kjære Herre, hvis der skulde hænde Armeen Et eller Andet, og et Tilbagetog skulde være nødvendigt, har De en meget behagelig Vogn, i hvilken jeg har til Hensigt at sikre mig en Plads.

Jeg ved ikke, om Jos forstod Ordene saaledes. Men han var meget stødt over Fruens Mangel paa Opmærksomhed imod ham under deres Ophold i Brüssel. Han var ikke bleven præsenteret for en eneste af Rawdon Crawleys fine Bekjendte, og han var næppe bleven indbudt til Rebeccas Selskaber; thi han var for frygtsom til at spille meget, og hans Nærværelse generede i lige høj Grad George og Rawdon, som maaske begge to helst vilde være fri for at have Vidner til de Adspredelser, som de hengav sig til.

— Ah! tænkte Jos, nu hun har Brug for mig, kommer

hun til mig. Naar der ingen Andre er, kan hun tænke paa gamle Josef Sedley.

Men til Trods for disse Skrupler følte han sig dog smigret over, hvad Rebecca udtalte med Hensyn til hans Mod. Han rødmede en hel Del og paatog sig en vigtig Mine.

— Jeg kunde nok kunde at se Slaget, sagde han; det er Noget, De nok kan tænke, at enhver Mand med lidt Fut i sig gjerne vil se. Jeg har set lidt til Krigsførelsen i Indien, men Intet i en saa stor Maalestok som denne.

— I Mænd kunde opoffre Alt, blot for at more Eder, svarede Rebecca. Da Kaptajn Crawley forlod mig imorges, var han saa glad og munter, som om han drog ud paa Jagt. Hvad bryder han sig om det! Hvad bryder Nogen af Jer sig om en stakkels forladt Kvindes Smerter og Pinsler? (Jeg gad nok vide, om den tykke, lade Gourmand virkelig *kan* have havt i Sinde at støde til Armeen?) Ak! kjære Mr. Sedley, jeg er kommen til Dem for at hente Ro — for at hente Trøst. Jeg har ligget paa Knæ hele Morgenstunden. Jeg skjælver ved Tanken om den forfærdelige Fare, som vore Mænd, vore Venner samt vore brave Tropper og Allierede gaa imøde. Og jeg kommer her for at søge Ly, og jeg træffer saa en anden af mine Venner — den sidste jeg har tilbage — bestemt paa at kaste sig ind i det forfærdelige Skuespil.

— Min kjære Frue, svarede Jos, som nu begyndte at blive helt formildet. Bliv ikke bange. Jeg sagde kun, at jeg gjerne vilde — hvilken Britte vilde ikke det? Men min Pligt

holder mig tilbage her. Jeg kan ikke forlade den stakkels Skabning derinde.

Og han pegede med Fingeren paa Døren til det Værelse, i hvilket Amelia befandt sig.

— Gode, ædle Broder! sagde Rebecca og førte Lommetørklædet op til Øjnene, medens hun lugtede til den Eau-de-Cologne, som var heldt paa det. Jeg har gjort Dem Uret. De har et Hjerte. Det troede jeg ikke, De havde.

— O, paa min Ære! sagde Jos og gjorde en Bevægelse, som om han vilde lægge sin Haand paa det omtalte Sted. De gjør mig Uret, det gjør De i Sandhed — min kjære Mrs. Crawley.

— Det ser jeg nu, da deres Hjerte er trofast mod deres Søster. Men jeg kan huske for to Aar siden — da det var falskt imod mig! sagde Rebecca, idet hun for et Øjeblik saa stivt paa ham og saa vendte sig om imod Vinduet.

Jos blev stærkt rød i Hovedet. Det Organ, som Rebecca beskyldte ham for ikke at være i Besiddelse af, begyndte at banke voldsomt. Han erindrede de Dage, da han var flygtet for hende, og den Lidenskab, som en Gang havde opflammet ham — de Dage, da han havde kjørt hende i sin lille Vogn, da hun havde hæklet den grønne Pung til ham, da han havde siddet fortryllet og stirret paa hendes hvide Arme og klare Øjne.

— Jeg ved, at De anser mig for utaknemlig, fortsatte Rebecca, idet hun kom frem fra Vinduet og endnu en Gang saa paa ham og tiltalte ham med svag, skjælvende Røst. Deres Kulde, deres fravendte Blikke, hele deres Væsen, naar jeg har

truffet Dem i den sidste Tid — da jeg lige nu kom herind, Alt har vist mig det. Men var der ikke Grunde, hvorfor jeg skulde undgaa Dem? Lad deres eget Hjerte besvare det Spørgsmaal. Tror De, min Mand havde synderlig Tilbøjelighed til at modtage Dem i sit Hjem? De eneste uvenlige Ord, jeg nogensinde har hørt af ham (den Retfærdighed maa jeg yde Kaptajn Crawley), vare for Deres Skyld — og det var grusomme, grusomme Ord.

— Store Gud! hvad har jeg gjort? spurgte Jos, hvem baade Glæden og Forbauselsen gjorde befippet, hvad har jeg gjort — siden — siden — ?

— Er Jalousi Intet? sagde Rebecca. Han gjør mig Livet ulykkeligt for deres Skyld. Og hvorledes det end har været en Gang — mit Hjerte er nu fuldstændig hans. Jeg er uskyldig nu. Er jeg ikke, Mr. Sedley?

Jos's Blod kom i urolig Bevægelse, idet han betragtede dette Offer for sin Uimodstaaelighed. Nogle faa snedige Ord, et eller to betydningsfulde, ømme Blikke, og hans Hjerte stod igjen i Flamme, og han havde glemt sin Tvivl og sin Mistanke. Have ikke lige fra Salomons Dage og indtil nu visere Mænd end han ladet sig bedaare og gjøre til Nar af Kvinder?

— Selv om det Værste skulde hænde, tænkte Rebecca, er mit Tilbagetog sikret, og jeg har den bedste Plads i Kareten.

Man kan ikke vide, til hvilke stormende Kjærlighedserklæringer Mr. Josefs Lidenskab vilde have ført ham, hvis Isidor, Kammertjeneren, ikke netop i dette Øjeblik havde vist

sig igjen og var begyndt at give sig Noget at bestille i Værelset. Jos, som netop stod i Begreb med at fremsukke en Tilstaaelse, blev næsten kvalt af den Sindsbevægelse, som han nu var nødt til at trænge tilbage. Rebecca kom ogsaa i Tanker om, at det nu var paa Tide for hende at gaa ind og trøste sin kjære Amelia.

— *Au revoir*, sagde hun, idet hun kyssede paa Fingren ad Mr. Josef, og bankede blidt paa hans Søsters Dør.

Da hun var traadt ind og havde lukket Døren efter sig, sank han ned paa en Stol og gispede og sukkede og stønnede forfærdelig.

— Den Frakke er meget snever til Milor, sagde Isidor, som endnu stadig havde sine Øjne fæstede paa Snorene.

Men hans Herre hørte ham ikke; hans Tanker vare andetsteds henne. Snart glødede han af vanvittig Kjærlighed til den fortryllende Rebecca; og snart for han op som en Forbryder ved Tanken om den jaloux Rawdon Crawley med hans krøllede, barske Mustacher og hans forfærdelige, ladte og spændte Duelpistoler.

Synet af Rebecca fyldte Amelia med Skræk og bragte hende til at fare op. Det kaldte hende tilbage til Verden og til Gaarsdagens Erindringer. I sin overvældende Frygt for Fremtiden havde hun glemt Rebecca — Jalousi — Alt, undtagen at hendes Mand havde forladt hende og var i Fare. Indtil dette uforfærdede Verdensbarn traadte ind og hævede Fortryllelsen, have ogsaa vi undladt at træde ind i dette sorgopfyldte Værelse. Hvor længe havde ikke den stakkels lille

Pige ligget paa Knæ! Hvilke Timer havde hun ikke tilbragt der med stum Bøn og i dyb Fortvivlelse! Krigskorrespondenterne, som skrive glimrende Beretninger om Kamp og Sejr, fortælle os næppe Noget derom. Det er altfor ubetydelige Episoder i det store Skuespil, og midt under den store Sejrsjubel hører man ikke Enkernes Raab eller Mødrenes Sukke. Og dog har der næppe nogensinde været en Tid, da de udebleve: sønderknuste, ydmyge Klager, som bleve overdøvede af Sejrsjublen!

Da Amelias Sind var blevet roligere efter den første Skræk — da Rebeccas grønne Øjne saa paa hende, og da Becky, iført sin nye Silkekjole og glimrende Smykker, med aabne Arme traadte hen for at omfavne hende — paakom der hende en Følelse af Vrede, og efter at hun for et Minut siden havde været dødbleg, blev hendes Ansigt nu blussende rødt, og efter et Øjebliks Forløb gjengjældte hun Rebeccas Blik med en Fasthed, som overraskede hendes Rivalinde og gjorde hende lidt forlegen.

— Kjæreste Amelia, Du er meget daarlig, sagde Becky og rakte sin Haand frem for at tage Amelias. Hvordan har Du det? Jeg havde ingen Ro paa mig, før jeg fik at vide, hvordan Du havde det.

Amelia trak sin Haand tilbage — aldrig i sit Liv havde denne blide Sjæl nægtet at tro paa eller besvare noget Bevis paa Venskab eller Kjærlighed. Men hun trak sin Haand tilbage og skjælvede over hele Legemet.

— Hvad, kommer *Du her*, Rebecca? sagde hun, idet hun endnu stadig saa højtidelig paa hende med sine store Øjne.

Dette Blik forvirrede hendes Gjæst.

— Hun maa have set ham give mig Brevet iaftes paa Ballet, tænkte Rebecca. — Vær ikke hidsig, kjære Amelia, sagde hun og slog Øjnene mod Jorden. Jeg er kommen for at se, om jeg kunde — om Du befandt Dig vel.

— Befinder Du Dig vel? sagde Amelia. Aa ja, det gjør Du vel. Du elsker jo ikke din Mand. Hvis Du elskede ham, vilde Du ikke komme her. Sig mig, Rebecca, har jeg nogensinde vist Dig Andet end Venlighed?

— Nej, i Sandhed, Amelia, nej, sagde den Anden og hang endnu stadig med Hovedet.

— Da Du var fuldstændig fattig, hvem var det da, som var Dig en Veninde? Har jeg ikke været Dig en Søster? Du har set os Alle i vore lykkelige Dage, førend han ægtede mig. Jeg var da Alt for ham; thi vilde han ellers, hvad han var ædel nok til at gjøre, have opgivet Familie og Formue for at gjøre mig lykkelig? Hvorfor er Du kommen imellem mig og min Kjærlighed? Hvem har sendt Dig til at adskille dem, hvem Gud har forenet, og tage min Elskedes Hjerte fra mig — min egen Husbond? Tror Du, at Du kunde elske ham, som jeg gjorde? Hans Kjærlighed var Alt for mig. Du vidste det og ønskede at berøve mig den. Skam Dig, Rebecca, Du er en slet, ugudelig Kvinde — en falsk Veninde og en falsk Hustru.

— Amelia, jeg sværger ved Gud, at jeg ikke har handlet

urigtig imod min Mand, sagde Rebecca og vendte sig fra hende.

— Har Du heller ikke handlet urigtig imod *mig*, Rebecca? Det lykkedes Dig ikke, men Du forsøgte. Spørg dit Hjerte, om Du ikke har?

— Hun ved Intet, tænkte Rebecca.

— Han kom tilbage til mig. Det vidste jeg, han vilde. Jeg vidste, at ingen Falskhed, ingen Smigrerier kunde holde ham længe fra mig. Jeg vidste, han vilde komme. Jeg bad til, at han skulde komme.

Den stakkels Kone talte med et Liv og en Ivrighed, som Rebecca aldrig havde truffet hos hende, og som gjorde hende helt stum.

— Men hvad har jeg da gjort Dig, fortsatte hun i en mere ynkelig Tone, siden Du vilde forsøge paa at tage ham fra mig? Jeg havde ham kun i sex Uger. I dem kunde Du gjerne have ladet mig beholde ham, Rebecca. Men lige fra den allerførste Dag, vi bleve gifte, kom Du og ødelagde vor Lykke. Nu, da han er borte, er Du kommen for at se, hvor ulykkelig jeg er. Du har i de sidste fjorten Dage gjort mig ulykkelig nok, fortsatte hun; idag kunde Du gjerne have skaanet mig.

— Jeg — jeg er aldrig kommen her, indvendte Rebecca og udtalte med disse Ord en ulykkelig Sandhed.

— Nej, Du kom ikke her. Du tog ham bort fra mig. Er Du kommen for at hente ham fra mig? fortsatte hun i en vildere Tone. Han var her, men nu er han borte. Han sad

netop der paa den Sofa. Rør den ikke. Vi sad og talte sammen der. Jeg sad paa hans Knæ og havde mine Arme om hans Hals, og vi sagde vort »Fader vor«. Ja, han var her, og de kom og tog ham bort, men han lovede mig at komme tilbage.

— Han vil komme tilbage, min Kjære, sagde Rebecca, som til Trods for sig selv følte sig rørt.

— Se, sagde Amelia, det er hans Skærf — er det ikke en smuk Farve? og hun tog Frynsen op og kyssede den.

Hun havde paa en eller anden Tid af Dagen bundet det rundt om sit Liv. Hun glemte nu øjensynlig sin Vrede, sin Jalousi, ja endog sin Rivalindes Nærværelse. Thi hun gik i Taushed og næsten med et Smil paa Ansigtet henimod Sengen og begyndte at kjæle for Georges Hovedpude.

Rebecca vandrede ogsaa bort i Taushed.

— Hvorledes har Amelia det? spurgte Jos, som endnu stadig indtog sin Stilling paa Stolen.

— Der skulde være En hos hende, sagde Rebecca. Jeg tror, hun befinder sig meget daarlig.

Og hun gik bort med et meget alvorligt Ansigt, idet hun afslog Mr. Sedleys Bønner om at blive og deltage i den tidlige Middag, som han havde bestilt.

Rebecca var af en godmodig og tjenstvillig Karakter, og hun var snarere venlig end fjendtlig stemt imod Amelia. Selv hendes haarde Ord, fulde af Bebrejdelser, som de vare, vare smigrende — Klagehyl fra en Person, som vaandede sig under sit Nederlag.

Da Rebecca mødte Mrs. O'Dowd, hvem Dekanens Prædikener aldeles ikke havde trøstet, og som vandrede meget sørgmodig omkring i Parken, tiltalte hun hende, hvilket i ikke ringe Grad forbausede Majorens Frue, som ikke var vant til saadanne Beviser paa Høflighed fra Mrs. Rawdon Crawleys Side, for at meddele hende, at stakkels lille Mrs. Osborne var i en fortvivlet Tilstand og næsten vanvittig af Sorg, og sendte det godmodige irske Fruentimmer sporenstregs afsted for at forsøge paa, om hun kunde trøste sin unge Yndling.

— Jeg har nok med mig selv at gjøre, sagde Mrs. O'Dowd alvorlig, og jeg troede, stakkels Amelia kun lidet trængte til mit Selskab idag. Men naar hun er saa daarlig, som De siger, og De, som plejede at holde saa meget af hende, ikke kan staa hende bi, vil jeg se, om jeg kan være hende til nogen Nytte. Og saa Godmorgen, Frue.

Med disse Ord og et Nik med Hovedet tog Damen med Repeteruhret Afsked fra Mrs. Crawley, hvis Selskab hun aldeles ikke satte Pris paa.

Becky saa efter hende med et Smil paa Læberne. Hun havde en meget skarp Sans for det Humoristiske, og det Panther blik, som Mrs. O'Dowd, da hun trak sig tilbage, tilkastede hende over sin Skulder, satte Mrs. Crawleys Alvorlighed paa en haard Prøve.

— Ærbødigste Tjenerinde, min smukke Frue, og det glæder mig at træffe Dem i saa godt Humør, tænkte Peggy. *De* vil under alle Omstændigheder ikke græde Øjnene ud af

Hovedet paa Dem af Sorg. Og dermed gik hun videre og fandt hurtig Vej til Mrs. Osbornes Logi.

Den stakkels Skabning sad endnu paa Sengekanten, hvor Rebecca havde forladt hende, og var næsten vanvittig af Sorg. Majorens Frue, som havde en kraftigere Karakter, gjorde sit Bedste for at trøste sin unge Veninde.

— De maa holde Dem oppe, kjære Amelia, sagde hun venlig, thi De maa ikke være syg, naar han efter Sejren sender Bud efter Dem. De er ikke den eneste Kvinde, hvis Skjæbne idag ligger i Guds Haand.

— Det ved jeg. Jeg er meget ugudelig, meget svag, sagde Amelia.

Hun kjendte sin egen Svaghed godt nok. Hendes mere resolute Venindes Nærværelse bragte hende imidlertid til ikke at give for meget efter for den, og hun befandt sig bedre ved denne Kontrol og dette Selskab. De bleve sammen til Klokken To; deres Hjerter vare hos Kolonnen, medens den marscherede længere og længere bort. Forfærdelig Tvivl og Kval, — Bønner, Frygt og usigelig Sorg fulgte Regimentet. Det var Kvindernes Tribut til Krigen. Den beskatter begge Køn lige og tager Mændenes Blod og Kvindernes Taarer.

Klokken Halvtre indtraf der en Begivenhed af daglig Vigtighed for Mr. Josef; det var Tid at spise til Middag. Krigsmændene maa slaas og falde, men han maa spise til Middag. Han gik ind i Amelias Værelse for at se, om han kunde overtale hende til at tage Del med ham i Maaltidet.

— Prøv paa det, sagde han; Suppen er meget god. Prøv paa det, Emmy; og han kyssede hendes Haand.

Undtagen den Dag hun blev gift, havde han ikke gjort saa meget i mange Aar.

— Du er meget god og venlig, Josef, sagde hun. Det ere Alle, men hvis Du Intet har derimod, vil jeg blive paa mit Værelse idag.

Duften af Suppen tiltalte imidlertid Mrs. O'Dowds Næse, og hun tænkte, at hun vilde gjøre Mr. Jos Selskab. De To satte sig altsaa ned til deres Maaltid.

— Gud velsigne Maden, sagde Majorens Frue og tænkte paa sin ærlige Mick, som red i Spidsen af sit Regiment. Det er kun en daarlig Middag, de stakkels Drenge faa idag, sagde hun med et Suk, og som en Filosof tog hun saa for sig af Retterne.

Maaltidet satte Jos i bedre Humør. Han vilde drikke Regimentets Skaal og benyttede overhovedet enhver Lejlighed til at drikke et Glas Champagne. — Vi ville drikke for O'Dowd og det brave —de Regiment, sagde han og bukkede galant for sin Gjæst. He, Mrs. O'Dowd. Fyld Mrs. O'Dowds Glas, Isidor.

Men pludselig gav det et Sæt i Isidor, og Majorens Frue lagde Kniv og Gaffel fra sig. Vinduerne i Værelset vare aabne og vendte imod Syd, og en dump, fjern Lyd kom fra den Retning farende hen over de solbeskinnede Tage.

— Hvad er det? sagde Jos. Hvorfor skjænker Du ikke i, din Slyngel?

— *C'est le feu*, sagde Isidor og løb hen til Balkonen.

— Gud hjælpe os; det er Kanontorden! raabte Mrs. O'Dowd, som for op og ligeledes løb hen til Vinduet.

Man kunde have set tusinde andre blege og ængstelige Ansigter stirre ud fra andre Vinduer. Og det saa strax ud, som om hele Byens Befolkning styrtede ud i Gaderne.

Syvende Kapitel.

I hvilket Jos flygter og Krigen bringes til Ende.

Vi Beboere af det fredelige London have aldrig set — og med Guds Hjælp skulle vi heller aldrig blive Vidner til — en saa forvirret Scene, som Brüssel frembød. Masser styrtede til Namur Porten, hvorfra Støjen kom, og mange red ud ad den jævne Landevej for tidligere at modtage Underretning fra Hæren. Enhver spurgte sin Nabo om Nyt, og selv store engelske Lorder og Ladyer nedlod sig til at tale til Folk, de ikke kjendte. Franskmændenes Venner løb omkring, vilde af Ophidselse, og forudsagde deres Kejsers Sejr. Kjøbmændene lukkede deres Butiker og kom ud og forøgede den almindelige Larm og Raaben. Kvinder styrtede til Kirkerne og fyldte Kapellerne og knælede ned og bad paa Fliserne og Trapperne. Kanontordenens dumpe Lyd rullede stadig. Strax begyndte Vogne med Rejsende at forlade Byen og galoppere afsted ad Gent til. De franske Tilhængeres Profetier begyndte at gjælde for Kjendsgjerninger.

— Han har afskaaret den ene Del af Armeen fra den anden, sagde man. Han marscherer lige imod Brüssel. Han vil slaa Engelskmændene og være her iaften.

— Han vil slaa Engelskmændene, skreg Isidor til sin Herre, og være her iaften.

Fyren sprang ud og ind fra Logiet til Gaden og vendte stadig tilbage med nye Enkeltheder om Nederlaget. Jos's Ansigt blev blegere og blegere, Uroen begyndte fuldstændig at bemægtige sig den fede Civilist. Al den Champagne, han drak, bragte ham intet Mod. Inden Solen gik ned, var han bleven i den Grad nervøs, at det fuldstændig tilfredsstillede hans Ven Isidor, som nu gjorde sikker Regning paa det Bytte, han skulde gjøre hos Ejeren af Snorfrakken.

Kvinderne opholdt sig hele Tiden i det andet Værelse. Efter et Øjeblik at have hørt paa Kanonaden, tænkte Majorens fede Frue paa sin Veninde i Værelset ved Siden af og løb ind for at vaage over og om mulig trøste Amelia. Tanken om, at hun skulde beskytte denne hjælpeløse, blide Skabning, gav den brave Irlænderindes medfødte Mod forøget Styrke. Hun tilbragte fem Timer ved sin Venindes Side, undertiden advarende, undertiden opmuntrende, men hyppigere i Taushed, hengivende sig til skrækopfyldte Bønner. — Jeg slap ikke hendes Haand en eneste Gang, sagde den fede Dame senere, før efter Solnedgang, da Kanonaden var forbi.

Pauline, *la bonne*, laa paa Knæ i den nærliggende Kirke og bad for *son homme à elle*.

Da Støjen fra Kanonaden var forbi, forlod Mrs. O'Dowd Amelias Værelse og gik ind i den tilstødende Spisestue, hvor Jos sad med to tømte Flasker og fuldstændig nedbrudt Mod. En eller to Gange havde han vovet sig ind i sin Søsters Sove-

værelse, hvor han viste sig meget urolig og saa ud, som om han vilde sige Noget. Men Majorens Frue beholdt sin Plads, og han gik ud igjen uden at faa Luft for, hvad han vilde have sagt. Han skammede sig for at fortælle hende, at han ønskede at flygte.

Men da hun viste sig i Spisestuen, hvor han sad i Skumringen i det lidet opmuntrende Selskab af to tomme Champagneflasker, begyndte han at aabne sit Hjerte for hende.

— Mrs. O'Dowd, sagde han, er det ikke bedst, De gjør Amelia færdig?

— Vil De tage hende med ud at spadsere? sagde Majorens Frue. Hun er vistnok for svag til at røre sig.

— Jeg — jeg har bestilt Vognen, sagde han, — og — og Postheste; Isidor er gaaet efter dem, fortsatte han.

— Hvorfor vil De kjøre iaften? svarede Fruen. Har hun ikke bedre af at blive i Sengen? Jeg har lige faaet hende til at lægge sig.

— Faa hende op, sagde Jos; hun maa op, siger jeg, og han stampede energisk med Foden. Jeg siger Dem, Hestene ere bestilte — ja, Hestene ere bestilte. Det er Alt forbi, og —

— Og hvad? spurgte Mrs. O'Dowd.

— Jeg staar i Begreb med at rejse til Gent, svarede Jos. Alle forlade Byen; der er Plads for Dem! Vi kjøre om en halv Time.

Majorens Frue saa paa ham med dyb Foragt.

— Jeg rejser ikke, før O'Dowd siger mig, hvor jeg skal

rejse hen, sagde hun. De kan rejse, Mr. Sedley; men Amelia og jeg blive min Sandten her.

— Hun *skal* følge med, sagde Jos og stampede igjen med Foden.

Mrs. O'Dowd stillede sig med Hænderne i Siderne hen foran Døren til Soveværelset.

— Vil De bringe hende til hendes Moder? sagde hun, Eller vil de selv rejse til Mama, Mr. Sedley? God Morgen, lykkelig Rejse, Sir. *Bon voyage*, som man siger, og følg mit Raad og tag Knebelsbarterne af, ellers ville de bringe Dem i Ulykke.

— For Fanden! raabte Jos, vild af Frygt, Raseri og Ydmygelse.

Og Isidor kom i dette Øjeblik ind og svor ligeledes.

— *Pas de chevaux, sacrebleu!* raabte den rasende Tjener.

Alle Hestene vare borte. Jos var ikke den eneste Mand i Brüssel, som paa denne Dag blev greben af en panisk Skræk.

Men Jos's Frygt, som allerede var stærk og grusom, var bestemt til, inden Natten var omme, at voxe næsten til Vanvid. Vi have omtalt, at Pauline, *la bonne*, ogsaa havde *son homme à elle* i den Armés Rækker, som var draget ud for at møde Kejser Napoleon. Denne Elsker var en indfødt Brüsseler og belgisk Husar. Hans Nations Tropper udmærkede sig i denne Krig ved alt andet end Mod, og unge Van Cutsum, Paulines Beundrer, var altfor god Soldat til at være ulydig mod sin Obersts Befaling om at løbe bort. Medens unge Regulus (han var født i de revolutionære Tider) havde ligget i Garnisonen

i Brüssel, havde han haft det meget behageligt og tilbragt næsten alle sine ledige Timer i Paulines Kjøkken, og hans Lommer og Tasker vare blevne proppede med alle mulige lækre Sager fra hendes Spisekammer, da han for faa Dage siden havde taget Afsked med sin Kjæreste for at drage i Felten.

For hans Regiments Vedkommende var dette Felttog nu forbi. Det havde udgjort en Del af den Division, som stod under Prinsen af Oraniens Kommando, og hvad Sablernes og Mustachernes Længde samt Uniformeringens og Ekviperingens Elegance angik, saa Regulus og hans Kammerater ud til at være saa galant en Samling Mænd, som Krigstrompeterne nogensinde have lydt for.

Da Ney stødte paa de allierede Troppers Fortrop og tog den ene Stilling efter den anden, indtil den store brittiske Arme ankom fra Brüssel og tilvejebragte en Vending i Slaget ved Quatre Bras, udviste de Eskadroner, blandt hvilke Regulus red, den største Virksomhed i Henseende til at trække sig tilbage for Franskmændene og forlod med største Fyrighed den ene Post efter den anden. Deres Bevægelser bleve først standsede, da Britterne rykkede frem i Ryggen paa dem. Da de saaledes bleve tvungne til at gjøre Holdt, fik Fjendens Kavalleri (hvis blodtørstige Haardnakkethed ikke kan dadles strengt nok) endelig Lejlighed til at komme de brave Belgier paa nært Hold. Men disse foretrak at møde Britterne fremfor Franskmændene, og idet de paa en Gang vendte Fjenden Ryggen, red de igjennem de engelske Regimenter,

som vare bagved dem, og spredtes i alle mulige Retninger. Regimentet existerede i Virkeligheden ikke mere. Det var intetsteds. Det havde intet Hovedkvarter. Regulus befandt sig galopperende mange Mile fra Kampladsen; og hvilket Tilflugtssted var det naturligere, at han valgte, end det Kjøkken og de trofaste Arme, i hvilke Pauline saa ofte havde budt ham velkommen.

Omtrent Klokken Ti kunde man have hørt en Sabels Klirren paa Trapperne af det Hus, som Osbornes beboede. Man kunde have hørt en Banken paa Køkkendøren; og stakkels Pauline, som var kommen tilbage fra Kirken, besvimede næsten af Skræk, da hun aabnede den og saa den af Ængstelse udtærede Husar staa for sig. Han saa saa bleg ud som den Dragon, der ved Midnat kom og forstyrrede Leonora. Pauline vilde have skreget, hvis ikke hendes Skrig vilde have hidkaldt hendes Herskab, som saaledes vilde have opdaget hendes Ven. Hun kvalte da sit Skrig og efter at have ført sin Helt ind i Køkkenet gav hun ham Øl og de fortrinlige Retter fra Middagen, som Jos ikke havde haft Mod til at røre. Husaren viste ved den umaadelige Mængde Kjød og Øl, han fortærede, at han intet Spøgelse var — og med Munden fuld af Mad fortalte han sin Historie om Nederlaget.

Hans Regiment havde udvist et forbausende Mod og havde en Tidlang modstaaet hele den franske Armé. Men de vare endelig blevne overvældede, og det Samme var nu Tilfældet med hele den brittiske Armé. Ney tilintetgjorde hvert enkelt Regiment, efterhaanden som det rykkede frem. Belgierne havde

forgjæves søgt at hindre Slagteriet paa Engelskmændene. Brunsvigerne vare tilintetgjorte og flygtede — deres Hertug var dræbt. Det var en almindelig *débâcle.* Han søgte at drukne sin Sorg over Nederlaget i Strømme af Øl.

Isidor, som var kommen ud i Køkkenet, hørte denne Samtale og styrtede ind for at give sin Herre Melding.

— Det er Alt forbi, raabte han til Jos. Milor Hertugen er taget til Fange; Hertugen af Brunsvig er dræbt; den brittiske Arıné er paa vild Flugt; der er kun en Mand undsluppen, og han er nu i Køkkenet — kom og hør ham.

Saa ravede Jos ind i det Værelse, i hvilket Regulus endnu stadig sad paa Køkkenbordet og omslyngede sin Ølflaske. Paa det bedste Fransk, som han formaaede at tale, og som sandelig var meget ugrammatikalskt, bad Jos Husaren om at fortælle sin Historie. Nederlaget blev større og større, efterhaanden som Regulus talte. Han var den eneste Mand af sit Regiment, som ikke var bleven paa Valpladsen. Han havde set Hertugen af Brunsvig falde, de sorte Husarer fly og Skotterne blive søndermaste af Kanonilden.

— Og det —de Regiment? gispede Jos.

— Hugget i Smalder, sagde Husaren — hvorpaa Pauline skreg: — O, min Frue, *ma bonne petite dame*, fik et hysterisk Anfald og fyldte Huset med sine Skraal.

Vild af Skræk, vidste Mr. Sedley ikke, hvorledes eller hvor han skulde søge Frelse. Han styrtede fra Køkkenet tilbage

til Dagligstuen og kastede et bedende Blik til Amelias Dør, som Mrs. O'Dowd havde lukket og aflaaset lige for hans Øjne; men han erindrede, hvor foragtelig Sidstnævnte havde modtaget ham, og efter et Øjeblik at have standset og lyttet ved Døren, forlod han den og besluttede for første Gang denne Dag at gaa ud paa Gaden. Han greb derfor et Lys og saa efter sin Hue med Guldsnoren, som han fandt liggende paa dens sædvanlige Plads paa et Konsolbord i Forværelset foran et Spejl, i hvilket Jos plejede at kokettere med sig selv, idet han rettede lidt paa sine Krøller i Tindingen og satte Huen rigtig paa Snur ned over Øjet, inden han gik ud og viste sig for Publikum. Og saa stor er Vanens Magt, at han selv midt under sin Skræk begyndte mekanisk at rette paa Krøllerne og sætte Huen paa Snur. Saa stirrede han forbauset paa det blege Ansigt i Spejlet foran sig og især paa sine Knebelsbarter, som vare voxede stærkt i Løbet af de syv Uger, som vare forløbne, siden de vare komne til Verden. Man *vil* antage mig for at være en Militær, tænkte han, idet han erindrede Isidors Advarsel med Hensyn til den Massakre, hvormed hele den slagne brittiske Armé var bleven truet, og idet han ravede tilbage til sit Soveværelse, trak han vildt i den Klokke, som stævnede hans Kammertjener did.

Isidor besvarede Kaldet. Jos var sunken ned i en Stol — han havde revet sit Halstørklæde af og bøjet sin Flip ned og sad med begge Hænder løftede op til Hovedet.

— *Coupez moi*, Isidor, raabte han; *vite! Coupez moi!*

Isidor troede et Øjeblik, at han var bleven gal, og at

han vilde, at hans Kammertjener skulde skjære Halsen over paa ham.

— *Les moustaches*, gispede Jos; *les moustaches — coupy, rasy, vite!* — hans Fransk var af denne Slags — ordrigt, men, som vi have sagt, ikke udmærket i grammatikalsk Henseende.

Paa et Øjeblik fejede Isidor Mustacherne bort med Rageknіven og hørte med usigelig Fryd sin Herres Befaling, at han skulde hente en Hat og en civil Frakke.

— *Ne porty ploo — habit militair — bonny — donny a voo, prenny dehors* — vare Jos's Ord — Frakken og Huen bleve endelig hans Ejendom.

Efterat Jos havde uddelt disse Gaver, udvalgte han sig en civil sort Frakke og Vest af sit Lager og tog et stort hvidt Halstørklæde og en simpel Kastorhat paa. Hvis han kunde have faaet en Præstehat, vilde han have taget den paa. Men selv som han var, skulde man have troet, at det var en velnæret Præst, som hørte til den engelske Kirke.

— *Venny maintenong*, fortsatte han, *sweevy — ally — party — dong la roo.*

Og efter at have talt saaledes, gik han hurtig ned ad Trapperne og traadte ud paa Gaden.

Skjøndt Regulus havde forsikret, at han var den eneste Mand af Regimentet eller næsten af hele den allierede Armé, som havde undgaaet at blive sønderhugget af Ney, viste det sig, at hans Beretning var ukorrekt, og at en hel Del flere af de formodede Offre havde overlevet Massakren. Mange Snese

af Reguluses Kammerater havde fundet Vejen tilbage til Brüssel og — idet de alle indrømmede, at de vare løbne bort — fyldte de Byen med Tanken om de Allieredes Nederlag. Med hver Time ventede man Franskmændenes Ankomst. Paniken vedvarede, og Forberedelserne til Flugt gik for sig overalt. Ingen Heste! tænkte Jos forfærdet. Han bad Isidor spørge Snese af Mennesker, om de havde nogle at laane eller sælge, og hans Hjerte sank dybere og dybere paa Grund af de stadige benægtende Svar. Skulde han foretage Rejsen tilfods? End ikke Frygten kunde gjøre dette vægtige Legeme saa virksomt.

Næsten alle de Hoteller, som Engelskmændene beboede i Brüssel, ligge ligeoverfor Parken, og Jos vandrede vankelmodig omkring i dette Kvarter tilligemed Masser af andre Mennesker, der ligesom han vare trykkede af Frygt og Nysgjerrighed. Han saa nogle Familier, som vare lykkeligere end han selv, idet de havde opdaget et Spand Heste og paa deres Tilbagetog kjørte hurtig gjennem Gaderne; der var ogsaa Andre, som vare i samme Kasus som han selv, og som ikke for gode Ord og Betaling kunde tilvejebringe de nødvendige Midler til Flugt. Iblandt dem, som vare begjærlige efter at flygte, bemærkede Jos Lady Bareacres og hendes Datter, som sad i deres Vogn i Hotellets *portecochère* med al deres Bagage pakket, og som kun hindredes i at flygte af den samme Mangel paa bevægende Kraft, som holdt Jos stillestaaende.

Rebecca Crawley boede i dette Hotel og havde inden denne Periode haft talrige fjendtlige Sammenstød med Damerne af Familien Bareacres. Mylady Bareacres spiste Mrs. Crawley

af paa Trapperne, da de tilfældigvis mødtes, og talte alle Steder, hvor Sidstnævntes Navn blev nævnet, ilde om sin Naboerske. Komtessen var højlig indigneret over det familiære Forhold mellem General Tufto og Adjutantens Kone. Lady Blanche undgik hende, som om hun havde været en smitsom Sygdom. Kun Jarlen selv vedligeholdt lejlighedsvis hemmelig Bekjendtskabet med hende, naar han var udenfor sine Damers Jurisdiktion.

Rebecca fik nu Hævn over disse uforskammede Fjender. Det blev bekjendt i Hotellet, at Kaptajn Crawley havde ladet sine Heste blive tilbage, og da Paniken begyndte, nedlod Lady Bareacres sig til at sende sin Pige til Kaptajnens Frue med Myladys Hilsen og en Forespørgsel om, hvad Prisen var paa Mrs. Crawleys Heste. Mrs. Crawley sendte en Billet tilbage med sin Hilsen samt med den Underretning, at det ikke var hendes Vane at afslutte Handeler med Kammerpiger.

Dette korte Svar bragte Jarlen til personlig at indfinde sig i Rebeccas Lejlighed; men han havde ikke mere Held med sig end den første Gesandt.

— Sende en Kammerpige til *mig!* raabte Mrs. Crawley, som var meget vred; hvorfor sagde Mylady Bareacres ikke til mig, at jeg selv skulde gaa ned og sadle Hestene! Er det Mylady, som ønsker at flygte, eller er det Myladys Kammerpige?

Og det var alt det Svar, som Jarlen bragte tilbage til sin Komtesse.

Hvor vidt kan Nøden ikke drive En? Efter den anden Gesandts Nederlag kom Komtessen virkelig personlig og gjorde

Mrs. Crawley sin Opvartning. Hun bad hende om selv at nævne Prisen, hun tilbød endog at indbyde Becky til Bareacres House, naar hun blot vilde sætte hende i Stand til at vende tilbage til denne Residens. Mrs. Crawley gav hende et spottende Svar.

— Jeg ønsker ikke at blive opvartet af livréeklædte Tjenere, sagde hun; De kommer højst sandsynlig aldrig tilbage — i det Mindste ikke De og deres Diamanter tilsammen. De ville være her om to Timer, og til den Tid er jeg kommen halvvejs til Gent. Jeg vilde ikke sælge Dem mine Heste, nej, ikke for de to største Diamanter, som De bar paa Ballet.

Lady Bareacres skjælvede af Raseri og Skræk. Diamanterne vare syede ind i hendes Kjole og gjemte i Mylords Vattering og Støvler.

— Kvinde, Diamanterne ere hos Bankieren, og jeg *vil* have Hestene, sagde hun.

Rebecca lo hende lige op i Ansigtet. Den rasende Komtesse gik ned og satte sig i Vognen; hendes Pige, hendes Kurer og hendes Mand bleve endnu en Gang sendte hele Byen igjennem for hver for sig at lede efter Forspand; og ve dem, som kom sidst! Mylady var fast bestemt paa at afrejse, saasnart Hestene kom, ligemeget hvorfra — med eller uden sin Mand.

Rebecca havde den Fornøjelse at se Mylady sidde i Vognen uden Heste, at fixere hende med Øjnene og saa højrøstet som mulig at beklage Myladys Forlegenhed.

— Ikke at være i Stand til at faa Heste! sagde hun.

Og at have alle disse Diamanter syede ind i Vognpuderne! Hvilket Bytte det vil blive for Franskmændene, naar de komme! — Vognen og Diamanterne mener jeg, ikke Mylady!

Denne Meddelelse gav hun Værten, Tjenestefolkene, Gjæsterne og de utallige Marodører, som slentrede om i Gaarden. Lady Bareacres kunde have skudt hende fra sit Vognvindue.

Medens Rebecca saaledes nød sin Fjendes Ydmygelse, fik hun Øje paa Jos, som, saasnart han opdagede hende, styrede hen imod hende.

Hans forandrede, bange Ansigt fortalte hans Hemmelighed tydelig nok. Han ønskede ogsaa at flygte og var ude at se efter Midler dertil.

— *Han* skal kjøbe mine Heste, tænkte Rebecca, og jeg vil ride Hoppen.

Jos spadserede hen til sin Veninde og fremsatte Spørgsmaalet vistnok for hundredede Gang i den sidste Time. — Vidste hun, hvor man kunde faa Heste?

— Hvadfornoget, *De* flygte? sagde Rebecca leende. Jeg troede, De var alle Damernes Ridder, Mr. Sedley.

— Jeg — jeg er ikke Militær, gispede han.

— Og Amelia? — Hvem skal beskytte deres stakkels lille Søster? spurgte Rebecca. De vil da vistnok ikke forlade hende?

— Hvad Gavn kan jeg være hende til, saafremt — saafremt Fjenden kommer? svarede Jos. De ville skaane Kvinderne; men min Tjener siger mig, at de have svoret paa ikke at give Mændene Pardon — de elendige Kujoner!

— Forfærdeligt! raabte Rebecca og nød hans Angst.

— Desuden er det ikke min Hensigt at forlade hende, raabte Broderen. Hun *skal* ikke blive forladt. Der er en Plads til hende i min Vogn og en til Dem, kjære Mrs. Crawley, hvis De vil følge med, og hvis vi kunne faa Heste, sukkede han —

— Jeg har to at sælge, sagde Fruen.

Jos kunde have kastet sig i hendes Arme ved denne Efterretning.

— Hent Vognen, Isidor, raabte han; vi have fundet dem — vi have fundet dem.

— Mine Heste have aldrig haft Seletøj paa, føjede Damen til. Bulfinch vilde sparke Vognen i Stykker, naar den kom i Skaglerne.

— Men han er rolig at ride? spurgte Civilisten.

— Saa rolig som et Lam og saa hurtig som en Hare, svarede Rebecca.

Tror De, han kan bære mig? sagde Jos.

Han sad allerede i Indbildningen paa Ryggen af den uden saa meget som at tænke paa stakkels Amelia.

Hvilken Elsker af en Hestespekulation vilde kunne have modstaaet en saadan Fristelse? Til Gjensvar bad Rebecca ham komme ind paa hendes Værelse, hvorhen han fulgte hende, helt aandeløs af Begjærlighed efter at afslutte Handelen.

Jos har sjeldent i sit Liv tilbragt en halv Time, som har kostet ham saa mange Penge. Rebecca, som ansatte Værdien

af de Varer, hun havde til Salg, efter Jos's Ivrighed for at kjøbe saavelsom efter den forhaandenværende Knaphed paa Artiklen, forlangte en saa enorm Pris for sine Heste, at endog Civilisten fandt det for stærkt. — Hun vilde sælge begge eller ingen, sagde hun bestemt. Rawdon havde befalet hende ikke at skille sig af med dem for nogen ringere Pris end den nævnte. Lord Bareacres nedenunder vilde give hende samme Pris — og med al hendes Kjærlighed og Venskab for Familien Sedley, maatte hendes kjære Josef dog kunne indse, at fattige Folk maatte leve — Ingen i hele Verden kunde være mere kjærlig, men samtidig mere fast i Forretningssager.

Som man kunde vente sig, gik Jos endelig ind paa Handelen. Den Sum, han skulde betale hende, var saa stor, at han var nødt til at bede om Udsættelse; saa stor, at den var en lille Formue for Rebecca, som hurtig beregnede, at med denne Sum, og hvad hun fik ind ved Salget af Resten af Rawdons Effekter, samt sin Pension, hvis hun blev Enke, vilde hun nu være absolut uafhængig i Verden og kunde rolig imødese sin Enkestand.

En eller to Gange i Løbet af Dagen havde hun ganske vist selv tænkt paa at flygte. Men hendes Fornuft indgav hende bedre Raad.

— Sæt, Franskmændene virkelig komme, tænkte Rebecca, hvad kunne de da gjøre en stakkels Officersenke? Bah! Udplyndringens og Belejringens Tider ere forbi. Man vil lade os rejse rolig hjem, eller maaske vil jeg leve behagelig i Udlandet af en pæn lille Formue.

Imidlertid begav Jos og Isidor sig ned i Staldene for at inspicere de nylig kjøbte Heste. Jos bad sin Tjener strax at sadle dem. Han vilde ride bort samme Nat, samme Time. Og han forlod Kammertjeneren, beskjæftiget med at gjøre Hestene færdige, og gik selv hjem for at træffe Forberedelser til sin Afrejse. Den maatte gaa for sig i al Hemmelighed. Han vilde begive sig til sit Værelse ad Bagdøren. Han satte ikke Pris paa at komme til at staa Ansigt til Ansigt med Mrs. O'Dowd og Amelia og tilstaa, at han stod i Begreb med at løbe bort.

Paa denne Tid, da Jos's Handel med Rebecca var bleven afsluttet, og hans Heste vare blevne visiterede og undersøgte, var det næsten atter bleven Morgen. Men skjøndt det allerede var langt over Midnat, var der dog ingen Ro i Byen; Folkene vare oppe; Lysene brændte i Husene, Masser stod sammenstimlede i Dørene, og paa Gaderne var der Travlhed. Rygter af forskjellig Natur gik stadig fra Mund til Mund; et Referat gik ud paa, at Preusserne vare blevne fuldstændig slagne; et andet, at det var Engelskmændene, som vare blevne angrebne og besejrede; et tredie, at Sidstnævnte havde staaet sig. Dette sidste Rygte vandt efterhaanden mere og mere i Styrke. Der havde ikke vist sig nogen Franskmand. Marodører vare komne ind fra Armeen og havde bragt mere og mere gunstige Meddelelser. Endelig naaede en Adjutant Byen med Depecher til Stedets Kommandant, som strax lod Plakater slaa op rundt omkring i Byen og officielt meddelte, at de Allierede havde sejret ved Quatre Bras, og at Franskmændene under Ney efter

sex Timers Kamp havde lidt et fuldstændigt Nederlag. Adjutanten maa være ankommen paa den Tid, da Rebecca og Jos afsluttede deres Handel, eller medens Sidstnævnte inspicerede de kjøbte Heste. Da Mr. Sedley naaede sit eget Hotel, traf han en Snes af dets talrige Beboere paa Trappen, diskuterende Nyheden; der var ingen Tvivl om dens Sandhed. Og han gik op og meddelte den til de Damer, som stode under hans Varetægt. Han troede derimod ikke, det var nødvendigt at fortælle dem, hvorledes han havde haft til Hensigt at forlade dem, hvorledes han havde kjøbt Heste, og hvilken Pris han havde betalt for dem.

Men Sejr eller Nederlag vare af mindre Betydning for dem, som kun havde tænkt paa deres Frelse, hvem de elskede. Ved Efterretningen om Sejren blev Amelia endnu mere ophidset end tidligere. Hun havde stærk Lyst til i det Øjeblik at rejse til Armeen. Hun bønfaldt med Taarer sin Broder om at føre hende dertil. Hendes Tvivl og Skræk naaede deres Paroxysme, og den stakkels Pige, som i mange Timer havde ligget i en Døs, rasede og løb frem og tilbage i hysterisk Vanvid — et ynkeligt Syn. Ingen Mand, som vred sig i Smerten paa Valpladsen femten Mile borte, hvor saa mange af de Brave laa efter deres Kampe — ingen Mand led frygteligere end dette stakkels uskyldige Offer for Krigen. Jos kunde ikke udholde Synet af hendes Smerte. Han overlod sin Søster til hendes federe Selskabsdames Varetægt og steg atter ned i Hotellets Port, hvor endnu Alle slentrede omkring og talte og ventede paa mere Nyt.

Medens de stode der, blev det højlys Dag, og der begyndte at komme friskt Nyt fra Krigen gjennem Folk, som selv havde deltaget i den. Fragtvogne og landlige Karrer, som vare belæssede med Saarede kom rullende ind i Byen; hæslige Klagehyl hørtes fra dem, og udtærede Ansigter stirrede melankolsk op fra Halmen. Jos Sedley saa paa en af disse Vogne med pinlig Nysgjerrighed — Folkenes Klagehyl vare forfærdelige — de udmattede Heste kunde næppe trække Vognen. — Stop! stop! raabte en svag Stemme fra Halmen, og Vognen standsede udenfor Mr. Sedleys Hotel.

— Det er George, det ved jeg, det er! raabte Amelia og styrtede ud paa Balkonen med blegt Ansigt og løst flagrende Haar. Det var imidlertid ikke George, men det Næstbedste: det var Nyt fra ham.

Det var stakkels Tom Stubble, som for fireogtyve Timer siden var marscheret saa galant ud af Brüssel, bærende Regimentets Fane, hvilken han meget tappert havde forsvaret paa Kamppladsen. En fransk Landsener havde stukket den unge Fændrik i Benet, saaat han faldt, medens han endnu stadig tappert holdt fast ved sit Flag. Ved Slutningen af Engagementet havde man fundet en Plads for den stakkels Dreng i en Karre, og han var bleven bragt tilbage til Brüssel.

— Mr. Sedley, Mr. Sedley! raabte Drengen svagt, og Jos kom derhen, næsten forfærdet over denne Kalden. Han kunde ikke strax skjælne, hvem det var, som kaldte paa ham.

Lille Tom Stubble holdt sin varme, svage Haand frem.

— Jeg skal lægges ind her, sagde han. Osborne — og —

og Dobbin sagde, at jeg skulde; og De skal give Manden to Napoleoner, min Moder vil betale Dem.

Den unge Fyrs Tanker vare i de lange Febertimer, han havde tilbragt i Karren, vandrede til hans Faders Præstegaard, som han havde forladt for kun faa Maaneder siden, og under dette Anfald af Vildelse havde han undertiden glemt sin Smerte.

Hotellet var stort og Folk venlige, og alle de i Karren værende Saarede bleve bragte ind og lagte paa forskjellige Puder. Den unge Fændrik blev bragt op til Osbornes Kvarter. Amelia og Majorens Kone vare styrtede ned til ham, da Sidstnævnte havde gjenkjendt ham fra Balkonen. Man kan forestille sig disse Kvinders Følelser, da det blev fortalt dem, at Dagen var overstaaet, og begge deres Mænd vare i god Behold; med hvilken stum Henrykkelse Amelia faldt sin gode Veninde om Halsen og omfavnede hende; med hvilke taknemlige lidenskabelige Bønner hun faldt paa Knæ og takkede den Magt, som havde frelst hendes Mand.

Vor unge Frue kunde i sin febrilske og nervøse Tilstand ikke have faaet nogen mere heldbringende Medicin foreskrevet af nogen Læge end den, som Tilfældet bragte hende. Hun og Mrs. O'Dowd vaagede uophørlig hos den saarede unge Mand, hvis Smerter vare meget haarde, og paa Grund af den Pligt, der saaledes havde paatvunget sig hende, havde Amelia ikke Tid til at gruble over sine personlige Bekymringer eller til efter Sædvane at hengive sig til sine Ængstelser og Forudanelser. Den unge Patient fortalte paa sin ligefremme og naturlige

Maade Dagens Begivenheder og de Bedrifter, som vore Venner ved det brave —de Regiment havde udført. De havde lidt haardt. De havde mistet overmaade mange Officerer og Menige. Majorens Hest var bleven skudt under ham, og de troede Alle, at O'Dowd var bleven dræbt, og at Dobbin var bleven Major, indtil de, da de vendte tilbage fra Angrebet til deres gamle Plads, opdagede Majoren siddende paa Pyramus's Lig og forfriske sig med sin Feltflaske. Det var Kaptajn Osborne, som slog den franske Landsener ned, der havde saaret Fændriken. Amelia blev bleg ved denne Meddelelse, hvorfor Mrs. O'Dowd stansede den unge Fændrik i denne Historie. Og det var Kaptajn Dobbin, som, skjøndt selv saaret, ved Dagens Slutning løftede den unge Fændrik op i sine Arme og bar ham hen til Lægen og derfra til den Karre, som skulde bringe ham tilbage til Brüssel. Og det var ham, som lovede Kusken to Luisd'orer, hvis han vilde lægge Vejen om ad Mr. Sedley's Hotel og fortælle Mrs. Osborne, at Slaget var tilende, og at hendes Mand var uskadt og befandt sig vel.

— Han har dog et godt Hjerte, den William Dobbin, sagde Mrs. O'Dowd, skjøndt han altid ler ad mig.

Unge Stubble forsikrede, at der var ikke en Officer Mage til ham i hele Armeen, og han var uudtømmelig i Ros over den ædle Kaptajn, hans Beskedenhed, hans Venlighed og hans beundringsværdige Ro under Kampen. Til denne Del af Samtalen lyttede Amelia kun med meget adspredt Opmærksomhed; det var kun, naar der blev talt om George, at hun lyttede efter, og naar der ikke blev talt om ham, tænkte hun paa ham.

Den næste Dag hengik forholdsvis hurtig for Amelia med at pleje hendes Patient og med at tænke paa den foregaaende Dags vidunderlige Hændelser. For hende existerede der kun *en* Mand i Armeen, og saalænge han befandt sig vel, maa det tilstaas, at hun kun interesserede sig meget lidt for dens Bevægelser. Alle de Meddelelser, som Jos bragte ind fra Gaden, gik ind af det ene og ud af det andet Øre, skjøndt de vare tilstrækkelige til at gjøre denne frygtsomme Herre og mange andre Folk i Brüssel meget urolige. Franskmændene vare ganske vist blevne slagne tilbage, men det var efter en haard og tvivlsom Kamp, og der havde kun været en Division af den franske Armé i Ilden. Kejseren var med Hovedstyrken i Ligny, hvor han fuldstændig havde tilintetgjort Preusserne, og han kunde nu frit føre hele sin Styrke imod de Allierede. Hertugen af Wellington trak sig tilbage hen imod Hovedstaden, og sandsynligvis vilde der under dens Volde blive kæmpet en stor Kamp, hvis Udfald var mere end tvivlsomt. Hertugen af Wellington havde kun tyvetusind brittiske Tropper, paa hvilke han kunde stole, thi Tyskerne vare daarlige Soldater og Belgierne misfornøjede; og med denne Haandfuld skulde Hs. Herlighed modstaa hundredeoghalvtredsindstyvetusind Mand, som vare faldne ind i Belgien under Napoleon. Under Napoleon! Hvilken Krigsmand, hvor berømt og dygtig han end var, kunde vel kæmpe mod ham med en underlegen Styrke?

Jos tænkte paa alle disse Ting og skjælvede. Og det gjorde ogsaa hele det øvrige Brüssel — hvor Folk følte, at den foregaaende Dags Kamp kun havde været Forspillet til den større

Kamp, som var forestaaende. En af de mod Kejseren kæmpende Armeer var allerede spredt for alle Vinde. De faa Engelskmænd, som kunde bringes til at modstaa ham, vilde dø paa deres Poster, og Erobreren vilde over deres Lig trænge ind i Byen. Ve dem, hvem han traf der! Adresser bleve forberedte, offentlige Funktionærer forsamlede sig i al Hemmelighed og debaterede, Værelser bleve satte i Stand, og Trikolorer og Sejrsemblemer fabrikerede for at byde Hs. Maj. Kejseren og Kongen velkommen ved hans Ankomst.

Emigrationen vedvarede endnu stadig, og hvorsomhelst Familier kunde finde Befordringsmidler, flygtede de. Da Jos om Eftermiddagen den 17de Juni begav sig til Rebeccas Hotel, saa han, at den store Bareacres' Vogn endelig var rullet ud af Kjøreporten. Jarlen havde paa en eller anden Maade til Trods for Mrs. Crawley skaffet sig et Par Heste og var nu paa Vejen til Gent. Ludvig den Efterspurgte var ogsaa i Færd med at pakke sin Tornyster i denne By. Det syntes, som om Ulykken aldrig blev træt af at forfølge denne plumpe Landflygtning og sætte ham i stadig Bevægelse.

Jos følte, at Gaarsdagens Ophold kun havde været en Galgenfrist, og at han dog sikkert vilde faa Brug for sine dyrt kjøbte Heste. Hans Kvaler vare store hele Dagen igjennem. Saalænge der var en engelsk Armé imellem Brüssel og Napoleon, var der ingen Grund til uopholdelig Flugt; men han lod sine Heste flytte fra den mere fjerntliggende Stald til Stalden i det Hotels Gaard, i hvilket han boede, saaledes at de vare under hans egen Opsigt og ikke stode Fare for at

blive bortførte med Magt. Isidor stod stadig Vagt ved Stalddøren og havde Hestene sadlede, forat de strax skulde være rede. Han længtes inderlig efter denne Begivenhed.

Efter den Modtagelse, Rebecca havde faaet den foregaaende Dag, følte hun ingen Lyst til at komme i Nærheden af sin kjære Amelia. Hun ordnede Blomsterne i den Buket, som George havde givet hende, og gav dem friskt Vand og læste det Brev igjennem, som han havde sendt hende.

— Stakkels Skrog, sagde hun og rullede den lille Stump Papir sammen mellem sine Fingre, hvor jeg kunde knuse hende med dette! — og for saadan en Fyrs Skyld lider hun — for en Mand, som er dum — en Nar — og som ikke bryder sig om hende. Min stakkels gode Rawdon er ti Gange mere værd end den Skabning.

Og saa faldt hun i Tanker over, hvad hun skulde gjøre, dersom — dersom der hændte stakkels gode Rawdon Noget, og hvor højst heldigt det var, at han havde ladet sine Heste blive tilbage.

Mrs. Crawley, som ikke uden Vrede saa Familien Bareacres kjøre afsted, tænkte denne Dag selv paa den Forsigtighedsregel, som Komtessen havde taget, og besørgede lidt Syarbejde for sig selv. Hun syede Størstedelen af sine Smykker, Anvisninger og Banknoter ind i de Klæder, hun bar, og efter saaledes at have forberedt sig, var hun rede for alle Tilfælde — til at fly, hvis hun ansaa det for hensigtsmæssigt, eller til at blive og byde Sejrherren velkommen, hvad enten han var Franskmand eller Engelskmand. Og jeg er ikke vis paa, at

hun ikke denne Nat drømte om at blive Hertuginde eller *Madame la Maréchale*, medens Rawdon, indhyllet i sin Kappe og liggende i Bivouak under Regnen ved Mount Saint John, med hele sit Hjerte tænkte paa sin lille Kone, som han havde ladt tilbage.

Næste Dag var det Søndag. Og Fru Majorinde O'Dowd havde den Tilfredsstillelse at se begge sine Patienter forfriskede baade paa Sjæl og Legeme ved lidt Hvile, som de havde faaet i Løbet af Natten. Hun havde selv sovet i en stor Stol i Amelias Værelse, rede til at komme sin stakkels Veninde eller Fændriken til Hjælp, hvis nogen af dem skulde trænge til hendes Pleje. Da det blev Morgen, gik dette kraftige Fruentimmer tilbage til det Hus, hvor hun og hendes Major vare indkvarterede, og gjorde her et til Dagen passende, omhyggeligt og pragtfuldt Toilette. Og det er meget muligt, at, medens hun var alene i dette Værelse, som hendes Mand havde beboet, hvor hans Nathue endnu stadig laa paa Puden, og hans Stok stod i Krogen, en Bøn i det Mindste blev opsendt til Himlen for den brave Soldat Michael O'Dowds Vel.

Da hun vendte tilbage, bragte hun sin Bønnebog med sig samt sin Onkel Dekanens berømte Samling Prædikener, som hun aldrig undlod at læse hver Sabath, heldigvis uden at forstaa Alt og uden at udtale mange af Ordene rigtig — de vare nemlig lange og uforstaaelige, thi Dekanen var en lærd Mand og holdt meget af lange latinske Ord — men med megen Alvor, uhyre Eftertryk og taalelig Korrektked i det Væsentligste. Hvor ofte har ikke min Mick lyttet til

disse Taler, tænkte hun, og til mig, naar jeg læste for ham i en stille Time! Hun foreslog nu at gjenoptage denne Øvelse med Amelia og den saarede Fændrik som Tilhørere. Der prædikedes denne Dag og i samme Time i tyvetusind Kirker over den samme Text; og Millioner brittiske Mænd og Kvinder bønfaldt paa deres Knæ Alverdens Fader om Beskyttelse.

Men ikke Alle hørte den Støj, som forstyrrede vor lille Menighed i Brüssel. Medens Mrs. O'Dowd læste Prædikenen med sin bedste Stemme, begyndte nemlig Kanonaden fra Waterloo at lyde langt stærkere end to Dage i Forvejen.

Da Jos hørte denne forfærdelige Lyd, besluttede han ikke længere at taale denne stadig tilbagevendende Skræk og vilde strax flygte. Han for ind i den syge Mands Værelse, hvor vore tre Venner havde holdt inde med deres Bønner, og afbrød dem yderligere ved en lidenskabelig Appel til Amelia.

— Jeg kan ikke længere udholde det, Emmy, sagde han; jeg vil ikke længere udholde det; og Du maa følge med mig. Jeg har kjøbt en Hest til Dig — ligemeget, hvad den har kostet — og Du maa klæde Dig paa og følge mig og ride sammen med Isidor.

— Gud tilgive mig, Mr. Sedley, men De er ikke bedre end en Kujon, sagde Mrs. O'Dowd og lagde Bogen fra sig.

— Jeg siger, Du skal komme, Amelia, fortsatte Civilisten, ligemeget hvad hun siger; hvorfor skulle vi blive her og lade os slagte af Franskmændene?

— De glemmer det —de Regiment, min Dreng, sagde

den lille Stubble, den saarede Helt, fra Sengen — og — og De vil ikke forlade mig, vil De, Mrs O'Dowd?

— Nej, min kjære Ven, sagde hun og gik hen og kyssede Drengen. Der skal ikke ske Dem noget Ondt, saalænge *jeg* bliver her. Jeg rører mig ikke ud af Stedet, før jeg faar Ordre fra Mick. Jeg vilde tage mig godt ud siddende paa Sadlen bagved den Fyr, vilde jeg ikke?

Dette Billede bragte den unge Patient i Sengen til at briste ud i Latter og fik selv Amelia til at smile.

— Jeg spørger ikke hende, raabte Jos. — Jeg spørger ikke det irske Fruentimmer, men Dig, Amelia; svar mig en Gang for alle, vil Du med?

— Uden min Mand, Josef? sagde Amelia med et forbauset Blik og gav Majorens Frue Haanden. Jos's Taalmodighed var udtømt.

— Saa Farvel, sagde han, idet han knyttede Næven i Raseri og smækkede den Dør, gjennem hvilken han trak sig tilbage, i efter sig. Og denne Gang gav han virkelig Befaling til Afmarsch og steg tilhest i Gaarden. Mrs. O'Dowd hørte Hestenes klaprende Fodtrin, da de red ud af Porten; og idet hun saa ud efter dem lod hun mange haanlige Bemærkninger falde om stakkels Jos, som red ned ad Gaden med Isidor, der havde Huen med Guldsnoren paa, bagefter sig. Jos, som var en klodset og frygtsom Rytter, tog sig ikke ud til sin Fordel, naar han var tilhest.

— Se paa ham, kjære Amelia, hvorledes han styrer ind

imod Butiksvinduerne. *Jeg* har aldrig set saadan en Oxe i en Porcellænsbutik.

Og strax efter forsvandt begge Rytterne i kort Galop ned ad den Gade, som førte ud til Landevejen til Gent. Mrs. O'Dowd forfulgte dem med en Ild af Sarkasmer, saalænge de vare til at se.

Hele Dagen fra Morgenstunden og indtil efter Solnedgang vedblev Kanontordenen at lyde. Det var mørkt, da Kanonaden pludselig holdt inde.

Vi have alle læst, hvad der var hændet i Mellemtiden. Beretningen derom er paa enhver Engelskmands Læber, og Du og jeg, som vare Børn, da det store Slag blev vundet og tabt, blive aldrig trætte af at høre og igjen fortælle Historien om dette berømte Slag. Erindringen derom nager endnu stadig i Hjerterne paa Millioner af de brave Folks Landsmænd, som paa denne Dag tabte Slaget. De hige efter en Lejlighed til at hævne denne Ydmygelse, og dersom der skulde komme en Kamp, som ender med Sejr paa deres Side, som atter hæver dem og efterlader sin forbandede Arv af Had og Raseri til os, vil der ingen Ende blive paa den saakaldte Hæder og Skam og paa de vexelvis heldige og uheldige Mord, i hvilke to højhjertede Nationer lade sig engagere. I Aarhundreder kunne vi Franskmænd og Engelskmænd endnu stadig vedblive at broute og dræbe hverandre, idet vi tappert bringe den af Djævlen skrevne Æreslovbog ud i Livet.

Alle vore Venner toge Del i det store Slag og kæmpede som Mænd. Hele Dagen igjennem, medens Kvinderne

opsendte deres Bønner ti Mile borte, modtog det uforfærdede engelske Infanteris Linier det franske Rytteris rasende Angreb og slog dem tilbage. Kanoner, som man kunde høre i Brüssel, ryddede op i deres Rækker, og medens Kammeraterne faldt, sluttede de resolute Overlevende sig nærmere sammen. Henimod Aften gjentoges Franskmændenes Angreb, men da det blev tappert modstaaet, tog det af i Raseri. De havde andre Fjender end Britterne at bekæmpe eller forberedte sig til et sidste Angreb. Endelig kom det; de kejserlige Kolonner marscherede op ad Saint Jean Højen for omsider med et Slag at feje Engelskmændene ned fra den Høj, som de havde holdt hele Dagen, og til Trods for Alt, uden at lade sig skræmme af Artilleriets Torden, som bredte Død og Undergang fra de engelske Linier — pressede den mørke, rullende Kolonne sig op ad Højen. Den syntes næsten at have naaet Toppen, da den begyndte at bølge og vakle. Saa standsede den, endnu stadig med Fronten mod Fjenden. Men endelig styrtede de engelske Tropper sig frem fra de Poster, som ingen Fjende havde kunnet fordrive dem fra, og Garden vendte om og flygtede.

Man hørte ikke mere Kanontorden i Brüssel — Forfølgelsen strakte sig Mile bort. Mørket bredte sig over Valpladsen og Byen, og Amelia bad for George, som laa paa sit Ansigt, død, med en Kugle gjennem Hjertet.

Ottende Kapitel.

I hvilket Miss Crawleys Slægtninge ere meget omhyggelige for hende.

Den kjære Læser maa være saa venlig at erindre, at der — medens Armeen marscherer fra Flandern og efter sine Heltegjerninger der rykker frem for at tage Fæstningerne paa Grænsen af Frankrige og derefter besætte dette Land — er der en Mængde Mennesker, som, om de end leve fredelig i England, dog høre med til denne Fortælling og derfor have et beret-tiget Krav paa at blive omtalte.

Paa disse Kampes og Farers Tid levede gamle Miss Crawley i Brighton, og man kan just ikke sige, at hun i nogen overdreven Grad følte sig bevæget af de store Begivenheder, som gik for sig. De gjorde ganske vist Aviserne mere interessante, og Briggs læste højt af den officielle Tidende, i hvilken Rawdon Crawleys Mod fik hæderlig Omtale, og hans Udnævnelse til Oberstløjtnant kort efter blev berettet.

— Hvor det er Skade, at den unge Mand har gjort et Skridt, som det er saa umuligt at gjøre om igjen, sagde hans Tante; med hans Rang og Stilling kunde han have ægtet en Bryggers Datter med en Kvart Million — som Miss Grains;

eller han kunde have knyttet sig til de bedste Familier i England. Han vilde dog engang have faaet mine Penge; eller hans Børn vilde have faaet dem — thi det er ikke min Hensigt at dø saa hurtig, Miss Briggs, hvor megen Hast De end har med at blive mig kvit. Og i Stedet derfor er han nu fordømt til at være fattig med en Balletdanserinde til Hustru.

— Vil min kjære Miss Crawley ikke kaste et Medlidenhedens Blik paa den heltemodige Soldat, hvis Navn er indskrevet i hans Lands hæderfulde Annaler? sagde Miss Briggs, som var højlig bevæget over, hvad der var gaaet for sig ved Waterloo, og som holdt meget af at tale romantisk, naar der gaves en Lejlighed dertil. — Har ikke Kaptajnen — eller Obersten, som jeg nu maa kalde ham — udført Gjerninger, som gjøre Navnet Crawley berømt?

— Briggs, De er en Nar, sagde Miss Crawley; Oberst Crawley har trukket Navnet Crawley ned i Skarnet, Miss Briggs. At ægte en Tegnelærers Datter, ja i Sandhed! — ægte en *dame de compagnie* — for bedre var hun ikke, Briggs; nej, hun var akkurat, hvad De er — kun yngre og en hel Del smukkere og kløgtigere. Jeg gad vide, om De maaske var hendes Medskyldige og hjalp det ryggesløse Skarn, for hvis elendige Kunstgreb han blev et Offer, og af hvem De plejede at være en saa ivrig Beundrer? Ja, jeg er vis paa, De var hendes Medskyldige. Men De vil føle Dem skuffet ved mit Testamente, kan jeg fortælle Dem; og vil De være saa god at skrive til Mr. Waxy og meddele ham, at jeg ønsker øjeblikkelig at tale med ham.

Miss Crawley havde nu den Vane næsten hver Dag i Ugen at skrive til sin Prokurator, Mr. Waxy, thi hendes Arrangementer med Hensyn til hendes Formue bleve alle tilbagekaldte, og hendes Forlegenhed var stor med Hensyn til den fremtidige Disposition over hendes Penge.

Den gamle Jomfru havde imidlertid taget sig betydelig sammen igjen, hvilket dels viste sig ved hendes forøgede Kraft og ved hendes bidende Udfald imod Miss Briggs, hvilke Angreb den stakkels Selskabsdame bar med Ydmyghed, med Forsagthed, med en Resignation, der var halvt ædelmodig og halvt hyklerisk — kort sagt, med den slaviske Underdanighed, som Kvinder med hendes Anlæg og i hendes Stilling ere nødsagede til at udvise. Hvem har ikke set, hvorledes Kvinder tyrannisere Kvinder? Hvilke Pinsler have vi Mænd at udstaa, som kunne sammenlignes med de daglig tilbagevendende Foragtens og Grusomhedens Spydstik, med hvilke stakkels Fruentimmere tirres af deres eget Køns Tyranner? Stakkels Offerlam! Men vi komme bort fra, hvad vi vilde sige, hvilket er, at Miss Crawley altid i en særegen Grad var ondskabsfuld og ubehagelig, naar hun var Rekonvalescent efter en Sygdom — ligesom man siger, at Saar smerte mest, naar de ere i Begreb med at læges.

Medens hun saaledes, som Alle haabede, gik sin Helbredelse imøde, var Briggs det eneste Offer, som fik Adgang til den Syge; imidlertid glemte Miss Crawleys Familie dog paa ingen Maade deres elskede Slægtning, men stræbte ved talrige Erindringstegn, Præsenter og kjærlige Skrivelser at bevare sig i hendes levende Erindring.

Lader os først og fremmest omtale hendes Neveu, Rawdon Crawley. Faa Uger efter det berømte Slag ved Waterloo, og efterat den officielle Tidende havde underrettet hende om denne udmærkede Officers Forfremmelse og Mod, bragte Dieppe Paketbaaden en Kasse, som indeholdt Præsenter, over til Miss Crawley i Brighton, samt et ærbørdigt Brev fra hendes Neveu, Obersten. I Kassen befandt der sig et Par franske Epauletter, et Æreslegionskors og et Sabelfæste — Relikvier fra Kampladsen; og Brevet beskrev med en hel Del Humor, hvorledes det Sidstnævnte tilhørte en kommanderende Officer af Garden, som efter at have svoret, at »Garden døde, men overgav sig aldrig«, i næste Øjeblik blev tagen til Fange af en menig Soldat, som med sin Geværkolbe havde slaaet Franskmandens Sabel over, hvorpaa Rawdon havde bemægtiget sig det sønderbrudte Vaaben. Hvad Korset og Epauletterne angik, saa skrev de sig fra en Oberst af det franske Kavalleri, som var falden i Slaget for Adjutantens Sværd, og Rawdon vidste ikke nogen bedre Anvendelse for Byttet end at sende det til sin kjæreste, mest hengivne gamle Veninde. Skulde han skrive til hende igjen fra Paris, hvorhen Armeen var paa Marsch? Han vilde maaske kunne sende hende interessante Nyheder fra denne Hovedstad og Meddelelser om nogle af Miss Crawleys gamle Venner fra Emigrationens Tid, mod hvilke hun havde vist saa megen Venlighed i deres Ulykkes Dage.

Den gamle Jomfru lod Briggs skrive et naadigt og smigrende Brev, i hvilket hun opfordrede ham til at fortsætte Korrespondancen. Hans første Brev var saa overordentlig

livligt og morsomt, at hun med Glæde imødesaa dets Efterfølgere.

— Jeg ved naturligvis meget godt, forklarede hun Miss Briggs, at Rawdon lige saa lidt kunde skrive saa godt et Brev som De, min stakkels Briggs, og at det er den kløgtige lille Rebecca, som dikterer ham hvert Ord; men det er ingen Grund til, at min Neveu ikke skulde more mig, og jeg ønsker at lade ham forstaa, at jeg er i det fortræffeligste Humør.

Jeg gad vide, om hun vidste, at det ikke alene var Rebecca, som skrev Brevene, men at det i Virkeligheden ogsaa var Mrs. Rawdon, som erobrede og hjemsendte Trofæerne — som hun kjøbte for nogle faa Francs af en af de utallige Bissekræmmere, som øjeblikkelig begyndte at handle med Relikvier fra Krigen. Romanforfatteren, som ved Alt, ved naturligvis ogsaa dette.

Hvordan det nu imidlertid end forholdt sig dermed, vist er det, at Miss Crawleys naadige Svar i høj Grad opmuntrede vore unge Venner, Rawdon og hans Kone, som ventede sig det Bedste af deres Tantes øjensynlig fredelige Sindsstemning, og de sørgede for at underholde hende med mange fortryllende Breve fra Paris, hvorhen de, som Rawdon sagde, havde den Lykke at drage i den sejrende Armés Spor.

Den gamle Jomfrus Meddelelser til Præstens Frue, som var afrejst til Præstegaarden i Queens Crawley, for at pleje sin Mands sønderbrudte Kraveben, vare paa ingen Maade saa naadige. Mrs. Bute, dette djærve, intrigante, livlige og herskesyge Fruentimmer, havde ligeoverfor sin Svigerinde begaaet

den værste af alle Fejl. Hun havde ikke blot tyranniseret hende og hendes Hustand — hun havde kjedet Miss Crawley; og dersom der havde været mindste Fut i stakkels Miss Briggs, vilde hun være bleven lykkelig over den Kommission, hun fik af sin Herskerinde, at skrive et Brev til Mrs. Bute Crawley og meddele hende, at Miss Crawley var bleven betydelig bedre, efterat Mrs. Bute havde forladt hende, og at Sidstnævnte paa ingen Maade maatte gjøre sig nogen Ulejlighed eller forlade sin Familie for Miss Crawleys Skyld. Denne Triumf over en Dame, som havde været meget hovmodig og grusom i sin Opførsel ligeoverfor Miss Briggs, vilde have glædet de fleste Kvinder; men Sandheden er, at der aldeles ingen Fut var i Briggs, og fra det Øjeblik, da hendes Fjende var overvundet, begyndte hun at føle Medlidenhed med hende.

— Hvor det var dumt af mig, tænkte Mrs. Bute, og det med Rette, at gjøre mindste Hentydning til, at jeg vilde komme igjen, saaledes som jeg gjorde i det tossede Brev, da vi sendte Miss Crawley Perlehønsene. Jeg burde, uden at have sagt et Ord, være rejst tilbage til den stakkels, kjære, gamle, svage Skabning og revet hende ud af Hænderne paa den dumme Briggs og den Blodsugerske af en *femme de chambre.* O! Bute, Bute, hvorfor brækkede Du dit Kraveben?

Ja, hvorfor? Vi have set, hvorledes Mrs. Bute, da hun havde Spillet paa sine Hænder, i Virkeligheden havde spillet sine Kort altfor godt. Hun havde hersket saa fuldstændig og grundig over Miss Crawleys Husstand, at hun nødvendigvis maatte blive fuldstændig og grundig styrtet, naar der en Gang

kom en Lejlighed til Oprør. Hun og hendes Husstand vare imidlertid af den Mening, at hun var bleven et Offer for den skrækkeligste Egoisme og for Forræderi, og at hendes Opofrelser for Miss Cravley vare blevne belønnede med den sorteste Utaknemlighed. Rawdons Forfremmelse og den hæderlige Omtale, han havde faaet i den officielle Tidende, fyldte ogsaa denne gode huslige Kone med Uro. Vilde hans Tantes Hjerte vende sig til ham, nu da han var bleven Oberst og Ridder af Bathordenen. Og vilde den afskyelige Rebecca atter en Gang komme i Gunst hos hende? Præstens Kone skrev en Tale for sin Mand om det Forfængelige ved militær Hæder og om de Ugudeliges Held, hvilken Tale den værdige Sjælesørger oplæste med sin klareste Stemme uden at forstaa et Ord af den. Blandt hans Tilhørere befandt sig Pitt Crawley — Pitt, som sammen med sine to Halvsøstre var kommen i Kirke, hvortil den gamle Baronet ikke mere ved noget Middel kunde overtales.

Siden Becky Sharps Afrejse havde det gamle Skarn fuldstændig hengivet sig til sine slette Lyster, til stor Skandale for Grevskabet og til sin Søns stumme Skræk. Baandene i Miss Horrocks Kappe bleve mere pragtfulde end nogensinde før. Anstændige Familier undgik med Rædsel Slottet og dets Ejer. Sir Pitt gik omkring og pimpede hos sine Husmænd og drak paa Markedsdagen Romtoddyer med Forpagterne i Mudbury og de omliggende Steder. Han kjørte Familiekareten med Fire for til Southampton, medens Miss Horrocks sad indeni, og Folk paa Grevskabet ventede hver Uge, at hans

Ægteskab med hende vilde blive forkyndt i Provinsavisen, og det Samme ventede hans Søn i stum Angst. Det var i Sandhed en haard Byrde for Mr. Crawley at bære. Hans Veltalenhed blev lammet paa Missionsmøderne og i de andre gudelige Forsamlinger i Nabolaget, hvor han havde været vant til at præsidere og tale hele Timer itræk; thi han følte ved sig selv, at naar han rejste sig op, sagde Auditoriet: — Det er en Søn af den gamle ryggesløse Karl, Sir Pitt, som højst sandsynlig i dette Øjeblik sidder og drikker paa et Værtshus. Og da han en Gang talte om den Mørkets Tilstand, i hvilken Kongen af Timbuctoo levede, og den Mængde Hustruer, han havde, som ligeledes vandrede i Mørke, spurgte en beruset Vantro af den forsamlede Mængde: — Hvor mange er der vel paa Queens Crawley, unge Pedant? hvilket Spørgsmaal i høj Grad overraskede dem, der sad paa Tribunen, og fuldstændig ødelagde Mr. Pitts Tale. Og de to Døttre af Huset Queens Crawley vilde have faaet Lov til at voxe op i fuldstændig vild Tilstand (thi Sir Pitt svor paa, at aldrig mere nogen Gouvernante skulde komme indenfor hans Døre), hvis ikke Mr. Crawley ved at true den gamle Mand havde faaet ham til at sende dem i Skole.

Imidlertid vare, som vi have sagt, Miss Crawleys kjære Neveuer og Niecer, om der end var smaa Uoverensstemmelser imellem dem Alle indbyrdes, enige om at elske hende og sende hende Beviser paa deres Hengivenhed. Mrs. Bute sendte hende saaledes Perlehøns og nogle mærkværdig dejlige Blomkaalshoveder og en smuk Pengepung eller Naalepude, hvilke Gjen-

stande vare forfærdigede af hendes kjære Pigebørn, som bad om, at deres kjære Tante vilde bevare en *lille* Plads for dem i sin Erindring, medens Mr. Pitt sendte hende Ferskener, Druer og Vildt fra Slottet. Southampton Postvognen plejede at bringe disse Beviser paa Hengivenhed til Miss Crawley i Brigthon; undertiden bragte den ogsaa Mr. Pitt dertil, thi hans Uenighed med Sir Pitt foraarsagede, at Mr. Crawley nu var en hel Del borte fra Hjemmet, og desuden besad Brighton et specielt Tiltrækkelsesmiddel for ham i Skikkelse af Lady Jane Sheepshanks, hvis Forlovelse med Mr. Crawley er bleven omtalt tidligere i denne Historie. Den unge Lady og hendes Søstre boede i Brighton sammen med deres Moder, Komtesse Southdown, hvilken sjælsstærke Dame var overordentlig fordelagtig bekjendt i den gudelige Verden.

Der bør siges nogle faa Ord om Mylady og hendes noble Familie, som ved Slægtskabsbaand ere knyttede for Nutid og Fremtid til Huset Crawley. Om Chefen for Southdown Familien, Clement William, fjerde Jarl af Southdown behøves der ikke at siges meget, undtagen at Mylord kom ind i Parlamentet (som Lord Wolsey) ved Hjælp af Mr. Wilberforces Protektion og en Tidlang gjorde sin politiske Forlover Ære og afgjort var en religiøst anlagt ung Mand. Men Ord kunne ikke beskrive hans beundringsværdige Moders Følelser, da hun, meget kort Tid efter at hendes ædle Husbond var død, erfarede, at hendes Søn var Medlem af forskjellige verdslige Klubber og havde tabt meget i Spil hos Wattiers og i Kokuspalmen; at han havde rejst Penge paa forventet Arv og taget

op af Familiens Stamkapital; at han kjørte med fire Heste og patroniserede Ringen*), og at han endelig havde en Loge i Operaen, hvor han var Vært for det farligste Perbersvendeselskab. Hans Navn blev kun nævnet med Suk i Enkens Omgangskreds.

Lady Emily var mange Aar ældre end sin Broder og indtog en betydningsfuld Plads i den gudelige Verden som Forfatterinde til nogle yndige opbyggelige Skrifter, hvilke vi tidligere have omtalt, samt til mange Hymner og aandelige Sange. Da hun var gammel Jomfru før Tiden og kun havde svage Ideer om Ægteskab, optog hendes Kjærlighed til de Sorte næsten alle hendes Følelser. Jeg tror, det er hende, hvem vi skylde det smukke Digt: —

Lead us to some sunny isle,
Yonder in the western deep;
Where the skies for ever smile
And the blacks for ever weep." &c.**)

Hun førte Korrespondance med gejstlige Embedsmænd i de fleste af vore ost- og vestindiske Besiddelser og var hemmelig forlovet med Hs. Velærværdighed Pastor Silas Hornblower, som blev tattoveret paa en af Øerne i Sydhavet.

Lady Jane, paa hvem, som vi have sagt, Mr. Pitt Crawley havde kastet sin Kjærlighed, var øm, rødmende, taus og frygt-

---

*) I Hydepark. Overs. Anm.

**) Før os til en eller anden solrig Ø, fjernt borte i Vesten, hvor Skyerne bestandig smile, og de Sorte bestandig græde.

som. Uagtet hans Frafald græd hun for sin Broder og skammede sig formelig over endnu stadig at elske ham. Selv nu plejede hun at smugle sig til at skrive ham smaa Breve til i al Hast og hemmelig at putte dem i Brevkassen. Den eneste forfærdelige Hemmelighed, som tyngede paa hendes Liv, var, at hun og den gamle Husholderske havde aflagt Southdown et hemmeligt Besøg paa hans Værelse i Albany og havde truffet ham — o, det ugudelige, kjære, ryggesløse Skarn! — rygende en Cigar med en Flaske Kuracao foran sig. Hun beundrede sin Søster, hun tilbad sin Moder, og hun ansaa Mr. Crawley for at være den yndigste og mest talentfulde Mand efter Southdown, den faldne Engel, og hendes Moder og Søstre, som vare Damer af prima Kvalitet, styrede Alt for hende og betragtede hende med den elskværdige Medynk, af hvilken de Damer, som virkelig ere En overlegne, altid have en Del at give bort. Hendes Moder bestilte hendes Klæder, hendes Bøger, hendes Hatte og hendes Ideer for hende. Hun maatte sidde paa sin Pony eller øve sig paa sit Klaver eller foretage andre legemlige Øvelser, eftersom Lady Southdown fandt det passende, og Mylady vilde have ladet sin Datter gaa i Busserunde lige til nu, da hun var sexogtyve Aar, hvis den ikke var bleven aflagt, da Lady Jane blev præsenteret for Dronning Charlotte.

Da disse Damer kom til at bo i Brigthon, var det dem alene, hvem Mr. Crawley aflagde sine personlige Besøg, idet han nøjedes med at lægge sit Kort hos sin Tante og gjøre en beskeden Forespørgsel hos Mr. Bowls eller hans Medtjener

om den Syges Helbred. Da han mødte Miss Briggs, som kom hjem fra Bibliotheket med en Ladning Romaner under Armen, rødmede Mr. Crawley paa en ham fuldstændig uvant Maade, idet han traadte frem og trykkede Miss Crawleys Selskabsdame i Haanden. Han præsenterede Miss Briggs for den Dame, han tilfældigvis spadserede med, Lady Jane Sheepshanks, idet han sagde: —

— Lady Jane, tillad mig at præsentere Dem min Tantes kjærligste Veninde og mest hengivne Selskabsdame, Miss Briggs, hvem De kjender under en anden Titel som Forfatterinde til de fortræffelige Digte »Hjertets Lyrik«, som De holder saa meget af.

Lady Jane rødmede ogsaa, idet hun rakte Miss Briggs en lille venlig Haand og sagde noget meget Høfligt og Usammenhængende om Mama og foreslog at aflægge Miss Crawley et Besøg og udtalte sin Glæde over at gjøre Bekjendtskab med Mr. Crawleys Venner og Slægtninge; og da de skiltes, tilkastede hun Miss Briggs et Par blide Dueøjne, medens Pitt Crawley beærede hende med et dybt Hofmandsbuk, saadant et, som han havde brugt til Hendes Højhed Hertuginden af Pumpernickel, da han var Attaché ved det Hof.

Den snedige Diplomat og Elev af den machiavellistiske Lord Binkie! Det var ham, som havde givet Lady Jane det Exemplar af stakkels Briggs's tidligste Digte, som han erindrede at have set paa Queens Crawley med en Dedikation fra Digterinden til hans Faders afdøde Kone; og han bragte Bogen med sig til Brigthon, idet han læste den i Southampton

Postvognen og satte Mærker i den med sin egen Blyant, inden han forærede den til den blide Lady Jane.

Det var ogsaa ham, som forestillede Lady Southdown, hvilke store Fordele en fortrolig Omgang mellem hendes Familie og Miss Crawley kunde medføre — baade verdslige og aandelige Fordele, sagde han; thi Miss Crawley stod nu ganske alene; hans Broder Rawdons forfærdelige Udskejelser og hans Giftermaal havde berøvet denne unge ryggesløse Mand hendes Kjærlighed; Mrs. Bute Crawleys Tyranni og Havesyge havde bevirket, at den gamle Dame havde sat sig op imod denne Del af Familiens overdrevne Prætensioner, og skjøndt han selv hele sit Liv igjennem med en maaske upassende Stolthed havde afholdt sig fra at dyrke Miss Crawleys Venskab, troede han dog, at man nu skulde benytte ethvert passende Middel baade for at frelse hendes Sjæl fra Fordærvelse og for at sikre ham som den Ældste af Familien Crawley hendes Formue.

Den sjælsstærke Lady Southdown gik fuldstændig ind paa begge sin Svigersøns Forslag og var stemt for paa staaende Fod at omvende Miss Crawley. I sit eget Hjem, baade paa Southdown og paa Trottermore Castle, plejede denne Sandhedens høje og Ærefrygt indgydende Missionær at kjøre omkring paa Landet i sin Karet med Forridere, medens hun kastede hele Pakker med Prædikener ud imellem Husmændene og Daglejerne og befalede Fatter Jones at omvende sig, som hun vilde have befalet Mo'er Hicks at tage et Jamès Pulver, uden Appel, Modstand eller gejstlig Bistand. Lord Southdown, hendes afdøde Mand, en epileptisk og enfoldig Adelsmand, havde den

Vane at billige Alt, hvad hans Mathilde gjorde og tænkte. Hvilke Forandringer hendes egen Tro end undergik (og den lempede sig efter en stor Mangfoldighed af Meninger, hentede fra alle Slags Lærere mellem Dissenterne), gjorde hun sig derfor ikke ringeste Skrupler af at befale sine Fæstere og Undergivne at følge hende og tro det Samme som hun. Hvad enten hun modtog Besøg af Hs. Velærværdighed Saunders Mc Nitre, den skotske Gudsmand, eller af Hs. Velærværdighed Luke Waters, den milde Wesleyaner, eller af Hs. Velærværdighed Giles Jowls, den oplyste Skoflikker, som havde døbt sig selv Velærværdig, ligesom Napoleon paasatte sig selv Kejserkronen — hvem af disse hun end modtog Besøg af, maatte Lady Southdowns Husstand, Børn og Fæstere falde paa Knæ tilligemed Hendes Naade selv og sige Amen til hver enkelt af disse Læreres Bønner. I disse Læretimer havde gamle Southdown paa Grund af sin sygelige Tilstand Lov til at sidde paa sit eget Værelse og drikke Vin og Vand med Sukker, medens Aviserne bleve ham forelæste. Lady Jane var den gamle Jarls Yndlingsdatter, og hun plejede ham og elskede ham oprigtig. Hvad angik Lady Emily, Forfatterinden til »Vadskerkonen fra Finchley Common«, da var hendes Forkyndelse af den tilkommende Straf (paa dette Tidspunkt, thi senere modificerede hun sine Meninger) saa skrækkelig, at den i Reglen forfærdede den frygtsomme gamle Herre, hendes Fader, og Lægerne erklærede, at hans Tilfælde altid indtraf efter en af Lady Emilys Taler.

— Jeg skal tilvisse aflægge hende et Besøg, sagde Lady

Southdown som Svar paa sin Datters Forlovedes, Mr. Pitt Crawleys Opfordring — Hvem er Miss Crawleys Læge?

Mr. Crawley nævnede Mr. Creamer.

— En højst farlig og uvidende Læge, min kjære Pitt. Jeg har ved Forsynets Villie været det Middel, som har fjernet ham fra adskillige Huse, skjøndt jeg i et eller to Tilfælde er kommen for silde. Jeg kunde ikke frelse stakkels kjære General Glanders, som døde under denne uvidende Mands Behandling — døde. Han samlede sig lidt sammen efter de Podgers Piller, som jeg gav ham; men ak! det var for silde. Hans Død var imidlertid yndig, og den Forandring, han undergik, var naturligvis kun til det Bedre. Creamer maa forlade deres Tante, min kjære Pitt.

Pitt udtrykte sit fuldkomne Bifald. Han havde ogsaa ladet sig henrive af sin ædle Frændes og tilkommende Svigermoders Energi. Han havde maattet modtage Saunders McNitre, Luke Waters, Giles Jowls, Podgers Piller, Rodgers Piller, Pokeys Elixir, kortsagt ethvert af Hendes Naades aandelige og legemlige Lægemidler. Han forlod aldrig hendes Hus uden ærbødig at medtage Masser af hendes kvaksalverske Theologi og Medicin.

O mine kjære Brødre og Kolleger paa Forfængelighedens Marked, hvem af Eder kjender ikke og lider ikke under saadanne velvillige Despoter? Det er ingen Nytte til, at man siger til dem: — Kjære Frue, specielt efter deres Ordre tog jeg Podgers Piller forrige Aar og tror paa dem. Hvorfor, hvorfor skal jeg nu opgive min Tro og tage Rodgers Piller?

— Der er ingen Hjælp derfor; naar den trofaste Proselytmagerske ikke kan overbevise ved Argumenter, brister hun ud i Graad, og Enden paa Striden bliver, at den Gjenstridige tager Pillen i sig og siger: — Godt, godt, lad det da være Rodgers.

— Og hvad hendes sjælelige Tilstand angaar, fortsatte Damen, da maa man naturligvis øjeblikkelig tage sig af den; med Creamer om sig kan hun gaa bort hvilkensomhelst Dag, og i hvilken Tilstand, min kjære Pitt, i hvilken forfærdelig Tilstand! Jeg vil strax sende Hs. Velærværdighed Mr. Irons til hende. Jane, skriv et Par Ord i tredie Person til Hs. Velærværdighed Bartholomew Irons og sig, at jeg udbeder mig Fornøjelsen af hans Selskab til The iaften Klokken Halvsyv. Han er en Mand, som kan vække sine Tilhørere; han burde besøge Miss Crawley, endnu inden hun lægger sig til Hvile iaften. Og Du, kjære Emily, vil Du gjøre en Pakke Bøger istand til Miss Crawley. Tag »En Stemme fra Helvede«, »Et Basunvarsel fra Jeriko« og »De sønderbrudte Kødgryder eller den omvendte Kanibal«.

— Og »Vadskerkonen fra Finchley Common«, Mama, sagde Lady Emily. Det er lige saa godt at begynde beroligende i Førstningen.

— Holdt, mine kjære Damer, sagde Diplomaten Pitt. Med al Agtelse for min elskede og ærede Lady Southdowns Mening, tror jeg, at det vilde være meget utilraadeligt at begynde saa tidlig med alvorlige Emner ligeoverfor Miss Crawley. Husk paa, hvor svag hun er, og hvor lidt, hvor *overmaade*

lidt hun hidtil har været vant til at tænke paa, hvad der staar i Forbindelse med hendes Liv efter Døden.

— Kunne vi da begynde for tidlig Pitt? sagde Lady Emily, idet hun rejste sig med sex smaa Bøger, som hun allerede havde faaet i Haanden.

— Dersom De begynder for pludselig, vil De kun skræmme hende bort. Jeg kjender min Tantes verdslige Natur saa godt, at jeg er vis paa, at ethvert pludseligt Forsøg paa Omvendelse vil være det allerværste Middel, som kan anvendes, naar man vil denne ulykkelige Kvindes Bedste. De vil kun opnaa at skræmme og ærgre hende. Efter al Sandsynlighed vil hun kaste Bøgerne bort og vægre sig ved at gjøre Bekjendtskab med Giverne.

— De er lige saa verdslig som Miss Crawley, Pitt, sagde Lady Emily og spankede ud af Værelset med Bøgerne i Haanden.

— Og jeg behøver ikke at sige Dem, min kjære Lady Southdown, fortsatte Pitt med sagte Røst og uden at tage Hensyn til Afbrydelsen, hvor skjæbnesvanger Mangel paa lidt Blidhed og Forsigtighed kan blive med Hensyn til de Forhaabninger, vi nære ligeoverfor min Tantes verdslige Gods. Husk, at hun ejer halvfjerdsindstyvetusind Pund; tænk paa hendes Alder og paa hendes meget nervøse og svagelige Tilstand. Jeg ved, at hun har tilintetgjort det Testamente, som hun havde gjort til Fordel for min Broder (Oberst Crawley). Det er ved at blødgjøre denne vildledte Sjæl, at vi maa lede

den ind i det rette Spor, og ikke ved at skræmme den, og derfor antager jeg, at De vil være enig med mig i, at — at —

— Naturligvis, naturligvis, bemærkede Lady Southdown. Jane, mit Barn, Du behøver ikke at sende den Billet til Mr. Irons. Naar hendes Helbred er saadant, at det trætter hende at diskutere, ville vi afvente dets yderligere Forbedring. Jeg vil aflægge Miss Crawley et Besøg imorgen.

— Og hvis det maa være mig tilladt at gjøre et Forslag, min kjære Frue, sagde Pitt med blid Røst, vil det være bedst, ikke at tage vor dyrebare Emily med; hun er altfor enthusiastisk; men de maa hellere lade Dem ledsage af vor kjære, blide Lady Jane.

— Fuldstændig rigtigt, Emily vilde ødelægge Alt, sagde Lady Southdown og gik for denne Gang udenfor sin almindelige Praxis, hvilken, som vi have sagt, var, inden hun personlig kastede sig over noget Individ, som hun havde til Hensigt at bringe under Aaget, at affyre en Mængde gudelige Skrifter mod den Part, som skulde angribes (ligesom der altid gik en rasende Kanonade forud for et af Franskmændenes Angreb). Lady Southdown, sige vi, besluttede af Hensyn til den Syges Helbred eller af Hensyn til hendes Sjæls Frelse eller af Hensyn til hendes Penge — at give sig Tid.

Næste Dag kjørte den store Southdown Familie Karet med Jarlens Krone og Vaaben op for Miss Crawleys Dør, og den høje, alvorlige Tjener overrakte Mr. Bowls Hendes Naades Kort til Miss Crawley og ligeledes et til Miss

Briggs. Som et Slags Kompromis sendte Lady Emily om Aftenen sidstnævnte Dame en Pakke, som indeholdt Exemplarer af »Vadskerkonen« og andre blide og yndede Skrifter til Miss Briggs's private Brug, samt nogle faa til Folkestuen, navnlig: »Smuler fra Spisekammeret«, »Stegepanden og Ilden« og »Syndens Livree«, hvilke Bøger vare af en langt kraftigere Sort.

Niende Kapitel.

James Crawleys Pibe bliver slukket.

Mr. Crawleys elskværdige Opførsel og den venlige Modtagelse, Lady Jane havde givet hende, smigrede i høj Grad Miss Briggs, som saa sig i Stand til at lægge et godt Ord ind for Sidstnævnte, da Southdown Familiens Kort vare blevne overleverede Miss Crawley. At en Komtesse personlig havde lagt sit Kort hos hende, Briggs, smigrede desuden i ikke ringe Grad den stakkels venneløse Selskabsdame.

— Jeg gad nok vide, hvad Lady Southdown har ment med at lægge sit Kort til Dem, Miss Briggs, sagde den republikanske Miss Crawley, hvorpaa Selskabsdamen blidt svarede, »at hun ikke haabede, der kunde være noget Ondt i, at en Dame af Rang tog Notits af en fattig, men dannet Kvinde«, og hun gjemte dette Kort i sin Syæske mellem sine kjæreste personlige Skatte. Endvidere forklarede Miss Briggs, hvorledes hun havde mødt Mr. Crawley med hans Kusine, med hvem han i lang Tid havde været forlovet, og hun fortalte, hvor venlig og blid denne Dame saa ud, og hvorledes hun var iført en tarvelig for ikke at sige simpel Dragt, hvis enkelte Dele, lige

fra Hatten og ned til Støvlerne, hun beskrev og vurderede med kvindelig Akkuratesse.

Miss Crawley lod Briggs pjatte løs uden at afbryde hende for meget. Efterhaanden som hun blev mere rask, længtes hun efter Selskab. Mr. Creamer, hendes Læge, vilde ikke høre Tale om, at hun skulde vende tilbage til sine gamle lystige Vaner i London. Den gamle Jomfru var kun altfor glad over at træffe Selskab i Brighton, og ikke alene besvarede hun næste Dag Kortene ved til Gjengjæld at sende sit, men Pitt Crawley blev endog i aadig indbudt til at komme og besøge sin Tante. Han kom og bragte Lady Southdown og hendes Datter med sig.

Enkegrevinden sagde ikke et Ord om Miss Crawleys Sjælstilstand, men talte med megen Diskretion om Vejret, om Krigen, om Uhyret Bonapartes Nederlag og fremfor Alt om Læger og Kvaksalvere og om de Fortjenester, som Dr. Podger, hvem hun dengang patroniserede, havde indlagt sig.

Under dette Besøg gjorde Pitt Crawley et stort Træk, som viste, at, hvis hans diplomatiske Karriere ikke var bleven fordærvet ved tidlig Forsømmelse, vilde han have opnaaet en høj Rang i sin Profession. Da Enkegrevinden til Southdown, som det var Skik og Brug i hine Dage, besudlede den korsikanske Lykkeridder og viste, at han var et Uhyre, som var beplettet af alle mulige Forbrydelser, en Kujon og en Tyran, som ikke burde leve, En, hvis Fald var forudsagt &c., traadte Pitt Crawley pludselig i Skranken til Fordel for ham. Han beskrev Førstekonsulen, som han havde set ham i Paris

paa den Tid, da Freden i Amiens blev sluttet, da han, Pitt Crawley, havde den Ære at gjøre Bekjendtskab med den store og gode Mr. Fox, en Statsmand, hvem det var umuligt ikke at beundre varmt, i hvor Meget han end maatte være uenig med ham — en Statsmand, som altid havde næret den højeste Mening om Kejser Napoleon. Og han talte paa en Maade, som udtrykte den største Indignation, om de Allieredes troløse Opførsel imod denne detroniserede Monark, som, efterat han ædelmodig havde overgivet sig til dem, var bleven dømt til en uædel og grusom Landsforvisning, medens en bigot, papistisk Pøbelhob tyranniserede Frankrige i hans Sted.

Denne orthodoxe Afsky for romersk Overtro reddede Pitt Crawley i Lady Southdowns Omdømme, medens hans Beundring for Fox og Napoleon hævede ham umaadelig i Miss Crawleys Øjne. Hendes Venskab for denne afdøde brittiske Statsmand have vi omtalt, da vi første Gang indførte hende i denne Fortælling. Som sand Whig havde Miss Crawley under hele Krigen hørt til Oppositionen, og skjøndt ganske vist Kejserens Nederlag ikke i nogen overdrevent høj Grad ophidsede den gamle Dame, eller den daarlige Behandling, han fik, bidrog til at forkorte hendes Liv eller forstyrre hendes Ro, talte Pitt dog til hendes Hjerte, da han roste begge hendes Afguder, og steg ved disse faa Ord overordentlig i hendes Gunst.

— Og hvad mener De, min Kjære? sagde Miss Crawley til den unge Dame, hvem hun strax ved første Øjekast var kommen til at holde af, som hun altid plejede strax at faa en vis Tilbøjelighed for smukke og beskedne unge Mennesker,

skjøndt det maa tilstaas, at hendes Kjærlighed kølnedes lige saa hurtig, som den opstod.

Lady Jane blev højrød i Hovedet og sagde, »at hun ikke forstod sig paa Politik, som hun overlod til visere Hoveder end hendes; men skjøndt Mama uden Tvivl havde Ret, havde Mr. Crawley dog talt yndigt«. Og da Damerne havde afsluttet deres Visit og trak sig tilbage, haabede Miss Crawley »at Lady Southdown vilde være saa venlig, naar hun kunde undvære Lady Jane, da at sende hende hen og trøste en stakkels, syg, enlig, gammel Dame«. Dette Løfte blev allernaadigst givet, og de skiltes paa den venskabeligste Maade.

— Lad ikke Lady Southdown komme igjen, Pitt, sagde den gamle Dame. Hun er dum og arrogant som hele din Moders Familie, hvilken jeg aldrig har kunnet udstaa. Men kom her med den lille søde, godmodige Lady Jane saa ofte Du vil.

Det lovede Pitt, at han skulde gjøre. Han fortalte imidlertid ikke Grevinde Southdown, hvilket Indtryk hendes Tante havde faaet af Mylady, som tvertimod troede, at hun havde gjort et højst tiltalende og majestætisk Indtryk paa Miss Crawley.

Og Lady Jane, som paa ingen Maade var utilbøjelig til at pleje en syg Dame, og som maaske i sit Hjerte ikke var sørgmodig over nu og da at blive befriet for Hs. Velærværdighed Bartholomew Irons kjedelige, højtravende Taler og for de skinhellige Spytslikkere, som samlede sig om den arrogante Komtesse, hendes Moder, — Lady Jane, siger jeg, blev en

temmelig stadig Gjæst hos Miss Crawley, ledsagede hende paa hendes Kjøreture og hjalp hende med at fordrive mangen en Aften. Hun var af Naturen saa god og blid, at end ikke Firkin blev jaloux paa hende, og vor gode Briggs tænkte, at hendes Veninde var mindre grusom imod hende, naar Lady Jane var der. Ligeoverfor Lady Jane var Miss Crawley Elskværdigheden selv. Den gamle Jomfru fortalte hende tusinde Anekdoter fra sin Ungdom og talte med hende i en Tone, der var helt forskjellig fra den, i hvilken hun havde været vant til at konversere den ugudelige lille Rebecca; thi der var Noget ved Lady Janes Uskyldighed, som gjorde letfærdig Tale i hendes Nærværelse til en Uforskammethed, og Miss Crawley var en altfor dannet Dame til at krænke en saadan Renhed. Den unge Dame selv havde aldrig modtaget Venlighed af nogen Anden end denne gamle Dame og af sin Broder og Fader; og hun gjengjældte Miss Crawleys *engoûment* med ukunstlet Sødhed og Venskab.

Paa Efteraarsaftenerne (da Rebecca slog sig løs i Paris som den gladeste mellem de glade Erobrere der, og vor Amelia, vor kjære, dybt ramte Amelia, ak! hvor var hun?) plejede Lady Jane at sidde i Miss Crawleys Dagligstue og i Skumringen yndigt foredrage sine smaa simple Sange og Hymner for hende, medens Solen gik ned, og Havet bruste mod Strandbredden. Den gamle Jomfru plejede at vaagne, naar hun hørte op med at synge, og bede om mere. Hvad Briggs angaar og den Ladning Lykkens Taarer, hun nu udgød, medens hun lod, som hun strikkede, og saa ud paa det prægtige, mørke Ocean

udenfor Vinduerne og paa Himlens Lys, som begyndte at skinne mere klart — hvem, siger jeg, kan bedømme Briggs's Lyksalighed og Sentimentalitet.

Pitt nød imidlertid i Spisestuen med en Broschure over Kornlovene eller en Missionsberetning ved Siden af sig den Slags Rekreation, som er lige passende baade for romantiske og for uromantiske Mænd. Han pimpede Madejra, byggede Luftkasteller, tænkte om sig selv, at han var en smuk Fyr, følte sig langt mere forelsket i Jane, end han havde været i de syv Aar, i hvilke deres Forlovelse havde varet, uden at Pitt havde vist ringeste Utaalmodighed — og sov en hel Del. Naar det blev Kaffetid, plejede Mr. Bowls at træde ind paa en støjende Maade og kalde paa Squire Pitt, hvem han i Reglen traf meget ivrig beskjæftiget med i Mørke at læse i sin Broschure.

— Jeg vilde ønske, min Kjære, jeg kunde faa En til at spille Piquet med mig, sagde Miss Crawley en Aften, da denne Funktionær viste sig med Lysestagerne og Kaffen. Stakkels Briggs kan ikke spille mere end en Ugle, hun er saa dum (den gamle Jomfru greb altid Lejligheden til at gjøre Nar ad Briggs ligeoverfor Tjenestefolkene), og jeg tror, jeg vilde sove bedre, naar jeg fik mit Slag Kort.

Ved disse Ord rødmede Lady Jane helt ud til Flipperne af sine smaa Øren og lige ned til Spidserne af sine smukke Fingre; og da Mr. Bowls havde forladt Værelset og Døren var rigtig lukket, sagde hun:

— Miss Crawley, jeg kan spille lidt. Jeg plejede at — at spille lidt med stakkels kjære Papa.

— Kom og kys mig. Kom øjeblikkelig og kys mig, De lille kjære, gode Sjæl, raabte Miss Crawley i Extase; og i denne maleriske og venskabelige Beskjæftigelse traf Mr. Pitt den gamle og den unge Dame, da han kom ovenpaa med sin Broschure i Haanden. Hvor hun rødmede hele Aftenen, den stakkels Lady Jane.

Man maa ikke bilde sig ind, at Mr. Pitt Crawleys Kunstgreb forbleve upaaagtede af hans kjære Slægtninge i Præstegaarden paa Queens Crawley. Hampshire og Sussex ligge meget tæt ved hinanden, og Mrs. Bute havde Veninder i sidstnævnte Distrikt, som sørgede for at underrette hende om Alt, og en hel Del mere end Alt, hvad der foregik i Miss Crawleys Hus i Brighton. Pitt opholdt sig der mere og mere. I hele Maaneder kom han ikke tilbage til Godset, hvor hans afskyelige gamle Fader fuldstændig hengav sig til Romtoddy og til Familien Horrocks forhadte Selskab. Pitts heldige Fremgang gjorde Præstens Familie rasende, og Mrs. Bute angrede mere (skjøndt hun sagde mindre) end nogensinde den umaadelige Fejl, hun havde begaaet ved i den Grad at fornærme Miss Briggs og ved at være saa hovmodig og karrig ligeoverfor Bowls og Firkin, at hun ikke havde en eneste Person tilbage i Miss Crawleys Husstand, som kunde give hende Underretning om, hvad der gik for sig der.

— Det er Altsammen Butes Kravebens Skyld, vedblev hun at paastaa; hvis han ikke havde brækket det, vilde jeg aldrig have forladt hende. Jeg er en Martyr for Pligten og for din afskyelige, ugejstlige Vane at jage, Bute.

— Jage, Snak! Det var Dig, som gjorde hende bange, Barbara, indvendte Præsten. Du er en flink Kone, men Du har faaet et Fandens Sind; og Du er gjerrig paa Penge, Barbara.

— Du vilde for længe siden have siddet i Gjældsfængsel, Bute, hvis jeg ikke havde passet paa dine Penge.

— Det veed jeg, jeg vilde, min Kjære, sagde Præsten godmodig. Du *er* en flink Kone; men Du tager Dig for meget af Sagerne.

Og den fromme Mand trøstede sig med et stort Glas Portvin.

— Hvad Fanden kan hun se i det Heldøre, Pitt Crawley? fortsatte han. Den Fyr er saa dum, at han ikke engang kan gjøre en Gaas bange. Jeg kan huske, da Rawdon, som *er* en Mand, og gid han maa blive hængt, plejede at piske ham rundt om Staldene, som om han var en Top, og Pitt løb hylende hjem til sin Ma — ha, ha! Hilkensomhelst af mine Drenge vilde kunne slaa ham til Jorden med en Haand. Jim siger, at han endnu stadig i Oxford gaar under Navnet Miss Crawley — det Heldøre!

— Jeg siger, Barbara, fortsatte Hs. Velærværdighed efter en Pause.

— Hvad? sagde Barbara, som bed sine Negle og trommede i Bordet.

— Jeg siger, hvorfor ikke sende Jim til Brighton for at se, om han ikke kan udrette Noget hos den gamle Dame? Du ved, at han er meget nær ved at faa sin Examen. Han er kun falden igjennem to Gange — det gjorde jeg med — men han har nydt de Fordele, som Oxford og Universitets-dannelse frembyde. Han kjender nogle af de bedste Fyre der. Han fører første Aare i Boniface Baaden. Han er en smuk Fyr. Fanden tage mig, Madam, lader os sætte ham ud paa det gamle Fruentimmer, he; og sig til ham, at han skal give Pitt en Dragt Prygl, dersom han siger Noget. Ha, ha, ha!

— Jim kunde ganske vist rejse ned og besøge hende, sagde Husmoderen og føjede til med et Suk: — Naar vi blot kunde faa et af Pigebørnene ind i Huset; men hun har aldrig kunnet udstaa dem, fordi de ikke ere smukke!

Disse ulykkelige, men velopdragne Damer lode sig høre fra den tilstødende Dagligstue, hvor de, medens deres Moder talte, med tunge Fingre trommede et vanskeligt Stykke paa Fortepianoet; og i Virkeligheden vare de hele Dagen igjennem beskjæftigede med Musik, Gymnastik, Geografi eller Historie. Men til hvad Nytte ere paa Forfængelighedens Marked alle disse Fuldkommenheder for unge Piger, som ere smaa af Vext, fattige og grimme samt have en daarlig Teint. Mrs. Bute kunde ikke tænke sig nogen Anden end Kapellanen til at skille hende af med en af dem. Og da Jim i dette Øjeblik kom ind fra Stalden gjennem Dagligstuevinduet med en Pibe stukket i sin Voxtafts Hue, gav han og hans Fader sig til at tale om Væddeløb, og Samtalen mellem Præsten og hans Kone var forbi.

Mrs. Bute ventede sig ikke meget Godt af sin Søn James's Afsendelse som Gesandt, og det var i en næsten fortvivlet Sindsstemning, at hun saa ham afrejse. Den unge Fyr ventede sig heller ikke selv megen Fornøjelse eller stort Udbytte af sin Rejse, da man fortalte ham, hvad hans Mission var; men idet han trøstede sig ved den Tanke, at den gamle Dame muligvis vilde give ham en eller anden smuk Erindring om hende, hvormed han kunde betale nogle faa af de mest trykkende Regninger i Begyndelsen af næste Oxford Semester, tog han Plads i Southampton Vognen og ankom samme Aften i god Behold til Brighton tilligemed sin Vadsæk, sin Yndlingshund Towzer og en umaadelig stor Kurv Mark- og Haveprodukter fra de kjære Præstefolk til den kjære Miss Crawley. Da han ansaa det for at være for sent paa Aftenen til at forstyrre den syge Dame, indlogerede han sig i en Kro og gjorde ikke Miss Crawley sin Opvartning før sent paa Formiddagen næste Dag.

Da James Crawleys Tante sidste Gang havde set ham, var han en kejtet Knægt i den ubehagelige Alder, i hvilken Stemmen varierer imellem en højtstræbende Diskant og en unaturlig Bas; i hvilken det ikke er ualmindeligt, at Ansigtet blomstrer med den Slags Udvæxter, for hvilke Rowlands Kalydor siges at være et Lægemiddel; i hvilken man ser Drenge hemmelig rage sig med deres Søstres Saxe, og Synet af andre Kvinder vækker en Følelse af Skræk i dem; i hvilken Hænder og Ankler stikke langt ud af Klæderne, som ere blevne for korte til dem; i hvilken deres Nærværelse efter Middag er paa en Gang skræmmende for Damerne, som i Skumringen

sidde og hviske i Dagligstuen, og usigelig forhadt af Herrerne ved Vinen, som af denne opløbne Uskyldigheds Nærværelse føle sig generede i deres frie Samtaler og livlige Udvexlinger af Vittigheder; i hvilken, efterat de have tømt det andet Glas, Fædrene sige: — Jack, min Dreng, gaa ud og se, om Vejret holder sig, og Ynglingen, glad over at slippe fri, men dog krænket over endnu ikke at være Mand, forlader det ufuldendte Maaltid.

James, som den Gang var en opløben Dreng, var nu bleven en ung Mand, som havde nydt godt af Universitetsdannelsen og erhvervet sig den uvurderlige Politur, som man opnaaer ved at leve ved et lille Universitet med en bestemt Omgangskreds, ved at gjøre Gjæld, ved at blive relegeret og ved at falde igjennem til sine Examiner.

Han var imidlertid en smuk Fyr, da han kom og præsenterede sig for sin Tante i Brighton, og et godt Udseende var altid en Adkomst til den vankelmodige gamle Dames Gunst. Hans Rødmen og Forlegenhed forværrede heller ikke det gode Indtryk; men hun glædede sig over disse sande Tegn paa den unge Mands Uskyld.

Han sagde, at han var kommen for et Par Dage siden for at besøge en Universitetskammerat og — og for at hilse paa Dem og bringe Dem en Hilsen fra min Fader og Moder, som haabe, at De befinder Dem vel.

Pitt var i Værelse sammen med Miss Crawley, da Fyren blev meldt, og saa meget forvirret ud, da hans Navn blev nævnet. Den gamle Dame var i Besiddelse af megen Humor

og morede sig over sin Neveus Forvirring. Hun spurgte med megen Interesse til alle Præstegaardens Beboere og sagde, at hun tænkte paa at aflægge dem et Besøg. Hun roste Knøsen i hans egen Nærværelse og sagde, at han var velvoxen og havde forskjønnet sig meget, og at det var stor Skade, at hans Søstre ikke havde faaet noget af hans gode Udseende; og da hun paa Forespørgsel fik at vide, at han var taget ind paa et Hotel, vilde hun ikke høre tale om, at han skulde blive boende der, men befalede Mr. Bowls øjeblikkelig at sende Bud efter Mr. James Crawleys Sager.

— Og hør, Bowls, føjede hun meget venlig til, hav den Godhed at betale Mr. James's Regning.

Hun tilkastede ved disse Ord Pitt et skjælmsk triumferende Blik, som næsten bragte denne Diplomat til at kvæles af Misundelse. Hvor meget han end havde indsmigret sig hos sin Tante, havde hun dog aldrig endnu indbudt ham til at bo under hendes Tag, og nu bød hun ved første Sammenkomst saadan en ung Praas velkommen der.

— Undskyld, Sir, sagde Bowls og traadte frem med et dybt Buk, fra hvilket Hotel, Sir, skal Thomas hente deres Bagage?

— Aa for Pokker, sagde unge James og for op, som om han blev lidt urolig; jeg skal nok selv gaa.

— Hvadfornoget! sagde Miss Crawley.

— »Tom Cribbs Vaaben«, sagde James og blev højrød i Hovedet.

Miss Crawley brast ud i Latter, da hun hørte dette Navn paa Gjæstgivergaarden. Mr. Bowls, der var Familiens fortrolige

Tjener, lod en afbrudt Grynten høre, men kvalte Resten af sit Latterudbrud. Diplomaten smilede kun.

— Jeg — jeg kjendte ikke noget bedre, sagde James og slog Øjnene ned. Jeg har aldrig været her før, og Kusken anviste mig det.

Den unge Løgnhals! Faktum var, at James Crawley Dagen i Forvejen paa Southampton Vognen var truffet sammen med Tutbury Pet, som var rejst til Brighton for at prøve en Boxekamp med Rottingdean Fibber, og, henrykt over Pets Konversation, havde tilbragt Aftenen sammen med denne videnskabelig uddannede Mand og hans Venner i den omtalte Kro.

— Jeg — jeg gjør bedst i selv at gaa hen og betale Regningen, fortsatte James. — Det kunde ikke falde mig ind at bede Dem derom, føjede han ædelmodig til.

Denne Finfølelse bragte hans Tante til at le endnu mere.

— Gaa hen og betal Regningen, Bowls, sagde hun, idet hun vinkede med Haanden, og bring mig den.

Stakkels Dame, hun vidste ikke, hvad hun havde gjort.

— Der — der er en lille Hund, sagde James og saa forfærdelig brødefuld ud. Det er bedst, jeg gaar selv, thi den bider Tjenere i Benene.

Hele Selskabet brast ved den Forklaring ud i Skoggerlatter; selv Briggs og Lady Jane, som under Miss Crawleys Samtale med hendes Neveu havde forholdt sig tause, lo med, og Bowls forlod Værelset uden at sige et Ord.

For at ærgre sin ældre Neveu vedblev Miss Crawley stadig at være meget naadig imod den unge Oxford Mand. Der var

ingen Grænser for hendes Venlighed eller Komplimenter, naar hun først begyndte. Hun sagde til Pitt, at han kunde komme og spise til Middag, men holdt paa, at James skulde ledsage hende paa hendes Kjøretur, og hun paraderede højtidelig op og ned ad Strandbredden med ham siddende paa Bagsædet. Under hele Kjøreturen nedlod hun sig til at sige ham Høfligheder; hun citerede fransk og italiensk Poesi for den stakkels forvirrede Fyr og forsikrede, at han var en dygtig Discipel, og at hun var aldeles vis paa, at han vilde faa Guldmedaillen, og at han vilde blive en Senior Wrangler*).

— Ha, ha, lo James, som følte sig opmuntret ved denne Kompliment; Senior Wrangler, det er i den anden Butik.

— Hvad er den anden Butik, mit kjære Barn? sagde Damen.

— Senior Wranglers i Cambridge, ikke Oxford, sagde Disciplen med en lærd Mine og vilde sandsynligvis være gaaet videre i sin Fortrolighed, hvis der ikke pludselig paa Strandbredden havde vist sig en med en prægtig Pony forspændt Slagtervogn, i hvilken Tutbury Pet og Rottingdean Fibber, klædte i hvide Lærredsfrakker med Perlemoersknapper, sad sammen med tre andre Herrer af deres Bekjendtskab, hvilke Alle hilste paa stakkels James, som sad der i Stadsvognen. Denne Begivenhed virkede paa Ynglingen under Resten af Kjøre-

---

*) En Benævnelse, som brugtes ved Cambridge Universitetet for den, der af alle Examinanterne ydede det Fortræffeligste. Overs. Anm.

turen, som om han havde faaet en Spand Vand over Hovedet, og det var ikke muligt at faa et Ord mere end Ja og Nej over hans Læber.

Da han kom hjem, fandt han, at hans Værelse var bleven sat i Stand til ham, og hans Vadsæk stod der, og hvis han havde lagt Mærke dertil, vilde han have set, at Mr. Bowls Ansigt, da han førte ham ind paa hans Værelse, paa en Gang udtrykte Alvor, Forundring og Medlidenhed. Men det faldt ham ikke ind at tænke paa Mr. Bowls. Han beklagede sig i sit stille Sind over den forfærdelige Stilling, i hvilken han befandt sig i et Hus, fuldt af gamle Fruentimmer, som pludrede Fransk og Italiensk og talte til ham om Poesi.

— Jeg sidder sandelig godt i 'et! udraabte den undseelige unge Fyr, som ikke kunde se det blideste kvindelige Væsen — ikke engang Briggs — lige i Øjnene, naar hun begyndte at tale til ham, hvorimod han, naar det havde været til Iffley Lock, han var kommen, kunde have hamlet op med den djærveste Sluproer.

Ved Middagen indfandt James sig, næsten kvalt i et hvidt Halstørklæde, og havde den Ære at føre Lady Jane til Bords, medens Briggs og Mr. Crawley fulgte bagefter og ledsagede den gamle Dame med alle hendes Pakker, Shavler og Puder. Briggs tilbragte den halve Tid ved Middagen med at sørge for den Syge og med at skære Kylling i Stykker til hendes fede Silkepuddel. James sagde ikke meget, men han sørgede specielt for at bede alle Damerne om at drikke Vin og modtog Mr. Crawleys Udfordring og drak Største-

delen af en Flaske Champagne, som Mr. Bowls fik Ordre til at sætte paa Bordet til Ære for ham.

Da Damerne havde trukket sig tilbage, og de to Fættere sad alene, blev Pitt, Ex-Diplomaten, mere meddelsom og venskabelig. Han spurgte, hvordan det gik James ved Universitetet — hvilke Planer han havde for Fremtiden — og haabede af ganske Hjerte, at det vilde gaa ham godt; med et Ord: han var ligefrem og elskværdig. Portvinen løste James's Tunge, og han fortalte sin Fætter om sit Levnetsløb, om sine Fremtidsudsigter, sin Gjæld, sine Udheld ved »Liltle go« *) og sine Bryderier med Lærerne, medens han ivrig fyldte sit Glas snart med Portvin og snart med Madejra.

— Det er min Tante kjærest, sagde Mr. Crawley, at Folk, som opholde sig i hendes Hus, lade, som om de vare hjemme, og gjøre, hvad de have Lyst til. Dette er Frihedens Borg, James, og Du kan ikke vise Miss Crawley nogen større Venlighed end at gjøre, hvad Du har Lyst til, og bede om, hvad Du ønsker. Jeg ved, at I Allesammen ude paa Landet have haft ondt af mig, fordi jeg er Tory. Miss Crawley er saa liberal, som Nogen kan ønske sig. Hun er af Princip republikansk og foragter Alt, hvad der hedder Rang og Titel.

— Hvorfor vil Du gifte Dig med en Jarls Datter? sagde James.

— Min kjære Ven, husk paa, at det ikke er stakkels Lady Janes Fejl, at hun er adelig født, svarede Pitt høflig.

---

*) De Studerendes første Examen. Overs. Anm.

Hun kan ikke selv gjøre for, at hun er Lady. Desuden er jeg Tory, ved Du nok.

— Aa, hvad det angaar, sagde han, er der Intet, der kan sammenlignes med gammelt adeligt Blod; nej saagu er der ej. Jeg hører ikke til de Radikale. Jeg ved, hvad det er at være Gentleman, saagu gjør jeg saa. Se paa Kapsejladserne, se paa Nævefægtningerne, ja se paa en Hund, som dræber en Rotte — hvem er det, som vinder? Altid dem, som have det bedste Blod i sig. Hent lidt mere Portvin, Bowls, gamle Dreng, medens jeg gjør det af med denne Flaske. Hvad var det, jeg sagde?

— Jeg tror, Du talte om Hunde, som dræbe Rotter, bemærkede Pitt blidt og rakte sin Fætter Karaflen, for at han kunde »gjøre det af med den«.

— Om Hunde, som dræbe Rotter, gjorde jeg? Godt, Pitt, Du er Sportsmand? Vil Du se en Hund, der *kan* jage en Rotte? Hvis Du vil, kom saa med mig ned til Tom Corduroys i Castle Street Mews, og jeg skal vise Dig saadan en Bull-Terrier, som — Bah! Passiar! afbrød han her sig selv og brast ud i Latter over sin egen Dumhed — Du bryder Dig hverken om Rotter eller om Hunde; det er Altsammen noget Snak. Jeg vil være et Bæst, om jeg tror, Du kjender Forskjellen mellem en Hund og en And.

— Nej, jeg gjør ikke, svarede Pitt med forøget Venlighed; det var imidlertid om Blod, Du talte, og om de personlige Fordele, som Folk have af at være adelig fødte. Her er den nye Flaske.

— Blod er Ordet, sagde James og skyllede den rubinrøde Vædske ned. Der er Ingenting som Blod, Sir, baade naar det gjælder Heste, Hunde og Mænd. Det er ikke længere siden end forrige Semester, lige førend jeg blev relegeret, det vil sige, jeg mener lige førend jeg havde Mæslingerne, ha, ha — at jeg og Ringwood fra Christchurch, Bob Ringwood, Lord Cinqbars Søn, sad og drak et Glas Øl i »Klokken« i Blenheim, da Banbury Færgemanden tilbød at slaas med hvemsomhelst af os for en Bolle Punsch. Jeg kunde ikke. Jeg havde Armen i Bind — en Klodrian af en Hest var to Dage i Forvejen faldet med mig ude ved Abingdon, og jeg troede, jeg havde brækket Armen. Vel, Sir, jeg kunde ikke gjøre det af med ham; men Bob trak strax sin Frakke af — han stod i tre Minutter mod Banbury Manden og gjorde det nydelig af med ham i fire Omgange. Død og Pine, hvor han drat, Sir! Og hvad var det? Blod, Sir, Altsammen Blod.

— Du dikker ikke, James, fortsatte Ex-Attachéen. Da jeg var i Oxford, lod man rigtignok Flasken cirkulere lidt hurtigere, end I unge Fyre nu synes at gjøre.

— Ha, ha! sagde James, idet han satte Fingren til Næsen og blinkede til sin Fætter med et Par omtaagede Øjne; ingen Filurerier, gamle Dreng; det nytter ikke at forsøge paa det med mig. Du vil drikke mig paa Pelsen, men den gaar ikke. *In vino veritas*, gamle Dreng. Mars, Bacchus, Apollo virorum, he? Jeg vilde ønske, min Tante vilde sende den Gamle nogle Flasker af denne Vin; det er en herlig Aftapning.

— Du gjør bedre i at bede hende derom, fortsatte

Machiavel, og nu benytte din Tid saa godt som mulig. Hvad siger ikke Skjalden. »Nunc vino pellite curas Cras ingens iterabimus æquor?«, og Bachustilbederen, som citerede ovennævnte Sætning med et Parlamentsmedlems Mine, svingede stærkt med Glasset og drak næsten saa meget som et Fingerbøl fuldt af Vin.

Naar i Præstegaarden Portvinsflasken blev trukket op efter Middag, fik de unge Damer hver et Glas Ribsvin. Mrs. Bute drak et Glas Portvin, og den brave James fik i Reglen et Par Glas; men da hans Fader blev meget gnaven, naar han gjorde flere Attentater paa Flasken, afholdt den skikkelige Fyr sig i Reglen fra videre Forsøg og slog sig enten til Ro med Ribsvinen eller med en Genevertoddy, som han selv lavede sig nede i Stalden og drak i Selskab med Kusken og sin Pibe. I Oxford var Vinens Kvantitet ubegrænset, men dens Kvalitet ringere; men naar Kvantitet og Kvalitet vare forenede saaledes som i hans Tantes Hus, viste James, at han i Sandhed forstod at vurdere begge Dele, og han behøvede næppe sin Fætters Opmuntring for at tømme den anden Flaske, som Mr. Bowls havde sat paa Bordet.

Da det imidlertid blev Kaffetid, og de skulde vende tilbage til Damerne, hvem han nærede en vis Rædsel for, forlod den unge Herres elskværdige Frimodighed ham, og han faldt tilbage til sin sædvanlige smilende Frygtsomhed og lod sig nøje med i Løbet af Aftenen at sige Ja og Nej, at skjæve hen til Lady Jane og at vælte en Kop Kaffe.

Naar han ikke talte, saa gabede han ynkelig, og hans

Nærværelse var en Dæmper paa Aftenens Glæder, thi Miss Crawley og Lady Jane, som spillede Piquet, og Miss Briggs, som sad ved sit Arbejde, mærkede, at hans Øjne stirrede vildt paa dem, og følte sig ikke vel tilmode ved disse fugtige Øjnes Blikke.

— Han synes at være, en taus, undseelig og kejtet Fyr, sagde Miss Crawley til Mr. Pitt.

— Han er mere meddelsom i Mandfolkeselskab, end naar han er sammen med Damer, svarede Machiavel tørt og følte sig maaske lidt skuffet over, at Portvinen ikke havde gjort Jim mere veltalende.

Den næste Dag tilbragte Jim de første Timer med at skrive til sin Moder og give hende en glimrende Beretning om den Maade, paa hvilken Miss Crawley havde modtaget ham. Men ak! han havde ingen Anelse om, hvad Ondt Dagen vilde bringe ham, og hvor kort hans Lykkes Stjerne var bestemt til at tindre. En Omstændighed, som Jim havde glemt — en triviel men skjæbnesvanger Omstændighed — havde fundet Sted i Gjæstgivergaarden Cribbs Vaaben om Aftenen, førend han var kommen til sin Tantes Hus. Det var ikke Andet, end at Jim, som altid viste sig ædelmodig og især var gjæstfri, naar han var lidt beskjænket, i Løbet af Aftenen havde trakteret Tutbury Boxeren og Rottingdean Manden samt deres Venner med to eller tre Omgange Genevertoddy, saaat der paa Mr. James Crawleys Regning stod opført ikke mindre end atten Glas af denne Vædske til otte Pence pr. Glas. Det var ikke Pengebeløbet, men Geneverens Kvantitet, der udøvede en

skjæbnesvanger Indflydelse paa deu stakkels James's Rygte, da hans Tantes Kjældermester, Mr. Bowls, paa sin Frøkens Befaling gik hen og betalte den unge Herres Regning. Af Frygt for at man ellers helt skulde nægte at betale Regningen, svor Værten nemlig højtidelig paa, at den unge Herre i egen Person havde drukket al Geneveren, og Bowls betalte endelig Regningen og viste den, da han kom hjem, til Mrs. Firkin, som blev i høj Grad rystet over dette forfærdelige Forbrug af Genever og bragte Regningen til Miss Briggs, som var Generalkasserer, og som ansaa det for sin Pligt at omtale denne Omstændighed for Miss Crawley.

Hvis han havde drukket et Dusin Flasker Rødvin, vilde den gamle Dame have tilgivet ham. Mr. Fox og Mr. Sheridan drak Rødvin. Gentlemen drak Rødvin. Men atten Glas Genever, som vare nydte imellem Boxere i et simpelt Værtshus — det var en afskyelig Forbrydelse, som ikke let kunde tilgives. Alt sammensvor sig imod den stakkels Fyr: han kom hjem og lugtede af Staldene, i hvilke han havde været nede for at aflægge sin Hund, Towzer, et Besøg — og hvorfra han netop stod i Begreb med at tage sin Ven ud, forat den kunde lufte sig lidt, da han mødte Miss Crawley og hendes hvæsende Blenheimer Silkepuddel, som Towzer vilde have ædt op, hvis ikke Blenheimeren pibende havde søgt Beskyttelse hos Miss Briggs, medens Towzers uforskammede Herre stod og lo ad den forfærdelige Forfølgelse.

Denne Dag havde ogsaa den ulykkelige Drengs Beskedenhed forladt ham. Ved Middagen var han livlig og

vittig. Under Maaltidet gjorde han sig en eller to Gange lystig over Pitt Crawley; han drak lige saa megen Vin som den foregaaende Dag, og da han uden at nære ringeste Mistanke begav sig ind i Dagligstuen, begyndte han at underholde Damerne med nogle udsøgte Oxford Historier. Han beskrev de forskjellige Nævefægteregenskaber hos Molyneux og »Hollandske Sam«, tilbød spøgefuldt at vædde med Lady Jane paa Tutbury Pet imod Rottingdean Manden eller omvendt, ligesom det behagede Hendes Naade, og satte Kronen paa Værket ved at foreslaa, at han selv skulde boxes med sin Fætter Pitt Crawley, enten med eller uden Handsker.

— Og det er et godt Tilbud, Du gamle Støder, sagde han og lo højt, idet han slog Pitt paa Skulderen, og min Fader har ogsaa sagt, at jeg skulde foreslaa Dig det, og han vil vædde halvt med, ha, ha!

Idet han sagde dette, nikkede den udfordrende Yngling betydningsfuldt til stakkels Miss Briggs og pegede spøgefuldt og triumferende med Tommelfingeren over sin Skulder hen paa Pitt Crawley.

Pitt var maaske ikke helt fornøjet, men dog i Hovedsagen ikke ulykkelig. Stakkels Jim lo af Hjertenslyst, til han blev træt deraf, og da den gamle Dame rejste sig for at trække sig tilbage, slingrede han fra det ene Hjørne af Værelset til det andet med sin Tantes Lysestage og bød hende Godnat med sit venligste Smil, der tydede paa en ikke ringe Drukkenskab. Han sagde ogsaa selv Godnat og gik op paa sit Soveværelse, fuldstændig tilfreds med sig selv og med en

behagelig Bevidsthed om, at hans Tantes Penge vilde blive efterladte til ham, og at han vilde blive foretrukket for sin Fader og hele Resten af Familien.

Da han engang var kommen op paa sit Værelse, skulde man troet, at han ikke kunde have gjort sine Sager værre, og dog gjorde han det, den ulykkelige Dreng. Maanen kastede smilende sine Straaler ud over Havet, og Jim, som ved Oceanets og Himlens romantiske Udseende blev lokket hen til Vinduet, tænkte, at han vilde nyde dette Syn endnu mere ved at ryge en Pibe Tobak. Ingen vilde kunne lugte Tobakken, tænkte han, naar han listig aabnede Vinduet og holdt Hovedet og Piben udenfor i den frie Luft. Det gjorde han; men da han var i en ophidset Tilstand, havde stakkels Jim glemt, at hans Dør hele Tiden stod aaben, saa at Tobaksskyerne, da Vinden stod paa, og der var en god Gjennemtræk, trængte sig ned i Huset og med uformindsket Duft ankom til Miss Crawley og Miss Briggs.

Den Pibe Tobak gjorde Udslaget, og Bute-Crawleyerne have aldrig faaet at vide, hvor mange tusinde Pund den kostede dem. Firkin styrtede ned til Bowls, som med høj og spøgelseagtig Røst læste op af »Ilden og Stegepanden« for sin Adjutant. Den grusomme Hemmelighed blev meddelt ham af Firkin med et saa forfærdet Blik, at Mr. Bowls og hans unge Medhjælper i første Øjeblik troede, at der var trængt Røvere ind i Huset, og at Firkin muligvis havde opdaget deres Ben under Miss Crawleys Seng. Da Mr. Bowls imidlertid erfarede Sagens rette Sammenhæng, var det et Øjebliks Sag for ham

at fare op ad Trapperne, idet han tog tre Trin ad Gangen — at træde ind i den Intet anende James's Værelse og med en af Forfærdelse dæmpet Stemme at udraabe: — For Himlens Skyld, hold op med at ryge paa den Pibe! — O, Mr. James, hvad *har* De gjort, fortsatte han med den dybede Pathos, idet han kylede Redskabet ud ad Vinduet.. Hvad har De gjort, Sir; Miss Crawley kan ikke udstaa Tobak.

— Miss Crawley behøver ikke at ryge, sagde James med en malplaceret idiotisk Latter og ansaa det Hele for at være en udmærket Spøg.

Men hans Følelser vare helt forskjellige om Morgenen, da Mr. Bowls's unge Medhjælper, som børstede Mr. James's Støvler og bragte ham varmt Vand til at barbere det Skjæg, som han med saa megen Længsel ventede paa, overrakte Mr. James, som endnu laa i Sengen, en Billet i Miss Briggs's Haandskrift.

— Kjære Sir, stod der, Miss Crawley har tilbragt en overordentlig urolig Nat, hvilket skyldes den kvælende Tobaksduft, som har forpestet hele Huset. Miss Crawley befaler derfor mig at meddele Dem, at hun beklager, at hun befinder sig altfor ilde til at se Dem, inden De rejser — og fremfor Alt, at hun nogensinde har forledt Dem til at flytte fra Værtshuset, hvor hun er vis paa, at De vil befinde Dem langt bedre under Resten af deres Ophold i Brighton.

Og hermed var den brave James's Karriere som Kandidat til hans Tantes Gunst afsluttet. Han *havde* virkelig og det

uden selv at vide det, gjort hvad havde truet med. Han havde boxet med sin Fætter Pitt, med Hansker paa.

Hvor var imidlertid han, som en Gang havde været første Yndling ved dette Væddeløb efter Penge?. Becky og Rawdon vare, som vi have set, komne sammen efter Waterloo og tilbragte Vinteren 1815 i Paris i stor Pragt og Lystighed. Rebecca var en god Økonom, og den Pris, stakkels Jos Sedley havde betalt for hendes to Heste, var i sig selv tilstrækkelig til at holde deres lille Husholdning gaaende et Aarstid i det Mindste; der var ingen Grund til at gjøre »mine Pistoler, de samme, hvormed jeg skød Kaptajn Marker«, eller Guld Toiletæsken eller Sobelskindskappen i Penge. Becky fik den Sidstnævnte lavet om til en Pelskaabe til sig selv, iført hvilken hun til Alles Beundring kjørte til Boulogneskoven, og De skulde have set Scenen mellem hende og hendes henrykte Mand, hvem hun stødte til, efterat Armeen var trængt ind i Cambray, da hun sprættede Syningen op paa sig selv og aabnede for alle de Uhre, Smykker, Banknoter, Vexler og Værdigjenstande, som hun forud for sin paatænkte Flugt fra Brüssel havde gjemt i Vateringen! Tufto var henrykt, og Rawdon brølte af Glæde og svor med høj Latter at det ved Jupiter var bedre end noget Skuespil, han nogensinde havde set. Og den Maade, paa hvilken hun gjorde Nar ad Jos, hvem hun beskrev med meget Lune, forhøjede hans Glæde til en fuldstændig vanvittig Enthusiasme.

Hans Tro til hans Kone var lige saa stærk som de franske Soldaters Tro til Napoleon.

Den Lykke, hun gjorde i Paris, var forbausende. Alle de franske Damer erklærede, at hun var henrivende. Hun talte deres Sprog beundringsværdigt. Hun tilegnede sig strax deres Ynde, deres Livlighed og deres Væsen. Hendes Mand var ganske vist dum — alle Engelskmænd ere dumme — og desuden er det at have en dum Mand i Paris altid en Omstændighed, som taler i vedkommende Dames Favør. Han skulde arve den rige og *spirituelle* Miss Crawley, hvis Hus under Emigrationen havde staaet aabent for saa Mange af den franske Adel. De modtog Oberstens Hustru i deres egne Hoteller.

— Hvorfor, skrev en højtstaaende Dame til Miss Crawley, som havde kjøbt hendes Kniplinger og Smykker til den Pris, Hertuginden selv bestemte, og i den Nødens Tid, som fulgte efter Revolutionen, havde givet hende mangen en Middag — Hvorfor kommer ikke vor kjære Miss Crawley til Paris til sin kjære Neveu og Niece og til sine hengivne Venner. Alle Mennesker ere fuldstændig indtagne i den henrivende Frue og hendes *espiègle* Skjønhed. Ja, vi træffe hos hende vor kjære Veninde, Miss Crawleys Ynde, Vid og Lune! Kongen bemærkede hende igaar i Tuillerierne, og vi ere Alle skinsyge over den Opmærksomhed, Monsieur viser hende. De skulde blot have set, hvorledes en vis dumstolt Miladi Bareacres (hvis Ørnenæse, Turban og Fjedre rage højt op over Hovederne paa alle de Tilstedeværende) var nærved at briste af Ærgrelse,

da Madame, Hertuginden af Angoulême, Kongens berømte Datter, udtrykkelig forlangte at blive præsenteret for Mrs. Crawley som Deres kjære Datter og Protegé og takkede hende i Frankriges Navn for al den Velvillie, De har vist vore Ulykkelige under deres Landflygtighed! Hun er med til alle Selskaber, til alle Baller — til Baller — ja — men hun danser ikke; og hvor interessant og smukt er det dog ikke at se denne hulde Skabning omgivet af Mændenes Hyldest, skjøndt hun snart skal være Moder! At høre hende tale om Dem, hendes Beskytterinde, hendes Moder, kunde endog faa en Sten til at græde. Hvor hun elsker Dem! hvor vi Alle elske vor beundringsværdige, vor højtagtede Miss Crawley!

Det er at befrygte, at dette Brev fra den højtstaaende parisiske Dame paa ingen Maade fremmede Mrs. Beckys Interesser hos hendes beundringsværdige, hendes højtagtede Slægtning. Tvertimod gik den gamle Jomfrus Raseri over alle Grænser, da hun opdagede, hvorledes Rebeccas Stilling var, og hvor frækt hun havde gjort Brug af Miss Crawleys Navn for at faa Adgang til det parisiske Selskabsliv. Da hun følte sig altfor rystet baade paa Sjæl og Legeme til at lave et Brev paa Fransk som Gjensvar paa sin Korrespondents Brev, dikterede hun Briggs et rasende Svar i sit eget Sprog, fornegtede helt og holdent Mrs. Rawdon Crawley og advarede Publikum om at vogte sig for hende, da hun var en højst snedig og farlig Person. Men da Fru Hertuginde X — kun havde været tyve Aar i England, forstod hun ikke et eneste Ord af Sproget og lod sig derfor nøje med ved sit næste

Sammentræf med Mrs. Rawdon Crawley at underrette hende om, at hun havde modtaget et henrivende Brev fra den *chère Mees*, og at det var fuldt af venlige Udtalelser om Mrs. Crawley, som nu for Alvor begyndte at nære Haab om, at den gamle Jomfru vilde give efter.

Imidlertid var hun den gladeste og mest beundrede Englænderinde, og de Aftener, hun tog imod, samlede hun en lille europæisk Kongres om sig — Preussere og Kosakker, Spaniere og Engelskmænd — alle Mennesker vare i Paris i denne berømte Vinter. At have set Stjernerne og Ordensbaandene i Rebeccas beskedne Salon vilde have bragt hele Baker Street til at blegne af Misundelse. Berømte Krigere red ved Siden af hendes Vogn i Boulogneskoven eller fyldte hendes beskedne lille Loge i Operaen. Rawdon var i sit bedste Humør. Der var endnu ingen Rykkere i Paris, der var Selskaber hver Dag hos Véry eller Beauvilliers; der var god Lejlighed til at spille, og han havde Held med sig. Tufto var maaske gnaven. Mrs. Tufto var kommen over til Paris paa sin egen Indbydelse, og foruden dette *contre-temps* var der nu en Snes Generaler rundt om Beckys Stol, og hun kunde vælge imellem et Dusin Buketter, naar hun gik i Theatret. Lady Bareacres og Lederne af det engelske Society, de dumstolte og ulastelige Fruentimmer, vred sig af Ærgrelse over den lille Parvenue, Beckys Lykke, og hendes Spot nagede deres kydske Hjerter. Men hun havde alle Mændene paa sin Side. Hun bekæmpede Kvinderne med uudtømmeligt Mod, og de kunde ikke bagtale og skandalisere hende i andet Tungemaal end deres eget.

Saaledes hengik Vinteren 1815—16 med Fester og Fornøjelser for Mrs. Rawdon Crawley, der teede sig i den fornemme Verden, som om hendes Forfædre havde været af Aarhundreder gammel Adel — og som paa Grund af sit Vid, sit Talent og sin Energi i Sandhed fortjente en Hædersplads paa Forfængelighedens Marked.

Tidlig paa Foraaret 1816 indeholdt Galignanis Journal følgende Meddelelse i et interessant Hjørne af Avisen: »Den 26de Marts — Oberstløjtnant af Garden Crawleys Hustru — en Søn og Arving«.

Meddelelsen om denne Begivenhed gik over i Londoner Bladene, efter hvilke Miss Briggs ved Frokosten læste den for Miss Crawley i Brighton. Skjøndt denne Begivenhed var ventet, frembragte den dog en Krisis i Crawley Familiens Affærer. Den gamle Jomfrus Raseri steg til sit Højdepunkt, og idet hun strax sendte Bud efter sin Neveu Pitt og Lady Southdown, fra Brunswick Square, fordrede hun en øjeblikkelig Højtideligholdelse af det Bryllup, som saa længe havde været svævende imellem de to Familier. Og hun meddelte, at det var hendes Hensigt at bevilge det unge Par tusind Pund om Aaret, saalænge hun levede, og naar hun døde, vilde Hovedparten af hendes Formue tilfalde hendes Neveu og hendes kjære Niece, Lady Jane Crawley. Waxy kom ned fra London og udfærdigede Dokumenterne — Lord Southdown var Forlover for sin Søster — hun blev viet af en Biskop og ikke af Hs. Velærværdighed Bartholomew Irons — til stor Skuffelse for denne selvlavede Prælat.

Da de vare blevne gifte — vilde Pitt helst have foretaget en Bryllupsrejse med sin Brud, som det passede sig for Folk i deres Stilling. Men den gamle Dames Kjærlighed til Lady Jane var voxet saa stærkt, at hun aabent tilstod, at hun ikke kunde skilles fra sin Yndling. Pitt og hans Kone flyttede derfor hen og boede sammen med Miss Crawley og (til stor Ærgrelse for stakkels Pitt, som mente, at han blev højlig forurettet— idet han paa den ene Side var underkastet sin Tantes og paa den anden Side sin Svigermoders Luner) Lady Southdown herskede fra Nabohuset over hele Familien — Pitt, Lady Jane, Miss Crawley, Briggs, Bowls, Firkin og Alle. Hun lod dem ubarmhjertig døje baade hendes gudelige Skrifter og hendes Medicin; hun afskedigede Creamer og indsatte Rodgers og berøvede snart Miss Crawley endog ethvert Skin af Autoritet. Den stakkels Skabning blev saa forknyt, at hun endog ikke længere tyranniserede Miss Briggs. Hun blev med hver Dag, der gik, mere frygtsom og knyttede sig derfor med mere og mere Kjærlighed til sin Niece.

Fred være med Dig, Du kjærlige og egoistiske, forfængelige og ædelmodige gamle Hedning! — Vi skulle ikke se mere til Dig. Lader os haabe, at Lady Jane kjærlig støttede hende og med blid Haand førte hende ud af Forfængelighedens Markeds travle Kamp!

Tiende Kapitel.

Enke og Moder.

Efterretningerne om de store Slag ved Quatre Bras og Waterloo naaede samtidig England. Den officielle Tidende offentliggjorde først Resultatet af de to Slag, hvilken hæderfulde Efterretning bragte hele England til at bæve af Triumf og Frygt. Saa fulgte Detaillerne, og efter Meddelelsen om Sejrene kom Listen over de Saarede og Døde. Hvem kan beskrive den Ængstelse, med hvilken det Katalog blev aabnet og læst! Man forestille sig blot den store Nyhed om disse Slag fare gjennem næsten hver eneste Landsby og hvert eneste Hjem i de tre Kongeriger, og de Følelser af Glæde og Taknemlighed, Sorg og Skræk, som fremkaldtes, da Listerne over Regimenternes Tab bleve gjennemgaaede, og det blev bekjendt, om en kjær Ven eller Slægtning var gaaet uskadt ud af Kampen eller falden. Enhver, som vil gjøre sig den Ulejlighed at se tilbage paa en Række af Datidens Aviser, maa endog nu paa anden Haand føle denne aandeløse Pause, fuld af Forventning. Listerne over de Faldne fortsættes fra Dag til Dag; man standser midt i det som i en Feuilletonroman, hvis Fortsættelse følger den næste Dag. Forestil Dem, hvorledes Følelserne

maa have været, da disse Aviser fulgte efter hverandre friskt fra Pressen; og naar der kunde føles en saadan Interesse i vort Land og for en Kamp, i hvilken kun tyvetusind af vore Folk vare engagerede, tænk saa paa Europas Stilling tyve Aar tidligere, da Folk sloges ikke i Tusindvis men i Millionvis, af hvilke hver Enkelt, som ramte sin Fjende, samtidig dybt saarede et andet uskyldigt Hjerte fjernt borte.

Den Efterretning, som denne berømte Avis bragte Osbornerne, var et forfærdeligt Stød for Familien og dens Chef. Søstrene hengav sig uden Tilbageholdenhed til deres Sorg. Den haardt ramte gamle Fader blev endnu mere nedbøjet af Sorg. Han bestræbte sig for at tænke, at det var en Straf, som havde ramt hans Søn paa Grund af hans Ulydighed. Han vovede ikke at tilstaa, at Straffens Strenghed forfærdede ham, og at dens Fuldbyrdelse var fulgt altfor hurtig ovenpaa hans Forbandelse. Undertiden blev han overfaldet af en forfærdelig Rædsel, som om han havde været Ophavsmand til den Straf, han havde nedkaldt over sin Søn. Tidligere havde der dog været en Chance for Forsoning. Drengens Kone kunde dø, eller han kunde være kommen tilbage og have sagt: — Fader, jeg har syndet. Men nu var der intet Haab. Han stod paa den anden Side af det uovorstigelige Svælg og viste sig for sin Fader med melankolske Blikke. Han erindrede disse Blikke fra en tidligere Lejlighed, da George havde Feber; Alle troede, at Drengen skulde dø, og han laa maalløs paa sin Seng og stirrede med forfærdelige melankolske Blikke. Gode Gud! hvor Faderen den Gang klyngede sig til Lægen;

og med hvilken forfærdelig Ængstelse han fulgte ham; hvilken Sorgens Byrde der lettedes af hans Skuldre, da Feberkrisen var overstaaet, da Drengen begyndte at helbredes og atter saa paa sin Fader med Øjne, som gjenkjendte ham. Men nu var der ingen Hjælp eller Lægedom eller Chance for Gjenforening, og fremfor Alt gaves der ingen ydmyge Ord, som kunde formilde den krænkede og rasende Forfængelighed eller bringe det forgiftede, vrede Blod tilbage i dets naturlige Strøm. Og det er vanskeligt at sige, hvad der pinte den stakkels Fader mest — at der nu ikke mere var en Mulighed for, at han kunde tilgive sin Søn, eller at han nu var gaaet glip af den Undskyldning, som hans egen Stolthed havde ventet.

Men af hvilken Art hans Følelser have været, er det vanskeligt at sige, thi den strenge gamle Mand vilde ingen Fortrolig have. Han omtalte aldrig sin Søns Navn for sine Døttre; men befalede den ældste at lade hele Husets kvindelige Personale klæde sig i Sort, og sørgede selv for, at det mandlige Personale ligeledes blev klædt i dyb Sorg. Alle Selskaber og Adspredelser standsede naturligvis. Der blev ikke givet hans tilkommende Svigersøn, hvis Bryllupsdag havde været fastsat, nogen Meddelelse derom; men Mr. Osbornes Udseende var tilstrækkeligt til at afholde Mr. Bullock fra at rette nogen Forespørgsel eller paa nogen Maade fremskynde denne Ceremoni. Han og Damerne hviskede undertiden derom i Dagligstuen, hvor Faderen aldrig viste sig. Han forblev altid paa sit eget

Studereværelse, og hele Forsiden af Huset var aflukket, saalænge Sørgetiden varede.

Omtrent tre Uger efter den 18de Juni indfandt Mr. Osbornes Bekjendt, Sir William Dobbin sig i Mr. Osbornes Hus i Russell Square med et meget blegt og ophidset Ansigt og forlangte at faa denne Gentleman i Tale. Efterat han var bleven ført ind i hans Værelse, og efter nogle faa Ord, som hverken den Talende eller Værten forstod, fremtog den Førstnævnte af en Lomme et Brev, som var forsynet med et stort rødt Segl.

— Min Søn, Major Dobbin, sagde Sir William efter nogen Tøven, har sendt mig et Brev gjennem en af det —de Regiments Officerer, som er ankommen hertil idag. Min Søns Brev indeholder et til Dem, Osborne.

Sir William lagde Brevet paa Bordet, og Osborne stirrede et Minut eller to i Taushed paa det. Hans Udseende forfærdede Gesandten, som, efter en kort Stund at have set paa den af Sorg nedtrykte Mand, skyndte sig bort uden at sige et Ord mere.

Brevet var skrevet med Georges velbekjendte flotte Haandskrift. Det var det, som han havde skrevet før Daggry den 16de Juni, lige inden han tog Afsked fra Amelia. I det store røde Segl fandtes de Vaaben, som Osborne havde tilegnet sig fra Adelskalenderen med »Pax in bello« som Motto, det samme Motto, som førtes af det hertugelige Hus, med hvilket den forfængelige gamle Mand søgte at bilde Folk ind, at han var beslægtet. Den Haand, som havde undertegnet Brevet, skulde

aldrig mere føre hverken Pen eller Sværd. Selve det Signet, som havde forseglet det, var blevet stjaalet fra Georges døde Legeme, da det laa paa Valpladsen. Faderen vidste ikke Noget derom, men sad og saa paa Brevet i forstenet Fortvivlelse. Han var nærved at falde om, da han vilde til at aabne det.

Har De nogensinde haft en Strid med en kjær Ven? Hvor hans Breve, som ere skrevne i en Kjærlighedens og Fortrolighedens Periode, pine En og gjøre En Bebrejdelser! Hvad det er for et sørgeligt Arbejde at dvæle ved disse heftige Vidnesbyrd om en død Hengivenhed! Hvilke løgnagtige Efterskrifter de sætte over Kjærlighedens Lig! Hvilke mørke, grusomme Kommentarer over Livet og dets Forfængeligheder! De Fleste af os have faaet eller skrevet Skuffer fulde af dem. De ere Mumier, som vi bevare og sky.

Osborne skjælvede længe foran sin døde Søns Brev.

Den stakkels Drengs Brev sagde ikke Meget. Han havde været altfor stolt til at røbe den Kjærlighed, han følte i sit Hjerte. Han sagde kun, at han Aftenen før et stort Slag ønskede at sige sin Fader Farvel og højtidelig anraabe ham om at tage sig af hans Kone — maaske endog af hans Barn — hvem han efterlod sig. Han tilstod med dybt følt Anger, at han ved sit uregelmæssige Liv og sine Extravagancer allerede havde bortødslet en hel Del af sin Moders lille Formue. Han takkede sin Fader for hans tidligere ædelmodige Opførsel; og han lovede ham, at hvad enten han faldt i Slaget eller

overlevede det, skulde han handle paa en Maade, der var Navnet George Osborne værdig.

Hans engelske Væsen, hans Stolthed, maaske hans Kejtethed havde afholdt ham fra at sige mere. Hans Fader kunde ikke se det Kys, som George havde anbragt paa Brevets Overskrift. Mr. Osborne lod det falde med den bitreste, dødeligste Smerte af straffet Kjærlighed og Hævn. Hans Søn var endnu stadig elsket, men ikke tilgivet.

Men omtrent to Maaneder senere, da Familiens unge Damer gik til Kirke med deres Fader, lagde de Mærke til, at han satte sig et andet Sted, end hvor han plejede at sidde, naar det behagede ham at overvære Gudstjenesten, og at han fra sit Sæde ligeoverfor saa op paa Væggen over deres Hoveder. Det bevirkede ogsaa, at de unge Damer stirrede i den Retning, som deres Faders melankolske Øjne anviste, og de opdagede da et udskaaret Monument paa Væggen, hvor Britannia var fremstillet, grædende over en Urne, og et sønderbrudt Sværd samt en sovende Løve antydede, at dette Billedværk var blevet opstillet til Ære for en falden Kriger. Den Tids Billedhuggere havde Oplag af slige Emblemer, hvad man endnu kan se paa St. Pauls Kirkens Vægge, som ere bedækkede med Hundreder af disse pralende hedenske Allegorier. Der var en stadig Efterspørgsel efter dem i de første femten Aar af dette Aarhundrede.

Under den omtalte Mindesten vare de velbekjendte pompøse Osborneske Vaaben indgraverede, og Inskriptionen sagde, at Monumentet var »helliget til George Osborne, Junior, Esq.,

forhenværende Kaptajn i Hs. Majestæts —de Fodfolksregiment, som faldt den 18de Juni 1815, 28 Aar gammel, medens han kæmpede for Konge og Land i det hæderfulde Slag ved Waterloo. *Dulce et decorum est pro patria mori.*«

Synet af denne Sten rystede Søstrenes Nerver saa stærkt, at Miss Maria blev nødt til at forlade Kirken. Menigheden gjorde ærbødig Plads for disse hulkende Pigebørn, som vare klædte i dyb Sorg, og følte Medynk med den alvorlige gamle Fader, som sad ligeoverfor den døde Soldats Mindesten.

Vil han tilgive Mrs. George? sagde Pigebørnene til hinanden, saasnart deres heftige Udbrud af Sorg var overstaaet. Der blev ogsaa imellem den Osborneske Families Bekjendte, som vidste, at Brudet mellem Søn og Fader var foraarsaget ved den Førstnævntes Giftermaal, talt meget om Chancen for en Forsoning med den unge Enke. Ja, Herrerne væddede endog derom baade i Russell Square og i City.

Hvis Søstrene nærede nogen Bekymring med Hensyn til Amelias mulige Anerkjendelse som Datter af Familien, blev den yderligere forøget derved, at Faderen henimod Slutningen af Efteraaret meddelte, at han rejste udenlands. Han sagde ikke hvorhen, men de vidste strax, at han styrede sine Fjed imod Belgien, og det var dem bekjendt, at Georges Enke endnu stadig opholdt sig i Brüssel. De fik temmelig nøjagtige Efterretninger om stakkels Amelia gjennem Lady Dobbin og hendes Døttre. Vor hæderlige Kaptajn var bleven forfremmet som en Følge af Regimentets anden Majors Død paa Valpladsen; og den brave O'Dowd, der her som altid, naar han havde

Lejlighed til at vise sin Koldblodighed og Tapperhed, i høj Grad havde udmærket sig, var bleven udnævnt til Oberst og Ridder af Bathordenen.

Overmaade Mange af det brave —de Regiment, som havde lidt meget paa begge Kampens Dage, vare endnu om Efteraaret i Brüssel som Rekonvalescenter efter deres Saar. I flere Maaneder efter de store Slag var Byen et stort militært Hospital; og saasnart Menige og Officerer begyndte at komme sig efter deres Saar, vare Haverne og de offentlige Pladser fulde af lemlæstede Krigere, gamle og unge, som, efterat de lige vare undslupne fra Døden, hengav sig til Spil, Forlystelser og Kurmageri, som Folk paa Forfængelighedens Marked altid pleje at gjøre.

Mr. Osborne fandt let nogle det af —de Regiment. Han kjendte deres Uniform meget godt og havde været vant til at følge alle de Forfremmelser og Omflytninger, der havde fundet Sted i Regimentet, og holdt meget af at tale om det og dets Officerer, som om han selv havde staaet i Numer i det. Dagen efter sin Ankomst til Brüssel, ligesom han gik ud af sit Hotel, der laa ligeoverfor Parken, saa han en Soldat i den velbekjendte Uniform sidde paa en Stenbænk i Haven og gik hen og satte sig skjælvende ved Siden af den saarede Mand, som nu var Rekonvalescent.

— Stod De ved Kaptajn Osbornes Kompagni? sagde han og føjede til efter en Pause: — Han var min Søn, Sir.

Manden hørte ikke til Kaptajnens Kompagni; men han løftede sin usaarede Arm og tog melankolsk og respektfuldt

til Huen for den udtærede, af Sorg nedbøjede Herre, som spurgte ham.

— Der var ikke i hele Armeen en smukkere og bedre Officer, sagde Soldaten. Sergeanten ved Kaptajnens Kompagni (Kaptajn Raymond havde det nu) opholdt sig imidlertid i Byen og var lige kommen sig efter et Skud i Skulderen. Hans Velbaarenhed kunde komme til at tale med ham, om han ønskede det, og han kunde fortælle ham Alt, hvad han vilde vide om — om Regimentets Bevægelser. Men Hans Velbaarenhed havde uden Tvivl truffet Major Dobbin, den brave Kaptajns trofaste Ven, og Mrs. Osborne, som ogsaa var der og havde været meget syg, efter hvad han havde hørt Alle sige. — Man siger, hun har været helt fra Sans og Samling i sex Uger eller mere. Men Deres Velbaarenhed ved naturligvis meget bedre Besked med det — og jeg beder om Forladelse, føjede Manden til.

Osborne stak Soldaten en Guinea i Haanden og lovede ham en til, naar han vilde bringe Sergeanten til Hotel du Parc, et Løfte, som meget hurtig bragte den efterspurgte Underofficer til Osborne. Og den første Soldat fjernede sig derpaa, og efterat han havde fortalt en Kammerat eller to, at Osbornes Fader var ankommen, og hvad han var for en gavmild, ædelmodig Mand, gik de hen og gjorde sig en glad Dag med Mad og Drikke, saalænge de Guineer varede, som vare komne fra den sørgende gamle Faders stolte Pung.

I Selskab med Sergeanten, som ogsaa nylig var bleven Rekonvalescent, foretog Osborne Rejsen til Waterloo og Quatre

Bras, en Rejse, som Tusinder af hans Landsmænd den Gang foretog sig. Han tog Sergeanten med i sin Vogn, og med ham som Fører besøgte han begge Valpladser. Han saa det Punkt af Vejen, paa hvilket Regimentet den 16de kom i Ilden, samt den Høj, hvorfra det fordrev det franske Kavalleri, som forfulgte de flygtende Belgiere. Der var det Sted, hvor den ædle Kaptajn huggede den franske Officer ned, som, efterat Fanesergeanterne vare skudte ned, sloges med den unge Fændrik om Fanen. Langs med denne Vej trak de sig tilbage den næste Dag, og her var den Bakke, paa hvilken Regimentet bivouakerede om Natten til den syttende, medens det regnede. Længere fremme var den Stilling, som de tog og holdt hele Dagen, idet de fra Tid til anden dannede Karreer for at modtage det fjendtlige Rytteris Angreb eller lagde sig ned bag Bakken for at søge Ly mod Franskmændenes rasende Kanonild. Og det var paa denne Skraaning, henimod Aften, da Engelskmændene fik Ordre til at rykke frem, og Franskmændene trak sig tilbage efter deres sidste Angreb, at Kaptajnen, idet han med Hurraraab og svingende sit Sværd løb ned ad Højen, modtog et Skud og faldt død om.

— Det var Major Dobbin, som bragte Kaptajnens Lig tilbage til Brüssel, sagde Sergeanten med sagte Røst, og fik ham begravet, som Deres Velbaarenhed ved.

Bønderne og Relikvieforhandlerne trængte sig omkring Parret, medens Soldaten fortalte sin Historie, og tilbød at sælge alle Slags Erindringer om Kampen, Kors og Epauletter samt beskadigede Kyrrasser og Ørne.

Osborne belønnede Sergeanten rigelig, da han skiltes fra ham efter at have besøgt Skuepladsen for sin Søns sidste Vaabendaad. Det Sted, hvor han laa begravet, havde han allerede set. Ja, han var i Virkeligheden kjørt derhen strax efter sin Ankomst til Brüssel. Georges jordiske Levninger hvilede paa den smukke Kirkegaard i Laeken, nærved Byen, paa hvilket Sted George en Gang, da han havde besøgt det paa en Fornøjelsestur, let henkastet havde udtalt et Ønske om at finde sin Grav. Og der blev den unge Officer begravet af sin Ven, i det uindviede Hjørne af Haven, adskilt ved et lille Hegn fra de Templer, Blomsterplantninger og Buske, under hvilke de romersk-katolske Døde hvile. Det forekom gamle Osborne at være ydmygende at tænke sig, at hans Søn, en engelsk Gentleman, en Kaptajn i den berømte brittiske Armé, ikke skulde være værdig til at ligge i Jord, hvor kun slet og ret Udlændinge bleve begravede. Hvem af os kan sige, hvor megen Forfængelighed der ligger skjult i vort varmeste Venskab for Andre, og hvor egoistisk vor Kjærlighed er? Gamle Osborne spekulerede ikke meget over sine Følelsers blandede Natur eller over, hvorledes hans Instinkt og hans Egenkjærlighed laa i Kamp med hinanden. Han troede fuldt og fast paa, at Alt, hvad han gjorde, var rigtig gjort, at han ved alle Lejligheder burde have sin Villie sat igjennem — og som en Vespe- eller Slangebraad styrtede hans Had, bevæbnet og giftigt, frem imod Alt, hvad der lignede Opposition. Han var stolt af sit Had som af alt Andet. Altid at have Ret, altid at gaa hensynsløst tilværks og aldrig at tvivle, er

det ikke de store Egenskaber, med hvilke Dumhed regjerer Verden?

Da efter Kjøreturen til Waterloo Mr. Osbornes Vogn ved Solnedgang nærmede sig Byens Porte, mødte den en anden aaben Vogn, i hvilken der sad et Par Damer og en Herre, medens en Officer red ved Siden. Det gav et stærkt Sæt i Osborne, og Sergeanten, som sad ved Siden af ham, tilkastede sin Nabo et forbauset Blik, medens han tog til Huen for Officeren, som mekanisk gjengjældte Hilsenen. Det var Amelia med den lamme unge Fændrik ved sin Side, og ligeoverfor hende sad hendes trofaste Veninde Mrs. O'Dowd. Det var Amelia, men hvor lidt der var tilbage af den friske, smukke unge Pige, som Osborne kjendte! Hendes Ansigt var blegt og magert. Hendes smukke brune Haar havde skjult sig under en Enkekappe — det stakkels Barn. Hendes Øjne stode stive i Hovedet og saa intetsteds hen. De stirrede Osborne lige i Ansigtet, da Vognene krydsede hinanden, men hun kjendte ham ikke; og heller ikke gjenkjendte han hende, førend han ved at slaa Øjnene op saa Dobbin ride ved Siden af hende, og saa vidste han, hvem det var. Han hadede hende. Han vidste ikke selv i hvor høj Grad, før han saa hende der. Da hendes Vogn var passeret forbi, vendte han sig om og stirrede paa Sergeanten, som ikke kunde lade være at se paa ham, med en Forbandelse og en Udfordring i Blikket, der skulde sige saa meget som: — Hvor tør *De* se paa mig. For Pokker, jeg *hader* hende. Det er hende, som har kuldkastet alle mine Forhaabninger og al min Stolthed.

— Sig til den Slyngel, at han kjører hurtig til, raabte han til Lakajen paa Bukken.

Et Minut efter kom en Hest klaprende hen over Stenbroen bagved Osbornes Vogn, og Dobbin red op paa Siden af den. Hans Tanker havde været andensteds henne, da Vognene passerede hinanden, og det var først, da han havde redet nogle Skridt, at han erindrede, at det var Osborne, som nylig var kjørt forbi ham. William, som hver Dag plejede at ledsage Amelia paa hendes Kjøreture, tog da sit Uhr frem, undskyldte sig med, at han havde truffet Aftale om at være et Sted paa en bestemt Tid, hvilket han først erindrede nu, og red saa afsted. Hun lagde heller ikke Mærke dertil, men sad og stirrede ud over det ikke skjønne Landskab henimod Skovene i det Fjerne, i Retning af hvilke George var marscheret bort.

— Mr. Osborne, Mr. Osborne! raabte Dobbin, da han red op, og rakte sin Haand frem.

Osborne gjorde ingen Bevægelse for at tage den, men raabte atter med en Ed til sin Kusk om at kjøre til.

Dobbin lagde sin Haand paa Vognkanten.

— Jeg vil tale med Dem, Sir, sagde han. Jeg har et Bud til Dem.

— Fra det Fruentimmer? sagde Osborne hidsig.

— Nej, svarede den Anden, fra deres Søn.

Ved disse Ord faldt Osborne tilbage i Hjørnet af Vognen; Dobbin lod den kjøre videre og red uden at mæle et Ord tæt

bagved den gjennem Byen, indtil de naaede Mr. Osbornes Hotel. Der fulgte han Osborne op paa hans Værelser. George havde ofte været i de Værelser; det var den Lejlighed, som Crawleys havde beboet under deres Ophold i Brüssel.

— Maa jeg spørge, om De har Noget at befale, Kaptajn Dobbin, eller, om Forladelse, jeg skulde sige *Major* Dobbin, siden bedre Mænd end De ere døde, og De har overtaget deres Distinktioner, sagde Mr. Osborne i denne sarkastiske Tone, som det undertiden behagede ham at paatage sig.

— Bedre Mænd *ere* døde, svarede Dobbin. Jeg ønsker at tale til Dem om en af dem.

— Gjør det kort, Sir, sagde den Anden med en Ed og skjævede hen til sin Gjæst.

— Jeg er her som hans nærmeste Ven, fortsatte Majoren, og som Exekutor af hans Testamente. Han gjorde det, inden vi gik i Slaget. Ved De, hvor lille hans Formue er, og kjender De hans Enkes smaa Omstændigheder.

— Jeg kjender ikke hans Enke, Sir, sagde Osborne. Lad hende vende tilbage til sin Fader.

Men den Herre, hvem han talte til, havde besluttet at bevare sin Koldblodighed og fortsatte uden at tage Hensyn til Afbrydelsen.

— Kjender De, Sir, Mrs. Osbornes Tilstand? Hendes Liv og hendes Forstand ere næsten blevne rystede af det Slag, som har ramt hende. Det er meget tvivlsomt, om hun vil komme sig igjen. Der er imidlertid en Chance for hende, og det er derom, jeg er kommen for at tale med Dem. Hun skal snart

være Moder. Vil De lade Hævnen over Faderens Forseelse ramme Barnets Hoved? Eller vil De tilgive Barnet for stakkels Georges Skyld?

Osborne brød ud i en Rhapsodi af Selvros og Forbandelser. Ved Selvrosen var det hans Hensigt at undskylde sin Opførsel for sin egen Samvittighed, ved Forbandelserne at overdrive den Pligtstridighed, som George havde gjort sig skyldig i. Ingen Fader i hele England kunde have opført sig mere ædelmodig imod en Søn, som saa ugudelig havde gjort Rebellion imod ham. Han var død uden saa meget som at bekjende, at han havde Uret. Lad ham tage Følgerne af sin Pligtstridighed og sin Daarskab. Han selv, Mr. Osborne, var en Mand, som altid holdt sit Ord. Han havde svoret aldrig at tale til det Fruentimmer eller at anerkjende hende som sin Søns Hustru.

— Og det er, hvad De kan sige hende, sluttede han med en Ed. Og det er, hvad jeg vil staa fast ved lige til mit Livs sidste Dag.

Fra den Kant var der altsaa intet Haab. Enken maatte leve af det Lidt, hun havde, eller af den Hjælp, som Jos kunde give hende.

— Jeg kunde fortælle hende det, og hun vilde ikke bryde sig om det, tænkte Dobbin melankolsk; thi den stakkels Kones Tanker vare aldeles ikke her efter Katastrofen, og Godt eller Ondt kom ud paa Et for hende, som var helt sunken sammen under Trykket af sin Sorg. Og ligesaadan var hun ligeoverfor Venskab og Kjærlighed. Hun modtog dem begge uden at

beklage sig, og efter at have modtaget dem, sank hun atter hen i sin Sorg.

Forestil Dem, at der, efterat ovenfor skildrede Samtale fandt Sted, er hengaaet tolv Maaneder af vor stakkels Amelias Liv. Den første Del af dette Tidsrum har hun tilbragt i en saa dyb og ynkelig Sorg, at vi, som have iagttaget og beskrevet nogle af dette svage, blide Hjertes Bevægelser, maa trække os tilbage for den grusomme Smerte, under hvilken det bløder. Træd i Taushed hen til denne nedbøjede Sjæls ulykkelige Leje. Luk blidt Døren til det mørke Kammer, i hvilket hun lider, ligesom de venlige Folk gjorde, som plejede hende i de første Maaneder af hendes Smerte og ikke forlod hende, før Himlen havde sendt hende Trøst.

Der kom en Dag — en Dag, fuld af næsten forfærdelig Fryd og Forbauselse — da den stakkels Enke trykkede et Barn til sit Bryst — et Barn, som havde den døde Georges Øjne — en lille Dreng, saa smuk som en Engel. Hvilket Mirakel det var at høre det første Skrig! Hvor hun lo og græd over det — hvor Kjærligheden, Haabet og Bønnen gjenvaagnede i hendes Bryst, da det lille Barn hvilede varmt og trygt der. Hun var frelst. Lægerne, som behandlede hende og havde frygtet for hendes Liv eller for hendes Forstand, havde med Ængstelse ventet paa denne Krisis, inden de kunde udtale sig enten i den ene eller den anden Retning. At se

hendes Øjne atter straale paa dem var ingen ringe Løn for de lange Maaneder, fulde af Tvivl og Skræk, som de Mennesker, der stadig have været om hende, havde tilbragt.

Vor Ven Dobbin var en af dem. Det var ham, som bragte hende tilbage til England til hendes Moders Hus, da Mrs. O'Dowd, efter at have modtaget en peremptorisk Marschordre fra sin Oberst, var bleven nødt til at forlade sin Patient. At se Dobbin holde Barnet og høre Amelias triumferende Latter, naar hun iagttog ham, vilde have moret ethvert Menneske, som har Sans for det Humoristiske. William var Barnets Gudfader, og han opbød al sin Skarpsindighed ved Indkjøb af Bægre, Skeer, Papirsbaade og Koraller til den lille kristne Borger.

Hvorledes hans Moder plejede ham, klædte ham paa og ene og alene levede for ham; hvorledes hun fjernede alle Barnepiger og næppe vilde tillade nogen anden Haand end sin egen at røre ved ham; og hvorledes hun betragtede det som den største Gunst, hun kunde vise hans Gudfader, Major Dobbin, lejlighedsvis at lade ham vugge Drengen, behøver jeg ikke her at fortælle. Dette Barn var hendes Liv. Hun existerede kun gjennem sin moderlige Kjærlighed til og Omsorg for det. Hun formelig indhyllede denne svage, bevidstløse Skabning i Kjærlighed og Forgudelse. Det var hendes Liv, som Barnet drak fra hendes Bryst. Om Natten, og naar hun var alene, havde hun hemmelige og stærke Anfald af moderlig Kjærlighed, saadanne, med hvilke Guds store Omhu har belønnet det kvindelige Instinkt — Glæder, som staa langt over og langt under

Fornuften — hemmelig, skjøn Andagt, som kun Kvinders Hjerter kjende.

Det var William Dobbins Opgave at gruble over disse Amelias Sindsbevægelser og at udgranske hendes Hjerte; og om end Kjærligheden hjalp ham til at gjætte næsten alle de Følelser, som ophidsede hende, ak! saa kunde han paa den anden Side ogsaa med skjæbnesvanger Klarhed se, at der ingen Plads var tilovers for ham. Og da han vidste det, bar han blidt sin Skjæbne og var tilfreds med at bære den.

Jeg antager, at Amelias Fader og Moder gjennemskuede Majorens Hensigter og ikke vare utilbøjelige til at opmuntre dem; thi Dobbin besøgte dem daglig og opholdt sig flere Timer hos dem eller hos Amelia eller hos den brave Vært, Mr. Clapp, og hans Familie. Under det ene eller det andet Paaskud bragte han næsten hver Dag Præsenter til dem Allesammen; og hos Værtens lille Pige, som var en Yndling af Amelia, gik han stadig under Navnet Major Sukkergodt. Det var denne lille Pige, som i Reglen agerede Ceremonimesterinde og indførte ham til Mrs. Osborne. Hun lo en Dag, da Major Sukkergodts Drosche kom kjørende til Fulham, og han steg ud af den, bærende paa en Træhest, en Tromme, en Trompet og andet krigersk Legetøj til lille George, som næppe var sex Maaneder gammel, og hvem det derfor vilde være temlig tidligt at betro de nævnte Gjenstande.

Barnet sov.

— Tys, sagde Amelia, lidt ærgerlig maaske over Majorens

Støvlers Knirken; og hun rakte sin Haand frem, men kom til at smile, fordi Majoren ikke kunde tage imod den, før han havde befriet sig for sin Ladning Legetøj.

— Gaa lidt ned, lille Mary, sagde han strax til Barnet. Jeg ønsker at tale med Mrs. Osborne.

Hun saa lidt forbauset op og lagde Barnet paa dets Seng.

— Jeg er kommen for at sige Farvel, Amelia, sagde han, idet han blidt tog hendes magre lille hvide Haand.

— Farvel? Og hvor rejser De da hen? sagde hun med et Smil.

— Send Brevene til mine Agenter, sagde han; de ville befordre dem; thi De vil jo skrive til mig, vil De ikke? Jeg bliver længe borte.

— Jeg vil skrive til Dem om George, sagde hun. Kjære William, hvor De har været god imod ham og imod mig. Se paa ham! Ligner han ikke en Engel?

Barnets smaa Hænder lukkede sig mekanisk om den brave Soldats Fingre, og Amelia saa ham ind i Ansigtet med straalende, moderlig Glæde. Det mest grusomme Blik kunde ikke have saaret ham mere end dette Blik, der trods sin Venlighed var et saa tydeligt Bevis paa hans Kjærligheds Haabløshed. Han bøjede sig over Barn og Moder. Han kunde for et Øjeblik ikke mæle et Ord, og han maatte tage al sin Kraft til Hjælp for at tvinge sig til at sige et Gud velsigne Dem.

— Gud velsigne Dem, sagde Amelia og løftede sit Ansigt og kyssede ham. — Tys! Væk ikke George! føjede hun til, da William Dobbin gik hen imod Døren med tunge Skridt.

Hun hørte ikke Støjen af hans Drosche, da han kjørte bort. Hun saa paa sit Barn, som smilede i Søvne.

Elvte Kapitel.

Hvorledes man kan leve godt med en Indtægt af Ingenting om Aaret.

Jeg antager ikke, der er nogen Mand paa dette vort Forfængelighedens Marked, der er saa lidet iagttagende, at han ikke undertiden tænker over sine Bekjendtes verdslige Affærer, eller saa overordentlig kristelig sindet, at han ikke undrer sig over, hvorledes hans Nabo Jones eller hans Nabo Smith kan faa Indtægt og Udgift til at balancere ved Aarets Slutning. Med største Respekt for Familien Jinkins (thi jeg spiser til Middag hos dem to eller tre Gange i Løbet af Sæsonen) kan jeg for Exempel ikke Andet end tilstaa, at den Maade, paa hvilken bemeldte Familie optræder i Parken, kjørende i den store Karet med Grenader-Tjenere, vil forbause og mystificere mig lige til min Dødsdag; thi skjøndt jeg ved, at Ekvipagen kun er lejet, og at alle de Jinkinske Tjenestefolk faa Kostpenge, maa dog disse tre Tjenere og Vognen repræsentere en Udgift af sexhundrede Pund om Aaret i det Allermindste — og saa er der de splendide Middagsselskaber, de to Drenge i Eton, den højtlønnede Gouvernante og Lærerne til Pige-

børnene, Turen til Udlandet eller til Eastbourne eller Worthing om Efteraaret, det aarlige Bal med en Souper fra Gunter (som, i Forbigaaende sagt, leverer Maden til de fleste Diners af *første Klasse*, hvilket jeg meget vel ved, idet jeg nemlig en Gang er bleven indbudt til en af dem for at udfylde en ledig Plads, ved hvilken Lejlighed jeg strax saa, at disse Maaltider staa langt over de *almindelige*, til hvilke den mere *beskedne* Del af J's Bekjendtskabskreds modtager Indbydelser) — hvem, siger jeg, kan, om han end er det godmodigste Menneske paa Jorden, lade være at undre sig over, hvorledes Familien Jinkins faar Pengene til at slaa til? Hvad *er* Jinkins? — det vide vi Alle — Kontorchef i et af Ministerierne med tolvhundrede Pund i aarlig Gage. Havde hans Kone privat Formue? Bah! — Miss Flint — Datter af en lille Squire i Buckinghamshire, der har elleve Børn at forsørge. Alt, hvad hun nogensinde faar fra sin Familie, er en Kalkun ved Juletid, og til Gjengjæld derfor maa hun have to eller tre af sine Søstre i Kost under Sæsonen og give sine Brødre Kost og Logi, naar de komme til Byen. Hvorledes faar Jinkins sine Indtægter og Udgifter til at balancere? Jeg siger, som enhver af hans Venner maa sige: Hvorledes er det gaaet til, at han ikke forlængst er bleven sat i Gjældsfængsel, og at han overhovedet (hvad der i højeste Grad forbausede alle Mennesker) virkelig kom tilbage fra Boulogne forrige Aar?

Jinkins er introduceret her for at personificere Verden i Almindelighed paa samme Maade, som enhver æret Lærer i

sin private Omgangskreds har en Mrs. Grundy*) — og Enhver vil let kunne pege paa en eller anden Familie af sit Bekjendtskab, om hvem Ingen ved, hvorledes de bære sig ad for at komme ud af det med deres Penge. Jeg nærer ikke ringeste Tvivl om, at vi Alle have drukket mangt et Glas Vin med den ædle Giver, medens vi have undret os over, hvor Fanden han har faaet Penge fra til at betale den med.

Omtrent tre eller fire Aar efter Rawdon Crawleys og hans Kones Ophold i Paris, da de boede i et meget lille, hyggeligt Hus i Curzon Street, Mayfair, var der næppe en af de talrige Venner, hvem de indbød til Middag, som ikke gjorde sig det ovennævnte Spørgsmaal med Hensyn til dem. Romanforfatteren ved, som jeg tidligere har sagt, Alt, og da jeg er i en saadan Situation, at jeg er i Stand til at fortælle Publikum, hvorledes Crawley og hans Kone levede uden nogen Indtægt, maa jeg bede de offentlige Aviser, som have den Vane at uddrage enkelte Dele af de forskjellige nu offentliggjorte Værker, om *ikke* at aftrykke efterfølgende nøjagtige Beretning og Beregninger — af hvilke jeg som Opdageren (og det har endog kostet mig Noget) bør have hele Fordelen. Min Søn — vilde jeg sige, hvis jeg var velsignet med et Barn — Du kan ved

---

*) Mrs. Grundy er en almindelig Benævnelse for sladderagtige Folk. Det benyttes meget. Naar vi paa Dansk sige: „Hvad vil *Folk* sige dertil?“ udtrykke Englænderne det næsten altid ved: „Hvad vil *Mrs. Grundy* sige dertil?“

Overs. Anm.

dyb Granskning og ved stadig Omgang med ham lære, hvorledes en Mand kan leve godt med en Indtægt af Ingenting om Aaret. Men det er bedst ikke at staa paa en fortrolig Fod med Herrer af den Profession og at modtage Beregningerne paa anden Haand, ligesom man faar Logarithmerne, thi Du kan stole paa, at det vil koste Dig noget Betydeligt selv at udarbejde dem.

Crawley og hans Kone levede altsaa meget lykkelig og hyggelig af Ingenting om Aaret i Paris i to eller tre Aar; men vi kunne kun være meget kortfattede i Beskrivelsen af, hvad der foregik i disse Aar. Det var i dette Tidsrum, at han forlod Garden og solgte sit Officerspatent. Naar vi træffe ham igjen, ere hans Mustacher og Titlen af Oberst paa hans Kort de eneste Relikvier fra hans militære Løbebane.

Det er blevet omtalt, at Rebecca hurtig efter sin Ankomst til Paris indtog en meget net, ledende Stilling i denne Hovedstads højere Selskabskredse og blev budt velkommen i nogle af den restituerede franske Adels mest glimrende Huse. Højtstaaende Engelskmænd, som opholdt sig i Paris, gjorde hende ogsaa deres Opvartning til største Ærgrelse for Damerne, deres Hustruer, som ikke kunde udstaa Parvenuen. Salonerne i Faubourg St. Germain, hvor hendes Plads var hende sikker, og Pragten ved det nye Hof, hvor hun blev modtaget med megen Udmærkelse, fortryllede, ja maaske endog berusede Mrs. Crawley, som i denne Ophøjelsens Periode vistnok har været tilbøjelig til at overse de Folk — for det Meste brave unge Officerer — som vare hendes Mands Omgangsvenner.

Men Obersten kjedede sig grusomt imellem Hertuginderne og de højtstaaende Hofdamer. De gamle Fruentimmer, som spillede Ecarté, gjorde saa mange Ophævelser over et Femfranksstykke, at det ikke var Umagen værd for Oberst Crawley at sætte sig ved et Spillebord. Det Aandrige i deres Konversation kunde han ikke sætte Pris paa, da han ikke kjendte deres Sprog. Og hvad kunde det gavne hans Kone, argumenterede han, om han hver Aften bukkede for en hel Kreds af Fyrstinder? Det varede derfor ikke længe, førend han lod Rebecca søge disse Selskaber alene, medens han vendte tilbage til sine tidligere Sædvaner og Adspredelser mellem elskværdige Venner efter sin egen Smag.

Sandheden er, at naar vi sige om en Gentleman, at han lever elegant af Ingenting om Aaret, bruge vi Ordet »Ingenting« for at betegne noget Ubekjendt og mene simpelthen, at vi ikke vide, hvorledes den omtalte Gentleman afholder Udgifterne til sin Husholdning. Men vor Ven Obersten havde et stort Talent for al Slags Spil, og da han stadig øvede sig med Kort, Tærninger og Billardqueue, er det naturligt at formode, at han opnaaede langt større Dygtighed i at benytte disse Gjenstande, end de Mænd kunne erhverve sig, som kun lejlighedsvis haandtere dem. At bruge en Billardqueue godt maa ligesaavel læres som at benytte en Blyant, en tysk Fløjte eller et Sværd — man kan ikke strax være Herre over nogen af Delene, og det er først, naar langvarigt Studium og Udholdenhed komme det naturlige Anlæg til Hjælp, at en Mand kan udmærke sig i at haandtere den ene eller den anden af

de nævnte Gjenstande. Crawley var nu fra at være en udmærket Amatør voxet op til at blive en fuldendt Mester i Billardspil. Ligesom hos en stor General plejede hans Geni at voxe med Faren, og naar Lykken havde været ham ugunstig et helt Spil igjennem, og Pareerne følgelig vare imod ham, plejede han med fuldendt Dygtighed og Djærvhed at gjøre nogle forbausende Stød, som gjenvandt Slaget og bevirkede, at han tilsidst kom ind som Sejrherre til Forbauselse for Alle — det vil sige for Alle, som ikke kjendte hans Spil. De, som vare vante til at se det, vare forsigtige med at sætte deres Penge op imod en Mand, der var i Besiddelse af saa pludselige Hjælpekilder og saa glimrende, overvældende Dygtighed.

I Kortspil var han lige saa dygtig, thi skjøndt han stadig plejede at tabe Penge i Begyndelsen af Aftenen, idet han spillede saa ligegyldig og gjorde saadanne Bommerter, at Nyankomne ofte vare tilbøjelige til at faa en ringe Mening om hans Talent, lagde man dog Mærke til, at Crawleys Spil, naar han var bleven ansporet til Handling og vakt til Forsigtighed ved gjentagne smaa Tab, blev helt forskjelligt, og at han var temmelig sikker paa fuldstændig at slaa sin Fjende, inden Aftenen var omme. Der var i Virkeligheden kun meget faa Mænd, som kunde sige, at de nogensinde havde vundet fra ham.

Han havde saa ofte Held med sig, at det ikke var til at undre sig over, at de Misundelige og de Besejrede undertiden talte med Bitterhed om ham. Og ligesom Franskmændene sige om Hertugen af Wellington, som aldrig led et Nederlag,

at kun en forbausende Række lykkelige Tilfældigheder satte ham i Stand til at blive stadig Sejrherre; men dog paastaa, at det kun var ved Hjælp af Snyderier, at han vandt det sidste store Spil ved Waterloo — saaledes blev det ogsaa antydet i engelske Kredse, at Oberst Crawleys stadige Held kun kunde forklares ved, at han spillede falsk.

Skjøndt Frascati og Salonen havde aabent paa denne Tid i Paris, var Spillemanien dog saa vidt udbredt, at de offentlige Spillehuse ikke vare tilstrækkelige til at tilfredsstille den almindelige Iver; og der blev i private Huse spillet saa meget, som om der aldeles ingen Lejlighed havde været til offentlig at tilfredstille denne Lidenskab. Ved Crawleys henrivende smaa Aftenselskaber var denne skjæbnesvangre Adspredelse almindelig — i høj Grad til den godmodige lille Mrs. Crawleys Ærgrelse. Hun talte med den dybeste Sorg om sin Mands Lidenskab for Tærningespil, og hun omtalte den for Enhver, som kom i hendes Hus. Hun bønfaldt de unge Mænd om aldrig, aldrig at røre ved Tærningebægeret, og da unge Green af Jægerregimentet tabte en meget betydelig Sum Penge, tilbragte Rebecca, efter hvad Tjenestefolkene fortalte den unge Mand, en hel Nat i Taarer og faldt endog paa Knæ for sin Mand og bønfaldt ham om at eftergive Gjælden og brænde Beviset. Hvor kunde han det? Han havde selv tabt lige saa meget til Blackstone ved Husarerne og til Grev Punter ved det hanoveranske Kavalleri, Green skulde faa en passende Udsættelse; men betale? — naturligvis maatte han betale; — at tale om at brænde Anfordringsbeviser var Barnestreger.

Andre Officerer, hovedsagentlig unge — thi de unge Fyre sværmede om Mrs. Crawley — gik fra hendes Selskaber med lange Ansigter efter at have tabt større eller mindre Pengesummer ved hendes skjæbnesvangre Spilleborde. Hendes Hus begyndte at faa et uheldigt Renommée. De gamle Spillere advarede de mindre erfarne mod den Fare, de udsatte sig for; Oberst O'Dowd af det —de Regiment, et af dem, som laa i Paris, advarede Løjtnant Spooney, som hørte til hans Korps. Følgen heraf var, at der fandt et højrøstet og heftigt Sammenstød Sted imellem Infanteriobersten og hans Frue, som spiste til Middag i Café de Paris, paa den ene Side og paa den anden Side Obersten og Mrs. Crawley, som ligeledes indtoge deres Maaltid der. Damerne paa begge Sider vare stærkt engagerede. Mrs. O'Dowd knipsede med Fingrene lige i Ansigtet paa Mrs. Crawley og skjældte hendes Mand ud for at være »ikke bedre end en Bedrager«. Oberst Crawley udfordrede Oberst O'Dowd. Da den kommanderende General hørte tale om Tvisten, sendte han Bud efter Oberst Crawley, som gjorde de samme Pistoler i Stand, »med hvilke han skød Kaptajn Marker«, og havde en saadan Samtale med ham, at der ingen Duel fandt Sted. Hvis Rebecca ikke var falden paa Knæ for General Tufto, vilde Crawley være bleven sendt tilbage til England, og i nogle Uger efter denne Tildragelse spillede han ikke med Andre end med Civilister.

Men til Trods for Rawdons utvivlsomme Dygtighed og stadige Held, var det dog klart for Rebecca, som overvejede disse Sager, at deres Stilling kun var prekær, og at deres

lille Kapital, skjøndt de næppe betalte Nogensomhelst, en skjøn Dag vilde være smeltet ind til Nul.

— Spil, min Kjære, plejede hun at sige, er godt nok til at hjælpe paa dine Indtægter, men det duer ikke som eneste Indtægt. En skjøn Dag blive Folk trætte af at spille, og saa sidde vi der.

Rawdon gav hende Ret, og han havde i Sandhed ogsaa selv lagt Mærke til, at Folk, efter nogle Gange at have besøgt hans Soupers &c., virkelig *vare* trætte af at spille med ham og til Trods for Rebeccas Elskværdighed ikke viste sig meget ivrige efter at komme igjen.

Saa let og behageligt deres Liv i Paris end var, saa var det dog, Alt vel overvejet, kun et forfængeligt Tidsfordriv og en behagelig Uvirksomhed, og Rebecca indsaa, at hvis hun skulde gjøre Rawdons Lykke, maatte det være i deres eget Land. Hun maatte skaffe ham en Plads eller en Udmærkelse hjemme eller paa Kolonierne; og hun besluttede at gjøre en Bevægelse hen imod England, saasnart Vejen kunde blive klaret for hende. Som et første Skridt hertil havde hun ladet Crawley sælge sin Plads i Garden og gaa over paa Halvsold. Hans Funktion som Adjutant hos General Tufto var ophørt forinden. Rebecca lo i alle Selskaber ad denne Officer, ad hans Paryk (som han anskaffede sig, da han kom til Paris), ad hans Snørliv, ad hans forlorne Tænder og fremfor Alt ad hans Prætention paa at være en Hjerteknuser og hans dumme Tro paa, at alle Damer, hvem han kom nær, vare forelskede i ham. Det var til Mrs. Brent, Krigskommissær Brents Hustru med de frem-

staaende Øjenbryn, at han nu adresserede sine smaa Opmærksomheder — sine Buketter, sine Middage paa Restaurationerne, sine Operaloger og sine Nipsgjenstande. Stakkels Mrs. Tufto var ikke mere lykkelig end tidligere og maatte endnu stadig tilbringe de lange Vinteraftener alene med sine Døttre, medens hun vidste, at hendes General var gaaet ud, pomadiseret og krøllet, for at staa bagved Mrs. Brents Stol i Theatret. Becky havde ganske vist et Dusin Beundrere i hans Sted og kunde med sin bidende Tunge aldeles tilintetgjøre sin Rivalinde. Men som vi have sagt, begyndte hun at blive træt af dette tomme, selskabelige Liv; Operaloger og Restaurationsmiddage overmættede hende; Buketter kunde ikke lægges til Side som Provision for Fremtiden, og hun kunde ikke leve af Nipsgjenstande, Kniplingslommetørklæder og Skindhandsker. Hun følte det Frivole ved sine Adspredelser og længtes efter noget mere Substantielt.

Paa dette Tidspunkt ankom der en Nyhed, som spredte sig imellem Oberstens mange Kreditorer i Paris og foraarsagede dem megen Tilfredsstillelse. Miss Crawley, den rige Tante, efter hvem han ventede den umaadelige Arv, laa for Døden; Obersten maatte ile til hendes Dødsleje. Mrs. Crawley og hendes Barn skulde blive tilbage, til han kom og hentede dem. Han afrejste til Calais og efter i god Behold at være naaet dertil, skulde man tro, at han var rejst til Dover; men i Stedet derfor satte han sig i Diligencen til Dynkirken og derfra rejste han til Brüssel, som han fra tidligere Tid havde en vis Forkjærlighed for. Sagen var, at han skyldte flere Penge i

London end i Paris og foretrak den lille belgiske By fremfor de to larmfulde Hovedstæder.

Hans Tante var død. Mrs. Crawley klædte sig selv og lille Rawdon i den dybeste Sorg. Obersten havde travlt med at arrangere Arvesagen. De kunde nu leje første Sal i Hotellet i Stedet for den lille Entresol, som de hidtil havde beboet. Mrs. Crawley og Værten havde en Konsultation angaaende de nye Tapeter, en vanskelig Strid om Tæpperne, og endelig blev Alt afgjort — undtagen Regningen. Hun kjørte afsted i en af hans Vogne; den franske *bonne* fulgte hende, og Barnet sad ved hende Side; den beundringsværdige Vært tilligemed Værtinden tilsmilede dem et Farvel fra Porten. General Tufto blev rasende, da han hørte, at hun var rejst, og Mrs. Brent blev rasende paa ham, fordi han var rasende; Løjtnant Spoony gik omkring med et sønderknust Hjerte, og Værten satte sine bedste Værelser i Stand til den lille bedaarende Dames og hendes Mands Tilbagekomst. Han gjemte med største Omhu de Kufferter, som hun havde ladt blive tilbage under hans Forvaring. Madame Crawley havde specielt anbefalet dem til ham. Da de imidlertid nogen Tid efter bleve aabnede, viste de sig just ikke at indeholde synderlig værdifulde Gjenstande.

Men inden Mrs. Crawley begav sig til sin Mand i den belgiske Hovedstad, foretog hun en Expedition til England og lod sin lille Søn blive tilbage paa Fastlandet under den franske Piges Opsigt.

Afskeden mellem Rebecca og den lille Rawdon foraarsagede

ikke nogen af dem megen Sorg. Hun havde, for at tilstaa Sandheden, ikke set meget til den unge Herre siden hans Fødsel. Paa franske Mødres elskværdige Vis havde hun anbragt ham i Pleje i en Landsby i Nærheden af Paris, hvor den lille Rawdon tilbragte sin lykkelige Barndom med en talrig Familie af Fosterbrødre i Trætøfler. Hans Fader red ofte over og besøgte ham, og det gjorde den ældre Rawdons faderlige Hjerte godt at se ham rødmusset og snavset, skrigende i vilden Sky og lykkelig over at lave Mudderpostejer*) under Gartnerens Kones, hans Ammes Tilsyn.

Rebecca brød sig ikke meget om at tage ud og besøge sin Søn og Arving. En Gang ødelagde han en ny Pelskaabe for hende. Han foretrak sin Ammes Kjærtegn for sin Moders, og da han endelig forlod denne gemytlige Amme, som næsten var ham en Moder, brølede han højt i flere Timer. Han lod sig kun trøste ved sin Moders Løfte om, at han den næste Dag skulde vende tilbage til sin Amme; ja det blev endog fortalt Ammen selv, hvem Afskeden sandsynligvis ogsaa vilde have gjort ondt, at Barnet snart vilde blive sendt hende tilbage, og i nogen Tid ventede hun helt ængstelig paa hans Tilbagekomst.

Man kan i Virkeligheden sige om vore Venner, at de have været imellem de første af det Kuld dristige engelske

---

*) Navnet paa en Barneleg. Postejerne ere Græstørv, som Drengene kaste paa hverandre, medens de kæmpe om Besiddelsen af en Høj. Overs. Anm.

Æventyrere, som senere er trængt ind paa Fastlandet og har svindlet i alle Europas Hovedstæder. I hine lykkelige Dage, i Aarene 1817—18, nærede man meget stor Respekt for Britternes Rigdom og Æresfølelse. Som man fortæller mig, havde de den Gang endnu ikke lært at tinge og prutte med den Haardnakkethed, som nu udmærker dem. De store Byer i Europa havde endnu ikke været Vidne til vore Bedrageres Foretagelsesaand. Og medens der nu næppe er en By i Frankrige eller Italien, i hvilken man ikke træffer en eller anden nobel Landsmand, som med den lykkelige Brouten og den uforskammede Opførsel, som vi bringe med os overalt, bedrager Hotelværter, prakker lettroende Bankiers falske Vexler paa Halsen og berøver Vognmænd deres Vogne, Guldsmede deres Smykker, letsindige Rejsende deres Penge i Kortspil — ja endog offentlige Bibliotheker deres Bøger; — medens det er saaledes nu, behøvede man for tredive Aar siden kun at være en engelsk Lord, som rejste i sin egen Vogn, og man havde fuld Kredit, hvorsomhelst man ønskede det, og Gentlemen bleve snydte i Stedet for selv at snyde.

Først nogle Uger efter Crawleyernes Bortrejse opdagede Ejeren af det Hotel, i hvilket de under deres Ophold i Paris havde boet, hvilket Tab han havde lidt. Det blev ham først klart, da Madame Marabou, Modehandlerinden, gjentagne Gange havde aflagt Besøg med sin lille Regning paa Varer, som hun havde leveret Madame Crawley, og da Monsieur Didelot fra Boule'd'Or i Palais Royal et halvt Dusin Gange havde spurgt, om den charmante Miladi, som havde kjøbt Uhre og Armbaand af ham, var vendt

tilbage. Det er en Kjendsgjerning, at end ikke den stakkels Gartners Kone, som havde plejet Madames Barn, nogensinde efter de første sex Maaneder havde faaet Betaling for den Mælk, med hvilken hun kjærlig havde forsynet den livlige og sunde lille Rawdon. Nej, ikke engang Ammen var bleven betalt — Crawleyerne havde altfor meget Hastværk til at erindre deres lille Gjæld til hende.

Ejeren af Hotellet hengav sig hele Resten af sit Liv til hæftige Forbandelser imod den engelske Nation. Han spurgte alle Rejsende, om de ikke kjendte en vis Oberst Lord Crawley — avec sa femme — une petite dame, très spirituelle. — *Ah, Monsieur!* plejede han at føje til; *ils m'ont affreusement volé.*

Det var sørgeligt at høre hans Stemme, naar han talte om denne Katastrofe.

Rebeccas Hensigt med Rejsen til London var at effektuere en Slags Akkord med sin Mands talrige Kreditorer og ved at tilbyde dem en Dividende af ni Pence eller en Shilling pr. Pund at gjøre ham det muligt at vende tilbage til sit Fædreland. Det vilde ikke være passende for os at efterspore de Skridt, hun gjorde for at udføre denne højst vanskelige Forretning; men efterat hun havde givet dem fyldestgjørende Bevis for, at den Sum, som hun var befuldmægtiget til at tilbyde, var hele hendes Mands disponible Kapital, og efterat hun havde overbevist dem om, at Oberst Crawley vilde foretrække bestandig at forblive paa Fastlandet fremfor at bo i England, saalænge hans Gjæld var uafgjort, samt efterat hun havde bevist dem, at der ingen Mulighed var for, at der vilde tilflyde ham Penge

fra andre Kanter, og at de ikke havde mindste Chance for at faa en større Dividende end den, som hun var befuldmægtiget til at tilbyde, fik hun Oberstens Kreditorer til enstemmig at modtage hendes Forslag og kjøbte for femtenhundrede Pund i rede Penge mere end ti Gange saa stort et Beløb i Gjæld.

Mrs. Crawley brugte ingen Prokurator til denne Forretning. Sagen gjaldt, som hun meget rigtig bemærkede, simpelt hen kun om, hvorvidt Kreditorerne vilde have Noget eller Sletintet, og hun fik derfor endog deres Prokuratorer til at gjøre Forretningen. Og Mr. Lewis, som repræsenterede Mr. Davids i Red Lion Square og Mr. Mosa, som var Prokurator for Mr. Manasseh i Cursitor Street (Oberstens Hovedkreditorer) komplimenterede hans Frue i Anledning af den glimrende Maade, paa hvilken hun afgjorde Forretninger, og erklærede, at ingen Mand af Faget kunde overtræffe hende.

Rebecca modtog deres Komplimenter med megen Beskedenhed, lod en Flaske Sherry og nogle Kager hente og beværtede Fjendens Prokuratorer dermed i det lille skumle Logi, som hun beboede, medens hun afgjorde Forretningen Da de toge Afsked, trykkede hun dem i Haanden og vendte i fortræffeligt Humør tilbage til Fastlandet for at træffe sammen med sin Mand og Søn og gjøre den Førstnævnte bekjendt med det glade Budskab om hans fuldstændige Befrielse. Hvad den Sidstnævnte angik, da var han i sin Moders Fraværelse i høj Grad bleven forsømt af Mademoiselle Genevieve, hendes franske Pige; dette unge Fruentimmer havde nemlig indladt sig i Kjærlighedsforhold med en Soldat, som laa i Garnison i Calais,

og havde i Selskab med denne militære Person forglemt sin Pligt, og det var ikke langt fra, at lille Rawdon paa dette Tidspunkt var druknet ved Strandbredden ved Calais, hvor den fraværende Genevieve havde efterladt ham og tabt ham af Syne.

Og saaledes kom da Oberst og Mrs. Crawley tilbage til London, og det var i deres Hus i Curzon Street, May Fair, at de i Virkeligheden viste, hvilken Dygtighed de Folk maa være i Besiddelse af, som ville leve af den ovenomtalte Hjælpekilde.

Tolvte Kapitel.

Æmnet fortsættes.

Først og fremmest tilfalder det os som en højst nødvendig Pligt at beskrive, hvorledes man kan faa et Hus til Leje for Intet om Aaret. Slige Huse kan man enten faa umøblerede, i hvilket Tilfælde man, dersom man har Kredit hos Gillows eller Bantings, kan faa dem pragtfuldt udstyrede og fuldstændig udsmykkede efter sin egen Smag, eller man kan leje dem møblerede, hvilket for de Fleste er et mindre besværligt og indviklet Arrangement. Det var saaledes, at Crawley og hans Hustru foretrak at leje deres Hus.

Inden Mr. Bowls kom til at præsidere over Miss Crawleys Hus og Kjælder i Park Lane, havde denne Dame haft som Kjældermester en Mr. Raggles, som var født paa Familiegodset Queens Crawley og var Søn af en Gartner der. Ved god Opførsel, et smukt Ydre og et alvorligt Væsen svang Raggles sig fra at være Kjøkkendreng op til Trinet bagpaa Kareten og herfra til en Kjældermesters Spisekammer. Da han et vis Antal Aar havde staaet i Spidsen for Miss Crawleys Husholdning, hvor han havde faaet god Løn og fede Sportler samt havde haft rig Lejlighed til at spare sammen, meddelte

han, at han stod i Begreb med at indgaa en ægteskabelig Forbindelse med en af Miss Crawleys forhenværende Kokkepiger, som ærlig havde ernæret sig ved en Rulle og en lille Grønthandel i Nabolaget. Sandheden var imidlertid, at denne Ceremoni i al Hemmelighed havde fundet Sted nogle Aar tidligere, skjøndt Efterretningen om Mr. Raggles' Ægteskab først blev bragt til Miss Crawley gjennem en lille Dreng og Pige paa syv og otte Aar, hvis stadige Nærværelse i Kjøkkenet havde tiltrukket sig Miss Briggs' Opmærksomhed.

Mr. Baggles trak sig da tilbage og overtog personlig Styrelsen af den lille Butik og Grøntsagerne. Han forøgede sine Handelsgjenstande med Mælk, Fløde, Æg og Flæsk, og medens andre Kjældermestere, som havde trukket sig tilbage, solgte Spirituosa i Værtshuse, lod han sig nøje med at handle med de simpleste landlige Produkter. Og da han havde gode Forbindelser imellem Kjældermesterne i Nabolaget og en hyggelig lille Dagligstue, i hvilken han og Mrs. Raggles modtog dem, nød hans Mælk, Fløde og Æg en god Afsætning, og hans Indtægter voxede med hvert Aar. Aar efter Aar samlede han sig rolig og beskedent Penge, og da endelig den hyggelige og fuldtmøblerede Pebersvenderesidens i Numer 201, Curzon Street, May Fair, som sidst havde været beboet af Hans Herlighed Frederik Deuceace, som var rejst udenlands, gik til Auktion tilligemed sit rige og pragtfulde Møblement fra de bedste Fabrikanter, hvem Andre skulde da kjøbe baade Hus og Møblement end Charles Raggles? En Del af Pengene laante han ganske vist, ovenikjøbet til temmelig høje Renter, af en

Kollega, men Hovedparten udbetalte han strax, og det var med ikke ringe Stolthed, at Mrs. Raggles lagde sig til at sove i en Seng af udskaaret Mahognitræ med Silkegardiner for, med et uhyre stort, bevægeligt Paaklædningsspejl ligeoverfor sig og et Klædeskab, som kunde rumme baade hende, Raggles og hele Familien.

Naturligvis var det ikke deres Hensigt til Stadighed at bebo et saa pragtfuldt Værelse. Det var for at leje Huset ud igjen, at Raggles havde kjøbt det. Saasnart der blev fundet en Lejer, vendte han atter tilbage til sin Grønthandelbutik; men det var dog altid med en højst lykkelig Følelse, at han spadserede ud herfra og ind i Curzon Street, hvor han da stod og betragtede sit Hus — sit eget Hus — med Geranier i Vinduet og en udskaaren Broncehammer paa Døren. Tjeneren, som af og til stod og drev opad Gittret ved Opgangen til Huset, behandlede ham med Respekt; Kokkepigen kjøbte sine Grøntsager hos ham og kaldte ham Hr. Vært; og Lejeren foretog sig ikke en Smule eller havde en Ret til Middag, uden at Raggles kunde faa det at vide, saafremt det interesserede ham.

Han var en god Mand; god og lykkelig. Huset indbragte ham en saa smuk aarlig Indtægt, at han var bestemt paa at sende sine Børn til gode Skoler, og følgelig blev Charles, uden Hensyn til Udgifterne, sat i Kost hos Dr. Swishtail i Sugar-cane Lodge, og lille Mathilde blev sendt til Miss Peckovers Skole, Laurentinum House, Clapham.

Raggles elskede og tilbad Familien Crawley som Ophavet til hele hans Lykke i Livet. Han havde en Silhouette af sin

Frøken i sin bageste Butik samt en af selve den gamle Jomfru udført Tegning af Portnerboligen paa Queens Crawley — og det eneste Stykke, som han havde føjet til Dekorationerne af Huset i Curzon Street, var et Kobberstik, som forestillede Queens Crawley i Hampshire, Sir Walpole Crawleys Herresæde. Man saa Baronetten selv sidde i en forgyldt Karet, som blev trukket af sex hvide Heste, og som kjørte forbi en Sø, der var bedækket med Svaner og Baade, i hvilke der sad Damer i Fiskebensskjørter og Musikanter med Flag og Parykker. Raggles tænkte i Virkeligheden, at der ikke existerede saadant et Palads i hele Verden og ikke en saa berømt Familie.

Det traf sig saa heldigt, at Raggles' Hus i Curzon Street var til Leje, da Rawdon og hans Kone vendte tilbage til London. Obersten kjendte baade det og dets Ejer meget godt; den Sidstnævntes Forbindelse med Familien Crawley var nemlig stadig blevet vedligeholdt, idet Raggles hjalp Mr. Bowls, naarsomhelst Miss Crawley havde Selskab. Og den gamle Mand ikke alene lejede sit Hus til Obersten, men fungerede endog som Kjældermester, naar han havde Selskab, medens Mrs. Raggles opererede i Kjøkkenet nedenunder og sendte Middage op, som endog vilde have faldet i Miss Crawleys Smag.

Paa denne Maade fik altsaa Crawley sit Hus for Intet; thi skjøndt Raggles skulde betale Skatter og Afgifter, Renter af de Penge, han havde laant af sin Kollega, Assurancepræmier for sin Livspolice, Skolepenge for sine Børn og Værdien af den Mad og Drikke, som hans egen Familie — og for en Tid ogsaa Oberst Crawleys — fortærede, og skjøndt det stakkels

Skrog blev fuldstændig ruineret ved denne Forretning, skjøndt hans Børn bleve kastede paa Gaden, og han selv i Gjældsfængsel, saa maa dog *et* Menneske betale for Gentlemen, som leve af Ingenting om Aaret — og saaledes gik det til, at denne ulykkelige Raggles blev gjort til Repræsentant for den Kapital, som Oberst Crawley manglede.

Jeg gad nok vide, hvor mange Famlier der findes, som ere blevne drevne til Skurkestreger og Ruin af store Praktici i Crawleys Stil? hvor mange store Adelsmænd der findes, som bestjæle de smaa Handlende, nedlade sig til at trække deres Tjenestefolk op for usle Summer og snyde for et Par Shillings? Naar vi læse, at en nobel Adelsmand er rejst til Fastlandet, eller at man har gjort Exekution i en anden nobel Adelsmands Hus — og at den Ene eller den Anden skylder sex eller syv Millioner bort, forekommer Nederlaget os endog at være hæderfuldt, og vi respektere Offeret paa Grund af hans Ruins Storhed. Men hvem føler Medynk med en stakkels Barber, som ikke kan faa sine Penge for at have pudret Tjenernes Haar; eller med en stakkels Snedker, som har ruineret sig ved at slaa Ornamenter og Pavilloner op til Myladys *déjeûné*; eller med den stakkels Djævel af en Skrædder, hvem Hushovmesteren protegerer, og som har sat hele sin Formue og mere til for at faa de Livreer færdige, som Mylord har gjort ham den Ære at bestille? — Naar det store Hus styrter sammen, blive disse elendige Stakler begravede under det, uden at Nogen lægger Mærke dertil; det gaar her, som man siger i

de gamle Legender: Inden en Mand selv gaar til Helvede, sender han talrige andre Sjæle dertil.

Rawdon og hans Kone patroniserede ædelmodig alle dem af Miss Crawleys Handlende og Leverandører, som ønskede at levere Varer til dem. Nogle vare villige nok, især de fattige. Det var underligt at se den Haardnakkethed, med hvilken Vadskekonen fra Tooting hver Lørdag bragte Vadsketøjet og lod Regningen voxe fra Uge til Uge. Mr. Raggles maatte selv levere Grøntsagerne. Regningen for Porter til Tjenestefolkene i Værtshuset »Krigslykken« er en Kuriositet i Øllets Krønike. Tjenestefolkene havde ogsaa Størstedelen af deres Løn tilgode og vare saaledes interesserede i at holde Huset oppe. Kort sagt, der var Ingen, som blev betalt. Ikke Smeden, som aabnede en Laas; eller Glarmesteren, som satte en Rude ind; eller Vognmanden, som lejede dem Vogn, eller Kusken, som kjørte den; eller Slagteren, som leverede Oxeskanken; eller Kullene, som stegte den; eller Kokken, som dryppede Smør paa den; eller Tjenestefolkene, som spiste den — og det er den Maade, paa hvilken, efter hvad man har givet mig at forstaa, Folk hyppig leve elegant af Ingenting om Aaret.

I en lille By kan Sligt ikke gaa for sig, uden at det bliver bemærket. Der ved man, hvor megen Mælk Naboen bruger, og der udspionerer man, om det er en Steg eller Fjerkræ, han faar til Middag. Saaledes vidste sandsynligvis ogsaa 200 og 202 i Curzon Street, hvad der gik for sig i Huset imellem dem, idet Tjenestefolkene nemlig meddelte sig til hverandre igjennem Gitterværket; men Crawley og hans Kone og

deres Venner kjendte ikke 200 og 202. Naar man kom til 201, blev man modtaget med en hjertelig Velkomsthilsen, et venligt Smil, en god Middag og et gemytligt Haandtryk af Vært og Værtinde, som ligeoverfor alle Mennesker gjorde Indtryk af at have uindskrænket Dispositionsret over tre- eller firetusind Pund om Aaret — og det havde de ogsaa; ikke i Penge, men i Produkter og Arbejde — selv om de ikke betalte for Oxekjødet, de havde det dog; selv om de ikke gave Guld for Vinen, hvorledes skulde man vide det? Aldrig har man paa nogen Mands Bord truffet bedre Rødvin end hos den hæderlige Rawdon, aldrig har nogen Middag været livligere eller smukkere serveret. Hans Selskabsstuer var de smukkeste smaa beskedne Saloner, man kan tænke sig; Rebecca havde udsmykket dem med største Smag og rundtomkring opstillet tusinde Nipsgjenstande fra Paris; og naar hun sad ved sit Fortepiano og slog sine Triller med et let Hjerte, svor den Fremmede paa, at han befandt sig i et lille Paradis af huslig Hygge, og indrømmede, at, om end Manden var lidt dum, saa var Konen henrivende, og Middagene de behageligste, man kunde tænke sig.

Rebeccas Vid, Kløgt og Konversationstalent bragte hende hurtig paa Mode hos en vis Klasse i London. Man saa beskedne Vogne holde for hendes Dør, ud af hvilke der traadte meget højtstaaende Folk. Man saa hendes Vogn i Parken, omgivet af bekjendte Dandyer. Den lille Loge i tredie Etage i Operaen var proppet med Hoveder, som stadig vexlede; men det maa bekjendes, at Damerne holdt sig borte fra hende, og at deres Døre vare lukkede for vor lille Æventyrerske.

Om den kvindelige fashionable Verden samt dens Sædvaner kan Forfatteren af denne Fortælling selvfølgelig kun tale paa anden Haand. En Mand kan ikke mere trænge igjennem eller forstaa disse Mysterier, end han kan vide, hvad Damerne tale om, naar de gaa ovenpaa efter Middag. Det er kun ved Udholdenhed og ved Efterforskninger, at man undertiden kan faa Antydninger om, i hvilken Retning disse Hemmeligheder gaa; og ved en lignende Flid kan Enhver, som betræder Pall-Mall og besøger vor Hovedstads Klubber, enten ved egen Erfaring eller gjennem en eller anden Bekjendt, som han spiller Billard eller spiser til Middag sammen med, faa Noget at vide om den gentile Verden i London og erfare, at, ligesom der er Mænd (saaledes som Rawdon Crawley, hvis Stilling, vi tidligere have omtalt), som spille en stor Rolle i den uvidende Verdens Øjne og for Novicerne i Parken, som se dem i Selskab med de mest bekjendte Modeherrer der, saaledes er der ogsaa Damer, som kunne kaldes Mænds Fruentimmer, hvilke blive stærkt søgte af alle Herrer, men skyede og foragtede af alle deres Koner. En af denne Slags er Mrs. Firebrace, Damen med de smukke lyse Lokker, hvem man hver Dag ser i Hyde Park, omgivet af de største og mest berømte Dandyer i dette Kongerige. En Anden er Mrs. Rockwood, hvis Selskaber med Flid blive annoncerede i de fashionable Aviser, og hos hvem man ser alle Slags Gesandter og store Adelsmænd spise til Middag; og vi kunde nævne mange flere, saafremt de havde Noget at gjøre med nærværende Fortælling. Men medens simple Folk, som leve udenfor Society, eller Folk fra Landet, som have

Tilbøjelighed for det Gentile, betragte disse Damer i deres tilsyneladende Glans paa offentlige Steder eller misunde dem paa Afstand, kunne Folk, som vide bedre Besked, underrette dem om, at disse misundte Damer ikke have større Chance for at erhverve sig en Plads i Society end den ubekjendte Somersetshire Landmands Kone, som læser om deres Bedrifter i »Morning Post«. Mænd, som leve i London, kjende disse ubehagelige Sandheder. Man hører, hvor ubarmhjertig mange Damer af tilsyneladende Rang og Formue ere exkluderede fra dette Society. De vanvittige Anstrængelser, de gjøre for at trænge ind i denne Cirkel, de Nedrigheder, som de maa finde sig i, de Fornærmelser, de maa lide, vække Forbauselse hos dem, som gjøre sig Menneskeslægten eller Kvindekønnet til Studium, og at skildre »det fashionable Liv med Forhindringer« vilde være en smuk Opgave for en Mand, der havde tilstrækkelig Aand og Tid, og som var i Besiddelse af det Kjendskab til det engelske Sprog, som er nødvendigt for at skrive en saadan Historie.

Men de faa kvindelige Personer, hvem Mrs. Crawley havde kjendt i Udlandet, nægtede nu ikke alene at besøge hende, da hun kom over paa denne Side af Kanalen, men de afviste hende endogsaa skarpt, naar de traf hende paa offentlige Steder. Det var kuriøst at se, hvorledes de højtstaaende Damer havde glemt hende, og det var uden Tvivl ikke et udelukkende behageligt Studium for Rebecca. Da Lady Bareacres traf hende i Forsalen til Operaen, samlede hun sine Døttre om sig, som om de vilde blive besmittede ved Berørelse med Rebecca,

og idet hun trak sig et Skridt eller to tilbage, stillede hun sig selv foran dem og stirrede stift paa sin lille Fjende. Men at stirre paa Rebecca, saa at hun tabte Kontenancen, fordrede et strengere Blik, end selv den kolde gamle Bareacres kunde affyre med sine grimme Øjne. Da Lady de la Mole, som Snese Gange havde redet ved Beckys Side i Brüssel, mødte Mrs. Crawleys aabne Vogn i Hyde Park, var Mylady helt blind og kunde ikke i mindste Maade gjenkjende sin fordums Veninde. Selv Mrs. Blenkinsop, Bankierens Kone, bed hende af, da hun traf hende i Kirken. Becky gik nu regelmæssig til Kirke; det var opbyggeligt at se hende træde ind i Kirken med Rawdon ved sin Side, bærende paa et Par store forgyldte Bønnebøger, og derefter med største Andagt deltage i Gudstjenesten.

Den Ringeagt, som man viste hans Kone, gik i Begyndelsen Rawdon meget til Hjertet, og han var tilbøjelig til at blive vred og hidsig. Han talte om at udfordre Mændene og Brødrene, naar deres uforskammede Fruentimmer ikke viste Rebecca den hende tilkommende Respekt, og det var kun ved de strengeste Befalinger og ved Bønner, at hun fik ham til at forholde sig rolig.

— Du kan ikke skyde mig ind i Society, sagde hun godmodig. Husk paa, min Kjære, at jeg kun har været Gouvernante, og at Du, Du tossede gamle Mand, har et meget slet Rygte for Gjæld, Spil og alle den Slags Ugudeligheder. Vi skulle lidt efter lidt faa lige saa mange Venner, som vi ønske os, og imidlertid maa Du være en god Dreng og lystre din

Kone i Alt, hvad hun siger. Kan Du huske, hvor rasende Du blev, da vi hørte, at din Tante havde efterladt næsten hele sin Formue til Pitt og hans Kone? Du vilde have fortalt det til hele Paris, og hvor vilde Du have været nu, hvis jeg ikke havde faaet Dig til at styre dit Raseri? — I Gjældsfængslet St. Pélagie, og ikke i London i et smukt Hus med al den Hygge om Dig, som Du kan ønske Dig. — Du var saa rasende, at Du var rede til at myrde din Broder, Du ugudelige Kain, og hvad Godt vilde der være kommen ud deraf, om Du var vedbleven at være vred? Al Verdens Raseri vil ikke skaffe os din Tantes Penge; og vi staa os meget bedre ved at være gode Venner med din Broders Familie end ved at være Fjender med dem, som disse dumme Butes ere. Naar din Fader døer, vil Queens Crawley blive et behageligt Sted for Dig og mig at tilbringe Vinteren paa. Hvis vi ere ruinerede, kan Du skjære for og føre Tilsyn med Staldene, og jeg kan blive Gouvernante for Lady Janes Børn. Ruinerede! Bah! Jeg skal inden den Tid skaffe Dig en god Plads; eller Pitt og hans lille Dreng kunne dø, og vi ville blive Sir Rawdon og Mylady. Saalænge der er Liv, er der Haab, min Kjære, og jeg har nu til Hensigt at gjøre en Mand ud af Dig. Hvem var det, som solgte dine Heste for Dig? Hvem var det, som betalte din Gjæld?

Rawdon var nødt til at tilstaa, at han skyldte sin Kone alle disse Velgjerninger, og til for Fremtiden at overgive sig til hendes Ledelse.

Da Miss Crawley forlod Verden, og de Penge, for hvilke

alle hendes Slægtninge havde kæmpet saa tappert, endelig bleve efterladte til Pitt, blev Bute Crawley, som fandt, at der kun var bleven efterladt ham femtusind Pund i Stedet for de tyvetusind, som han havde gjort Regning paa, virkelig saa rasende over sin Skuffelse, at han gav sin Vrede Luft i Skjældsord mod sin Neveu, og Striden, som stadig gjærede imellem dem, endte med et fuldstændigt Brud. Rawdon Crawley derimod, som kun fik hundrede Pund. udviste en Opførsel, som forbausede hans Broder og glædede hans Svigerinde, som var tilbøjelig til at betragte alle Medlemmer af sin Mands Familie med Venlighed. Han skrev fra Paris et meget frimodigt, mandigt og godmodigt Brev til sin Broder. Han vidste, skrev han, at han selv ved sit Ægteskab havde forspildt sin Tantes Gunst; og skjøndt han ikke lagde Skjul paa sin Skuffelse over, at hun havde været saa fuldstændig ubarmhjertig imod ham, var han dog glad over, at Pengene vare blevne bevarede i deres Gren af Familien og lykønskede hjertelig sin Broder til hans gode Lykke. Han sendte en kjærlig Hilsen til sin Svigerinde og udtalte Haahet om, at hun var velvillig stemt imod Mrs. Crawley; og Brevet sluttede med et Postskriptum til Pitt, som var skrevet af den sidstnævnte Dame selv. Hun bad om ogsaa at maatte slutte sig til sin Mands Lykønskninger. Hun skulde altid erindre Mr. Crawleys Venlighed imod hende i tidligere Dage, da hun var en stakkels forældreløs Pige, som ingen Venner havde, og Gouvernante for hans smaa Søstre, hvis Fremtidsvel hun endnu stadig nærede den kjærligste Interesse for. Hun ønskede ham al Lykke i hans Ægteskab,

og idet hun bad om Tilladelse til at sende en Hilsen til Lady Jane (om hvis Godhed alle Mennesker fortalte hende), haabede hun, at det en Gang skulde blive hende forundt at præsentere sin lille Dreng for hans Onkel og Tante, hvis Venskab og Protektion hun bad om Tilladelse til at paakalde for ham.

Pitt Crawley modtog dette Brev meget naadig — mere naadig end Miss Crawley havde modtaget nogle af Rebeccas tidligere Afhandlinger, som hun havde ladet Rawdon nedskrive, og hvad Lady Jane angik, da var hun saa henrykt over Brevet, at hun ventede, at hendes Mand øjeblikkelig vilde dele Tantens Arv i to Dele og sende den ene Halvdel til sin Broder i Paris.

Til Myladys Overraskelse nægtede Pitt imidlertid at glæde sin Broder med en Anvisning paa tredivetusind Pund. Men han gjorde Rawdon et smukt Tilbud om Hjælp, naarsomhelst den Sidstnævnte vilde komme tilbage til England og modtage det; og idet han takkede Mrs. Crawley for hendes gode Mening om ham og Lady Jane, forkyndte han naadig sin Beredvillighed til at gribe enhver Lejlighed til at være hendes lille Dreng til Nytte.

Saaledes blev der næsten tilvejebragt en Forsoning imellem de to Brødre. Da Rebecca kom til Byen, vare Pitt og hans Kone ikke i London. Hun kjørte imdlertid mangen en Gang forbi den gamle Dør i Park Lane for at se, om de havde taget Miss Crawleys Hus der i Besiddelse. Men den nye Familie viste sig ikke; det var kun gjennem Raggles, at hun hørte Besked om dem — hvorledes Miss Crawleys Tjenestefolk

vare blevne afskedigede med passende Gratialer, og hvorledes Mr. Pitt kun en Gang havde vist sig i London, ved hvilken Lejlighed han opholdt sig nogle faa Dage i Huset, gjorde Forretninger med Prokuratorerne der og solgte alle Miss Crawleys franske Romaner til en Bogjøde fra Bond Street.

Becky havde sine egne Grunde til at længes efter sin unge Slægtnings Ankomst. Naar Lady Jane kommer, tænkte hun, skal hun indføre mig i Londons Society; og hvad Fruentimmerne angaar! bah! — Fruentimmerne ville indbyde mig, naar de se, at Mændene søge mit Selskab.

For en Dame i denne Stilling er en Selskabsdame en lige saa nødvendig Artikel som hendes Vogn eller hendes Buket. Jeg har altid beundret den Maade, paa hvilken de blide Skabninger, som ikke kunne existere uden Sympathi, leje en overordentlig tarvelig Veninde af deres eget Køn, fra hvem de ere uadskillige. Synet af dette uundgaaelige Fruentimmer, som i sin falmede Kjole sidder bagved sin kjære Veninde i Operalogen eller paa Bagsædet af Vognen, gjør altid et godt og moralskt Indtryk paa mig, det er for mig det Samme som det Dødningehoved, der figurerede ved de ægyptiske Bonvivanters Maaltider, en vidunderlig, sardonisk Paamindelse om Forfængelighedens Marked. Hvadfornoget? — selv den berygtede, forhærdede, smukke, samvittighedsløse, hjerteløse Mrs. Firebrace, hvis Fader døde af Skam over Datteren — selv den elskelige dristige Mrs. Mantrap, som er villig til at sætte over ethvert

Gjærde, som nogen Mand i England vil sætte over, og som kjører sine Graaskimler i Parken, medens hendes Moder endnu stadig har en Høkerbutik i Bath; — selv disse Damer, som ere saa dristige, at man skulde tro, der ikke existerede Noget, som de vare bange for at se i Øjnene, vove dog ikke at se Verden i Øjnene uden en Veninde. De maa have En at klynge sig til, disse kjærlige Skabninger! Og man vil næppe træffe dem paa noget offentligt Sted, uden at en lurvet klædt Selskabsdame i farvet Silkekjole sidder et eller andet Sted i Skyggen lige bagved dem.

— Rawdon, sagde Becky meget sent en Aften, da et Selskab Herrer sad rundt om den i hendes Dagligstuekamin gnistrende Ild, (thi Mændene kom til hendes Hus for at tilbringe den sidste Del af Aftenen; og hun havde Is til dem og en saa god Kaffe, som ikke var til at faa i hele London) — jeg maa have mig en Hyrdehund.

— En hvadfornoget? sagde Rawdon og saa op fra sit Ecartébord.

— En Hyrdehund, sagde unge Lord Southdown. Min kjære Mrs. Crawley, hvilken Ide! Hvorfor ikke en dansk Hund? Jeg ved, hvor der er en, som er saa stor som en Giraffe. Den maa næsten kunne trække deres Vogn. Eller en persisk Mönde, he? Der er en Mand i Bayswater, som har en med saadan en Næse, at De kan — jeg marquerer Kongen og spiller — at De kan hænge deres Hat paa den.

— Jeg marquerer Stikket, sagde Rawdon alvorlig.

Han passede i Reglen sit Spil og tog ikke megen Del i

Konversationen, undtagen naar den drejede sig om Heste og Væddemaal.

— Hvad *kan* De ville med en Hyrdehund? fortsatte den livlige lille Southdown.

— Jeg mener en *moralsk* Hyrdehund, sagde Becky leende og saa paa Lord Steyne.

— Hvad Fanden er det? sagde Mylord.

— En Hund til at holde Ulvene borte fra mig, fortsatte Rebecca. En Selskabsdame.

— De kjære, lille, uskyldige Lam, De trænger virkelig til en, sagde Marquisen, og hans Mund udvidede sig, og han begyndte at smile afskyelig, medens hans smaa Øjne skelede hen imod Rebecca.

Den store Lord af Steyne stod ved Kaminen og drak Kaffe. Ilden gnistrede og brændte lystig. En Snes brændende Lys vare anbragte rundt om Kamingesimsen i alle Slags besynderlige Lampetter af forgyldt Bronce og Porcellæn. De kastede et glimrende Lys over Rebecca, som hun sad paa Sofaen, der var beklædt med et farverigt, blomstret Betræk. Hun var iført en blegrød Kjole, der saa saa frisk ud som en Rose, hendes blændende hvide Arme og Skuldere vare halvt bedækkede med et tyndt taageagtigt Skærf, gjennem hvilket de skinnede frem; hendes Haar hang i Krøller ned ad Nakken, en af hendes smaa Fødder tittede frem af Silkekjolens friskt krusede Folder: den nydeligste lille Fod i den nydeligste lille Sandal i de fineste Silkestrømper af Verden.

Lyset faldt paa Lord Steynes glindsende, skaldede Hoved,

der var omkranset af røde Haar. Han havde tykke buskede Øjenbryn og smaa funklende, blodunderløbne Øjne, som vare omgivne af tusinde Rynker. Hans Kindben vare fremstaaende, og naar han lo, trængte to hvide Huggetænder sig frem og straalede vildt midt i et Smil. Han havde været til Middag sammen med kongelige Personer og bar som en Følge deraf Hosebaandsordenen tilligemed Baandet. Mylord var en lille Mand, bredskulderet og hjulbenet, men stolt af sin Fods og Ankels Skjønhed, og han gav sig altid Noget at bestille med det Knæ, paa hvilket Hosebaandsordenen befandt sig.

— Naa saa Hyrden kan ikke ene beskytte sit lille Lam? sagde han.

— Hyrden holder for meget af at spille Kort og gaa i Klubben, svarede Becky leende.

— Store Gud, hvilken udsvævende Korydon! sagde Mylord — hvilken Mund for en Hyrdefløjte!

— Jeg tager deres Tre imod To, sagde Rawdon her ved Spillebordet.

— Hør til Melibæus, brummede den ædle Marquis; han er ogsaa for Øjeblikket beskjæftiget med Hyrdeforretninger; han klipper et Southdowner Faar. Hvilket uskyldigt Dyr, he? Død og Pine, hvilket gyldent Skind!

Rebeccas Øjne lynede af spottende Humor.

— Mylord, sagde hun, De er jo Ridder af Ordenen.

Han havde virkelig den gyldne Flis om Halsen — en Gave fra den gjenindsatte Konge af Spanien.

Lord Steyne havde i tidligere Dage været bekjendt for

sit dristige og heldige Spil. Han havde siddet oppe to Dage og Nætter og spillet Hasard med Mr. Fox. Han havde vundet Penge fra Kongerigets mest berømte Personligheder; man sagde, at han havde vundet sin Marquistitel ved Spillebordet; men han kunde ikke lide, at man hentydede til disse fordums *fredaines*.

Rebecca saa Uvejret trække sammen over hans tykke Øjenbryn. Hun rejste sig op fra Sofaen og gik hen og tog med et lille Knix Kaffekoppen ud af Haanden paa ham.

— Ja, sagde hun, jeg maa have mig en Hyrdehund. Men den vil ikke gjø ad Dem.

Og idet hun gik ind i det andet Værelse, satte hun sig til Fortepianoet og begyndte at synge sine smaa franske Sange med en saa henrivende, gjennemtrængende Røst, at Adelsmanden hurtig blev blød om Hjertet og fulgte efter hende ind i det andet Værelse, hvor man kunde have set ham staa bøjet over hende og slaa Takt med Hovedet.

Imidlertid spillede Rawdon og hans Ven Ecarté, indtil de havde faaet nok deraf. Obersten vandt; men om han ogsaa vandt aldrig saa Meget og aldrig saa ofte, maa dog Nætter som disse, som indtraf mange Gange om Ugen — paa hvilke hans Kone førte hele Samtalen og modtog hele Beundringen, medens han sad taus udenfor Kredsen, uden at forstaa et Ord af de spøgefulde Bemærkninger og Hentydninger, som faldt indenfor Kredsen, eller af det mystiske Sprog, som blev ført der — ikke have været lidt trættende for Exdragonen.

— Hvordan har Mrs. Crawleys Mand det? plejede Lord

Steyne, naar de mødtes, at sige til ham i Stedet for Goddag. Og det var virkelig nu hans Stilling i Livet. Han var ikke mere Oberst Crawley. Han var Mrs. Crawleys Mand.

Naar der i al denne Tid ikke er blevet sagt Noget om den lille Rawdon, saa er det, fordi han er skjult ovenpaa et eller andet Sted paa et Kvistværelse ellor er kravlet ned i Kjøkkenet for at søge Selskab. Hans Moder tog saa godt som aldrig Notits af ham. Han tilbragte Tiden sammen med sin franske Bonne, saalænge dette Tjenestetyende forblev i Mr. Crawleys Familie, og da det franske Fruentimmer tog bort, var der en Stuepige, som følte Medlidenhed med den lille Fyr, som laa og vrælede i Nattens Ensomhed, og bar ham fra hans ensomme Barnestue ind i sin Seng paa Kvistværelset ligeved og trøstede ham der.

Rebecca, Lord Steyne og En eller To til vare i Dagligstuen og drak The efter Operaen, da man hørte denne Vrælen ovenpaa.

— Det er min Engel, som skriger efter sin Amme, sagde hun; men hun gjorde ikke Mine til at rejse sig og gaa op og se til Barnet.

— De maa ikke iritere deres Nerver ved at gaa op og se til ham, sagde Lord Steyne haanlig.

— Bah! svarede den Anden med en Slags Rødmen; han vil græde sig i Søvn.

Og saa gav de sig til at tale om Operaen.

Rawdon havde dog stjaalet sig bort for at se efter sin Søn og Arving og kom tilbage til Selskabet, da han saa, at den brave Dolly trøstede Barnet. Oberstens Paaklædningsværelse var i disse øvre Regioner. Han plejede der i al Hemmelighed at se Drengen. De kom sammen hver Morgen, naar han barberede sig; Rawdon junior sad da paa en Kasse ved Siden af sin Fader og blev ikke træt af at glæde sig over at iagttage denne Operation. Han og Obersten vare fine Venner. Faderen plejede at bringe ham Sukkergodter fra Desserten og skjule dem i en vis gammel Epauletæske, hvor Barnet gik hen og søgte efter dem og lo af Glæde, naar han opdagede Skatten — lo, men ikke for højt, thi Mama laa nedenunder og sov og maatte ikke forstyrres. Hun gik først meget sent i Seng og stod sjeldent op før efter Middag.

Rawdon kjøbte talrige Billedbøger til Drengen og fyldte hans Barnestue med Legetøj. Værelsets Vægge vare bedækkede med Malerier, som Faderen havde klistret op med sin egen Haand, og som han havde kjøbt kontant. Naar han var fri for Tjeneste hos Mrs. Rawdon, og hun var i Parken, plejede han at sidde heroppe og tilbringe hele Timer sammen med Drengen, som red paa hans Knæ og trak i hans Mustacher, som om de havde været Kjøretømmer, og han tilbragte hele Dage sammen med ham uden at blive træt af at lege med ham.

I Værelset var der lavt til Loftet, og en Dag, medens Barnet endnu ikke var fem Aar gammelt, da Faderen løftede ham vildt op i sine Arme, slog han den stakkels lille Fyrs

Hoved saa stærkt imod Loftet, at han næsten tabte Barnet, saa forskrækket blev han.

Rawdon havde sat sit Ansigt i Folder til et Vræl — og det maa indrømmes, at Stødet virkeligt var saa haardt, at det retfærdiggjorde en saadan Forlystelse — men ligesom han skulde til at begynde, lagde Faderen sig imellem.

— For Gud i Himlens Skyld, Rawdy, væk ikke Mama! raabte han.

Og Barnet saa meget haardt og bedrøvelig paa sin Fader, bed sig i Læberne, foldede sine Hænder og græd ikke en Smule. Rawdon fortalte denne Historie i Klubberne, i Messen og overalt i Byen.

— Paa min Ære, Sir, forklarede han i Almindelighed Publikum, der er Krummer i den Dreng — sikken en Trumf han er! Jeg slog hans Hoved halvt igjennem Loftet, paa Ære, og han vilde ikke græde af Frygt for at forstyrre sin Moder.

Undertiden — en eller to Gange om Ugen — besøgte denne Dame de øvre Regioner, i hvilke Barnet levede. Hun kom ind som en levendegjort Figur fra Modemagasinerne og smilede venlig i sine smukke nye Klæder og smaa Handsker og Støvler. Beundringsværdige Baand, Kniplinger og Juveler straalede rundt omkring paa hende. Hun havde altid en ny Hat paa, og altid var den smykket med straalende Blomster eller ogsaa med prægtige krusede Strudsfjedre, bløde og snehvide som Kamelier. Hun nikkede to eller tre Gange beskyttende til den lille Dreng, som saa op fra sin Middagsmad eller fra de Soldaterbilleder, som han var bekjæftiget med at male.

Naar hun forlod Værelset, var Ammestuen altid gjennemtrængt af en Rosenduft eller anden magisk Vellugt. Hun var i hans Øjne et himmelsk Væsen, der stod over hans Fader — over hele Verden for paa Afstand at blive forgudet og beundret. At kjøre i Vogn sammen med denne Dame var en stor Højtidelighed; han sad paa Bagsædet og vovede ikke at tale; han stirrede med begge sine Øjne paa den smukt klædte Prinsesse, som sad ligeoverfor ham. Herrer paa prægtige, dansende Heste kom ridende og smilte og talte til hende. Hvor hendes Øjne straalede til dem Allesammen. Hun plejede at hilse yndefuldt med Haanden paa dem, naar de red forbi. Naar han var ude at kjøre med hende, havde han sin nye røde Dragt paa. Hans gamle brune Dragt af hollandsk Lærred var god nok, naar han var hjemme.

Undertiden, naar hun var ude, og Dolly, hendes Pige, redte hendes Seng, kom han ind i sin Moders Værelse. Det var for ham som et lille Ferige — et mystisk Værelse, fuldt af Pragt og Herligheder. Der i Skabet hang disse forbausende Kjoler – lyserøde, blaa og brogede. Der stod Juvelæsken med Sølvbeslag og paa Toiletbordet den mystiske Broncehaand, som helt over glinsede med hundrede Ringe. Der var det store bevægelige Paaklædningsspejl, dette Mirakel af Kunst, i hvilket han akkurat kunde se sit eget forbausede Hoved, og Gjenskinnet af Dolly (løjerlig fordrejet og seende ud, som om hun var oppe i Loftet), som stod og vendte og bankede Sengepuderne.

Ak, Du stakkels. forladte lille Dreng! Moder er Navnet

for Gud paa de smaa Børns Læber og i deres Hjerter; og her var der et Barn, som forgudede en Sten.

Skjøndt nu Oberst Rawdon Crawley var en Slyngel, havde han dog visse mandlige Tendentser til Kjærlighed i sit Hjerte og kunde endnu stadig elske et Barn og en Kvinde. For Rawdon junior nærede han saaledes en stærk hemmelig Kjærlighed, som ikke undgik Rebeccas Opmærksomhed, skjøndt hun ikke talte derom til sin Mand. Hun var ikke vred derover, dertil var hun altfor godmodig. Det forøgede kun hendes Foragt for ham. Han skammede sig paa en Maade over sin faderlige Ømhed og skjulte den for sin Kone — og hengav sig kun til den, naar han var alene med Drengen.

Han plejede at tage ham ud om Morgenen, og de gik da sammen til Staldene eller til Parken. Lille Lord Southdown, det godmodigste Menneske, som gjerne kunde tage Hatten af sit eget Hoved for at forære den bort, og hvis Hovedbeskjæftigelse i Livet det var at kjøbe Nipsgjenstande, som han saa senere gav bort, kjøbte den lille Fyr en Pony, som ikke var meget større end en stor Rotte, sagde Giveren, og paa denne lille sorte shetlandske Pygmæ morede det unge Rawdons store Fader at sætte Drengen op, medens han selv spadserede ved hans Side i Parken. Det morede ham at se sit gamle Kvarter og sine gamle militære Kammerater i Knightsbridge; han var begyndt at tænke paa sine Ungkarledage med en Følelse, der lignede Anger. De gamle Soldater vare paa deres Side ogsaa glade over atter at hilse paa deres gamle Officer og ride

Ranke med den lille Oberst. Oberst Crawley fandt stor Behag i at spise til Middag i Messen med sine Kammerater.

— For Pokker, jeg er ikke kløgtig nok til hende — det ved jeg. Hun vil ikke savne mig, plejede han at sige.

Og han havde Ret. Hans Kone savnede ham ikke.

Rebecca holdt meget af sin Mand. Hun var altid overordentlig godmodig og kjærlig ligeoverfor ham. Hun viste ikke engang i nogen høj Grad sin Foragt for ham; maaske kunde hun saa meget desto bedre lide ham, fordi han var en Dumrian. Han var hendes øverste Tjener og *maître d'hôtel*. Han gik hendes Ærinder, adlød hendes Ordrer uden at ræsonere, kjørte med hende i Ringen uden at give sin Ærgrelse Luft, førte hende til hendes Operaloge, trøstede sig selv i Klubben under Forestillingen og kom punktlig tilbage for at hente hende, naar det var Tid dertil. Han vilde gjerne, hun skulde have været lidt kjærligere mod Drengen; men selv denne Mangel paa Følelse forsonede han sig med.

— For Pokker, De ved, hun er saa kløgtig, sagde han, og jeg er ikke literært dannet, forstaar De.

Thi som vi tidligere have sagt, udfordres der ikke megen Forstand for at vinde i Kort og Billardspil, og Rawdon gjorde ikke Fordring paa at være i Besiddelse af nogen anden Slags Dygtighed.

Da Selskabsdamen kom, bleve hans huslige Pligter meget lette. Hans Kone opmuntrede ham til at spise til Middag ude, og hun befriede ham for den Pligt at hente hende i Operaen.

— Bliv ikke hjemme og kjed Dig iaften, min Kjære, plejede hun at sige. Her kommer nogle Folk, som kun vilde kjede Dig. Jeg vilde ikke indbyde dem, hvis det ikke, som Du ved, var for dit Bedstes Skyld, og nu jeg har en Hyrdehund, behøver jeg ikke at være bange for at være alene.

— En Hyrdehund — en Selskabsdame! Becky Sharp med en Selskabsdame! Er det ikke grinagtigt? tænkte Mrs. Crawley ved sig selv. Denne Bevidsthed kildrede i høj Grad hendes Sans for det Humoristiske.

En Søndag Morgen, da Rawdon Crawley, hans lille Søn og Ponyen foretoge sig den sædvanlige Tur i Parken, passerede de forbi en gammel Bekjendt af Obersten, Korporal Clink af Oberstens Regiment, som stod og talte med en Ven, en gammel Herre, som i sine Arme holdt en Dreng, der var omtrent paa Alder med Rawdon. Den unge Herre havde taget fat paa Waterloo Medaillen, som Korporalen bar, og undersøgte den med megen Glæde.

— God Morgen, Deres Herlighed, sagde Clink til Gjensvar paa Oberstens Hilsen. — Denne unge Herre er omtrent paa den lille Oberstes Alder, Sir, fortsatte Korporalen.

— Hans Fader var ogsaa en Waterloo Mand, sagde den gamle Herre, som bar Drengen. Var han ikke, Georgy?

— Jo, sagde George.

Han og den lille Fyr paa Ponyen stirrede stift paa hinanden og mønstrede hinanden højtidelig, som Børn pleje at gjøre.

— I et Linieregiment, sagde Clink med en patroniserende Mine.

— Han var Kaptajn i det —de Regiment, sagde den gamle Herre lidt stolt. Kaptajn George Osborne, Sir — maaske De har kjendt ham. Han døde Heltedøden, Sir, i Kamp mod den korsikanske Tyran.

Oberst Crawley blev højrød i Hovedet.

— Jeg har kjendt ham meget godt, Sir, sagde han, og hans Kone, hans kjære lille Kone, Sir — hvordan har hun det?

— Hun er min Datter, Sir, sagde den gamle Herre, idet han satte Drengen ned og med megen Højtidelighed tog et Kort frem, som han rakte Obersten. Paa det stod der skrevet: —

Mr. Sedley, eneste Agent for »Sorte Diamant og Anti-Aske Kulselskabet«, Bunkers Værft, Thames Street, og Anna-Maria Cottages, Fulham Road, West.

Lille Georgy gik hen og saa paa den shetlandske Pony.

— Vil Du gjerne ride en Tur? sagde Rawdon junior fra Sadlen.

— Ja, sagde Georgy.

Obersten, som havde betragtet ham med Interesse, løftede Drengen i Vejret og satte ham paa Ponyen bagved Rawdon junior.

— Hold Dig fast i ham, Georgy, sagde han — tag min lille Dreng om Livet — hans Navn er Rawdon.

Og begge Børnene begyndte at le.

— Jeg tror ikke, De vil faa et Par smukkere Børn at se paa *denne* Sommerdag, Sir, sagde den godmodige Korporal.

Og Obersten, Korporalen og gamle Mr. Sedley med sin Paraply spadserede ved Siden af Børnene.

Trettende Kapitel.

En Familie i meget smaa Omstændigheder.

Vi maa nu forestille os, at lille George Osborne har redet fra Knightsbrige til Fulham, og vi ville da standse der for at spørge til nogle Venner, som vi have efterladt i denne Landsby.

Hvordan har Mrs. Amelia det efter Waterloo Stormen? Lever hun og trives hun vel? Hvad er der bleven af Kaptajn Dobbin, hvis Vogn saa ofte plejede at holde udenfor hendes Dør? Og er der noget Nyt fra Skatteopkræveren i Boggley Wollah?

Om Sidstnævnte er der i Korthed Følgende at berette: —

Vor værdige fede Ven Josef Sedley vendte tilbage til Indien, ikke længe efter at han var undsluppen fra Brüssel. Enten var hans Orlov udløben, eller han var bange for at møde Nogen, der havde været Vidne til hans Waterloo Flugt. Hvilken end Grunden har været, en Kjendsgjerning er det, at han vendte tilbage til sine Pligter i Bengalen, kort Tid efterat Napoleon havde opslaaet sin Residens paa St. Helena, hvor Jos saa Ex-Kejseren. Naar man hørte Mr. Sedley tale ombord paa Skibet, skulde man tro, at det ikke var første Gang, han

og Korsikaneren havde truffet sammen, og at Civilisten havde budt den franske General Trods ved Mont Saint Jean. Han kunde fortælle tusinde Anekdoter om de berømte Slag; han kjendte alle Regimenternes Stilling og vidste, hvor store Tab hvert enkelt havde lidt. Han nægtede ikke, at han havde haft Del i disse Sejre — at han havde været ved Armeen og overbragt Depescher til Hertugen af Wellington. Og han beskrev, hvad Hertugen gjorde og sagde tii hver af de mærkelige Begivenheder, som indtraf paa Waterloo Dagen, med et saa nøje Kjendskab til Hs. Herligheds Følelser og Bedrifter, at det var tydeligt, at han maatte have været ved Sejrherrens Side hele Dagen igjennem, skjøndt hans Navn som Kombattant ikke stod anført i de offentlige Dokumenter vedrørende Slaget. Maaske fik han tilsidst endog sig selv til at tro, at han virkelig havde været ved Armeen; vist er det, at han i nogen Tid vakte overordentlig Sensation i Kalkutta og under hele sit paafølgende Ophold i Bengalen blev kaldt Waterloo Sedley.

De Vexler, som Jos havde givet i Betaling for de ulykkelige Heste, bleve uden Indsigelser indfriede af ham og hans Agenter. Man hørte ham aldrig hentyde til Handelen, og Ingen ved for vist, hvad der er blevet af Hestene, eller hvorledes han blev dem kvit, ligesom man heller ikke ved noget bestemt om Isidor, hans belgiske Tjener, som i Efteraaret 1815 i Valenciennes solgte en graa Hest, som meget lignede den; Jos havde redet paa.

Josefs Londoner Agenter havde Ordre til at udbetale ethundredeogtyve Pund om Aaret til hans Forældre i Fulham.

Det var det gamle Ægtepars Hovedindtægt; thi de Spekulationer, som Mr. Sedley indlod sig paa efter sin Fallit, bidrog paa ingen Maade til at forbedre den nedbøjede gamle Mands Pengeomstændigheder. Han forsøgte sig som Vinhandler, Kulhandler, Lotteriagent &c., &c. Han sendte Prospekter rundt til sine Venner, saa ofte han begyndte paa en ny Handel, bestilte en ny Dørplade og talte pralende om endnu en Gang at skabe sig en Formue. Men Lykken vendte aldrig mere tilbage til den svage og nedbøjede Mand. En efter En faldt hans Venner fra og bleve trætte af at kjøbe dyre Kul og slet Vin af ham, og i hele Verden var hans Kone den Eneste, som, naar han om Morgenen trippede ind til City, bildte sig ind, at han endnu stadig gjorde Forretni ger der. Om Eftermiddagen vandrede han langsomt hjem; og om Aftenen plejede han at gaa hen i en lille Klub i et Værtshus, hvor han disponerede over Nationens Finanser. Det var forbausende at høre ham tale om Millioner, om Agio og Diskonto og om, hvad Rothschild og Brødrene Baring toge sig for. Han talte om saa uhyre Summer, at de øvrige Herrer i Klubben (Apothekeren, Bedemanden, den store Tømrer og Bygningsmester, Degnen ved Sognekirken, som havde Tilladelse til hemmelig at komme derhen, og Mr. Clapp, vor gamle Bekjendt) fik Respekt for den gamle Herre.

— Jeg var en Gang bedre stillet, Sir, undlod han ikke at fortælle Enhver, som »benyttede Værelset«. Min Søn, Sir, er dette Øjeblik den højeste Øvrighedsperson i Bengalen og

tager sine firetusind Rupier*) ind om Maaneden. Min Datter kunde blive Oberstinde, om hun vilde. Jeg kunde imorgen trække totusind Pund paa min Søn, den store Øvrighedsperson, Sir, og Alexander vilde øjeblikkelig udbetale mig Beløbet, Sir. Men Sedleyerne have altid været en stolt Familie.

Du og jeg, min kjære Læser, kunne maaske en Dag komme i samme Stilling; thi have ikke mange af vore Venner opnaaet den? Lykken kan maaske forlade os, vore Kræfter svigte os, vor Plads paa Brædderne blive besat af yngre og bedre Gøglere. — Livets Chancer rulle bort og efterlade os som sønder-splittet og strandet Gods. Folk ville da gaa over paa den anden Side af Gaden, naar de møde os — eller, hvad der er endnu værre, række et Par Fingre ud og patronisere os paa en medynksfuld Maade, — vi vide da, at saasnart vi vende Ryggen til, begynder vor Ven med at sige: — Stakkels Djævel, hvilke Dumheder han har begaaet, hvilke Chancer *den* Fyr har ladet gaa fra sig! Godt, godt! en Vogn og tretusind om Aaret er ikke Topmaalet af Belønning eller Guds Slutningsdom over Mennesket. Naar Markskrigere komme til Penge, saa ofte som de ere haardt trykkede — naar Narre have Held med sig, og Gavtyve erhverve sig Formuer, og naar de *vice-versa* for hele Verdens Øjne dele Held og Uheld med de Dygtigste og Hæderligste iblandt os — saa siger jeg, Broder, at Magt og Glæde paa Forfængelighedens Marked ikke kan have

---

*) En Rupi er en ostindisk Sølvmønt, der har en Værdi af omtrent to Kroner. Overs. Anm.

stor Vægt, og at det er sandsynligt — men vi gaa udenfor denne Fortællings Omraade.

Hvis Mrs. Sedley havde været en Kvinde med Energi, vilde hun have lagt den for Dagen efter sin Mands Ruin og have lejet en stor Lejlighed og taget Kostgjængere i Huset. Den nedbøjede Sedley vilde have passet godt til at være Ægtefælle til en Dame, der havde Pensionat; han vilde da vare bleven Privatlivets Munoz, den titulære Herre og Mester; Forskjærer, Hushovmester og ydmyg Ægtefælle for Besidderinden af den sørgelige Trone. Jeg har set Mænd med god Forstand og Opdragelse, som en Gang have været kraftige og næret store Forhaabninger, og som i deres Ungdom have beværtet Godsejere og holdt Jagtheste, skjære Oxestegen for for ondskabsfulde gamle udtærede Tøjter og give sig Mine af at præsidere ved deres uhyggelige Borde — men Mrs. Sedley, siger jeg, havde ikke Aand nok til at sætte sig i Bevægelse for at faa fat paa »nogle faa dannede Damer og Herrer, som maatte ønske at bo hos en livlig, musikalsk Familie«, saaledes som der staar i Avertissementerne i »Times«. Hun var tilfreds med at ligge paa den Strandbred, paa hvilken Skjæbnen havde kastet hende op — og man kunde se, at dette gamle Pars Livsbane var tilende.

Jeg tror ikke, de vare ulykkelige. Maaske vare de lidt mere stolte i deres Fornedrelse, end da Lykken fulgte dem. Mrs. Sedley var altid en stor Person ligeoverfor Værtinden, Mrs. Clapp, naar hun gik ned og tilbragte mange Timer med hende i Stueetagen eller i det sirlige Kjøkken. Den irske Pige Betty Flanagans Hatte

og Baand, hendes Surmulethed, hendes Dovenskab, hendes ugudelige Ødselhed med Kjøkkenlys, hendes Forbrug af The og Sukker o. s. v. beskjæftigede og morede den gamle Dame næsten lige saa meget som tidligere hendes egen Husholdning, da hun havde Sombo, Kusken, en Groom, en Tjener og en Husholderske med et helt Regiment kvindelige Tjenestefolk — hendes egen Husholdning, om hvilken den gode Dame talte hundrede Gange om Dagen. Og foruden Betty Flanagan havde Mrs. Sedley alle Pigerne i hele Gaden at passe. Hun vidste, hvorvidt hver enkelt Lejer af Husene betalte eller skyldte sin lille Leje. Hun traadte tilside, naar Mrs. Rougemont, Skuespillerinden, gik forbi med sin tvivlsomme Familie. Hun kastede med Hovedet, naar Mrs. Pestler, Apothekerens Frue, kjørte forbi i den Enspændervogn, som hendes Mand brugte i sin Forretning. Hun førte lange Samtaler med Grønthandleren om Kjøbet af for en Penny Kjæmperoer, som Mr. Sedley holdt saa meget af; hun passede paa, naar Mælkemanden og Bagerdrengen kom kjørende og aflagde hyppige Besøg hos Slagteren, som efter al Sandsynlighed solgte hundrede Oxer med mindre Vrøvl end det, der blev gjort over Mrs. Sedleys Bedekølle; og hun talte Kartoflerne under Stegen om Søndagen, paa hvilken Dag hun gik to Gange i Kirke og om Aftenen læste Blairs Prædikener.

Paa denne Dag — Forretninger hindrede ham nemlig i at tage sig en saadan Fornøjelse om Hverdagen — var det gamle Sedleys Glæde at tage sin lille Dattersøn Georgy med sig til Naboparkerne eller til Kensington Haven for at se Soldaterne eller for at fodre Ænderne. Georgy elskede

Folkene i de røde Trøjer, og hans Bedstefader fortalte ham, hvorledes hans Fader havde været en berømt Soldat, og præsenterede ham for mange Sergeanter og andre Folk, som bar Waterloo Medaillerne paa Brystet, som Søn af Kaptajn Osborne af det —de Regiment, som døde Hædersdøden paa den hæderværdige attende Juni. Man ved, at han trakterede nogle af disse Herrer med et Glas Porter, og paa de første Søndags-Spadsereture var han ogsaa tilbøjelig til at spolere lille Georges Mave, idet han til Ødelæggelse for Drengens Helbred paa en sørgelig Maade proppede ham med Æbler og Peberkager — indtil Amelia erklærede, at George aldrig mere fik Lov til at gaa ud med sin Bedstefader, medmindre den Sidstnævnte højtidelig og paa sit Æresord vilde love ikke at give Barnet Kager, Sukkerstænger eller Slikkerier af nogensomhelst Slags.

Mellem Mrs. Sedley og hendes Datter herskede der en Slags Kulde og en hemmelig Jalousi i Anledning af Drengen — thi en Aften i Georges meget unge Dage løb Amelia, som havde siddet og arbejdet i deres lille Dagligstue og næppe havde bemærket, at den gamle Dame havde forladt Værelset, instinktmæssig op til Barnestuen, da hun hørte Barnet, som indtil dette Øjeblik havde sovet, begynde at skrige — og der traf hun Mrs. Sedley ifærd med at liste sig til at give Barnet Daffys Elixir. Da Amelia, som til dagligdags var den blideste, bedste Skabning paa Jorden, greb sin Moder i paa denne Maade at indblande sig i hendes moderlige Autoritet, rystede og skjælvede hun af Vrede over hele Kroppen. Hendes Kinder, som i Almindelighed vare blege, blussede nu op, indtil de bleve

saa røde, som de plejede at være, da hun var et Barn paa tolv Aar. Hun snappede Barnet ud af sin Moders Arme og greb saa Flasken, medens hun lod den gamle Dame staa rasende med den brødefulde Theske i Haanden og gabe paa hende.

Amelia kylede Flasken imod Kaminen, saaat den splintredes i tusinde Stykker.

— Jeg *vil* ikke have Barnet forgivet, Moder, raabte Emmy, idet hun heftig vuggede det i begge sine Arme og med gnistrende Øjne vendte sig imod sin Moder.

— Forgivet, Amelia! sagde den gamle Dame. Bruger Du det Sprog til mig?

— Han skal ikke have anden Medicin end den, Mr. Pestler sender ham. Han har fortalt mig, at Daffys Elixir er Gift.

— Meget vel! Du tror altsaa, at jeg er en Morderske, svarede Mrs. Sedley. Det er det Sprog, Du bruger til din Moder. Jeg har haft mange Sorger; jeg er sunket dybt i mit Liv; jeg har havt min egen Vogn og maa nu gaa til Fods; men jeg har ikke tidligere vidst, at jeg var en Morderske, og jeg takker Dig for den *Nyhed*.

— Moder, sagde det stakkels Barn, som altid var parat til at græde — Du skulde ikke være saa haard imod mig. Jeg — jeg mente ikke — jeg mener, jeg ønskede ikke at sige, at Du vilde gjøre det kjære Barn noget Ondt; kun —

— O nej, min Kjære — kun at jeg var en Morderske, i hvilket Tilfælde jeg gjorde bedre i at begive mig til Old

Bailey*). Skjøndt jeg har ikke forgivet *Dig*, medens Du var et Barn; men jeg har givet Dig den bedste Opdragelse og ladet Dig oplære af de dygtigste Lærere, som kunde opdrivøs for Penge. Ja, jeg har opammet fem Børn og begravet tre, og det Barn, som jeg har elsket højst af dem Alle, som jeg har plejet, da det fik Tænder, og da det havde Strubehoste, Mæslinger og Kighoste, og som jeg, uden Hensyn til Omkostningerne, har ladet opdrage af udenlandske Lærere og yderligere uddanne paa Minerva House — hvilket ikke hændte mig, da jeg var Barn — da jeg søgte min Glæde i at hædre min Fader og min Moder, at jeg maatte leve længe i Landet, og i at gjøre mig nyttig og ikke sad og maabede hele Dagen paa mit Værelse og agerede den fine Dame — siger, at jeg er en Morderske. Ah, Mrs. Osborne! gid *De* aldrig maa komme til at nære en Slange ved deres Barm, det er *min* Bøn.

— Moder, Moder, raabte Amelia ude af sig selv og gav sig til at skrige med Barnet i sine Arme.

— En Morderske, ja i Sandhed! Fald ned paa Knæ, Amelia, og bed til Gud, at han vil luttre dit ugudelige, utaknemlige Hjerte, og gid Han vil tilgive Dig, som jeg gjør det.

Og Mrs. Sedly styrtede ud af Værelset, idet hun endnu en Gang fremhviskede Ordet Gift og dermed endte sin barmhjertige Velsignelse.

---

*) Sædet for Central Criminal Court, som er Domstolen for de Forbrydelser, der begaas i 10 engelske Miles Omkreds fra St. Paulskirken. Det ligger ved Newgate. Over. Anm.

Dette Brud imellem Mrs. Sedley og hendes Datter blev aldrig fuldstændig udjævnet lige til hendes Dages Ende. Striden gav den ældre Dame utallige Fordele, som hun ikke undlod at benytte sig af med kvindelig Kløgt og Udholdenhed. Hun talte f. Ex. næppe til Amelia efter denne Begivenhed. Hun advarede Tjenestefolkene om ikke at røre Barnet, da Mrs. Osborne let kunde blive fornærmet. Hun bad sin Datter om selv at se efter og overbevise sig om, at der ingen Gift var i den Mad, som daglig blev tillavet til Georgy. Naar Naboerne spurgte til Drengens Befindende, henviste hun dem spydig til Mrs. Osborne. *Hun* vovede aldrig at spørge, om Drengen var rask eller ej. *Hun* vilde ikke røre Barnet, skjøndt han var hendes Dattersøn og kjæreste Øjesten, thi hun var ikke *vant* til at omgaas Børn og kunde let slaa det ihjel. Og naarsomhelst Mr. Pestler kom for at se til Drengen, modtog hun Lægen med en saa sarkastisk og foragtelig Mine, at han erklærede, at ikke engang Lady Thistlewood, hvis Læge han havde den Ære at være, kunde paatage sig en mere storagtig Mine end gamle Mrs. Sedley, af hvem han aldrig modtog Honorar. Og det er meget sandsynligt, at Emmy for sit Vedkommende var skinsyg — thi hvilken Moder er ikke skinsyg paa dem, som ville pleje hendes Børn for hende, eller som aspirere til at indtage den første Plads i deres Kjærlighed? Vist er det, at naar Nogen paa en eller anden Maade tog sig af Barnet, blev hun urolig, og hun vilde lige saa lidt tillade Mrs. Clapp eller Tjenestepigen at klæde ham paa eller passe ham, som hun vilde lade dem vadske sin Mands Miniaturbillede,

der hang over hendes lille Seng — den samme lille Seng, som den stakkels unge Pige havde forladt, da hun blev hans Brud, og til hvilken hun nu var vendt tilbage for at tilbringe mange, lange, rolige, taarefulde, men lykkelige Aar.

Dette Værelse rummede hele Amelias Hjerte og alle hendes Skatte. Her var det, at hun plejede Drengen og med en aldrig vaklende lidenskabelig Kjærlighed vaagede over ham under de mange Børnesygdomme. Den ældre George gik paa en Maade igjen i ham, kun i en forbedret Skikkelse, og som om han var kommen tilbage fra Himlen. I hundrede smaa Omstændigheder, i Blik og Bevægelser var Barnet saa ligt sin Fader, at Enkens Hjerte bævede, naar hun trykkede ham til det, og det hændte ofte, at han spurgte hende om Grunden til hendes Taarer. Hun gjorde sig ingen Skrupler af at fortælle ham, at hun græd paa Grund af hans store Lighed med hans Fader. Hun talte bestandig til ham om denne døde Fader og fortalte det uskyldige forbausede Barn om sin Kjærlighed til George, meget mere end hun nogensinde havde fortalt George selv eller nogen af sin Ungdoms fortrolige Veninder. Til sine Forældre talte hun aldrig om dette Æmne, thi hun gyste for at blotte sit Hjerte for dem. Det er meget rimeligt, at lille George lige saa lidt kunde forstaa hende som de, men dog fyldte hun uden Forbehold hans og kun hans Øjne med sine sentimentale Hemmeligheder. Selv denne Kvindes Glæde var en Slags Sorg eller i det Mindste saa blød, at den fik sit Udtryk gjennem Taarer. Hendes Følelser vare af en saa svag og frygtsom Karakter, at man maaske ikke burde tale

om dem i en Bog. Det er blevet mig fortalt af Dr. Pestler (som nu er en yndet Damelæge med en stor Praxis, en elegant mørkegrøn Vogn, Udsigt til hurtig at blive Ridder og et Hus i Manchester Square), at hendes Sorg over at vænne Barnet fra var et Syn, som endog maatte have blødgjort en Herodes. Han var for mange Aar siden meget blødhjertet, og hans Kone var da ogsaa længe efter dødelig skinsyg paa Mrs. Amelia.

Maaske havde Doktorens Frue god Grund til sin Jalousi; de fleste af de Kvinder, som udgjorde Amelias lille Omgangskreds, delte den og vare helt vrede over den Enthusiasme, med hvilken det andet Køn betragtede hende. Thi næsten alle Mænd, som kom hendes i Nærhed, tilbade hende, skjøndt de uden Tvivl vilde være komne i Forlegenhed, naar de skulde have fortalt hvorfor. Hun var ikke glimrende, eller vittig eller i nogen overdreven Grad kløgtig eller udpræget smuk. Men hvor hun kom hen, var hun lige saa vis paa at røre og henrykke det mandlige Køn som paa at vække sit eget Køns Haan og Mistro. Jeg tror, det var hendes Svaghed, som var Hovedgrunden til den bedaarende Kraft, hun udøvede: — en Slags yndig Ydmyghed og Blidhed, som syntes at bede om Sympathi og Protektion hos enhver Mand, hun traf sammen med. Vi have set, at, skjøndt hun kun talte til faa af Georges Kammerater i Regimentet, vilde dog alle de unge Officerer have trukket deres Sværd af Skeden for at kæmpe for hende, og saaledes var det ogsaa i hendes lille Logi og snevre Omgangskreds i Fulham: hun interessede og behagede Alle. Om hun saa havde været selve Mrs. Mango af det store Hus Mango, Plantain & Co.,

Crutched Friars, den pragtfulde Ejerinde af Drivhusene i Fulham, som gav Sommer *déjeûnés*, i hvilke Hertuger og Jarler deltoge, og kjørte omkring i Sognet med Tjenere i pragtfulde, gule Livreer og rødbrune Heste, som endog de kongelige Stalde i Kensington ikke kunde vise Mage til — jeg siger, at om det saa havde været selve Mrs. Mango eller hendes Sønnekone, Lady Mary Mango (Jarlen af Castlemouldys Datter, som nedlod sig til at ægte Chefen for Firmaet), kunde de Handlende ikke vise hende større Respekt end den, de bestandig viste den blide unge Enke, naar hun gik forbi deres Døre eller gjorde sine beskedne Indkjøb i deres Butiker.

Det var ikke alene Mr. Pestler, Lægen, men ogsaa Mr. Linton, hans unge Amanuensis, der kurerede paa Tjenestepigerne og de smaa Handlende, og hvem man hver Dag kunde se læse »Times« i Apotheket, der aabent erklærede sig for at være Mrs. Osbornes Slave. Han var en smuk ung Mand, som var mere velset i Mrs. Sedleys Hus end sin Principal; og naar der var Noget galt med lille George, plejede han at kige ind to eller tre Gange om Dagen for at se til den lille Fyr, og det uden saa meget som at tænke paa et Honorar. Han plejede at medtage Brystsukker, Tamarinder og andre Produkter fra Apothekskufferne til lille George, og de Draaber og Mixturer, han ordinerede til ham, gjorde han saa forbausende søde, at det blev en hel Fornøjelse for Drengen at være syg. Han og Pestler, hans Chef, sade to Nætter oppe hos Drengen i den betydningsfulde og forfærdelige Uge, da han havde Mæslingerne, paa hvilket Tidspunkt man, at dømme efter Moderens Skræk,

skulde have troet, at der aldrig før havde været Mæslinger i Verden. Vilde de have gjort saa meget for andre Folk? Sad de oppe for Ejeren af Drivhusene, da Ralph Plantagenet, Gwendoline og Guinever Mango led af den samme ungdommelige Sygdom? Sad de oppe for lille Mary Clapp, Værtens Datter, som var bleven smittet af lille Georgy? Sandheden nøder mig til at sige Nej. De sov helt uforstyrrede, og i det Mindste for hendes Vedkommende — erklærede de, at det var et meget let Anfald, som næsten vilde kurere sig af sig selv, sendte hende nogle Draaber og gav hende med største Ligegyldighed og kun for en Forms Skyld nogle Kinadraaber, da hun begyndte at komme sig.

Saa var der endvidere den lille franske Chevalier paa den anden Side Gaden, som gav Timer i sit Modersmaal i forskjellige Skoler i Nabolaget, og hvem man om Natten kunde høre spille dirrende gamle Gavotter og Menuetter paa en pibende gammel Violin. Naarsomhelst denne pyntede og galante, gamle Mand, som aldrig nogensinde forsømte en Gudstjeneste i Klosterkapellet i Hammermith, og som i alle Henseender, baade i Tanker, Opførsel og Væsen var yderst forskjellig fra sin Nations beskjægede Barbarer, som forbande det troløse Albion — naarsomhelst den gamle Chevalier de Talonrouge talte om Mrs. Osborne, plejede han først at tage sig en Pris Snustobak, knipse de tiloversblevne Støvdele bort med en yndefuld Haandbevægelse, atter presse sine Fingre sammen og føre dem op til Munden for at blæse dem fra hinanden med et Kys, idet han udraabte: — Ah, *la divine créature!* Han forsikrede og

svor paa, at, naar Amelia spadserede henad Brompton Lanes, groede der Blomster i Overflod op under hendes Fødder. Han kaldte lille Georgy Kupido og spurgte ham om Nyt fra Venus, hans Moder, og fortalte den forbausede Betty Flanagan, at hun var en af Gratierne og Yndlingspige hos *la Reine des Amours*.

Man kunde nævne mangfoldige flere Exempler paa denne let vundne og ubevidste Popularitet. Mr. Binny, den blide og dannede Præst ved Distriktskapellet, i hvilket Familien gik i Kirke, aflagde han ikke til stor Ærgrelse for den gamle Jomfru, hans Søster, som holdt Hus for ham, flittige Besøg hos Enken, ved hvilke han red Ranke med den lille Dreng paa sit Knæ og tilbød at lære ham Latin?

— Der er ikke Noget ved hende, Beilby, plejede Søsteren at sige. Naar hun kommer her til Theselskab, siger hun ikke et Ord hele Aftenen. Hun er kun en stakkels dum Skabning, og jeg tror, at hun slet intet Hjerte har. Det er kun hendes smukke Ansigt, som alle I Herrer beundre saa meget. Miss Grits, som ejer femtusind Pund og har mere i Vente, har dobbelt saa megen Karakter og er tusinde Gange mere efter *min* Smag; og hvis hun var smuk, er jeg vis paa, at Du vilde anse hende for Fuldkommenheden selv.

Det er højst sandsynligt, at Miss Binny for en stor Del havde Ret. Det *er* det smukke Ansigt, som vækker Sympathi i disse ugudelige Skalke, Mændenes Hjerter. En Kvinde kan være i Besiddelse af Minervas Visdom og Kyskhed, vi tage dog ingen Notits af hende, naar hun har et grimt Ansigt. Hvilken Daarskab ville ikke et Par smukke Øjne gjøre tilgivelig?

Hvilken Dumhed kunne ikke røde Læber og en smuk Udtale gjøre velklingende? Og som en Følge deraf argumentere Damerne med deres sædvanlige Retfærdighedssans, at, fordi en Kvinde er smuk, derfor er hun en Dumrian. O Kvinder, Kvinder! Der gives nogle af Eder, som hverken ere smukke eller vise.

Det er kun trivielle Smaaomstændigheder, som ere at berette om vor Heltindes Liv. Hendes Livshistorie indeholder ingen vidunderlige Æventyr, hvad den ærede Læser uden Tvivl allerede har iagttaget; og dersom der var bleven ført en Dagbog over, hvad hun havde taget sig for i de syv Aar efter Sønnens Fødsel, vilde der kun findes faa Begivenheder i den, som vare mere mærkelige end den om Mæslingerne, som er bleven berettet ovenfor. Jo, en Dag bad til hendes store Forbauselse den velærværdige Mr. Binny, hvem vi nylig have omtalt, hende om at ombytte sit Navn Osborne med hans; dybt rødmende, med fugtige Øjne og med taarekvalt Stemme takkede hun ham da for hans Venlighed imod hende, udtrykte sin Taknemlighed over hans Opmærksomhed imod hende og hendes stakkels lille Dreng, men erklærede, at hun aldrig, aldrig kunde tænke paa nogen Anden end — end den Mand, hun havde mistet.

Den femogtyvende April og den attende Juni, de Dage, paa hvilke hun var bleven henholdsvis Hustru og Enke, tilbragte hun begge Dage hele Tiden paa sit Værelse og helligede den (og vi vide ikke hvormange ensomme natlige Timer, medens hendes lille Dreng laa og sov i sin Seng ved Siden af hendes) til Erindringen om den afdøde Ven. Om Dagen var hun mere

aktiv. Hun lærte Drengen at læse og skrive samt lidt Tegning. Hun læste Bøger for at kunne fortælle ham Historier efter dem. Da Drengens Øjne aabnedes, og hans Forstand udvidedes under Indflydelse af den ham omgivende, ydre Natur, lærte hun Barnet, saa godt som hun formaaede det, at anerkjende Skaberen af Alt, og hver Nat og hver Morgen bad han og hun — (i det Ærefrygt indgydende og rørende Fællesskab, som, jeg tror, maa bevæge enhver Mands Hjerte, som er Vidne dertil eller kan erindre det) — bad Moderen og den lille Dreng sammen til Vor Fader, idet Moderen fremsagde sin Bøn af fuldt Hjerte, medens Barnet læspende gjentog, hvad hun sagde. Og hver Gang bad de til Gud om at velsigne kjære Papa, som om han var i Live og i Værelse sammen med dem.

Mange Timer af Dagen tilbragte hun med at vadske den unge Herre og klæde ham paa — med at løbe en Tur med ham hver Morgen inden Frokost, og inden Bedstefaderen gik til sine »Forretninger« — og med at lave ham de mest forbausende og sindrige Dragter, i hvilket Øjemed den vindskibelige Enke sønderskar og forandrede ethvert anvendeligt Stykke af de smukke Garderobesager, hun endnu var i Besiddelse af fra sit Ægteskab — thi Mrs. Osborne selv bar altid (til stor Ærgrelse for hendes Moder, som foretrak fine Klæder, i Særdeleshed efterat de vare blevne fattige) sort Kjole og Straahat med sorte Baand. Nogle Timer ofrede hun paa sin Moder og sin gamle Fader. Hun havde gjort sig den Ulejlighed at lære og plejede at spille Cribbage med denne Herre om Aftenen,

naar han ikke gik i Klubben. Hun sang for ham, naar det behagede ham, og det var et godt Tegn, thi han plejede regelmæssig at falde i en behagelig Søvn ved Musikens Toner. Hun renskrev hans talrige Memoranda, Breve, Prospektus og Projekter. Det var gjennem Breve, som hun havde skrevet, at de fleste af den gamle Herres tidligere Bekjendte bleve underrettede om, at han var bleven Agent for sorte Diamant og Anti-Aske Kulselskabet og kunde forsyne sine Venner og Publikum med de bedste Kul til saa og saa mange Shillings pr. Chaldron. Alt, hvad han gjorde, var at underskrive Cirkulærerne og med sin rystende Handelsmandshaand at skrive Adressen paa dem.

Et af disse Papirer blev sendt til Major Dobbin, det —de Regiment, Adresse d'Hrr. Cox & Greenwood; men da Majoren for Tiden var i Madras, havde han ingen speciel Brug for Kul. Han kjendte imidlertid godt den Haand, som havde skrevet Cirkulæret. Gode Gud! hvad vilde han ikke have givet for at holde den i sin!

Et andet Prospektus fulgte efter og underrettede Majoren om, at J. Sedley & Co. havde oprettet en Agenturforretning for Portvin, Bordeaux og St. Mary Vine og saa sig i Stand til at tilbyde sine Venner og Publikum i Almindelighed de fineste og mest berømte Portvine, Sherry'er og Rødvine til rimelige Priser og med ganske ualmindelige Fordele. Dobbin benyttede sig af denne Lejlighed og satte sig strax i Bevægelse for at faa Bestillinger af Gouvernøren, den kommanderende General, Dommerne, Regimenterne og Alle, hvem han kjendte

i Præsidentskabet, og sendte Sedley & Co. Bestillinger paa Vine, som fuldstændig forbausede Mr. Sedley og Mr. Clapp, som var Kompagnon i Forretningen. Men der kom ikke flere Bestillinger efter dette første Pust af Lykke, paa hvilket stakkels gamle Sedley stod i Begreb med at oprette et Hus i City med et Regiment Handelsbetjente, med en Dok for sig selv og Korrespondenter over hele Verden. Den gamle Herre havde mistet sin tidligere Smag for Vin. Forbandelser udtaltes fra Messen imod Major Dobbin for de slette Vine, som gjennem ham vare blevne indførte der; og han kjøbte et stort Parti af Vinen tilbage igjen og solgte det ved offentlig Auktion til enormt Tab for sig selv.

Jos, som paa dette Tidspunkt var bleven forfremmet og havde faaet en Ansættelse ved Skattekontoret i Kalkutta, blev rasende, da Posten bragte ham en Pakke af disse bakantiske Cirkulærer med en privat Note fra hans Fader, som meddelte Jos, at hans Gamle gjorde Regning paa ham ved dette Foretagende og havde konsigneret et Parti udvalgte Vine til ham med Faktura og havde trukket paa ham for Beløbet. Jos, som lige saa lidt vilde, at man skulde antage hans Fader, Faderen til Jos Sedley, som var ansat i Skattekontoret, for en Vinkjøbmand, der bad om Bestillinger, som han vilde, at man skulde antage ham for Jack Ketch*), afviste

---

*) Jack Ketch er det almindelige Navn paa Bøddelen. Det stammer fra en berygtet Bøddel af dette Navn.
Overs. Anm.

Vexlerne med Foragt og skrev haanlig tilbage til den gamle Herre, hvem han bad om selv at passe sine egne Sager; og da den protesterede Vexel kom tilbage, maatte Sedley & Co. dække den med den Indtægt, som de havde haft af Madras. Affæren, samt med en lille Del af Emmys opsparede Penge.

Foruden hendes Pension paa halvtredsindstyve Pund var der, efter hvad hendes Mands Exekutor testamenti erklærede, ved Osbornes Død femhundrede Pund tilbage i hans Agenters Hænder, hvilken Sum Dobbin som Georges Formynder foreslog at anbringe til otte Procent i et indisk Bankierhus. Mr. Sedley, som troede, at Majoren selv nærede en eller anden skummel Hensigt med Pengene, var meget imod denne Plan, og han gik selv hen til Agenterne for personlig at protestere imod denne Anbringelse af de omtalte Penge, ved hvilken Lejlighed han til sin Overraskelse erfarede, at de aldeles ikke havde haft en saadan Sum mellem Hænder, at hele den afdøde Kaptajns efterladte Formue beløb sig til hundrede Pund, og at de omtalte femhundrede Pund maatte være en separat Sum, som kun Major Dobbin vidste Besked med. Mere end nogensinde overbevist om, at der laa noget Uærligt bagved, opsøgte gamle Sedley Majoren. Som sin Datters nærmeste Frænde forlangte han hovmodig, at han skulde affægge Regnskab over den afdøde Kaptajns Affærer. Dobbins Stammen, Rødmen og Kejtethed forøgede den Andens Forvisning om, at han havde at gjøre med en Skurk; og i en majestætisk Tone sagde han denne Officer en Del af sin Mening, som han kaldte det, idet

han simpelt hen udtalte som sin Anskuelse, at Majoren ulovlig søgte at tilegne sig hans afdøde Svigersøns Penge.

Tilsidst tabte Dobbin Taalmodigheden og, hvis hans Anklager ikke havde været saa gammel og nedbrudt, kunde der let være opstaaet en Strid imellem dem i »The Slaughters«, paa hvilket Hotel de to Herrer førte Samtalen med hinanden.

— Kom ovenpaa, Sir, fremlæspede Majoren. Jeg insisterer paa, at De gaar med ovenpaa, og jeg skal vise Dem, hvem der er den forurettede Part, stakkels George eller jeg.

Og efter at have ført den gamle Herre op paa sit Soveværelse, fremtog han af sin Pult Osbornes Regnskaber og et Bundt *I O U*'er*), hvilke vare udstedte af Sidstnævnte, hvem man maa yde den Retfærdighed, at han altid var rede til at udstede *I O U*'er.

— Han betalte sine Vexler i England, føjede Dobbin til; men han ejede ikke hundrede Pund, da han faldt. Jeg og en eller to af hans Kammerater sammenskød den lille Sum, som var Alt, hvad vi kunde undvære, og De vover at fortælle os, at vi prøve paa at snyde Enken og det forældreløse Barn.

Sedley blev meget angerfuld og ydmyg, skjøndt Dobbin i Virkeligheden havde fortalt den gamle Herre en stor Løgn, idet han nemlig selv havde givet hver eneste Skilling af de omtalte Penge, efter at have betalt for sin Vens Begravelse

---

*) I O U er Formlen for et engelsk Anfordringsbevis. Det er en Forkortelse for: I owe you (jeg skylder Dem).
Overs. Anm.

og bestridt alle de Udgifter, som havde været forbundne med Ulykken og Amelias Rejse.

Disse Udgifter havde gamle Osborne aldrig gjort sig den Ulejlighed at tænke over, lige saa lidt som nogen Anden af Amelias Slægtninge eller Amelia selv. Hun havde fuld Tillid til Major Dobbin som Regnskabsfører, tog hans noget forvirrede Regninger for gode Varer og fattede aldrig ringeste Mistanke om, hvor meget hun var i hans Gjæld.

To eller tre Gange om Aaret tilskrev hun ham ifølge sit Løfte Breve til Madras, Breve, som alle udelukkende handlede om lille Georgy. Hvor han skattede disse Breve højt! Naarsomhelst Amelia skrev, svarede han, men ikke før. Han sendte endvidere hende og sin Gudsøn talrige Erindringer om sig. Han bestilte og afsendte en Æske Baand samt et stort kinesisk Schakspil af Elfenben. Bønderne vare smaa hvide og grønne Mænd med virkelige Sværd og Skjolde, Springerne vare til Hest, og Taarnene vare opstillede paa Ryggen af Elefanter. Selv Mrs. Mangos Schakspil var ikke saa smukt, bemærkede Mr. Pestler. Disse Schakbrikker vare en Fryd for Georgy, som nedkradsede sit første Brev til Tak for denne Præsent fra sin Gudfader. Dobbin sendte dem endvidere syltede Frugter og Pickles, hvilke sidste den unge Herre hemmelig tilvendte sig i Spisekammeret og slog sig selv halvt ihjel ved at spise dem. Han troede, det var en Straf, fordi han havde stjaalet, at de vare saa hede. Emmy tilskrev Majoren en humoristisk Beretning om denne Begivenhed, og han glædede sig ved den Tanke, at hendes Humør nu kom sig, og at hun nu undertiden

kunde være glad. Han sendte dem et Par Shavler, et hvidt til hende og et sort med Palmeblade til hendes Moder, samt et Par røde Halstørklæder til Vinterbrug for gamle Mr. Sedley og George. Shavlerne vare, efter hvad Mrs. Sedley erfarede, i det Mindste halvtredsindstyve Guineer værd Stykket. Hun bar sit til Stads i Brompton Kirke og blev af sine kvindelige Bekjendte gratuleret i Anledning af denne pragtfulde Acqvisition. Ogsaa Emmys passede ret godt til hendes beskedne sorte Kjole.

— Hvor det er Skade, hun ikke vil tænke paa ham, bemærkede Mrs. Sedley til Mrs. Clapp og til alle sine Veninder i Brompton. Jos har tilvisse aldrig sendt os saadanne Præsenter, og Alt, hvad han giver os, giver han med Uvillie. Det er tydeligt, at Majoren er forelsket i hende til op over begge Ører, men saasnart jeg blot hentyder dertil, bliver hun rød i Hovedet, giver sig til at græde og gaar op og sætter sig hos sit Miniaturbillede. Jeg er led og kjed af det Miniaturbillede. Jeg vilde ønske, vi aldrig havde set disse afskyelige, pengestolte Osborner.

Imellem saadanne beskedne Scener og Omgivelser tilbragte George sin første Ungdom, og Drengen voxede op og blev en svagelig, følsom, herskesyg og kvindagtig Fyr, som dominerede over sin blide Moder, hvem han elskede med lidenskabelig Kjærlighed. Han herskede over hele den øvrige lille Verden rundt omkring ham. Efterhaanden som han voxede, forbausedes de Ældre over hans hovmodige Væsen og hans Lighed med hans Fader. Han spurgte om Alt, hvad den videlystne

Ungdom jo plejer at gjøre. Det Dybsindige i hans Bemærkninger og Spørgsmaal forbausede hans gamle Bedstefader, som formelig plagede Klubben i Værtshuset med Historier om den lille Drengs Lærdom og Geni. Sin Bedstemoder betragtede han med godmodig Ligegyldighed. Den lille Kreds, som omgav ham, troede, at der ikke i hele Verden existerede Mage til den Dreng. George arvede sin Faders Stolthed og tænkte maaske, at de ikke havde Uret.

Da han var omtrent sex Aar gammel, begyndte Dobbin at skrive overmaade meget til ham. Majoren ønskede at høre, at George gik i Skole, og haabede, at han vilde opføre sig vel der. Eller vilde han have en Lærer hjemme? Det var paa Tide, at han begyndte at lære Noget, og hans Gudfader og Formynder antydede, at han haabede at faa Tilladelse til at afholde Omkostningerne ved Drengens Opdragelse, hvilke vilde tynge for stærkt paa hans Moders beskedne Indtægter. Med et Ord: Majoren tænkte altid paa Amelia og hendes lille Dreng og holdt gjennem Ordrer til sine Agenter den Sidstnævnte forsynet med Billedbøger, Malerkasser, Skrivepulte og alle tænkelige belærende og adspredende Redskaber. Tre Dage før Georges sjette Fødselsdag kjørte en Herre, som ledsagedes af en Tjener, i en Gig op for Mr. Sedleys Hus og bad om Tilladelse til at tale med Master George Osborne. Det var Mr. Woolsey, Officersskrædderen fra Conduit Street, som efter Majorens Ordre kom for at tage Maal af den unge Herre til et Sæt Klædestøj. Han havde havt den Ære at sy for Kaptajnen, den unge Herres Fader.

Undertiden hændte det ogsaa — uden Tvivl efter Tilskyndelse fra Majoren — at hans Søstre, Frøkenerne Dobbin indfandt sig i Familiekareten for at tage Amelia og den lille Dreng med ud at kjøre, saafremt de havde Lyst dertil. Disse Damers patroniserende Venlighed var Amelia meget ubehagelig, men hun fandt sig rolig deri, thi hun var af en eftergivende Natur, og desuden voldte Vognen og dens Pragt lille Georgy overordentlig Glæde. Damerne bad lejlighedsvis om, at Drengen maatte tilbringe en Dag hos dem, og han var altid glad ved at begive sig til det smukke Havehus paa Denmark Hill, hvor de boede, og hvor der var saa smukke Druer i Drivhusene og Ferskener paa Murene.

En Dag kom de venlig over til Amelia med en Efterretning, som de vare *vis* paa vilde glæde hende — noget meget Interessant vedrørende deres kjære William.

— Hvad var det, kom han hjem? spurgte hun med glædestraalende Øjne.

— O nej — aldeles ikke — men de havde meget god Grund til at tro, at kjære William stod i Begreb med at gifte sig — og med en Slægtning af en meget kjær Veninde af Amelia — med Miss Glorwina O'Dowd, Sir Michael O'Dowds Søster, som var rejst til Madras til Lady O'Dowd — en overordentlig smuk og talentfuld Pige, sagde Alle.

Amelia sagde: — O!

Amelia var meget, *meget* lykkelig i Sandhed. Men hun antog ikke, Glorwina kunde ligne hendes gamle Veninde, som var overordentlig venlig — men — men hun var i Sandhed

meget lykkelig. Og ved en Tilskyndelse, som jeg ikke kan forklare Meningen med, tog hun George i sine Arme og kyssede ham med overordentlig Ømhed. Hendes Øjne vare helt fugtige, da hun satte Barnet ned, og hun sagde næppe et Ord under hele Kjøreturen — skjøndt hun i Sandhed var saa overordentlig lykkelig.

Fjortende Kapitel.

Et kynisk Kapitel.

Pligten fører os nu for en kort Stund tilbage til nogle af vore gamle Hampshire Bekjendte, hvis Forhaabninger med Hensyn til Dispositionen over deres rige Slægtnings Ejendele vare blevne saa bittert skuffede. Da han havde gjort Regning paa at arve tredivetusinde Pund efter sin Søster, var det et haardt Stød for Bute Crawley kun at faa fem, af hvilke der, efterat han havde betalt sin egen Gjæld samt Jims, hans Søn ved Universitetet, kun blev et ringe Beløb tilbage til Deling imellem hans fire grimme Døttre. Mrs. Bute erfarede aldrig, eller i det Mindste erkjendte hun ikke, hvor meget hendes egen tyranniske Opførsel havde bidraget til at ruinere hendes Mand. Hun forsikrede og svor paa, at hun havde gjort Alt, hvad en Kvinde kunde gjøre. Var det hendes Fejl, om hun ikke kjendte noget til de sledskende Kunstgreb, som hendes hyklerske Neveu, Pitt Crawley, havde benyttet. Hun ønskede ham al den Lykke, som han fortjente, af de Penge, han havde faaet paa en saa skjændig Maade.

— Pengene blive i det Mindste i Familien, sagde hun kjærlig. Pitt vil aldrig bortødsle dem, min Kjære, det er

aldeles afgjort; thi der existerer ikke en større Gnauser i hele England, og han er, skjøndt paa en anden Maade, lige saa afskyelig som hans Ødeland af en Broder, den ryggesløse Rawdon.

Saaledes begyndte Mrs. Bute efter det første Anfald af Raseri og Skuffelse at finde sig tilrette i sine forandrede Formuesforhold og at spare og indskrænke sig saa meget som mulig. Hun foreskrev sine Døttre, hvorledes de med et glad Sind skulde bære Fattigdommen, og udtænkte tusinde udmærkede Methoder at skjule den paa eller undgaa den. Hun tog dem med prisværdig Energi med sig omkring paa Baller og paa offentlige Steder i Nabolaget; ja hun indbød endog sine Venner paa en gjæstfri og behagelig Maade til Præstegaarden, meget hyppigere end før den Tid, da det viste sig, at Miss Crawleys Arv gik deres Hus forbi. Af hendes ydre Væsen kunde Ingen have formodet, at Familien var bleven skuffet i sine Forventninger; lige saa lidt som man af hendes hyppige Nærværelse paa offentlige Steder kunde gjætte sig til, hvorledes hun sparede og sultede hjemme. Hendes Pigebørn fik flere Modehandlerindeartikler, end de nogensinde tidligere havde kunnet glæde sig ved. De viste sig stadig ved Winchester og Southampton Assembléerne; de rejste endog til Cowes til Væddeløbsballerne og Regattafestlighederne der; og deres Vogn, for hvilken de spændte Ploughestene, var i stadig Bevægelse, indtil man næsten begyndte at tro, at de fire Søstre havde faaet Formuen i Arv fra deres Tante, hvis Navn Familien aldrig omtalte offentlig uden med den ømmeste Tak-

nemlighed og Kjærlighed; Jeg kjender ingen Slags Løgn, som; man paa Forfængelighedens Marked træffer hyppigere end denne og man vil lægge Mærke til, at Folk, som benytte den, gjøre sig til af deres Hykleri og bilde sig ind, at de ere overordentlig dydige og rosværdige, fordi de ere i Stand til at skuffe Verden med Hensyn til deres Formues Størrelse.

Mrs. Bute troede ganske vist om sig selv, at hun var en af de dydigste Kvinder i hele England, og det var et opbyggeligt Syn for Fremmede at betragte hendes lykkelige Familie. De vare saa livlige, saa kjærlige, saa velopdragne og saa ligefremme! Martha var udmærket dygtig til at male Blomster, og hun forsynede rigelig Velgjørenhedsbasarerne i Grevskabet med sine Malerier. Emma var en sand Sapho, og hendes Digte i »Hampshire Telegrafen« vare en Prydelse for den Del af Bladet, som er helliget Poesien. Fanny og Mathilde sang Duetter sammen, medens Mama spillede paa Fortepiano, og de to andre Søstre sade med hinanden om Livet og lyttede henrykt til. Ingen saa, hvorledes de unge Piger i al Hemmelighed maatte arbejde for at lære Duetterne. Ingen saa, hvorledes Mama strengt tog dem i Skole den ene Time efter den anden. Med et Ord Mrs Bute gjorde gode Miner til slet Spil og bevarede Skinnet paa den dydigste Maade.

Mrs. Bute gjorde Alt, hvad en god og agtværdig Moder kunde gjøre. Hun inviterede Folk, som laa med deres Lystfartøjer i Southampton, gejstlige Embedsmænd fra Winchester og Officerer fra den derværende Kaserne. Hun forsøgte under Retssessionen at forlokke unge Advokater, og hun opfordrede

Jim til at bringe de Venner hjem med sig, med hvilke han gik paa Jagt. Hvad gjør en Moder ikke for sine elskede Børn?

Mellem saadan en Kvinde og hendes Svoger, den afskyelige Baronet paa Slottet, er det en Selvfølge, at der kun kunde være meget lidt Fællesskab. Bruddet imellem Bute og hans Broder, Sir Pitt, var komplet, ja i Virkeligheden var der et Brud imellem Sir Pitt og hele Grevskabet, for hvilket den gamle Mand var en Skandale. Hans Ulyst til at bevæge sig i agtværdigt Selskab tiltog med Aarene, og Borgportene vare ikke blevne aabnede for en Gentlemans Vogn, siden Pitt og Lady Jane efter deres Ægteskab kom og aflagde den skyldige Visit.

Det var en forfærdelig og ulyksalig Visit, som Familen aldrig tænkte paa uden med Rædsel. Pitt bad med en Mine, som udtrykte den største Væmmelse, sin Kone om aldrig at tale derom; og det var kun gjennem Mrs. Bute, som endnu stadig vidste Alt, hvad der foregik paa Borgen, at de nærmere Omstændigheder ved Sir Pitts Modtagelse af hans Søn og Svigerdatter overhovedet bleve bekjendte. Da de i deres smukke og fint udstyrede Vogn kjørte op ad Alléen, bemærkede Pitt med Bedrøvelse og Harme, at der var store Aabninger imellem Træerne — hans Træer — som den gamle Baronet lod fælde uden at have nogensomhelst Berettigelse dertil. Parken saa yderst trist og forfalden ud. Kjørevejene vare daarlig holdte, og den smukke Vogn sank ned og blev overpjadsket i Mudderpøle langs med Vejen. Den store halvkredsformige Kjørevej foran Terrassen og Hovedopgangen var sort og bedækket med

Mos; de tidligere velpassede Blomsterbede vare fulde af Ukrudt. Næsten over hele Huset vare Skodderne tillukkede; den store Entrédør blev først aabnet, efterat han havde ringet længe paa Klokken; man saa et Individ med talrige kulørte Baand flygte op ad den sorte Egetræs Trappe, da Horrocks endelig indlod Arvingen til Queens Crawley og hans Brud i deres Fædres Haller. Han førte dem ind i Sir Pitts »Bibliothek«, som det kaldtes, og jo mere Pitt og Lady Jane nærmede sig dette Værelse, desto stærkere blev Tobaksrøgen. — Sir Pitt er ikke rigtig rask — bemærkede Horrocks undskyldende og hentydede med disse Ord til, at hans Herre led af Gigt.

Bibliotheket vendte ud mod Hovedindkjørselen og Parken. Sir Pitt havde aabnet et af Vinduerne og stod der og brølte ud til Postillonen og Pitts Tjener, som syntes at være beskjæftigede med at læsse Bagagen af Vognene.

— Lad de Kufferter blive, hvor de ere, raabte han og pegede paa dem med en Pibe, som han holdt i sin Haand. Det er kun en Formiddagsvisit, Tucker, Du Nar. Død og Pine, hvor den fjerner Hestes Bagben er skrøbelige! Er der Ingen i Kingshead, som kan gnide dem lidt? Hvordan har Du det, Pitt? Goddag min Kjære! Kommen for at se til den gamle Mand — he? Paa min Ære, De har jo ovenikjøbet et smukt Ansigt. De ligner ikke den gamle Hex, deres Moder. Kom nu og vær en god lille Tøs og giv gamle Pitt et Kys.

Omfavnelsen bragte Svigerdatteren lidt ud af Fatning, hvilket det er saa rimeligt, at gamle ubarberede og tobaksstinkende Herrers Kjærtegn maa gjøre. Men hun erindrede,

at hendes Broder Southdown havde Moustacher og røg Cigarer og underkastede sig derfor Baronettens Omfavnelse med taalelig Anstand.

— Pitt er bleven fed — sagde Baronetten efter dette ydre Tegn paa sin Kjærlighed. — Læser han meget lange Prædikener for Dem, min Kjære? Psalme Nr. 100, Aftenhymne — he, Pitt! Gaa og hent et Glas Malmsey og en Kage til Lady Jane, Horrocks, Du store, tykke Dumrian, og staa ikke der og stir som et fedt Svin. Jeg vil ikke bede Dem blive, min Kjære; det vilde blive altfor kjedeligt for Dem, og jeg vilde ogsaa i Længden kjede mig sammen med Pitt. Jeg er nu en gammel Mand og holder mest af mine egne Vaner, min Pibe og mit Parti Tokkodilje om Aftenen.

— Jeg kan spille Tokkodilje, Sir, sagde Lady Jane leende. Jeg plejede at spille med Papa og Mrs. Crawley — gjorde jeg ikke Mr. Crawley?

— Lady Jane kan spille det Spil, Sir, som De erklærer, at De har saa megen Tilbøjelighed for, sagde Pitt hovmodig.

— Men hun skal alligevel ikke blive. Nej, nej, vend tilbage til Mudbury og giv Mrs. Rincer lidt Fortjeneste; eller kjør over til Præstegaarden og bed Bute om en Middag. Han vil blive henrykt over at se Dig, ved Du nok; han er Dig saa overordentlig forbunden, fordi Du fik det gamle Fruentimmers Penge. Ha, ha! Nogle af dem ville gjøre god Nytte til at sætte Borgen i Stand for, naar jeg er død og borte.

— Jeg antager, Sir, sagde Pitt med hævet Stemme, at deres Folk ville hugge alt Tømret.

— Ja, ja, meget smukt Vejr i Betragtning af Aarstiden, svarede Sir Pitt, som pludselig var bleven døv. Men jeg bliver nu gammel, Pitt. Ja, Gud velsigne Dig, Du er jo selv ikke langt fra de Halvtreds. Men han bærer sin Alder godt, gjør han ikke, Lady Jane? Det er en Følge af hans Gudelighed, Ædruelighed og et moralsk Liv. Jeg er ikke langt fra fire Snese — he, he; og han lo, tog sig en Snus Tobak, saa skjælmsk paa hende og kneb hende i Haanden.

Pitt bragte endnu en Gang Samtalen tilbage til Tømret; men Baronetten blev atter øjeblikkelig døv.

— Jeg begynder at blive meget gammel og har lidt forfærdelig af Gigt i Aar. Jeg vil ikke have længe at leve endnu; men jeg er glad over at have faaet Dem at se, Svigerdatter. Jeg kan godt lide deres Ansigt, Lady Jane, det har slet ikke noget af det forbandede, storsnudede Binkieske Udtryk ved sig, og jeg vil give Dem noget Smukt, min Kjære, til at gaa til Hove i.

Og han hinkede tværs over Værelset hen til et Skab, hvorfra han fremtog en lille, gammel Kasse, som indeholdt nogle værdifulde Juveler.

— Tag dem, — sagde han — min Kjære; den har tilhørt min Moder og senere den første Lady Binkie. Smukke Perler — gav dem aldrig til Jernhandlerens Datter. Nej, nej. Tag dem og gjem dem hurtig — sagde han, idet han gav sin Datter Æsken i Haanden og slog Døren til Skabet i, ligesom Horrocks traadte ind med en Præsentérbakke og Forfriskninger.

— Hvad er det, De har givet Pitts Kone? sagde Individet i Baandene, da Pitt og Lady Jane havde taget Afsked med den gamle Herre. Det var Miss Horrocks, Kjældermesteres Datter — Aarsagen til Skandalerne i Grevskabet — den Dame, som nu næsten herskede uindskrænket paa Queens Crawley. Disse Baands Ophøjelse og tiltagende Indflydelse var bleven iagttaget med Bekymring af Grevskabet og Familien. Baandene aabnede sig en Konto i Mudbury Sparebanken; Baandene kjørte til Kirke og lagde udelukkende Beslag paa Ponny-Vognen, som var bestemt til Brug for alle Gaardens Tjenestefolk. Tyendet blev afskediget efter hendes Forgodtbefindende. Den skotske Gartner, som endnu stadig var paa Gaarden og satte en Stolthed i sine Espaliers og Drivhuse og i Virkeligheden havde skabt sig et ganske godt Levebrød af Haven, som han havde forpagtet, og hvis Produkter han solgte i Southampton, traf en Solskinsmorgen Baandene beskjæftigede med at spise Ferskener ved den sydlige Espalier og fik sine Øren varmede, da han gjorde Indvendinger mod dette Angreb paa hans Ejendomsret. Han og hans skotske Kone og hans skotske Børn, de eneste respektable Beboere af Queens Crawley, bleve nødte til at udvandre tilligemed deres Gods og rørlige Ejendele og overlade den smukke, stadselige Have til Ruin. Stakkels Lady Crawleys Rosenhave blev til det forfærdeligste Vildnis. Kun to eller tre Tjenestefolk sad og rystede i den triste gamle Folkestue. Staldene og Tjenerværelserne stode ledige og vare lukkede og halvt ødelagte. Sir Pitt levede privat og svirede hver Aften med Horrocks, hans Kjældermester eller Hushovmester

(som han nu begyndte at kalde ham) og de ryggesløse Baand. Tiderne havde forandret sig meget, siden den Gang hun kjørte til Mudbury i den lille Fjedervogn og titulerede de smaa Handlende med Sir. Enten skammede han sig eller ogsaa kunde han ikke lide sine Naboer, men den gamle Kyniker paa Queens Crawley begav sig nu saa godt som aldrig uden for Parkportene. Han stredes nu kun skriftlig med sine Agenter og rykkede kun sine Forpagtere gjennem Breve. Han tilbragte Dagene med at føre sin Korrespondance; Prokuratorerne og Landfogederne, som havde Forretninger at gjøre med ham, kunde ikke komme ind til ham uden gjennem Baandene, som modtog dem ved Døren til Husholderskens Værelse, fra hvilket man havde Udsigt til Bagdøren, hvorigjennem de bleve indladte; og saaledes voxede Baronettens Forlegenheder daglig, og Vanskeligheder taarnede sig op rundt om ham.

Man kan tænke sig Pitt Crawleys Skræk, da disse Beretninger om hans Faders Aandssvaghed naaede denne den mest exemplariske og korrekte Herres Øren. Han skjælvede daglig for at høre, at Baandene vare blevne proklamerede som hans anden lovlige Stedmoder. Efter den første og sidste Visit blev hans Faders Navn aldrig nævnet i Pitts dannede og gentile Kreds. Det var Fugleskræmselet i hans Hus; og hele Familien gik forbi det i Skræk og Taushed. Komtesse Southdown vedblev pr. Vogn at aflevere de mest ophidsende Skrifter ved Portnerboligen, Skrifter, der vare af en saadan Beskaffenhed, at de burde kunne kyse Haarene af Hovedet paa En. Mrs. Bute i Præstegaarden saa hver Aften ud af Vinduet, om Skyerne

vare røde over Elmetræerne, bag ved hvilke Borgen laa, og om Hovedgaarden var i Brand. Sir G. Wapshot og Sir. H. Fuddlestone vilde ikke sidde paa Bænk sammen med Pitt ved den fjerdingaarlige Session, og de gik ham forbi med en knusende Foragt i Highstreet i Southampton, hvor Synderen stod og rakte sine smudsige gamle Hænder frem til dem. Intet gjorde Virkning paa ham; han puttede Hænderne i Lommen og brast ud i Latter, idet han kravlede ind i sin Vogn med fire Heste for; han plejede at briste ud i Latter over Lady Southdowns gudelige Skrifter; og han lo ad sine Sønner og ad hele Verden og ad Baandene, naar hun var vred, hvilket ikke var saa sjeldent.

Miss Horrocks var installeret som Husholderske paa Queens Crawley og herskede med megen Værdighed og Strænghed over alt Tyendet der. Alle Tjenestefolkene vare instruerede til at kalde hende »Mum« eller »Madam« — og der var en lille Pige, som haabede at avancere og derfor vedblev at kalde hende Mylady, uden at Husholdersken gjorde ringeste Indvending derimod.

— Der har været bedre Ladyer, og der har været værre, Hester, var Miss Horrocks Svar paa denne hendes Undergivnes Kompliment. Og saaledes herskede hun altsaa og havde den øverste Magt over alle undtagen hendes Fader, hvem hun imidlertid behandlede med en høj Grad af Hovmod og advarede imod i sin Opførsel at være alfor familiær ligeoverfor En, »som skulde være en Baronets Lady«. Og i Virkeligheden spillede hun denne ophøjede Rolle i Livet til stor Tilfredshed

for sig selv og til Morskab for gamle Sir Pitt, som lo hjertelig ad hendes fornemme Væsen og morede sig over hendes Anskuelser om Værdighed og Efterligning af det fornemme Liv. Han bandede paa, at det var lige saa godt som et Skuespil at se hende give den fine Dame, og han lod hende iføre sig en af den første Lady Crawleys Hofdragter, svoer paa (hvad Miss Horrocks var fuldstændig enig med ham i), at Dragten klædte hende fortræffelig, og truede med strax at kjøre hende til Hove i en Karet med Fire for. Hun plyndrede de to afdøde Husfruers Garderober og skar og klippede i deres efterladte smukke Dragter saa længe, til de passede til hendes egen Smag og Figur. Og hun vilde ogsaa gjerne have taget deres Juveler og Smykker i Besiddelse, men den gamle Baronet havde lukket dem inde i sit private Skab, og hun kunde hverken ved Smigrerier eller venlige Ord lokke Nøglerne fra ham. Og det er en Kjendsgjerning, at nogen Tid, efter at hun havde forladt Queens Crawley, blev der fundet en Skrivebog, som havde tilhørt denne Dame, og som udviste, at hun i al Hemmelighed havde gjort sig megen Umage for at lære at skrive i Almindelighed og i Særdeleshed at tegne sit eget Navn som Lady Crawley, Lady Betsy Horrocks, Lady Elisabeth Crawley &c.

Skjøndt de gode Folk i Præstegaarden aldrig begave sig til Slottet og skyede den væmmelige gamle Nar, dets Ejer, sørgede de dog for at være godt underrettede om Alt, hvad der foregik der, og ventede hver Dag, at den Katastrofe skulde indtræffe, som Miss Horrocks ogsaa imødesaa med Længsel. Men Skjæbnen lagde sig misundelig imellem og hindrede hende

i at modtage den Belønning, som skyldtes en saa uplettet Kjærlighed og Dyd.

En Dag overraskede Baronetten »Mylady«, som han spøgende kaldte hende, siddende ved det gamle forstemte Fortepiano i Dagligstuen, hvilket næppe var blevet rørt, siden Becky Sharp havde spillet Kvadriller paa det. Hun sad i største Alvor ved Fortepianoet og skraalede saa godt hun formaaede, idet hun efterlignede den Musik, hun undertiden havde hørt. Den lille Kokkepige, som ønskede Forfremmelse, stod ved sin Herskerindes Side, helt henrykt over denne Operation, idet hun slog Takt med Hovedet og raabte: — Aa, Mum, det er dejligt! — akkurat som en gentil Smigrerske i en virkelig Dagligstue.

Denne Begivenhed fik som sædvanlig den gamle Baronet til at briste ud i en Skoggerlatter. I Løbet af Aftenen beskrev han et Dusin Gange denne Scene for Horrocks til stor Ærgrelse for Miss Horrocks. Han trommede paa Bordet, som om det havde været et musikalsk Instrument, og efterlignede med sine Skraal hendes Maade at synge paa. Han svor paa, at en saa smuk Stemme burde uddannes, og erklærede, at hun burde have Syngelærere, i hvilket Forslag hun ikke saa noget latterligt. Han var i overordentlig godt Humør den Aften og drak en ualmindelig Masse Toddy med sin Ven og Kjældermester.

Meget sent paa Natten førte den trofaste Ven og Tjener sin Herre til hans Soveværelse.

En halv Time senere var der stor Hurlumhej i Huset. Lysene bevægede sig fra Vindue til Vindue i det ensomme, øde, gamle Slot, hvis Ejer i Reglen kun benyttede to eller tre af dets Værelser. Strax efter red en Dreng paa en Pony i Galop afsted til Mudbury til Lægens Hus der, og efter en Times Forløb (og jeg beder Læseren lægge Mærke til denne Omstændighed som et Bevis paa, hvor omhyggelig den fortræffelige Mrs. Crawley altid havde bevaret en Forbindelse med det store Hus) havde denne Dame i Trætøfler og Hætte samt Hans Vælærværdighed Bute Crawley og James Crawley, hendes Søn, spadseret over fra Præstegaarden gjennem Parken og vare gaaede ind i Slottet gjennem den aabne Entrédør.

De gik igjennem Hallen og den lille Egetræs Stue, paa hvis Bord der stod tre Bægere og den tomme Romflaske, som havde gjort Tjeneste ved Sir Pitts Sviregilde, og gjennem dette Værelse ind igjennem Sir Pitts Studereværelse, hvor de traf Miss Horrock med de brødefulde Baand, som med en vild Mine forsøgte paa at dirke Skabene og Sekretærerne op ved Hjælp af et Bundt Nøgler. Hun lod dem falde med et Forfærdelsens Skrig, da lille Mrs. Butes Øjne stirrede ud paa hende under den sorte Hætte.

— Se der, James og Mr. Crawley, raabte Mrs. Bute, idet hun pegede paa det sortøjede Fruentimmers opskræmmede Skikkelse.

— Han har givet mig dem, han har givet mig dem! raabte hun.

— Givet dem til Dem, De ryggesløse Skabning! skreg Mrs. Bute.

— Du er mit Vidne, Mr. Crawley, at vi have truffet dette elendige Fruentimmer i Begreb med at stjæle din Broders Ejendele; og hun skal hænges, som jeg altid har sagt, hun vilde blive.

Betsy Horrocks kastede sig forfærdet ned paa Knæ og brast ud i Taarer. Men de, som kjende en virkelig god Kvinde, vide vel, at hun ikke er hurtig til at tilgive, og at en Fjendes Ydmygelse er en Triumf for hendes Sjæl.

— Ring paa Klokken, James, sagde Mrs. Bute. Bliv ved at ringe, til Folkene komme.

De tre eller fire Tjenestefolk, som opholdt sig i det gamle, forladte Hus, besvarede øjeblikkelig denne vedvarende Ringen.

— Sæt det Fruentimmer ind i Værelset med Stængerne for Vinduerne, sagde hun. Vi have grebet hende i at bestjæle Sir Pitt. Mr. Crawley, Du skal strax udstede Arretsordren, og Beddoes, Du skal imorgen tidlig kjøre hende i Enspændervognen over til Southampton Fængslet.

— Min Kjære, indvendte Øvrighedspersonen og Præsten — hun har kun —

— Er der ingen Haandjern? fortsatte Mrs. Bute og stampede i sine Trætøfler. Her plejede at være Haandjern. Hvor er det Væsens afskyelige Fader?

— Han *har* givet mig dem, raabte stakkels Betsy endnu stadig; har han ikke, Hester? Du har set Sir Pitt give mig dem — for aldrig saa længe siden — Dagen efter Mudbury

Markedet. Ikke fordi jeg bryder mig om dem. Tag dem, dersom De tror, at de ikke ere mine.

Og her trak det ulykkelige Skrog ud af sin Lomme et Par store med eftergjorte Ædelstene besatte Skospænder, som havde vakt hendes Beundring, og som hun lige havde tilvendt sig fra et af Bogskabene i Studereværelset, hvor de havde ligget.

— Nej, Betsy, hvor kan det falde Dig ind at fortælle en saa ugudelig Løgn! sagde Hester, den lille Kokkepige, som tidligere havde haabet paa Forfremmelse — og ovenikjøbet til Mrs. Crawley, som er saa god og venlig, og til Hans Velærværdighed (med et Kniks), og De maa gjerne undersøge alle *mine* Gjemmer, Mum, det er vist, De maa, og her ere mine Nøgler, thi jeg er en ærlig Pige, skjøndt født af fattige Forældre og opdraget i et Arbejdshus — og dersom De finder saa meget som en ussel Bit Knipling eller en Silkestrømpe af alle de Klæder, som *Du* har plyndret, vil jeg ikke mere anse mig værdig til at gaa til Kirke.

— Giv mig dine Nøgler, Du forhærdede Tøjte, hvæsede den dydige lille Dame i Hætten.

— Og her er der et Lys, Mum, og dersom De ønsker det, Mum, kan jeg vise Dem hendes Værelse, Mum, og Skabet i Husholderskens Værelse, Mum, hvor hun gjemmer store Dynger af Sager, Mum, raabte den ivrige lille Hester med en utallig Mængde Knix.

— Behag at holde din Mund. Jeg kjender meget godt det Værelse, den Skabning beboer. Mrs. Brown, vær saa god at følge med mig, og Du, Beddoes, Du lader ikke det Fruen-

timmer der af Syne, sagde Mrs. Bute og greb Lysestagen. Mr. Crawley, Du gjør bedre i at gaa ovenpaa og se til, at de ikke myrde din ulykkelige Broder.

Og Hætten spadserede, ledsaget af Mrs. Brown, hen til det Værelse, hun, som hun fuldstændig sandt sagde, meget godt kjendte.

Bute gik ovenpaa, hvor han traf Lægen fra Mudbury samt den forfærdede Horrocks, som stod bøjet over sin Herre, der sad i en Stol. De prøvede paa at aarelade Sir Pitt Crawley.

Tidlig paa Morgenstunden blev et Expresbud afsendt til Mr. Pitt Crawley af Præstens Kone, som havde overtaget Kommandoen over Alt og vaaget hele Natten hos den gamle Baronet. Han var bleven bragt tilbage til et Slags Liv, han kunde ikke tale, men syntes at gjenkjende Folk. Mrs. Bute holdt sig resolut ved Siden af hans Seng. Hun syntes aldrig at trænge til Søvn, det lille Fruentimmer, og lukkede ikke en eneste Gang sine fyrige, sorte Øjne, skjøndt Lægen sad og snorkede i Lænestolen. Horrocks gjorde nogle vilde Anstrængelser for at hævde sin Autoritet og hjælpe sin Herre; men Mrs. Bute kaldte ham et fordrukkent, gammelt Skarn og befalede ham aldrig mere at vise sit Ansigt i det Hus, eller han skulde blive transporteret ud af det ligesom hans afskyelige Datter.

Forskrækket over hendes Maade at opføre sig paa, listede han sig ned til Egetræs Stuen, hvor han traf Mr. James, som,

efter at have prøvet den Flaske, som stod der, og ikke fundet nogen Væske i den, befalede Mr. Horrocks at hente en ny Flaske Rom, hvilken han bragte tilligemed rene Glas, hvorpaa Præsten og hans Søn satte sig ned og befalede Horrocks øjeblikkelig at levere Nøglerne fra sig og aldrig mere at vise sit Ansigt.

Horrocks tabte Modet ved denne Opførsel og udleverede Nøglerne; og han og hans Datter listede sig i Taushed bort gjennem Nattens Mørke og opgave Besiddelsen af Huset Queens Crawley.

Femtende Kapitel.

I hvilket Becky anerkjendes af Familien.

Arvingen til Crawley kom hurtigst mulig hjem efter denne Katastrofe og maa siges fra dette Øjeblik af at have hersket over Queens Crawley. Endskjøndt den gamle Baronet levede i mange Maaneder, gjenvandt han dog aldrig fuldstændig Brugen af sin Forstand eller af sit Mæle, og Bestyrelsen af Godset gik over til hans ældste Søn. Pitt fandt det i en løjerlig Tilstand. Sir Pitt havde bestandig kjøbt og pantsat; han havde tyve Forretningsmænd og laa i Strid med hver enkelt af dem, han laa ligeledes i Strid med alle sine Forpagtere og førte Processer med dem, Processer med Prokuratorerne, Processer med Mine- og Dok-Kompagnierne, af hvilke han var Medejer, og med ethvert Menneske, som han havde Forretninger at gjøre med. At afvikle disse Vanskeligheder og gjøre Godset klart for Gjæld var et Arbejde, som var den ordentlige og udholdende Diplomat fra Pumpernickel værdigt, og han gav sig til Værket med enorm Flid. Hele hans Familie blev naturligvis transporteret til Queens Crawley, hvorhen Lady Southdown ogsaa kom; og hun gav sig til at omvende Sognet ligefor Næsen af Præsten og bragte til den vrede Mrs. Butes Ærgrelse hele sin irregulære

Gejstlighed dertil. Sir Pitt havde ikke afsluttet nogen Handel om Salget af Kaldet i Queens Crawley; hvis det skulde blive ledigt, foreslog Mylady, at man skulde lægge Patronsretten over det i hendes egne Hænder og udnævne en ung Protegé til Præst. Hertil sagde den diplomatiske Pitt ikke Noget.

Mrs. Butes Hensigter med Hensyn til Miss Betsy Horrocks bleve ikke realiserede, og hun kom ikke til at aflægge noget Besøg i Southampton Fængslet. Hun og hendes Fader forlod Borgen, og den Sidstnævnte satte sig i Besiddelse af Værtshuset »Crawley Vaabnet« i Landsbyen, paa hvilket Sir Pitt havde udstedt et Privilegium til ham. Den forhenværende Kjældermester havde der ligeledes erhvervet sig en Selvejergaard, som gav ham Stemmeret til Parlamentet. Præsten havde en anden af disse Stemmer, og disse to samt fire Andre udgjorde det repræsentative Korps, som valgte de to Medlemmer for Queens Crawley.

Imellem Præstegaardens og Slottets Damer blev der vedligeholdt en vis ydre Høflighed, i det Mindste imellem de yngre; thi Mrs. Bute og Lady Southdown kunde aldrig være sammen uden at skjændes, hvorfor de afbrød Omgangen med hinanden. Mylady blev paa sit Værelse, naar Damerne fra Præstegaarden besøgte deres Slægtninge paa Slottet. Maaske var Mr. Pitt ikke overdreven bedrøvet over saaledes lejlighedsvis at blive fri for sin Svigermoders Nærværelse. Han ansaa Binkie Familien for at være den største, viseste og interessanteste i Verden, og Mylady og hans Tante havde længe haft Herredømmet over ham, men undertiden følte han dog, at hun kommanderede ham for meget. At blive anset for ung er uden

Tvivl meget komplimenterende, men i en Alder af sexogfyrretyve Aar at blive behandlet som en Dreng var undertiden krænkende. Lady Jane overlod imidlertid Alt til sin Moder. Hun nærede kun i al Hemmelighed Kjærlighed til sine Børn, og det var en Lykke for hende, at Lady Southdowns mangfoldige Forretninger, hendes Konferencer med Ministre og hendes Korrespondancer med alle Afrikas, Asiens og Australiens Missionærer &c. lagde en hel Del Beslag paa den ærværdige Komtesse, saa at hun kun havde liden Tid at ofre paa sin Datterdatter, den lille Mathilde, og sin Dattersøn, Master Pitt Crawley. Den Sidstnævnte var et svagt Barn, og det var kun ved at anvende en umaadelig Mængde Kalomel, at det overhovedet lykkedes Lady Southdown at holde ham i Live.

Sir Pitt trak sig tilbage til de samme Værelser, i hvilke Lady Crawley tidligere havde opgivet Aanden, og blev her med stadig Omhu og Flid plejet af Miss Hester, Pigen, som haabede paa Forfremmelse. Hvilken Kjærlighed, Troskab og Udholdenhed kan sammenlignes med den, som udvises af en Sygeplejerske, der faar god Løn? Hun glatter Hovedpuden, laver Mixturen til, staar op om Natten, finder sig i Klager og Vrantenhed, ser Solen skinne udenfor uden at faa Lyst til at gaa ud, sover i Lænestole, spiser sine Maaltider alene, tilbringer lange. lange Aftener med Ingenting at bestille, passer paa at holde Ilden vedlige og ser til Patientens Drik, som koger i Krukken; hun læser Ugebladet hele Ugen igjennem, og »Lovens alvorlige Paabud« eller »Mandens hele Pligt« er tilstrækkelig Lekture

for hende for hele Aaret — og vi skjænde paa hende, fordi hendes Slægtninge, naar de en Gang om Ugen komme for at besøge hende, smugle lidt Genever med ind i Vadskekurven. Mine Damer, hvilken Mands Kjærlighed er saa stor, at han vilde holde ud i et helt Aar at pleje Gjenstanden for sine blidere Følelser? En Sygeplejerske derimod staar os bi for ti Pund Kvartalet, og vi synes, hun bliver altfor højt betalt. Mr. Crawley knurrede da i det Mindste en Del over at maatte betale det Halve af denne Sum til Miss Hester som Løn, fordi hun stadig plejede den gamle Baronet.

Paa Solskinsdage blev den gamle Herre kjørt i en Stol ud paa Terrassen — den samme Stol, som Miss Crawley havde brugt i Brighton, og som var bleven transporteret derfra til Queens Crawley tilligemed en Mængde af Lady Southdowns Sager. Lady Jane spadserede altid ved Siden af den gamle Herre og var øjensynlig hans Yndling. Han plejede mange Gange at nikke til hende og smile, naar hun kom ind, samt lade nogle uartikulerede klagende Hyl høre, naar hun gik bort. Naar Døren lukkedes efter hende, plejede han at græde og hulke — hvorpaa Hesters Ansigt og Væsen, som altid var overordentlig venligt og blidt, naar hendes Frue var tilstede, pludselig forandrede sig, og hun skar Ansigter og knyttede Haanden ad ham og raabte: — Hold din Mund, Du tossede gamle Nar! hvorpaa hun rullede hans Stol bort fra Ilden, som han holdt saa meget af at se paa — og saa plejede han at græde endnu mere. Thi det var Alt, hvad der var tilbage efter mere

end halvfjerdsindstyve Aar, fulde af Stridigheder og Kampe, Drik og Intrigueren, Synd og Egoisme — en gammel, grædende Idiot, der maatte bæres i og af Sengen, vadskes og mades som et Pattebarn.

Endelig kom der en Dag, da Sygeplejerskens Hverv var fuldbragt. Tidlig en Morgen, da Pitt var beskjæftiget med at gjennemgaa sine Regnskabsbøger, blev der banket paa Døren, og Hester viste sig og sagde, idet hun nejede dybt:

— Tillad mig, Sir Pitt, at underrette Dem om, Sir Pitt, at Sir Pitt er død imorges. Jeg stod og ristede Brød til ham, Sir Pitt, til hans Havresuppe, Sir Pitt, som han plejede at faa regelmæssig hver Morgen Klokken Sex, Sir Pitt, og — det forekom mig, at jeg ligesom hørte en stønnende Lyd, Sir Pitt — og — og — og —

Hun nejede atter.

Hvad var det, som gjorde Pitts blege Ansigt helt rødmusset? Var det, fordi han endelig var bleven Sir Pitt og havde faaet Sæde i Parlamentet og maaske havde Udsigt til andre Hædersbevisninger? »Jeg vil nu med mine kontante Penge klare den Gjæld, som hviler paa Godset«, tænkte han og beregnede hurtig, hvor stor en Sum Pantegjælden samt Omkostningerne ved de Forbedringer, han agtede at gjøre, vilde beløbe sig til. Han havde ikke tidligere villet benytte sin Tantes Penge dertil af Frygt for, at Sir Pitt skulde komme sig igjen, og hans udlagte Penge saaledes skulde være spildte.

Alle Gardinerne bleve rullede ned*) paa Slottet og i Præstegaarden; man lod Kirkeklokkerne ringe og Prædikestolen beklæde med Sort; og Bute Crawley undlod at gaa til Mönde-jagt, men gik hen og spiste rolig til Middag paa Fuddlestone, hvor man ved Vinen sad og talte om hans døde Broder og unge Sir Pitt. Miss Betsy, som paa denne Tid var bleven gift med en Sadelmager i Mudbury, græd en hel Del. Huslægen kjørte over paa Slottet og hilste ærbødig paa den nye Ejer og spurgte til Damernes Befindende. Man talte om Dødsfaldet i Mudbury og i Værtshuset »Crawley Vaabnet«, hvis Vært nylig var bleven forsonet med Præsten, om hvem man vidste, at han lejlighedsvis indfandt sig i Stuen bag ved Udsalgs-stedet og smagte paa Mr. Horrocks' lette Øl.

— Skal jeg skrive til din Broder — eller vil Du? spurgte Lady Jane sin Mand, Sir Pitt.

— Jeg vil naturligvis skrive, sagde Sir Pitt, og indbyde ham til Begravelsen, det er da ikke mere end sømmeligt.

— Og — og — Mrs. Rawdon, sagde Lady Jane frygt-somt.

— Jane! sagde Lady Southdown, hvor kan det dog falde Dig ind?

— Mrs. Rawdon maa naturligvis indbydes, sagde Pitt bestemt.

---

*) Det er en engelsk Skik i Sørgehuse at have alle Gardiner nedrullede, indtil Begravelsen af Liget har fundet Sted.
Overs. Anm.

— Ikke saalænge *jeg* er i Huset! sagde Lady Southdown.

— Mylady vil behage at erindre, at jeg er Hovedet for denne Familie, svarede Sir Pitt. Vil Du, Lady Jane, være saa god at skrivē et Brev til Mrs. Rawdon Crawley og udbede os hendes Nærværelse ved denne sørgelige Lejlighed.

— Jane, jeg forbyder Dig at sætte Pennen til Papiret, raabte Lady Southdown.

— Jeg antager, jeg er Familiens Hoved, gjentog Sir Pitt, og hvor meget jeg end maatte beklage enhver Omstændighed, som vilde føre til, at Mylady forlod dette Hus, maa jeg dog med deres Tilladelse vedblive at styre det, som jeg anser det for passende.

Lady Southdown rejste sig op lige saa majestætisk som Mrs. Siddons*) i Lady Macbeth og befalede, at man skulde lade Hestene spænde for hendes Vogn. Naar hendes Søn og Datter jagede hende ud af deres Hus, vilde hun skjule sin Sorg et eller andet Sted i Ensomhed og bede for deres Omvendelse til bedre Tanker.

— Vi jage Dig ikke ud af vort Hus, Mama, sagde den frygtsomme Lady Jane bedende.

— Du indbyder et saadant Selskab, som ingen kristelig Dame kan være sammen med, og jeg vil have mine Heste imorgen tidlig.

— Vær saa god, Jane, at skrive efter mit Diktat, sagde

---

*) Englands mest berømte Skuespillerinde.

Overs. Anm.

Sir Pitt, og, idet han rejste sig, indtog han en af den Slags befalende Stillinger, som man ser paa Herreportræterne paa Udstillingen, og begyndte: — Queens Crawley, den 14de September, 1822. — Min kjære Broder —

Da Lady Macbeth, som havde ventet at se et Tegn paa Svaghed eller Vaklen hos sin Svigersøn, hørte disse afgjørende og skrækkelige Ord, rejste hun sig og forlod med et forskrækket Udseende Bibliotheket. Lady Jane saa op paa sin Mand, som om hun nærmest følte Lyst til at følge efter sin Moder og formilde hende; men Pitt forbød sin Kone at røre sig ud af Stedet.

— Hun rejser ikke, sagde han. Sit Hus i Brighton har hun lejet ud, og hun har brugt sine Rentepenge for dette Halvaar. En Grevinde, som boer paa et Hotel, er en ruineret Kvinde. Jeg har længe ventet paa en Lejlighed til at gjøre dette — dette afgjørende Skridt, min Kjære; thi, som Du vil kunne indse, er det umuligt, at der kan være to Chefer i en Familie; og nu ville vi, hvis Du synes saa, fortsætte Dikteringen. — Min kjære Broder, den sørgelige Meddelelse, som det er min Pligt at bringe Familien, har rimeligvis længe været forudanet af . . . &c.

Med et Ord, efterat Pitt havde faaet sit Kongerige i Besiddelse, og ved Lykkens Gunst eller rettere paa Grund af sine egne Fortjenester, eftersom han selv betragtede Sagen, havde tilegnet sig næsten hele den Formue, som hans andre Slægtninge havde ventet, var han bestemt paa at behandle sin Familie venligt og respektabelt og atter at lade Huset Queens

Crawley indtage den det tilkommende Plads. Det var en behagelig Tanke, at han skulde være dets Chef. Han havde til Hensigt at benytte den overordentlig store Indflydelse, som han paa Grund af sine Talenter og sin Stilling hurtig vilde erhverve sig i Grevskabet, til at skaffe sin Broder en Ansættelse og til at faa sine Fættere ordentlig anbragte, og maaske nagede det ham lidt, naar han tænkte paa, at han var Ejer af Alt det, som de havde rettet deres Forhaabninger til. I Løbet af de tre eller fire første Dage af hans Regeringstid var hans Væsen blevet helt forandret, og han havde fattet sine bestemte Planer. Han besluttede at regjere retfærdig og hæderlig, at tage Magten fra Lady Southdown og at staa paa en saa venskabelig Fod som mulig med alle sine Slægtninge af sit eget Blod.

Han dikterede altsaa et Brev til sin Broder — et højtideligt og vel udarbejdet Brev, som indeholdt de dybsindigste Bemærkninger, var skrevet med de længst mulige Ord og vakte en høj Grad af Beundring hos den lille Sekretær, som skrev efter sin Mands Ordre.

— Sikken en Taler han vil blive, tænkte hun, naar han kommer ind i Underhuset (med Hensyn til dette Punkt samt angaaende Lady Southdowns Tyranni havde Pitt undertiden i Sengen ladet falde nogle Vink til sin Kone); hvor vis og god min Mand er, og hvilket Geni! Jeg bildte mig ind, at han var lidt kold; men hvor god, og hvilket Geni!

Sagen var, at Pitt Crawley kunde hvert Ord af Brevet udenad og med diplomatisk Hemmelighedsfuldhed havde nøje

gjennemstuderet det, længe inden han ansaa det for modent til at blive meddelt til hans forbausede Hustru.

Dette Brev, som var forsynet med en stor sort Kant og et sort Segl, blev følgelig afsendt af Sir Pitt Crawley til hans Broder, Obersten, i London. Rawdon Crawley følte sig kun halvt tilfreds ved at modtage det.

— Hvad Nytte er det til, tænkte han, at rejse ned til det kjedelige Sted? Jeg kan ikke udholde at være alene med Pitt efter Middag, og Heste dertil og tilbage igjen ville koste os tyve Pund.

Han bragte Brevet, som han plejede at gjøre med alle vanskelige Sager, til Becky, som var ovenpaa i sit Soveværelse — tilligemed hendes Chokolade, som han altid lavede til hende og bragte hende om Morgenen.

Han satte Bakken med Frokosten og Brevet paa Toiletbordet, foran hvilket Becky sad og redte sit gule Haar. Hun tog Brevet med de sorte Kanter, og, efter at have læst det, sprang hun op fra Stolen, svingede Billetten over Hovedet paa sig og raabte »Hurra!«

— Hurra? sagde Rawdon, som forbauset saa paa den lille Figur, der, iført en flagrende Flonels Slobrok og med sine gulbrune Lokker hængende løst ned, sprang omkring i Værelset. Han har ikke efterladt os Noget, Becky. Jeg fik min Andel, da jeg blev myndig.

— Du vil aldrig blive myndig, Du tossede, gamle Mand,

svarede Becky. Løb nu hen til Madam Brunoy, thi jeg maa have nogle Sørgeklæder — og faa et Flor til din Hat samt en sort Vest — jeg tror ikke, Du har en. Sig, at vi faa det imorgen, saaat vi kunne afrejse paa Torsdag.

— Du mener dog vel ikke, at vi skulle tage imod Indbydelsen? indvendte Rawdon.

— Jo, naturligvis mener jeg det. Jeg mener, at Lady Jane næste Aar skal præsentere mig ved Hoffet. Jeg mener, at din Broder skal give Dig et Sæde i Parlamentet, Du gamle dumme Skabning. Jeg mener, at Lord Steyne skal have din Stemme og hans, min kjære, gamle, dumme Mand, og at Du skal være irsk Sekretær eller vestindisk Gouvernør eller Skattemester eller Konsul eller saadant Noget.

— Postbefordringen vil koste en Pokkers Mængde Penge, mumlede Rawdon.

— Vi kunde laane Southdowns Vogn, som burde være tilstede ved Begravelsen, da han jo hører til Familien — men nej — jeg holder paa, at vi kjøre med Posten. Det ville de synes bedre om, det ser mere beskedent ud —

— Rawdy skal naturligvis følge med? spurgte Obersten.

— Vist ikke, nej; hvorfor betale en Extraplads? Han er for stor til at sidde imellem Dig og mig. Lad ham blive her i sin Barnestue, og Briggs kan sy ham en sort Dragt. Gaa Du kun og gjør, som jeg har sagt. Og Du gjør bedst i at fortælle Sparks, din Tjener, at gamle Sir Pitt er død, og at Du vil arve en betydelig Sum, naar Sagerne ere ordnede.

Han vil fortælle det til Raggles, som har presset os for Penge, og det vil trøste stakkels Raggles.

Og Becky gav sig derpaa til at drikke sin Chokolade.

Da den trofaste Lord Steyne kom om Aftenen, traf han Becky og hendes Selskabsdame, som ikke var nogen Anden end vor Veninde Briggs, ivrig beskjæftigede med at samle, opskjære, klippe og sønderrive alle Slags sorte Stoffer, som vare anvendelige ved denne sørgelige Lejlighed.

— Miss Briggs og jeg ere dybt nedsunkne i Sorg og Fortvivlelse over vor Papas Død, sagde Rebecca. Sir Pitt er død, Mylord. Vi have revet Haarene af Hovedet paa os hele Morgenen, og nu rive vi vore gamle Klæder op.

— O, Rebecca, hvor kan De — var Alt, hvad Briggs kunde sige, idet hun slog Øjnene op mod Himlen.

— O, Rebecca, hvor kan De — gjentog Mylord. Naa, saa den gamle Skurk er død? Han kunde være bleven Peer, hvis han havde spillet sine Kort bedre. Mr. Pitt var meget nær ved at gjøre ham dertil; men han svigtede altid sit Parti paa et galt Tidspunkt. Hvad han dog var for en gammel Silenus.

— Jeg kunde have været Silenus's Enke, sagde Rebecca. Kan De ikke huske, Miss Briggs, da De kigede ind gjennem Døren og saa gamle Sir Pitt paa Knæ for mig.

Miss Briggs, vor gamle Veninde, blev meget rød i Hovedet ved Erindringen herom og var glad, da Lord Steyne befalede hende at gaa ned og lave ham en Kop The.

Briggs var den Hyrdehund, som Rebecca havde anskaffet sig til at passe paa hendes Uskyld og gode Navn og Rygte. Miss Crawley havde efterladt hende en lille aarlig Rente. Hun vilde have været tilfreds med at forblive i Crawley Familien hos Lady Jane, som var god imod hende og imod Alle; men Lady Southdown afskedigede stakkels Briggs saa hurtig, som Sømmeligheden nogenlunde tillod det; og Mr. Pitt (som mente, at han var bleven meget forurettet ved den aldeles unødvendige Ædelmodighed, som hans afdøde Slægtning havde udvist imod en Dame, som kun havde været Miss Crawleys trofaste Plejerske i en Snes Aar) gjorde ingen Indvendinger imod Enkegrevindens Udøvelse af sin Autoritet. Bowls og Firkin modtog ligeledes deres Legater og deres Afsked, giftede sig og etablerede et Logihus, som Folk af deres Slags pleje at gjøre.

Briggs prøvede paa at leve sammen med sine Slægtninge paa Landet, men indsaaa, at det var et forgjæves Forsøg efter det bedre Selskab, som hun var bleven vant til. Disse Folk, smaa Handlende i en Provinsby, stredes om Miss Briggs's fyrretyve Pund om Aaret lige saa ivrigt og mere aabenlyst, end Miss Crawleys Slægtninge havde stridt for denne Dames Arv. Briggs's Broder, en radikal Hattemager og Urtekræmmer, kaldte sin Søster en pengestolt Aristokrat, fordi hun ikke vilde stikke en Del af sin Kapital i hans Forretning; og hun vilde højst sandsynlig have gjort det, hvis ikke hendes Søster, som var gift med en Skomager, der hørte til en Frimenighed, og som var uenig med Hattemageren og Urtekræmmeren, der

søgte en anden Kirke, havde vist hende, hvorledes deres Broder stod paa Randen af en Fallit, og for en Tid selv havde lagt Beslag paa Briggs. Skomageren, som hørte til Frimenigheden, vilde, at Miss Briggs skulde sende hans Søn til et Universitet og gjøre en Gentleman ud af ham. De to Familier søgte saaledes at bemægtige sig en hel Del af hendes opsparede Penge, og tilsidst flygtede hun til London, fulgt af Begges Forbandelser og bestemt paa at søge sig en Tjeneste, som var uendelig mindre byrdefuld end Frihed. Hun averterede derfor i Aviserne, at »en dannet Dame med et behageligt Væsen, og som var vant til at bevæge sig i det bedste Selskab, ønskede at« &c., hvorpaa hun tog ind hos Mr. Bowls i Half Moon Street, hvor hun oppebiede Resultatet af sit Avertissement.

Saaledes gik det til, at hun kom i Kløerne paa Rebecca. Mrs. Crawleys stadselige, lille Vogn med Ponyerne for kom en Dag rullende ned ad Gaden, ligesom Miss Briggs, som var anstrængt efter en kjedelig Tur til »Times« Expedition i City for at indrykke sit Avertissement for sjette Gang, havde naaet Mrs. Bowls Dør. Rebecca var selv Kusk og gjenkjendte strax den ædle Dame med det elskværdige Væsen, og da hun, som vi have set, var en overordentlig godmodig Kone og havde Noget tilovers for Briggs, standsede hun Ponyerne udenfor Trappen, gav Tømmerne til Groomen, sprang ud og tog fat i begge Briggs's Hænder, inden Damen med det elskværdige Væsen var kommen sig af sin Forbauselse over at træffe en gammel Veninde.

Briggs græd, og Becky lo en hel Del og kyssede den ædle Dame, saasnart de kom ind i Entréen og derfra ind i Mrs. Bowls's Dagligstue med de røde Gardiner af uldent Mor og det runde Spejl, og med Ørnen, som hang i en Kjæde i Loftet stirrede ned paa Bagsiden af det Kort, som var anbragt i Vinduet og forkyndte »Værelser til Leje«.

Briggs fortalte hele sin Historie under disse fuldstændig malplacerede Suk og Forbauselsesudraab, med hvilke Kvinder af hendes bløde Natur hilse paa en gammel Bekjendt eller udtrykke deres Glæde over et Møde paa Gaden; skjøndt Folk møde hverandre hver Dag, er der dog Nogle, som insistere paa at se Mirakler deri, og selv Kvinder, som ikke tidligere have kunnet lide hinanden, begynde at græde, naar de mødes, og beklage og erindre den Tid, da de sidst skjændtes. Saaledes fortalte med et Ord Briggs hele sin Historie, og Becky gav paa sin sædvanlige ukunstlede Maade og med sædvanlig Aabenhjertighed en Beretning om sit eget Liv tilbedste.

Mrs. Bowls, født Firkin, stod i Entréen og lyttede lumskelig til den hysteriske Snøften og Fnisen, som kom fra Dagligstuen. Becky havde aldrig været en af hendes Yndlinge. Efter at det nygifte Par havde nedsat sig i London, havde de besøgt deres tidligere Venner af Huset Raggles, og dennes Beretning om Oberstens Husholdning tiltalte dem ikke. — Jeg vilde ikke give ham Kredit, Ragg, min Dreng, bemærkede Bowls, og da Mrs. Rawdon traadte ud af Dagligstuen, hilste hans Kone kun med et meget surmulende Knigs paa denne Dame, og da Mrs. Rawdon insisterede paa at trykke

den forhenværende Kammerpige i Haanden, rakte hun hende sine Fingre, der vare ligesaa kolde og livløse at tage paa, som om de havde været Pølser. Hun rullede bort hen imod Piccadilly, idet hun med sit sødeste Smil nikkede til Miss Briggs, som hang og nikkede i Vinduet lige under Avertissementskortet, og i næste Øjeblik var hun i Parken med et Dusin Dandyer galloperende efter hendes Vogn.

Da hun saa, hvorledes hendes Veninde var situeret, og at Salæret ikke var nogen Hindring for vor ædle Dame, da hun jo havde et kønt lille Legat efter Mrs. Crawley, lavede Becky øjeblikkelig nogle velvillige, smaa huslige Planer vedrørende hende. Det var netop en Selskabsdame, der vilde passe til hendes Husholdning, og hun indbød Briggs til at spise til Middag med hende samme Aften; hun vilde da vise hende deres kjære, lille Rawdon.

Mrs. Bowls advarede sin Logerende imod at vove sig ind i Løvens Gab, »thi De vil komme til at angre det, Miss Briggs, mærk mine Ord, det er saa vist, som at mit Navn er Bowls.« Briggs lovede at være forsigtig, og Resultatet af denne Forsighed var, at hun den næste Uge kom til at bo hos Mrs. Rawdon, og inden sex Maaneder vare omme, havde hun laant Rawdon Crawley sexhundrede Pund, at tilbagebetale med aarlige Afdrag.

Sextende Kapitel.

I hvilket Becky atter besøger sine Forfædres Haller.

Da Sørgedragten var færdig, og Sir Pitt Crawley var bleven underrettet om deres Ankomst, tog Oberst Crawley og hans Hustru atter et Par Pladser i den samme gamle High-flyer Karet, med hvilken Rebecca havde rejst i den afdøde Baronets Selskab paa hendes første Rejse ud i Livet for omtrent ni Aar siden. Hvor vel hun erindrede Gjæstgivergaardene og Staldkarlen, som hun ingen Drikkepenge vilde give, og den unge kurtiserende Cambridger Student, som paa Rejsen svøbte hende ind i sin Frakke! Rawdon tog Plads udvendig og vilde gjerne have kjørt Hestene, men hans Sorg forbød ham det. Han sad hos Kusken og talte hele Tiden om Heste og om Landevejen, og om hvem der ejede Kroerne, og om hvem der leverede Heste til Postvognen, med hvilken han mangen en Gang havde rejst, da han og Pitt vare Drenge og opholdt sig i Eton.

I Mudbury bleve de modtagne af en Vogn og et Par Heste tilligemed en Kusk, der var klædt i Sort.

— Det er den gamle Kalesche, Rawdon, sagde Rebecca, da de stege ind i Vognen. Ormene have ædt Klædet en hel

Del — der er den Plet, over hvilken Sir Pitt — ha! jeg ser, at Dawson, Jernhandleren, har sine Gardiner rullede ned — over hvilken Sir Pitt gjorde saadant et Spektakel. Det var en Flaske Kirsebærvin, han slog i Stykker, da vi havde været i Southampton for at hente den til din Tante. Hvor Tiden dog gaar, ja det er vist! Det kan da ikke være Polly Talboys, den fyldige Pige, som staar hos sin Moder i Hytten der. Jeg kan huske hende som en lurvet, lille Tøs, der lugede Ukrud i Haven.

— Smuk Tøs, sagde Rawdon og gjengjældte den Hilsen, som Hytten gav ham, ved at løfte to Fingre op til sin med Flor omvundne Hat. Becky nikkede og hilste og gjenkjendte hist og her meget naadig gamle Bekjendte. At de gjenkjendte hende, var hende særlig behageligt. Det var, som om hun ikke mere var en Parvenue, men var paa Vejen til sine Forfædres Hjem. Rawdon derimod var snarere skamfuld og nedtrykt. Hvilke Erindringer om Barndom og Uskyld maa ikke her have krydset hans Hjerne? Hvilke Smerter maa ikke Samvittighedsnagen have fremkaldt, hvilken Tvivl og Skam?

— Dine Søstre maa nu være unge Damer, sagde Rebecca og tænkte paa disse Pigebørn for første Gang maaske, efterat hun havde forladt dem.

— Jeg ved det ikke, svarede Obersten. Hallo! Der er gamle Mutter Lock. Hvordan har De det Mrs. Lock? Kan De huske mig, kan De? Master Rawdon, he? Det er dog Pokker, saa de gamle Fruentimmer vare længe, hun var hundrede Aar, da jeg var Dreng.

De kjørte gjennem Parkporten, som blev bevogtet af gamle Mrs. Lock, hvem Rebecca absolut vilde trykke i Haanden, da hun slog de knirkende, gamle Jernporte op, og Vognen passerede imellem de to mosbegroede Piller, paa hvilke Duen og Slangen vare anbragte.

— Den Gamle har ordentlig hugget løs paa Tømmeret, sagde Rawdon, saa sig omkring og blev saa taus — Becky gjorde ligesaa. De vare Begge bevægede og tænkte paa gamle Tider. Han tænkte paa Eton og paa sin Moder, hvem han erindrede som en kold, indesluttet Kvinde, og paa en afdød Søster, hvem han havde holdt lidenskabelig meget af paa den Tid, da han plejede at banke Pitt, og paa lille Rawdy derhjemme. Og Rebecca tænkte paa sin egen Ungdom og paa disse tidlig beplettede Dages mørke Hemmeligheder, paa hendes Indtræden i Livet gjennem hine Porte samt paa Mrs. Pinkerton, Joe og Amelia.

Grusgangen og Terrassen vare blevne fuldstændig rensede. Et stort, malet Vaabenskjold var allerede blevet anbragt over den store Entrédør og to meget højtidelige og høje Personer, der vare klædte i Sort, slog hver en Fløj af Døren op, da Vognen rullede hen foran den bekjendte Trappe. Rawdon blev rød i Hoyedet og Becky lidt bleg, da de Arm i Arm spadserede gjennem den gamle Hal. Hun kneb sin Mand i Armen, da de traadte ind i Egetræs Værelset, hvor Sir Pitt og hans Kone stod for at tage imod dem. Sir Pitt i Sort, Lady Jane i Sort og Mylady Southdown med et stort, sort Hovedstykke, der var sammensat af Glasperler og Fjer, som svejede frem

og tilbage paa Hendes Naades Hoved som paa en Ligvognshest.

Sir Pitt havde haft Ret, da han havde udtalt, at hun ikke vilde forlade Huset. Hun lod sig nøje med at iagttage en højtidelig Stentaushed, naar hun var i Selskab med Pitt og hans oprørske Hustru, og med at forskrække Børnene i Ammestuen ved sit mørke, spøgelseagtige Væsen. Kun en meget svag Bøjning af Hovedpynten og Fjerene bød Rawdon og hans Kone velkommen, da disse forlorne Børn vendte tilbage til deres Familie.

For at tilstaa Sandheden gjorde denne Kulde hverken paa den ene eller den anden Maade synderligt Indtryk paa dem. Hendes Naade var mærkværdig nok en Person, som for Øjeblikket kun var af sekundær Betydning i deres Tanker — de vare spændte paa at se, hvilken Modtagelse den regjerende Broder og Søster vilde give dem.

Pitt, som ikke var fri for at være rød i Hovedet, gik hen og tog sin Broder i Haanden og hilste paa Rebecca med et Haandtryk og et meget svagt Buk. Men Lady Jane tog begge sin Svigerindes Hænder og kyssede hende kjærlig. Denne Omfavnelse bragte paa en eller anden Maade Taarer i den lille Æventyrerskes Øjne — hvilke Prydelser hun, som vi vide, kun meget sjeldent bar. Dette ukunstlede Tegn paa Venlighed og Tillid rørte og behagede hende; Rawdon, som følte sig opmuntret over denne Demonstration fra sin Svigerindes Side, snoede sine Moustacher og tog sig den Frihed at hilse paa

hende med et Kys, hvilket fik Hendes Naade til at rødme stærkt.

— Pokkers kjøn lille Kone, den Lady Jane, var hans Dom, da han og hans Kone vare alene sammen igjen. Pitt er ogsaa bleven fed og styrer Sagerne smukt.

— Han har Raad til det, sagde Rebecca og var iøvrigt enig med sin Mand om, at Svigermoderen var en forfærdelig, gammel Hex, og at Søstrene vare ret kjønne, unge Piger.

De vare ogsaa kaldte hjem fra Skolen for at være tilstede ved Begravelsen. Det syntes, som om Sir Pitt Crawley af Hensyn til Husets og Familiens Værdighed havde anset det for rigtigt at have saa mange sortklædte Personer som muligt samlede paa Stedet. Alle Husets Tjenere og Piger, de gamle Koner fra Fattighuset, hvem den ældre Sir Pitt havde snydt for en Del af hvad der tilkom dem, Degnens Familie samt Slottets og Præstegaardens øvrige Undergivne vare klædte i Sort; hertil kom endnu Ligbærerne, i det Mindste en Snes, med Krepflor og Baand om Hattene, som toge sig prægtig ud, da den store Ligbegængelse fandt Sted — men da de ere stumme Personer i vort Drama og Intet have at gjøre eller sige, behøve vi ikke at beskjæftige os meget med dem her.

Ligeoverfor sine Svigerinder gjorde Rebecca intet Forsøg paa at glemme sin tidligere Stilling som Gouvernante for dem, men gjenkaldte frimodig og venlig den Tid i deres Erindring og spurgte dem med megen Alvor om deres Studier og fortalte dem, at hun ofte, meget ofte havde tænkt paa dem og havde længtes efter at erfare, hvorledes det gik dem. Man skulde

i Virkeligheden have troet, at hun, lige siden hun havde forladt dem, ikke havde ophørt med at bevare dem fremmest i sine Tanker og med at nære den dybeste Interesse for deres Vel. Det tænkte i det Mindste Lady Crawley selv samt hendes unge Svigerinder.

— Hun har ikke forandret sig meget i de otte Aar, sagde Miss Rosalind til Miss Violet, da de klædte sig paa til Middag.

— De rødhaarede Fruentimmer se altid forbausende godt ud, svarede den Anden.

— Hendes er meget mørkere, end det har været; jeg tror, hun maa farve det, føjede Miss Rosalind til. Hun er ogsaa bleven federe og har i det Hele forbedret sig meget, fortsatte Miss Rosalind, som havde Anlæg til at blive meget fed.

— I det Mindste gjør hun sig da ikke vigtig, men erindrer den Tid, da hun var vor Gouvernante, sagde Miss Violet og vilde derved antyde, at det passer sig for alle Gouvernanter at bevare den Plads, som tilkommer dem, og hun glemte helt, at hun ikke alene var en Sønnedatter af Sir Walpole Crawley, men ogsaa en Datterdatter af Mr. Dawson af Mudbury og altsaa havde en Kulkasse i sit Vaaben. Man træffer hver Dag paa Forfængelighedens Marked andre Folk, som mene det lige saa godt, men som sikkert ere lige saa glemsomme.

— Det kan ikke være sandt, hvad Pigebørnene i Præstegaarden have sagt, at hendes Moder har været Balletdanserinde. —

— Man kan ikke gjøre noget Menneske Bebrejdelser for

dets Fødsel, svarede Rosalind med megen Liberalitet. Og jeg er enig med vor Broder deri, at, naar hun hører til Familien, ere vi naturligvis nødte til at betragte hende som et af dens Medlemmer. Tante Bute skal i det Mindste ikke tale med, thi hun vil gifte Kate med unge Hooper, Vinhandleren, og hun har indtrængende opfordret ham til at komme til Præstegaarden for at modtage Bestillinger.

— Jeg gad nok vide, om Lady Southdown vil rejse sin Vej; hun saa meget surt til Mrs. Rawdon, sagde den Anden.

— Jeg var tilfreds, hun vilde. *Jeg* vil ikke læse »Vadskerkonen fra Finchley Common«, forsikrede Violet; og idet hun sagde dette og undgik en Korridor, ved Enden af hvilken der stod en vis Kiste med et Par Sørgemarschaller, og hvor der stadig brændte Lys i det tillukkede Rum, kom disse to unge Damer ned til Familiemiddagen, hvortil de som sædvanlig vare blevne hidkaldte ved Klokkens Ringen.

Inden dette Tidspunkt havde Lady Jane imidlertid ført Rebecca til de Værelser, som vare satte i Stand til hende, hvilke tilligemed hele den øvrige Del af Huset havde antaget et betydelig hyggeligere og ordentligere Udseende under Pitts Regentskab, og da hun her saa, at Mrs. Rawdons beskedne smaa Kufferter vare ankomne og opstillede i Soveværelset og det tilstødende Paaklædningsværelse, hjalp hun hende at tage hendes nette sorte Hat og Kaabe af og spurgte sin Sviger-inde, om der ellers var Noget, hvormed hun kunde være hende til Tjeneste.

— Allerhelst, svarede Rebecca, vilde jeg gaa ind i Ammestuen og se deres kjære smaa Børn.

Derpaa saa de to Damer meget venlig paa hinanden og gik Haand i Haand ind i det omtalte Værelse.

Becky beundrede lille Mathilde, der ikke var fyldt fire Aar, som det mest henrivende lille elskede Væsen i hele Verden; og Drengen, en lille Fyr paa to Aar — bleg, med udhængende Øjne og et stort Hoved — erklærede hun for at være et fuldstændigt Vidunder i Henseende til Størrelse, Forstand og Skjønhed.

— Jeg vilde ønske, Mama ikke vilde insistere paa at give ham saa megen Medicin, sagde Lady Jane med et Suk. Jeg tænker ofte, at vi vilde befinde os bedre uden det.

Og saa førte Lady Jane og hendes nye Veninde en af disse fortrolige medicinske Samtaler om Børn, som, saavidt jeg har kunnet erfare, alle Mødre og de fleste Fruentimmer finde en Fornøjelse i. For halvtredsindstyve Aar siden, da Forfatteren til nærværende Bog var en interessant lille Dreng, som blev beordret til efter Middag at forlade Værelset sammen med Damerne, erindrer jeg tydelig, at deres Samtaler væsentligst drejede sig om deres Lægemidler; og naar jeg senere direkte har rettet dette Spørgsmaal til to eller tre Damer, har jeg faaet til Svar, at Tiderne ikke have forandret sig. Jeg beder mine hulde Læserinder lægge Mærke dertil endnu iaften, naar de forlade Dessertbordet og samle sig for at celebrere Dagligstue Mysterierne.

Altsaa — efter en halv Times Forløb vare Becky og Lady Jane intime og fortrolige Veninder — og i Løbet af

Aftenen underrettede Myladv Sir Pitt om, at hun syntes, at hendes nye Svigerinde var en venlig, frimodig, ligefrem og kjærlig ung Dame.

Og efter saaledes med Lethed at have vundet Datterens Hjerte, besluttede det utrættelige lille Fruentimmer at forsone den høje Lady Southdown. Saasnart Rebecca traf Hendes Naade alene, angreb hun hende strax paa Barnepleje-Spørgsmaalet og sagde, at hendes egen lille Dreng var bleven frelst, bogstavelig talt frelst ved Hjælp af Kalomel, som hun selv havde givet ham, da alle Lægerne i Paris havde opgivet det kjære Barn. Og saa omtalte hun, hvor ofte hun havde hørt tale om Lady Southdown gjennem den fortræffelige Mand, Hs. Velærværdighed Lawrence Grills, Præst ved Kapellet i May Fair, hvor hun gik i Kirke; og hvorledes hendes Anskuelser i høj Grad havde forandret sig paa Grund af Omstændighederne og som en Følge af de Uheld, hun havde haft; og hvorledes hun haabede, at hendes forbigangne Liv, som hun havde tilbragt i Verdslighed og Vildfarelser, ikke vilde gjøre hende helt uskikket til i Fremtiden at beskjæftige sig med *mere alvorlige* Tanker. Hun beskrev, hvorledes hun i tidligere Dage havde staaet i Gjæld til Mr. Crawley for religiøs Undervisning, berørte »Vadskerkonen fra Finchley Common«, som hun havde haft det største Udbytte af at læse, og spurgte til Lady Emily, Bogens begavede Forfatterinde, nu Lady Emily Hornblower i Byen Cap, hvor hendes Mand nærede stærke Forhaabninger om at blive Biskop af Kaffraria.

Men hun satte Kronen paa Værket og fæstnede sig i Lady

Southdowns Gunst ved efter Begravelsen at føle sig overmaade meget ophidset og utilpas og ved at udbede sig Myladys lægevidenskabelige Raad, hvilket Enkegrevinden ikke alene gav, men indhyllet i et Sengetæppe og lignende Lady Macbeth mere end nogensinde. kom hun endog i al Hemmelighed om Aftenen ind paa Beckys Værelse med en Pakke af sine Yndlingsskrifter og en Medicin, som hun selv havde sammenblandet, og som hun insisterede paa, at Mrs. Rawdon skulde tage ind.

Becky modtog først Skrifterne og begyndte at undersøge dem med stor Interesse, idet hun engagerede Enkegrevinden i en Samtale om dem og om sin Sjæls Velfærd, hvorved hun haabede, at hendes Legeme skulde undgaa Medikamenterne. Men efterat de religiøse Æmner vare udtømte, vilde Lady Macbeth ikke forlade Beckys Værelse, førend hun havde drukket sin Medicin; og stakkels Mrs. Rawdon blev saaledes virkelig nødt til at paatage sig et taknemligt Udseende og sluge Medicinen lige for Øjnene af den ubønhørlige gamle Grevinde, som tilsidst forlod sit Offer med en Velsignelse.

Den trøstede ikke i nogen synderlig Grad Mrs. Rawdon, som saa lidt slukøret ud, da Rawdon kom ind og hørte, hvad der var hændet; og hans Latterudbrud vare lige saa høje som sædvanlig, da Becky med et Lune, som hun ikke kunde tæmme, selv om Spøgen gik ud over hende selv, beskrev, hvad der var hændet, og hvorledes hun var bleven et Offer for Lady Southdown. Lord Steyne og Lady Southdowns Søn i London fik sig mangen en god Latter over den Historie, da Rawdon og hans Kone vendte tilbage til deres Bolig i May Fair. Becky

gav hele Scenen for dem. Hun tog en Natkappe og en Natdragt paa. Hun holdt en lang Prædiken paa den rette seriøse Maade; hun holdt Forelæsninger over Dyderne ved den Medicin, som hun foregav, at hun vilde give dem ind, med en saa fuldstændig Alvor og Efterlignelsesevne, at man skulde have troet, det var Grevindens egen romerske Næse, gjennem hvilken hun snøftede.

— Giv os Lady Southdown og den sorte Dosis! var et stadigt Raab imellem Gjæsterne i Beckys lille Dagligstue i May Fair. Og for første Gang i sit Liv blev Enkegrevinden til Southdown gjort morsom.

Sir Pitt erindrede de Beviser paa Respekt og Agtelse, som Rebecca i tidligere Dage havde ydet ham personlig, og var taalelig godt stemt imod hende. Skjøndt Ægteskabet havde været meget ubetænksomt, havde det dog forbedret Rawdon overmaade meget — det kunde man tydelig slutte sig til efter Oberstens forandrede Vaner og Opførsel — og havde det ikke for Pitts eget Vedkommende været en lykkelig Forening? Den snedige Diplomat smilede indvendig ved Tanken om, at han skyldte dette Ægteskab sin Formue, og erkjendte, at han i det Mindste ikke burde skraale op imod det. Hans Tilfredshed led heller intet Skaar ved Rebeccas egne Erklæringer, hendes Opførsel og Samtalerne med hende.

Hun fordoblede den Ærbødighed, som tidligere havde fortryllet ham, og fremhævede hans udmærkede Talegaver paa en

saadan Maade, at det endog forbausede Pitt selv, som altid var tilbøjelig til at vise sine egne Talenter Respekt, men dog beundrede dem endnu mere, naar Rebecca udpegede dem for ham. Ligeoverfor sin Svigerinde lykkedes det Rebecca at give tilfredsstillende Beviser for, at det var Mrs. Bute Crawley, som havde stiftet det Parti, hvilket hun senere i en saa høj Grad havde bagvasket, og at det var Mrs. Butes Pengegridskhed — hun haabede nemlig selv at erhverve sig hele Miss Crawleys Formue og at berøve Rawdon hans Tantes Gunst — som havde foranlediget og opfundet alle de afskyelige Historier imod Rebecca.

— Det lykkedes hende at gjøre os fattige, sagde Rebecca med en Mine, som udtrykte en komplet englelig Taalmodighed; men hvor kan jeg være vred paa en Kone, som har skaffet mig den bedste Mand i hele Verden? Og er hendes egen Gjerrighed ikke bleven tilstrækkelig straffet ved hendes fejlslagne Forhaabninger og ved Tabet af den Formue, paa hvilken hun havde bygget saa Meget? Fattig! udbrød hun. Kjære Lady Jane, hvad bryde vi os om Fattigdom? Jeg er vant dertil fra min Barndom, og jeg er ofte taknemlig over, at Miss Crawleys Penge ere blevne anvendte til at gjenindsætte den gamle, ædle Familie, til hvis Medlemmer jeg er saa stolt over at kunne henregne mig, i dens tidligere Pragt og Herlighed. Jeg er vis paa, at Sir Pitt vil gjøre langt bedre Brug af Pengene, end Rawdon vilde have gjort.

Alle disse Udtalelser bleve berettede til Sir Pitt af hans trofaste Hustru, og de bidrog yderligere til at befæste det

gode Indtryk, Rebecca havde gjort; ja, det gik saa vidt, at da Familien den tredie Dag efter Begravelsen var samlet til Middag, henvendte Sir Pitt Crawley, som skar Høns for ved den øverste Ende af Bordet, sig virkelig med følgende Ord til Mrs. Rawdon: — Hm, *Rebecca*, maa jeg give Dem en Vinge? — hvilken Tale fik det lille Fruentimmers Øjne til at sprudle af Glæde.

Medens Rebecca forfulgte de ovenfor omtalte Planer og Forhaabninger, og Pitt Crawley arrangerede Begravelses-Ceremonien og andre Sager, som stode i Forbindelse med hans tilkommende Forfremmelse og Værdighed, og Lady Jane havde travlt i Ammestuen, for saa vidt som hendes Moder vilde tillade hende det, og Solen stod op og gik ned, og Slottets Taarnklokke som sædvanlig ringede til Middag og til Bøn, laa det afsjælede Legeme af den forrige Ejer af Queens Crawley i det Værelse, som han havde beboet, under stadig Bevogtning af de professionelle Folk, som vare engagerede til Iagttagelsen af denne Skik. Et Fruentimmer eller to og tre eller fire Ligbærere, de bedste, som Southampton kunde præstere, hvilke vare klædte i Sort og udviste en til Lejligheden passende rolig og tragisk Opførsel, havde Bevogtningen af Liget under sig og skiftedes til at vaage over det, og naar de ikke vare i Tjeneste, samledes de i Husholderskens Værelse, hvor de i al Hemmelighed spillede Kort og drak deres Øl.

Familiens Medlemmer og Husets Tjenestefolk holdt sig

borte fra det sørgelige Sted, hvor Benene af en Descendent af en gammel Række Riddere og Gentlemen laa og ventede paa den endelige Bisættelse i Familie-Gravhvælvingen. Der var Ingen, som begræd Tabet af den Afdøde undtagen det stakkels Fruentimmer, som havde haabet at blive Sir Pitts Hustru og Enke, og som i Vanære var flygtet bort fra det Slot, over hvilket hun havde været saa nær ved at blive Herskerinde. Foruden hende og en gammel Yndlings-Hønsehund, som han navnlig under sin Sygdom havde næret en stærk Kjærlighed til, havde den gamle Mand ikke en eneste Ven til at begræde sig; men han havde hele sit Liv igjennem heller ikke gjort sig den ringeste Umage for at sikre sig en. Hvis de Bedste og Kjærligste af os, som forlade Jorden, kunde faa Lejlighed til paany at aflægge et Besøg paa den, tror jeg, at han eller hun (forudsat at der i den Sfære, i hvilken vi gaa ind, existerer nogen Forfængelighedens Markeds Følelse) vilde føle sig dybt krænket over at se, hvor hurtig de Overlevende havde trøstet sig. Og saaledes blev Sir Pitt glemt — ligesom de Bedste og Kjærligste af os — kun nogle faa Uger tidligere.

De, som have Lyst dertil, kunne følge hans jordiske Rester til Graven, hvorhen de paa den fastsatte Dag blive bragte paa den højtideligste Maade. Familiens Medlemmer, iførte sorte Klæder og med Lommetørklæderne op til Næsen for at modtage de Taarer, som ikke kom; Bedemanden og hans Gentlemen i dyb Sorg, en Deputation af Godsets Bønder, som med sorgfuld Mine komplimenterede den nye Ejer, og Præsten, som udtalte Formlen om »vor kjære afdøde Broder«.

Saa længe vi have en Mands Legeme, driver vor Forfængelighed sit Spil med det, omgiver det med Humbug og Ceremonier, lægger det frem til Parade og pakker det ind i Fløjl med forgyldte Søm; og vi afslutte vor Pligt ved over dets Grav at anbringe en Sten, som er fyldt med Løgne. Butes Kapellan, en livlig ung Fyr fra Oxford, og Sir Pitt Crawley affattede i Forening en passende latinsk Gravskrift over den afdøde, dybt begrædte Baronet, og den Førstnævnte holdt en klassisk Prædiken, i hvilken han opfordrede de Overlevende til ikke at give efter for Sorgen og underrettede dem i de mest ærbødige Udtryk om, at den Dag ogsaa vilde komme, da de maatte passere den melankolske og mysteriøse Port, som nylig havde lukket sig efter de jordiske Levninger af deres dybt begrædte Broder. Saa stege Bønderne til Hest igjen, eller de forbleve i Gjæstgivergaarden »Crawley Vaabnet« og indtoge Forfriskninger. Efter en Lunch i Folkestuen paa Queens Crawley rullede de fine Folks Vogne afsted, hver til sit Bestemmelsessted, og Ligbærerne samlede Snorene, Ligklæderne, Fløjlstæpperne, Strudsfjedrene og de øvrige Begravelsesrequisiter sammen, satte sig op paa Taget af Ligvognen og kjørte afsted til Southampton. Deres Ansigter antoge atter et naturligt Udtryk, da Hestene, efter at have klaret Borgporten, begyndte et livligere Trav paa den aabne Landevej; og man kunde have set Hobe af dem formørke Indgangene til Værtshusene, holdende i Haanden Tinbægere, som straalede i Solskinnet. Sir Pitts Sygestol blev rullet ned i et Værksted i Haven; den gamle Hønsehund hylede i Begyndelsen lidt, men

det var de eneste Klageskrig, som bleve hørte i den Borg, over hvilken Sir Pitt Crawley, Baronet, havde været Hersker i henved tre Snese Aar.

Da der var mange Fugle, og Agerhønsejagt næsten er en Pligt for en engelsk Gentleman med statsmandsagtige Tilbøjeligheder, gik Sir Pitt Crawley, efterat den første Sorg var overstaaet, tidt ud og deltog i denne Adspredelse, iført en hvid Hat med Flor om. Synet af disse Stub- og Turnipsmarker, som nu vare hans egne, voldte ham mangen en hemmelig Glæde. Undertiden udviste han en udsøgt Ydmyghed og tog ingen Bøsse med sig, men gik ud med en fredelig Bambusstok, medens Rawdon, hans store Broder, og Jægerne fyrede lystig ved Siden af ham. Pitts Penge og Marker gjorde ingen ringe Virkning paa hans Broder. Den bundfattige Oberst blev helt ærbødig og respektfuld ligeoverfor Husets Hoved og foragtede ikke længer Flødeskjæget Pitt. Rawdon lyttede med Sympathi til sin ældre Broders Planer om at plante og dræne, og han gav selv sine Raad tilbedste med Hensyn til Stalden og Kreaturerne, kjørte over til Mudbury for at se paa en Hoppe, som, han troede, kunde bære Lady Jane, og tilbød at ride den til &c. Kort sagt, den oprørske Dragon var helt undertrykt og ydmyget og blev en højst respektabel yngre Broder. Han fik stadige Bulletiner fra Miss Briggs i London angaaende lille Rawdon, som var bleven tilbage der, og som ogsaa selv skrev Breve.

— Jeg har det meget godt, skrev han. Jeg haaber, Du har det meget godt. Jeg haaber, Mama har det meget godt. Ponyen har det meget godt. Grey tager mig ud at ride i Parken. Jeg har mødt den lille Dreng, som tidligere har redet med mig. Han græd, da han galoperede. Jeg græd ikke.

Rawdon læste disse Breve for sin Broder og for Lady Jane, som var henrykt over dem. Baronetten lovede at udrede Udgifterne ved Drengens Skolegang, og hans kjærlige Hustru gav Rebecca en Banknote og bad hende kjøbe en Præsent for den til hendes lille Neveu.

Den ene Dag gik som den anden, og Husets Damer tilbragte Tiden med disse rolige Beskjæftigelser og Fornøjelser, som tilfredsstille Damer paa Landet. Klokken ringede til Maaltiderne og til Bøn. De unge Damer øvede sig paa Fortepianoet hver Formiddag efter Frokost, medens Rebecca lod dem nyde godt af hendes Undervisning. Saa toge de tykke Støvler paa og spadserede ud i Parken og i Skovene, eller de gik udenfor Markskjellet ind i Landsbyen, hvor de hjemsøgte Hytterne med Lady Southdowns Medicin og gudelige Skrifter til de syge Folk der. Lady Southdown kjørte ud i en Pony-Chaise, og Rebecca tog i Reglen Plads ved Enkegrevindens Side og lyttede til hendes højtidelige Konversation med den største Interesse. Om Aftenen sang hun Händel og Haydn for Familien og beskjæftigede sig med et stort Broderi, som om hun havde været født til Arbejde, og som om hun vilde fortsætte Livet paa denne Maade, til hun i en passende gammel Alder blev lagt i sin Grav og efterlod sig mange Sørgende og en

hel Del Aktier — som om der ikke udenfor Slottets Porte ventede Bekymringer og Kreditorer, Intriguer, Forlegenheder og Fattigdom for at kaste sig over hende, naar hun atter traadte ud i Verden.

— Det er ikke vanskeligt at være en Godsejers Kone, tænkte Rebecca. Jeg tror, jeg kunde blive en god Kone, dersom jeg havde femtusind Pund om Aaret. Jeg kunde drive omkring i Ammestuen og tælle Aprikoserne paa Espaliererne. Jeg kunde vande Planterne i Drivhuset og plukke de visne Blade af Geranierne. Jeg kunde spørge gamle Koner, hvorledes det gik med deres Rheumatisme, og bestille for en halv Krone Suppe til den Fattige. Jeg vilde ikke savne de Penge meget, naar jeg havde femtusind Pund om Aaret. Jeg kunde endog kjøre to Mile ud for at spise til Middag med en Nabo og klæde mig efter Moden fra forrige Aar. Jeg kunde gaa i Kirke og holde mig vaagen i den store Familiestol eller falde i Søvn bag Gardinerne og med Sløret nede, naar jeg kun havde Øvelse deri. Jeg kunde betale Enhver Sit, naar jeg blot havde Penge. Det er, hvad de Sammensvorne her ere stolte af at gjøre. De se medynksfuldt ned paa os, som ingen Penge have. De tænke om sig selv, at de ere ædelmodige, naar de give vore Børn en Fempundsnote og anse os for at være foragtelige, naar vi ikke eje en.

Og hvem ved, om Rebecca ikke havde Ret i sine Spekulationer — og maaske var det kun et Penge- og et Lykkespørgsmaal, som udgjorde Forskjellen imellem hende og en

hæderlig Kvinde. Naar man tager Fristelserne med i Betragtning, hvem kan da paastaa, at han er bedre end sin Nabo? Selv om Medgang ikke gjør Folk ærlige, saa holder den dem i det Mindste til at vedblive at være det. En Alderman, som kommer fra en Skildpadde-Middag, træder ikke ud af sin Vogn for at stjæle en Bedekølle; men sæt ham paa Sultekur og se, om han ikke vil rapse et Brød. Becky trøstede sig ved saaledes at afveje Chancerne mod hverandre og ved at fordele Godt og Ondt lige i Verden.

Hun besøgte omhyggelig atter de gamle Steder, de gamle Marker og Skove, Krattene, Dammene, Haverne og Værelserne i det gamle Hus, hvor hun for syv Aar siden havde tilbragt et Par Aar. Hun havde den Gang været ung eller forholdsvis ung, thi hun havde glemt den Tid, da hun virkelig *var* ung — men hun erindrede sine Tanker, og Følelser for syv Aar siden og sammenlignede dem med dem, hun nu nærede, nu, da hun havde set Verden og levede sammen med fornemme Folk og havde hævet sig langt over sin oprindelige beskedne Stilling.

— Jeg har hævet mig over den, fordi jeg har en god Forstand, tænkte Becky, og fordi næsten alle andre Mennesker ere Taaber. Jeg kunde nu ikke vende tilbage og omgaas den Slags Folk, som jeg traf i min Faders Atelier. Nu kjører der Lorder op for min Dør med Stjerner og Baand i Stedet for fattige Kunstnere med Skraatobak i Lommerne. Jeg har en Gentleman til Husbond og en Jarls Datter til Sviger-

inde i det samme Hus, i hvilket jeg for faa Aar siden ikke var meget bedre end en Tjenestepige. Men staar jeg mig nu bedre i Verden, end da jeg var den fattige Malers Datter og besnakkede Urtekræmmeren paa Hjørnet til at overlade mig The og Sukker? Sæt, jeg havde giftet mig med Francis, som holdt saa meget af mig — jeg kunde ikke være bleven meget fattigere, end jeg er nu. Ak ja! Jeg vilde ønske, jeg kunde ombytte min Stilling i Samfundet og alle mine Slægtninge for en pæn lille Sum i 3 pCts. Aktier.

Thi saaledes følte Becky de menneskelige Tings Forfængelighed, og det var i en saadan Havn, at hun gjerne vilde have kastet Anker.

Maaske var hun kommen til det Resultat, at hun, dersom hun havde været ærlig og beskeden og havde gjort sin Pligt og vandret lige ud af Landevejen, vilde være kommen lige saa nær til Lykke, som hun var kommen paa den Vej, ad hvilken hun havde stræbt at opnaa den. Men — ligesom Børnene paa Queens Crawley gik udenom det Værelse, i hvilket deres Faders døde Legeme laa — naar Becky undertiden fik disse Tanker, var hun vant til at gaa udenom dem og ikke kige ind. Hun undveg dem og foragtede dem — eller i det Mindste var hun nu fordømt til at gaa den anden Vej, fra hvilken et Tilbagetog ikke var muligt. Og jeg for mit Vedkommende tror, at Samvittighedsnag er den mindst aktive af alle Menneskets moralske Følelser — den, som det er lettest at dræbe, naar den bliver vakt, og som hos nogle Mennesker overhovedet

aldrig vaagner. Vi sørge over at blive opdagede og ved Tanken om Beskjæmmelse eller Straf; men den blotte Følelse af at begaa Uret gjør meget faa Mennesker paa Forfængelighedens Marked ulykkelige.

Under sit Ophold paa Queens Crawley hvervede Rebecca sig derfor saa mange Venner af Syndens Mammon, som hun paa nogen Maade kunde overkomme. Lady Jane og hendes Mand bød hende Farvel med de varmeste Beviser paa Venskab. De saa med Glæde den Tid imøde, da Familiehuset i Gaunt Street var bleven repareret og forskjønnet, saaat de atter kunde mødes i London. Lady Southdown lavede hende en Pakke Medicin og sendte gjennem hende et Brev til Hans Velærværdighed Lawrence Grills. Pitt ledsagede dem i en Vogn med fire Heste for til Mudbury, efter i Forvejen at have afsendt deres Bagage tilligemed en hel Ladning Vildt.

— Hvor De vil blive lykkelig over igjen at se deres kjære lille Dreng, sagde Lady Crawley, idet hun tog Afsked fra sin Svigerinde.

— O, saa lykkelig! sagde Rebecca og slog sine grønne Øjne op imod Himlen.

Hun var overordentlig lykkelig over at slippe bort derfra og dog saa tung ved at rejse. Queens Crawley var utaalelig kjedelig, og dog var Luften der lidt renere end den, hun havde været vant til at indaande. Alle havde været kjedelige, men Enhver havde været venlig paa sin Maade.

— Det er Altsammen en Virkning af Besiddelsen af

3 pCts. Papirer, sagde Rebecca til sig selv og havde sandsynligvis Ret.

Londoner Lamperne blussede imidlertid lystig, da Vognen rullede ind i Piccadilly, og Briggs havde tændt en hyggelig Ild i Curzon Street, og lille Rawdon var oppe for at byde Papa og Mama velkommen tilbage.

Syttende Kapitel.

Som handler om Familien Osborne.

Der er hengaaet en antagelig Tid, siden vi have set vor ærede Ven, gamle Mr. Osborne i Russell-Square. Han har ikke hørt til de lykkeligste Dødelige, siden vi sidst traf ham. Der er indtruffet Begivenheder, som ikke have forbedret hans Humør, og i mere end et Tilfælde har han ikke faaet Lov til at faa sin Villie. At Noget kom dette meget rimelige Ønske paa tværs, havde altid været højst krænkende for den gamle Herre, og Modstand blev ham dobbelt utaalelig, da Podagra, Alderdom, Ensomhed og Vægten af mange Skuffelser forenede sig for at tynge ham ned. Hans stive sorte Haar begyndte hurtig efter hans Søns Død at blive helt hvidt; hans Ansigt blev rødere, hans Hænder rystede mere og mere, naar han skjænkede sig sit Glas Portvin. Han gjorde Livet haardt for sine Folk i City, og hans Familie hjemme var ikke meget lykkeligere. Jeg betvivler, at Rebecca, hvem vi have set bede ynkelig om Penge, vilde have ombyttet sin Fattigdom og sit Livs kjække Ophidselse og Chancer med Osbornes Penge og den sløve Melankoli, som omgav ham. Han havde friet til Miss Swartz, men var med Foragt bleven afvist af denne

Dames Familie, som giftede hende med et ungt Skud af en skotsk Adelsstamme. Han var en Mand, som kunde have ægtet en Pige af ringe Herkomst og senere tyranniseret hende frygtelig; men han traf Ingen, som passede til hans Smag, og i Stedet derfor tyranniserede han saa den ugifte Datter, som var hjemme. Hun havde en smuk Vogn og smukke Heste og sad ved Enden af Bordet, som var dækket med det sværeste Sølvservice. Hun havde en Bankbog, en Tjener til at følge efter sig, naar hun spadserede, uindskrænket Kredit og Buk og Komplimenter fra alle de Handlende — kort sagt Alt, hvad der tilkommer en Arving; men hun førte et forfærdeligt Liv. De smaa Piger paa Hittebørnshospitalet, den lille Pige, som fejer Gaden, den fattigste Underkokkepige i Folkestuen var lykkelig i Sammenligning med denne ulykkelige og nu midaldrende unge Dame.

Frederik Bullock, Esq, af Huset Bullock, Hulker & Bullock, havde ægtet Maria Osborne, dog ikke uden en hel Del Vanskeligheder og Knurren fra Mr. Bullocks Side. Da George var død og udelukket af sin Faders Testamente, insisterede Frederik paa, at Halvdelen af den gamle Herres Formue skulde sættes fast for hans Maria, og vægrede sig virkelig i lang Tid ved at »gaa paa den Galej« (det var Mr. Frederiks eget Udtryk) paa andre Vilkaar. Osborne sagde, at Fred var gaaet ind paa at tage hans Datter med tyvetusind Pund, og han vilde ikke forpligte sig til mere, Fred kunde saa tage derimod eller lade være, og iøvrigt vilde han se ham hængt. Fred, hvis Forhaabninger vare stegne, da George var bleven gjort arveløs, mente, at han blev infamt snydt af den gamle Kjøbmand, og

lod i nogen Tid, som om han fuldstændig vilde hæve Partiet. Osborne trak sine Penge ud af Bullocks og Hulkers Forretning, gik paa Børsen med en Ridepisk, som han svor paa, at han vilde lade falde ned over Ryggen paa en vis Skurk, hvem han ikke vilde nævne, og opførte sig paa sin sædvanlige heftige Maade. Jane Osborne trøstede sin Søster Maria under denne Familiestrid.

— Jeg har altid sagt Dig, Maria, at det var dine Penge, han elskede, og ikke Dig selv, sagde hun beroligende.

— Han har under alle Omstændigheder valgt *mig* og mine Penge; han foretrak ikke Dig og dine Penge, svarede Maria og slog med Hovedet.

Bruddet var iøvrigt kun midlertidigt. Freds Fader og ældre Kompagnoner raadede ham til at tage Maria, selv om det kun kunde ske med de Tyvetusind, Halvparten paa Bordet og Halvparten ved Mr. Osbornes Død, og med Chancerne for en yderligere Deling af Mr. Osbornes Formue ved hans Død. Saa »bed han i det sure Æble«, for atter at bruge hans eget Udtryk, og sendte gamle Hulker til Osborne for at aabne Fredsunderhandlingerne. Det var hans Fader, sagde han, som ikke vilde høre tale om Partiet og havde gjort Vanskelighederne; han selv var meget ivrig efter at bevare Forbindelsen. Undskyldningen blev modtaget meget lunkent af Mr. Osborne. Hulker og Bullock vare en højtstaaende Familie mellem City-Aristokratiet og i Slægtskab med de Adelige i Vestenden. Det var Noget for den gamle Mand at blive i Stand til at sige: — Min Svigersøn, Sir, af Huset Hulker, Bullock & Co., Sir;

min Datters Kousine, Lady Mary Mango, Sir, en Datter af Hans Herlighed Jarlen af Castlemouldy. I sin Fantasi saa han sit Hus besøgt af de Adelige. Derfor tilgav han unge Bullock og gav sit Samtykke til, at Ægteskabet maatte finde Sted.

Det var en stor Affære — Brudgommens Slægtninge gav Frokosten, da deres Boliger vare nær ved St. Georges Kapel, Hannover Square, hvor Forretningen fandt Sted. De Adelige fra Vestenden vare indbudne, og mange af dem undertegnede Kirkebogen. Mr. Mango og Lady Mary Mango vare der med de kjære unge Piger Gwendoline og Gwinever som Brudepiger; Oberst Bludyer af Hestgarden (ældste Søn af Huset Bludyer Brothers, Mincing Lane), en anden Fætter til Brudgommen, og Mrs. Bludyer; Hans Herlighed George Boulter, Lord Levants Søn, og hans Frue, der var en født Mango; Lord Viscount Castletoddy; Hs. Herlighed James McMull og Mrs. McMull (tidligere Miss Swartz) og en hel Mængde fashionable Folk, som Alle havde giftet sig ind i Lombard Street*) og gjort en hel Del til at forædle Cornhill*).

Det unge Par havde et Hus nærved Berkeley Square og en lille Villa i Roehampton imellem Bankkolonien der. Damerne af Familien, hvis Bedstefader havde gaaet i en Fattigskole, og som gjennem deres Mænd vare beslægtede med noget af det bedste Blod i England, betragtede det næsten som en Mesalliance, Frederik havde gjort. Og Maria var nødt til ved

---

*) Handelskvarterer i London.

Overs. Anm.

overlegen Stolthed og ved megen Omhyggelighed i Sammensætningen af sin Visitkortbog at opveje Manglerne ved sin Fødsel; og hun ansaa det for sin Pligt at se sin Fader og sin Søster saa lidt som mulig.

At hun fuldstændig skulde bryde med den gamle Mand, som endnu havde saa mange Snese tusind Pund at give bort, er det absurd at formode. Det vilde Fred Bullock aldrig tillade hende at gjøre. Men hun var endnu ung og ude af Stand til at skjule sine Følelser; og ved at indbyde sin Fader og Søster til sine tredie Klasses Selskaber og ved at opføre sig meget koldt imod dem, naar de kom, samt ved at undgaa Russell-Square og indiskret bede sin Fader om at forlade denne afskyelige simple Plads, gjorde hun større Skade, end al Frederiks Diplomati kunde gjenoprette, og som en ubetænksom, uforsigtig Skabning, hvilket hun var, udsatte hun derved sine Arveudsigter for stor Fare.

— Naa, saa Russell-Square er ikke god nok for Mrs. Maria, he? sagde den gamle Herre og lukkede Vognvinduet op, da han og hans Datter en Aften kjørte bort fra et Middagselskab hos Mrs. Frederik Bullock. Naa, saa hun indbyder sin Fader og Søster til en Andendags Middag (jeg vil være fordømt, om ikke enkelte Retter af Maden vare fra igaar) og til at træffe sammen med City Folk og literære Mænd, medens hun holder Jarlerne, Ladyerne og de Adelige for sig selv. Adelige? Fanden tage de Adelige. Jeg er en ligefrem brittisk Kjøbmand, er jeg; og jeg kunde atter og atter kjøbe de tiggeragtige Hunde. Lorder, javel! — ved en af hendes Soiréer

saa jeg en af dem tale til en fordømt Violinspiller — en Fyr, jeg foragter. Og de ville ikke komme til Russell-Square, ville de ikke? Det gjælder mit Liv, om jeg ikke har et bedre Glas Vin og betaler mere for den og kan vise et smukkere Sølvservice og kan stille en bedre Middag frem paa mit Mahognibord, end de nogensinde have set paa deres — de krybende, sledskende, opstyltede Tosser. Kjør hurtig til, James, jeg længes efter at komme tilbage til Russell-Square — ha, ha!

Og han sank tilbage i Hjørnet af Vognen med en rasende Latter.

Med saadanne Reflexioner over sine egne overlegne Fortjenester plejede den gamle Herre ikke sjeldent at trøste sig selv.

Jane Osborne kunde ikke Andet end samstemme i disse Anskuelser om Søsterens Opførsel; og da Mrs. Frederiks Førstefødte, Frederik Augustus Howard Stanley Devereux Bullock var født, og den gamle Osborne blev indbudt til Barnedaaben og til at være Gudfader, indskrænkede han sig til at sende Barnet et Guldbæger med tyve Guineer indlagt til Ammen.

— Det er mere, end nogen af dine Lorder vil give, tør jeg nok bande paa, sagde han og afslog at være tilstede ved Ceremonien.

Den flotte Gave foraarsagede imidlertid Huset Bullock megen Tilfredsstillelse. Maria tænkte, at hendes Fader var overordentlig vel fornøjet med hende, og Frederik drog de bedste Varsler for sin lille Søn og Arving.

Man kan tænke sig de Kvaler, med hvilke Miss Osborne

i sin Ensomhed i Russell-Square læste »Morning Post«, i hvilken hendes Søsters Navn nu og da stod skrevet i de Artikler, som havde til Overskrift »Fashionable Nyt«, og i hvilke hun havde Lejlighed til at læse en Beskrivelse af den Dragt, Mrs. F. Bullock havde baaret, da hun blev præsenteret ved Hoffet af Lady Frederica Bullock. Janes eget Liv var, som vi have sagt, blottet for slig Storhed. Det var en forfærdelig Tilværelse. Hun maatte staa tidlig op paa de mørke Vintermorgener for at lave Frokost til sin surmulende gamle Fader, som vilde have kastet hele Huset paa Døren, hvis hans The ikke havde været færdig Klokken Halvotte. Hun forblev taus ligeoverfor ham og lyttede til Maskinens Hvislen og sad skjælvende, medens hendes Fader læste sin Avis og fortærede sin sædvanlige Portion Muffin og The. Klokken Halvti rejste han sig og gik til City, og næsten til Middagstid havde hun sin Frihed til at aflægge Visitter i Kjøkkenet og skjælde Tjenestefolkene ud; til at kjøre ud og gjøre Indfald paa de Handlende, som vare overordentlige ærbødige; til at aflevere sine og sin Faders Kort i deres Cityvenners store, mørke, respektable Huse; eller til at sidde alene i den store Dagligstue og vente paa Gjæster og arbejde paa et stort Broderi ved Ilden, siddende i Sofaen lige ved det store Ifigenia Uhr, hvis Tikken og Takken gjenlød melankolsk i det uhyggelige store Rum. Det store Spejl over Kamingesimsen og det andet store Konsolspejl, som hang i den modsatte Ende af Værelset, forstørrede og mangfoldiggjorde indbyrdes mellem sig den brune Sæk af hollansk Lærred, i hvilken Lysekronen hang, indtil man saa disse brune hol-

landske Sække svinde hen i uendelige Perspektiver, og dette Miss Osbornes Værelse syntes at være Centrum for et System af Dagligstuer. Naar hun aabnede det store Fortepiano og vovede at spille nogle faa Akkorder paa det, lød det med en sorgfuld Menlankoli og opskræmmede Husets uhyggelige Ekkoer. Georges Maleri var forsvundet og lagt op paa et Pulterkammer paa Loftet; og skjøndt man erindrede ham, og Fader og Datter ofte instinktmæssig vidste, at de tænkte paa ham, omtalte man dog aldrig den brave, en Gang saa højt elskede Søn.

Klokken Fem kom Mr. Osborne tilbage til Middagen, som han og hans Datter nød i Taushed (hvilken sjeldent blev afbrudt, undtagen naar han bandede og var rasende over, at Maden ikke var tilberedt efter hans Smag), eller som de to Gange om Maaneden delte med et Selskab kjedelige Venner af Osbornes Rang og Alder. Gamle Dr. Gulp og hans Frue fra Bloomsbury Square: gamle Mr. Frowser, Prokuratoren fra Bedford Row, en meget stor Mand, som paa Grund af sin Forretning omgikkes med de Adelige fra Vestenden: gamle Oberst Livermore af Bombay Arméen og Mrs. Livermore fra Upper Bedford Place: gamle Advokat Toffy og Mrs. Toffy; og undertiden gamle Sir Thomas Coffin og Lady Coffin fra Bedford Square. Sir Thomas var en berømt Dommer, som udøvede den højeste Myndighed, og den sjeldne, hvide Portvin blev sat paa Bordet, naar han spiste til Middag hos Mr. Osborne.

Disse Folk og deres Lige gave den pompøse Russell-Square Kjøbmand pompøse Middage tilbage igjen. De fik sig nogle højtidelige Robbere Whist, naar de efter Vindrikningen,

kom ovenpaa, og deres Vogne bleve bestilte til Halvelleve. Mange rige Folk, hvem vi fattige Djævle have den Vane at misunde, ere tilfredse med en Existens som den ovenfor beskrevne. Jane Osborne kom næppe nogensinde sammen med en Mand paa under tresindstyve Aar, og Mr. Smirk, den berømte Damelæge, var omtrent den eneste Ungkarl, som viste sig i deres Selskab.

Jeg kan ikke sige, at der Intet var hændet, som havde forstyrret denne forfærdelige Tilværelses Monotoni. Sagen er, at der havde været en Hemmelighed i stakkels Janes Liv, som havde gjort hendes Fader mere rasende og gnaven, end selv hans Natur, hans Stolthed og hans Overmættelse havde gjort ham. Denne Hemmelighed stod i Forbindelse med Miss Wirt, som havde en Fætter, en Kunstner, Mr. Smee, der siden blev meget berømt som Portrætmaler og Medlem af det kongelige Akademi, men som en Gang med Glæde gav unge Modedamer Undervisning i Tegning. Mr. Smee har nu glemt, hvor Russell-Square er, men i Aaret 1818, da Miss Osborne fik Undervisning af ham, aflagde han med Glæde Besøg der.

Smee (tidligere en Elev af Sharpe i Frith Street, en udsvævende, vellystig Mand, som ikke havde Held med sig, men var meget dygtig i sin Kunst) var, som vi have sagt, en Fætter til Miss Wirt og blev af hende introduceret til Miss Osborne, hvis Haand og Hjerte endnu stadig vare frie efter forskjellige ufuldendte Kjærlighedsaffærer. Han følte sig meget tiltrukken af denne Dame, og efter hvad man tror, vakte han ogsaa Kjærlighed i hendes Hjerte. Miss Wirt spillede den Fortrolige

i denne Intrigue. Jeg ved ikke, om hun plejede at forlade det Værelse, i hvilket Læreren og hans Elev sad og malede, for at give dem Lejlighed til at udvexle disse Sætninger og Løfter, som ikke godt kunne udtales i en tredie Persons Nærværelse; jeg ved ikke, om hun haabede, at hendes Fætter, hvis det lykkedes ham at løbe af med den rige Kjøbmands Datter, vilde forære Miss Wirt en Del af den Rigdom, som hun havde sat ham i Stand til at vinde — det eneste Visse er, at Mr. Osborne fik Nys om denne Transaktion, kom pludselig tilbage fra City og traadte ind i Dagligstuen med sin Bambusstok; traf der Maleren, Eleven og Selskabsdamen, som Alle saa overordentlig blege ud; kastede den Førstnævnte paa Døren med Trudsler om, at han vilde knække hvert et Ben i hans Skind, og afskedigede ligeledes en halv Time senere Miss Wirt, idet han sparkede hendes Kufferter ned ad Trapperne, trampede paa hendes Hatæsker og knyttede Næven ad den Hyrevogn, som førte hende bort.

Jane Osborne blev paa sit Soveværelse i mange Dage. Hun fik ikke senere Tilladelse til at have en Selskabsdame. Hendes Fader svor paa, at hun ikke fik en Skilling af hans Penge, hvis hun giftede sig uden hans Medvirken; og da han trængte til et Fruentimmer til at holde Hus for sig, ønskede han ikke, at hun skulde gifte sig; hun blev derfor nødt til at opgive alle Planer, i hvilke Kupido havde nogen Andel. Saalænge hendes Fader levede, fandt hun sig derfor i at tilbringe Livet paa den ovenfor beskrevne Maade og var tilfreds med at være gammel Jomfru. Hendes Søster fik imidlertid

Børn med finere Navne hvert Aar — og Samkvemmet mellem de to Søstre blev bestandig svagere. — Jane og jeg bevæge os ikke i den samme Sfære, sagde Mrs. Bullock. Jeg betragter hende naturligvis som en Søster — hvilket betyder — ja hvad betyder det, naar en Dame siger, at hun betragter Jane som en Søster?

Vi have tidligere beskrevet, hvorledes Frøknerne Dobbin boede sammen med deres Fader paa en smuk Villa paa Denmark Hill, hvor der var prægtige Druegaarde og Ferskentræer, hvilke vare til stor Fryd for lille Georgy Osborne. Frøknerne Dobbin, som ofte kjørte over til Brompton for at besøge vor kjære Amelia, kom ogsaa undertiden til Russell-Square for at aflægge en Visit hos deres gamle Veninde Miss Osborne. Jeg tror, at det var paa Befaling af deres Broder, Majoren i Indien (for hvem deres Fader havde en enorm Respekt), at de viste Mrs. George Opmærksomhed; thi Majoren, Amelias lille Drengs Gudfader og Formynder, haabede endnu bestandig paa, at Barnets Bedstefader skulde kunne forledes til at lade sig formilde lige over for ham, og at han skulde anerkjende ham for sin Søns Skyld. Frøknerne Dobbin gjorde stadig Miss Osborne bekjendt med Amelias Sagers Stilling, hvorledes hun levede med sin Fader og Moder, hvor fattige de vare, hvorledes de undrede sig over, hvad Mænd, og tilmed saadanne Mænd som deres Broder og kjære Kaptajn Osborne, kunde finde smukt ved en saa ubetydelig Unge, hvorledes hun endnu stadig ligesom tidligere var en smægtende affektert Flødeskjægsskabning — men hvorledes Drengen virkelig var

den fineste lille Dreng, de nogensinde havde set — thi alle Kvinders Hjerter opvarmes ligeoverfor smaa Børn, og selv den mest gnavne, gamle Jomfru er venlig imod dem.

Efterat Frøknerne Dobbin havde anvendt mange Bønner, tillod Amelia en Dag lille George at tilbringe Dagen hos dem paa Denmark Hill — en Del af hvilken Dag hun selv benyttede til at skrive til Majoren i Indien. Hun gratulerede ham i Anledning af den glædelige Nyhed, som hans Søstre nylig havde bragt hende. Hun bad for hans og hans udvalgte Bruds Fremtidslykke. Hun takkede ham for tusinde og atter tusinde venlige Tjenester og Beviser paa stadigt Venskab, som han havde ydet hende i hendes sørgelige Tilstand. Hun fortalte ham det sidste Nyt om lille Georgy, og hvorledes han netop tilbragte denne Dag hos hans Søstre paa Landet. Hun understregede en hel Del i Brevet og undertegnede sig hans hengivne Veninde, Amelia Osborne. Hun glemte at sende en kjærlig Hilsen til Lady O'Dowd, som hun plejede at gjøre — og nævnede ikke Glorvina ved Navn, men kun i Kursivskrift som Majorens *Brud*, over hvem hun nedbad Himlens *Velsignelse*. Men Efterretningen om Ægteskabet fjernede den Tilbageholdenhed, som hun havde iagttaget lige over for ham. Hun var glad over at være i Stand til at tilstaa og føle, med hvormegen Taknemlighed hun betragtede ham — og hvad angik den Tanke at være jaloux paa Glorvina (Glorvina, ja i Sandhed!) — selv om en Engel fra Himlen havde antydet den Tanke for hende, vilde Amelia have forkastet den.

Da Georgy om Aftenen kom tilbage i den Ponyvogn, over

hvilken han glædede sig saa meget, og i hvilken han blev kjørt af Sir William Dobbins gamle Kusk, havde han en smuk Guldkjæde med Uhr om sin Hals. Han sagde, at han havde faaet den af en gammel Dame, som ikke var smuk, og som græd og kyssede ham en hel Del. Men han kunde ikke lide hende. Han kunde overordentlig godt lide Vindruer. Og han kunde kun lide sin Mama.

Amelia for forfærdet op; hendes frygtsomme Sjæl fik en Forudfølelse af Skræk, da hun hørte, at Barnets Faders Slægtninge havde set ham.

Miss Osborne kom hjem igjen for at give sin Fader Middagsmad. Han havde gjort en god Forretning i City og var i ret godt Humør den Dag, hvorfor han tilfældigvis lagde Mærke til den ophidsede Tilstand, i hvilken hans Datter var.

— Hvad er der i Vejen, Miss Osborne, var han saa naadig at sige.

Damen brast ud i Graad.

— O Sir, sagde hun, jeg har set lille George. Han er saa smuk som en Engel — og ligner fuldstændig ham.

Den gamle Mand, som sad lige over for hende, sagde ikke et Ord, men rødmede og begyndte at ryste over hele Legemet.

Attende Kapitel.

I hvilket Læseren maa omsejle det gode Haabs Forbjerg.

Den forbausede Læser maa nu finde sig i at blive transporteret titusinde Mile bort til Militærstationen Bundlegunge i det til vort indiske Rige hørende Distrikt Madras, hvor vore galante gamle Venner af dèt —de Regiment ere indkvarterede under den brave Oberst Sir Michael O'Dowds Kommando. Tiden har ikke taget meget paa denne fede Officer, hvad den i Reglen ikke gjør paa Folk, som have gode Maver og godt Humør, og som ikke overanstrænge deres Hjerner. Obersten fører en god Kniv og Gaffel ved Tiffin og tager atter med stort Held fat paa sine Vaaben ved Middagen. Han ryger sin Huka*) efter begge Maaltider, og medens hans Kone skjælder ham ud, puster han Røgen fra sig lige saa rolig, som han gjorde det under Franskmændenes Ild ved Waterloo. Alderen og Heden have ikke formindsket Malonyernes og Molloyernes Descendents Aktivitet eller Veltalenhed. Mylady, vor gamle Veninde, er lige saa meget hjemme i Madras som i Brüssel, i

---

*) En østerlandsk Tobakspibe, hvorfra Røgen gaar igjennem Vand. Overs. Anm.

Kantonnement som under Telte. Paa Marschen saa man hende i Spidsen af Regimentet, siddende paa en kongelig Elefant — et ædelt Syn. Ridende paa dette Dyr, har hun været i Kamp med Tigere i Kratskoven; hun er bleven modtaget af indfødte Fyrster, som have budt hende og Glorvina velkommen i deres Zenanaers skjulte Afkroge og tilbudt hende Shavler og Juveler, som det skar hende i Hjertet ikke at kunne modtage. Skildvagterne af enhver Vaabenart gjøre Salut for hende, naarsomhelst hun viser sig, og hun besvarer deres Hilsen ved med alvorlig Mine at tage til Hatten. Lady O'Dowd er en af de højststaaende Damer i Præsidentskabet Madras — hendes Strid med Lady Smith, Underdommer Sir Minos Smiths Hustru, erindres endnu stadig af nogle Folk i Madras, og man mindes, hvorledes Oberstens Frue knipsede med Fingrene lige i Ansigtet paa Dommerens Frue og sagde, at hun aldrig vilde vige en Fodsbred for nogen Pjalt af en Civilist. Selv nu erindre Folk, skjøndt det er femogtyve Aar siden, hvorledes Lady O'Dowd ved et Bal i Regjeringshuset dansede en Jig, ved hvilken Lejlighed hun dansede to Adjutanter, en Major af Madras Kavalleriet og to Herrer i den civile Tjeneste trætte, og først da Major Dobbin, C. B., Natkommanderende ved det —de Regiment overtalte hende til at trække sig tilbage til Spisestuen, *lassata nomdum satiata recessit.*

Peggy O'Dowd er i Sandhed den samme som altid: venlig i Gjerning og Tanke, af et fremfusende Temperament, ivrig efter at herske, en Tyran mod sin Michael, en Drage mellem alle Regimentets Damer, en Moder for alle de unge Mænd,

hvem hun plejer, naar de ere syge, og hjælper i alle deres Forlegenheder, og mellem hvem Lady Peggy er umaadelig populær. Men de Subalternes og Kaptajnernes Fruer (Majoren er ugift) kabalisere en hel Del imod hende. De sige, at Glorvina gjør sig vigtig, og at Peggy selv er utaalelig dominerende. Hun trængte sig ind i en lille gudelig Forsamling, som Mrs. Kirk havde faaet sat i Scene og lo ad de unge Mænd, saaat de løb bort fra hendes Prædikener, idet hun erklærede, at det ikke tilkom en Soldats Hustru at være Præst, at Mrs. Kirk gjorde bedre i at lappe sin Mands Klæder, og at, hvis Regimentet trængte til Prædikener, havde hun de smukkeste i hele Verden, sin Onkel Dekanens. Hun gjorde en brat Ende paa et Koketteri, som Lieutenant Stubble af Regimentet havde paabegyndt med Lægens Kone, idet hun truede Stubble med at kaste sig over ham for de Penge, som han havde laant af hende (thi den unge Fyr havde altid været meget extravagant anlagt), medmindre han strax afbrød Forbindelsen og med Sygeorlov rejste til Kap. Paa den anden Side optog hun Mrs. Posky i sit Hus og gav hende Ly, da hun en Aften flygtede fra sin Bungalow*), forfulgt af sin rasende Husbond, som svingede med sin anden Flaske Kognak, og hun førte endog Posky igjennem Delirium tremens og vænte ham af med at drikke, hvilken Vane havde overfaldet denne Officer, som alle slette Vaner pleje at overfalde Mænd. Med et Ord, i Modgang var hun den bedste Trøsterinde, i Medgang den besværligste Ven-

---

*) En indisk Sommerbolig. Overs. Anm.

inde, idet hun nemlig altid nærede den bedste Mening om sig selv og var fast besluttet paa i alle Tilfælde at sætte sin Villie igjennem.

Iblandt Andet havde hun besluttet, at Glorvina skulde ægte vor gamle Ven Dobbin. Mrs. O'Dowd vidste, hvad der ventede Majoren, og satte Pris paa hans gode Egenskaber og den høje Anseelse, han nød i sin Stand. Glorvina, en meget smuk, rødmusset, sorthaaret, blaaøjet ung Dame, som kunde ride en Hest eller spille en Sonate lige saa godt som enhver anden ung Pige fra Grevskabet Cork, syntes netop at være den Person, som var bestemt til at sikre Dobbins Lykke — meget mere end den stakkels, lille, gode, svagelige Amelia, om hvem han plejede at tale i saa store Ord.

— Betragt Glorvina, naar hun træder ind i et Værelse, plejede Mrs. O'Dowd at sige, og sammenlign hende med den stakkels Mrs. Osborne, som ikke kunde sige Buh til en Ko. Hun vilde ikke være Dem værdig, Major — De er selv en rolig Mand og trænger til En, som kan tale for Dem. Og skjøndt hun ikke er af saa godt Blod som Malonyerne og Malloyerne, maa jeg dog sige Dem, at hun er af en gammel Familie, sam enhver Adelsmand maatte være stolt over at gifte sig ind i.

Men inden hun var kommen til en saadan Beslutning og havde bestemt at bedaare Major Dobbin med sine Yndigheder, maa det indrømmes, at Glorvina havde benyttet dem en hel Del andetsteds. Hun havde haft en Sæson i Dublin, og hvem ved hvor mange i Cork, Killarney og Mallow? Hun havde

koketteret med alle de giftefærdige Officerer, som fandtes i samtlige hendes Fædrelands Depoter, og med alle de ugifte Godsejere, som syntes hende acceptable. Hun havde været forlovet en halv Snes Gange i Irland foruden med Præsten i Bath, som behandlede hende saa slet. Hun havde koketteret hele Vejen til Madras med Kaptajnen og første Styrmand paa Ramchunder Ostindiefareren og havde i Præsidentskabet en Sæson sammen med sin Broder og Mrs. O'Dowd, som opholdt sig der, medens Regimentets Major var udkommanderet til Militærstationen. Alle beundrede hende der; Alle dansede med hende; men friede, gjorde Ingen, hvem det var værd at ægte; en eller to overordentlig unge subalterne Officerer sukkede efter hende, og en skjægløs Civilist eller to; men hun afviste dem Alle som staaende under, hvad hun fordrede; og andre og yngre Damer end Glorvina bleve gifte før hende. Der gives Kvinder, ovenikjøbet smukke Kvinder, som have den Skjæbne i Livet. De forelske sig med stor Beredvillighed; de ride og spadsere med den halve Armé, skjøndt de ere nærved de Fyrre, og dog vedblive Frøkenerne O'Grady at være Frøkenerne O'Grady. Glorvina paastod, at hvis det ikke havde været for Lady O'Dowds ulykkelige Strid med Dommerens Kone, vilde hun have gjort et godt Parti i Madras, hvor gamle Mr. Chutney, som stod i Spidsen for den civile Tjeneste (og som senere giftede sig med Miss Dolby, en ung Dame, som kun var tretten Aar gammel og nylig var kommen fra Skole i Europa), netop stod i Begreb med at fri til hende.

Skjøndt altsaa Lady O'Dowd og Glorvina skjændtes en

hel Del Gange hver Dag og næsten om alle tænkelige Spørgsmaal — dersom Mick O'Dowd ikke havde været i Besiddelse af en Engels Taalmodighed, maatte saadanne to Kvinder, som stadig susede ham om Ørerne, i Sandhed have bragt ham til at gaa fra Forstanden — vare de dog indbyrdes enige i dette Punkt, at Glorvina skulde ægte Major Dobbin, og vare fast bestemte paa, at Majoren ikke skulde have Ro, før dette Arrangement var bragt i Stand. Uden at lade sig afskræmme af fyrre eller halvtredsindstyve tidligere Nederlag, begyndte Glorvina Belejringen imod ham. Hun sang uophørlig irske Melodier for ham. Hun bad ham saa hyppig og pathetisk: — Vil Du komme ind i Buret? at det er forbausende, hvorledes nogen Mand med Følelse kunde modstaa den Indbydelse. Hun blev aldrig træt af at spørge ham, om Sorgen havde formørket hans unge Liv, og var villig til at lytte til og græde som Desdemona over Beretningerne om de Farer, som han havde udstaaet paa sine Felttog. Det er bleven sagt, at vor hæderlige og kjære gamle Ven plejede privat at spille paa Fløjte; Glorvina insisterede paa at spille Duetter med ham, og Lady O'Dowd plejede at rejse sig og i al Uskyldighed at forlade Værelset, naar det unge Par var saaledes beskjæftiget. Glorvina tvang Majoren til at ride med sig om Formiddagen. Hele Kantonnementet saa dem ride ud og vende tilbage. Hun skrev stadig smaa Billetter over til ham i hans Bopæl og laante hans Bøger og understregede med tykke Blyantsstreger saadanne humoristiske eller sentimentale Sætninger, som vakte hendes Sympathi. Hun laante hans Heste, hans Tjenere, hans

Skeer og hans Palankin; — intet Under derfor, at den offentlige Sladder forlovede hende med ham, og at Majorens Søstre i England kom til at nære den Tro, at de stode i Begreb med at faa en Svigerinde.

Dobbin, som saaledes blev stærkt belejret, var imidlertid i en afskyelig rolig Tilstand. Han plejede at le, naar de unge Fyre i Regimentet drillede ham med Glorvinas øjensynlige Interesse for ham.

— Bah! sagde han, hun holder bare Haanden i Øvelse — hun øver sig paa mig som paa Mrs. Tozers Fortepiano, fordi det er det bedste Instrument her paa Stedet. Jeg er altfor udlevet og gammel til saadan en smuk ung Dame som Glorvina.

Og saa vedblev han meget føjelig at ride med hende og at afskrive Musik og Vers i hendes Album og at spille Schak med hende; thi det er med disse primitive Adspredelser, at nogle Officerer i Indien ere vante til at tilbringe deres ledige Timer; medens Andre, som ere mindre huslig anlagte, jage Vildsvin og skyde Bekkasiner eller spille, ryge eller drikke Kognakstoddyer. Skjøndt Lady O'Dowd og hendes Svigerinde vedbleve at trænge ind paa Sir Michael O'Dowd, at han skulde opfordre Majoren til at tilkjendegive, hvad hans Hensigter vare, i Stedet for at vedblive at pine en stakkels uskyldig Pige paa en saa skammelig Maade, nægtede den gamle Soldat dog rentud at have Noget med den Sammensværgelse at gjøre.

— Majoren er min Sandten stor nok til selv at vælge, sagde Sir Michael; han vil nok fri til Dig, naar han vil have Dig.

Eller ogsaa gjorde han Løjer dermed og erklærede, at Dobbin var altfor ung til at holde Hus, og at han havde skrevet hjem for at bede sin Mama om Tilladelse.

Ja, han gik endog videre og plejede i private Samtaler med Majoren at advare ham og gjøre sig lystig over ham, idet han sagde:

— Pas paa, Dob, min Dreng, de Fruentimmer have noget Ondt i Sinde — Mylady har nylig faaet en Kasse Kjoler fra Europa, og der er en rød Atlaskes til Glorvina, som vil gjøre det af med Dem, Dob, dersom det overhovedet staar i en Kvindes eller i et Stykke Atlaskes Magt at røre Dem.

Men Sandheden er, at hverken Skjønhed eller moderne Klæder kunde erobre ham. Vor brave Ven havde kun Tanken om en Kvinde i sit Hoved, og denne ene lignede ikke i mindste Maade Miss Glorvina O'Dowd i rødt Atlask. En blid lille Kvinde i sort Kjole, med store Øjne og brunt Haar, som sjeldent talte, undtagen naar hun blev spurgt, og da med en Stemme, som ikke i mindste Maade lignede Miss Glorvinas — en blid ung Moder, som plejede et Barn og med et Smil opmuntrede Majoren til at se paa det — en rødmusset ung Pige, som kom syngende ind i Værelset i Russell-Square eller hang lykkelig og kjærlighedsfuld paa George Osbornes Arm — det var kun dette Billede, som Dag og Nat fyldte vor brave Majors Sind og bestandig herskede over det. Amelia lignede højst sandsynlig ikke det Portræt, Majoren havde dannet sig af hende. Der var en Figur i en Modejournal, som hans Søstre havde i England, og som William hemmelig havde listet

sig bort med og gjemt i sin Skrivepult, fordi han bildte sig ind, det havde nogen Lighed med Mrs. Osborne; men jeg har set det og kan indestaa for, at det kun er Billedet af en højhalset Kjole med et umuligt Dukkeansigt stikkende frem foroven — og maaske lignede Mr. Dobbins sentimentale Amelia ikke mere den virkelige end dette absurde lille Billede, som han tilbad. Men hvem af os Mænd, som er forelsket, er bedre underrettet? — Eller er han mere lykkelig, naar han ser eller opdager, at det er Illusion Altsammen? Dobbin levede under denne Fortryllelse. Han kjedede ikke sine Venner og Bekjendte meget med at tale om sine Følelser eller tabte paa Grund af dem sin naturlige Smag eller Appetit. Han er kommen til at se ældre ud, siden vi saa ham sidst, og der er ligeledes en eller to sølvgraa Striber at se i hans bløde brune Haar. Men hans Følelser ere ikke i mindste Maade forandrede eller blevne forældede; og hans Kjærlighed vedbliver at være lige saa frisk, som en Mands Erindringer om Barndommen ere.

Vi have fortalt, hvorledes de to Frøkener Dobbin og Amelia, Majorens Korrespondenter i Europa, tilskrev ham Breve fra England — Mrs. Osborne gratulerede ham med megen Frimodighed og Hjertelighed i Anledning af hans forestaaende Giftermaal med Mrs. O'Dowd.

— Deres Søster har lige været saa venlig at besøge mig, skrev Amelia i sit Brev, og underrettet mig om en *interessant Begivenhed*, i Anledning af hvilken jeg tillader mig at fremkomme med *min oprigtigste Lykønskning*. Jeg haaber, at den unge Dame, med hvem jeg hører, at De staar i Begreb med

at blive *forenet*, i enhver Henseende vil vise sig værdig til En, som selv er lutter Venlighed og Godhed. Den stakkels Enke har kun sine Bønner at byde og sine hjertelige Ønsker for *deres Fremtidslykke!* Georgy sender *sin kjære Gudpapa* sin kjærlige Hilsen og haaber, at De ikke vil glemme ham. Jeg fortæller ham, at De staar i Begreb med at knytte *andre Baand* med En, som — det er jeg vis paa — fortjener *hele deres Kjærlighed*, men at, skjøndt saadanne Baand naturligvis maa være de stærskeste og helligste og have Fortrinet for *alle andre*, jeg dog er vis paa, at Enken og hendes Barn, hvem De altid har beskyttet og vist Kjærlighed, bestandig ville vedblive at *indlage en Plads i et Hjørne af deres Hjerte.*

Brevet, som vi tidligere have hentydet til, fortsattes i denne Tone og vidnede helt igjennem om Brevskriverindens overordentlige Tilfredshed.

Dette Brev, som ankom med det samme Skib, der medbragte Mrs. O'Dowds Kasse med Modesager fra London (og som man kan være vis paa, at Dobbin aabnede før nogen af de andre Pakker, som Posten bragte ham), satte Modtageren i et saadant Humør, at Glorvina og hendes røde Atlask og Alt, hvad der hørte til hende, blev ham fuldstændig modbydeligt. Majoren forbandede Fruentimmersnak og hele Kønnet i Almindelighed. Alt fortrædigede ham den Dag — Paraden var utaalelig hed og trættende. Gode Gud! Skulde en forstandig Mand spilde hele sit Liv paa Dag efter Dag at holde Pudseparader og indøve idiotiske Rekrutter? De unge Mænds meningsløse Sladdren i Messen var mere end almindelig skurrende.

Hvad brød han, en Mand nærved de Fyrre, sig om at vide, hvor mange Bekkasiner Lieutenant Smith havde skudt, eller om hvad Fændrik Browns Hoppe kunde præstere? Den spøgefulde Samtale ved Bordet fyldte ham med Skam. Han var altfor gammel til at høre paa Underlægens Spot og de unge Fyres Slangudtryk, ad hvilke gamle O'Dowd med sit skaldede Hoved og røde Ansigt lo helt fornøjet. Den gamle Mand havde lyttet til disse Morsomheder bestandig i de sidste tredive Aar — Dobbin selv havde hørt paa dem i femten Aar. Og efter Messebordets støjende Kjedsommelighed Regimentets Damers indbyrdes Skjænderier og gjensidige Bagtalelser! Det var utaaleligt! det var til at skamme sig over!

— O Amelia, Amelia, tænkte han, Du, mod hvem jeg har været saa trofast — Du bespotter mig! Det er, fordi Du ikke kan føle for mig, at jeg paa denne trættende Maade henslæber mit Liv. Og Du belønner mig efter mange Aars Hengivenhed med at give mig din Velsignelse til mit Ægteskab med dette prangende irske Fruentimmer!

Stakkels William følte sig syg og sorrigfuld og mere end nogensinde ene og forladt. Han vilde ønske, at han var helt færdig med Livet og dets Forfængelighed, saa endeløs og utilfredsstillende syntes Kampen ham at være, saa sørgelige og lidet opmuntrende Fremtidsudsigterne. Han laa hele den Nat uden at kunne sove og længtes efter at vende hjem. Amelias Brev var slaaet ned i ham som et Lyn. Ingen Troskab, ingen stadig sand Kjærlighed og Lidenskab kunde opvarme hende. Hun

vilde ikke se, at han elskede hende. Han laa og væltede sig i sin Seng og talte til hende.

— Gode Gud, Amelia, sagde han, ved Du da ikke, at jeg i hele Verden kun elsker Dig — Dig, som er en Sten lige over for mig — Dig, hvem jeg har plejet under mange Maaneders Sygdom og Sorg, og som bød mig Farvel med et Smil paa Ansigtet og glemte mig, inden Døren lukkedes imellem os!

De indfødte Tjenere, som laa ude paa hans Veranda, betragtede med Forbauselse Majoren, som i Reglen var kold og rolig, men som nu var saa lidenskabelig bevæget og sønderknust. Mon hun vilde have følt Medynk med ham, hvis hun havde set ham? Han gjennemlæste atter og atter alle de Breve, han nogensinde havde faaet fra hende — Forretningsbreve vedrørende den lille Formue, han havde bildt hende ind, at hendes Mand havde efterladt hende — korte Indbydelsesbilletter — enhver Lap beskrevet Papir, hun nogensinde havde sendt ham — hvor kolde, hvor venlige, hvor egoistiske, hvor haabløse de vare!

Hvis der havde været en eller anden kjærlig, øm Sjæl nær ved Haanden, som kunde have læst i dette tause, ædelmodige Hjerte og havde forstaaet at vurdere det, hvem ved, om saa ikke Amelias Herredømme havde været til Ende, og om vor Ven Williams Kjærlighed ikke vilde være flydt ind i en blidere Kanal: Men der var ingen Andre end Glorvina med de nedhængende Lokker, med hvem han stod paa en fortrolig Fod, og denne prunkende unge Damer havde ikke sat sig for at elske Majoren, men snarere at bringe Majoren til

at beundre *hende* — et højst forfængeligt og tilmed haabløst Hverv, idetmindste naar man tager de Midler i Betragtning, som den stakkels Pige havde til sin Raadighed under Udførelsen af sin Plan. Hun krøllede sit Haar og viste sine Skuldre frem for ham, som om hun vilde sige: Har De nogensinde set saadanne dejlige Lokker og saadan en Hals? Hun smilede til ham, saa at han kunde se, at hver eneste Tand i hendes Mund var frisk — og han lagde aldrig Mærke til disse Yndigheder. Meget hurtig efter Ankomsten af Kassen med Modesagerne, ja maaske endog til Ære for den gav Lady O'Dowd og Damerne af Kongens Regiment et Bal for Kompagniets Regimenter og Civilisterne paa Stedet. Glorvina iførte sig den knusende, røde Kjole, og Majoren, som var tilstede ved Ballet og spadserede meget tankefuld op og ned gjennem Værelserne, aldrig saa meget som lagde Mærke til den røde Klædedragt. Glorvina dansede rasende forbi ham med alle de unge Officerer, og Majoren blev ikke i mindste Maade jaloux over hendes Opførsel eller vred, fordi Ritmester Bangels førte hende ned til Souperen. Det var ikke Jalousi eller Kjoler eller Skuldre, som kunde røre ham, og Glorvina havde ikke Mere.

Disse to vare saaledes begge hver for sig Exempler paa dette Livs Forfængelighed, og enhver af dem higede efter, hvad han eller hun ikke kunde naa. Glorvina græd af Raseri over sit Uheld; hun havde sat sin Hu til Majoren »mere end til nogen af de Andre«, tilstod hun sukkende.

— Han vil knuse mit Hjerte, det vil han, Peggy, sagde

hun hulkende til Lady O'Dowd, naar de vare gode Venner, jeg er vis paa, at alle min Kjoler maa lægges ind — saadant et Skelet bliver jeg.

Hvad enten hun blev fed eller mager, lo eller var melankolsk, sad paa Hesten eller paa Klaverstolen, det var Altsammen Majoren fuldstændig ligegyldigt. Og Obersten, som røg sin Pibe og lyttede til disse Klager, plejede at foreslaa, at Glory skulde have nogle sorte Kjoler sendte ud i den næste Kasse fra London, og fortalte en mysteriøs Historie om en Dame i Irland, som døde af Sorg over Tabet af sin Mand, inden hun endnu havde faaet fat paa En.

Medens Majoren vedblev at opføre sig paa denne drillende Maade uden at fri og uden at vise Tilbøjelighed til at blive forelsket, kom der et andet Skib fra Europa, som medbragte Breve ombord og iblandt disse nogle flere til den hjerteløse Mand. Det var Breve fra Hjemmet, som bare et tidligere Postmærke end de forrige Breve, og da Major Dobbin iblandt disse gjenkjendte et, der var skrevet af hans Søster, som altid skrev sine Breve til sin Broder baade paa kryds og paa tværs — diskede op med alle mulige daarlige Nyheder, som hun kunde samle sammen, skjændte paa ham og holdt Forelæsninger for ham med søsterlig Frimodighed og altid med sine Breve bevirkede, at »kjæreste William« Dagen efter at have tilendebragt Læsningen af et af hendes Epistler følte sig meget ulykkelig — skylde vi Sandheden at tilstaa, at »kjæreste William« ikke hastede med at bryde Seglet paa Miss Dobbins Brev, men oppebiede en speciel gunstig Dag og et specielt gunstigt Humør-

til denne Bedrift. Fjorten Dage i Forvejen havde han tilmed skrevet til hende og skjældt hende ud, fordi hun havde fortalt saadanne tossede Historier til Mrs. Osborne, og han havde tillige sendt denne Dame en Svarskrivelse, i hvilken han bragte hende ud af Vildfarelsen med Hensyn til Beretningerne vedrørende ham og forsikrede hende, at han ikke for Øjeblikket i mindste Maade tænkte paa at forandre sin Stilling.

To eller tre Aftener efter den anden Pakke Breves Ankomst havde Majoren tilbragt Aftenen ret muntert i Lady O'Dowds Hus, hvor Glorvina tænkte, at han med lidt mere Opmærksomhed end sædvanlig lyttede til »The Meeting of the Wathers«, »The Minstrel Boy« og en eller to andre af de Sange, med hvilke hun beærede ham (Sandheden er, at han ikke mere lyttede til Glorvina end til Schakalernes Hylen udenfor i Maaneskinnet; det var som sædvanlig kun hendes egen Indbildning), og efter at have spillet sit Parti Schak med hende (Cribbage med Lægen var Lady O'Dowds Yndlingsfornøjelse om Aftenen), tog Major Dobbin til sædvanlig Tid Afsked fra Oberstens Familie og trak sig tilbage til sit eget Hus.

Der laa hans Søsters Brev paa Bordet og stirrede bebrejdende paa ham. Han tog det op, lidt skamfuld over sin Ligegyldighed ligeoverfor det, og forberedte sig paa at tilbringe en ubehagelig Time med sin fraværende gnavne Søster . . . .

Det maa have været en Time efter Majorens Afgang fra Oberstens Hus — Sir Michael laa og sov de Retfærdiges Søvn; Glorvina havde ordnet sine sorte Lokker i de utallige smaa Papirs Papillotter, i hvilke hun plejede at putte dem ind;

Lady O'Dowd var ogsaa gaaet til Sengs i sit ægteskabelige Fællesværelse og havde trukket sine Musquito Tæpper rundt om sine bløde Former, da Vagten, som stod ved Porten til den kommanderende Officers Bolig, i Maaneskinnet saa Major Dobbin fare hen imod Huset med raske Fjed og et meget ophidset Udseende; han passerede Skildvagten og gik lige hen til Vinduerne i Oberstens Soveværelse.

— O'Dowd — Oberst! raabte Dobbin med høj Røst.

— For Gud i Himlens Skyld, Major! sagde Glorvina med Papillotterne og stak ogsaa Hovedet ud af Vinduet.

— Hvad er det, Dob, min Dreng? sagde Obersten og ventede, at der var Ild et Sted, eller at Ronden var kommen fra Hovedkvarteret.

— Jeg maa have Orlov. Jeg maa rejse til England — i en meget vigtig privat Sag, sagde Dobbin.

— Gud i Himlen, hvad er der hændet! tænkte Glorvina og rystede tilligemed Papillotterne.

— Jeg ønsker at rejse — nu — inat, fortsatte Dobbin, og Obersten stod op og kom ud for at parlamentere med ham.

I en Efterskrift til Miss Dobbins paa kryds og tvers skrevne Brev var Majoren lige stødt paa en Slutningsstrofe af følgende Indhold: — Jeg kjørte igaar over for at besøge din gamle *Bekjendt* Mrs. Osborne. Du kjender det usle Sted, de have beboet, siden de gik fallit — Mr. S. er at dømme efter en Messingplade paa Døren til hans Hytte (det er ikke meget mere end en Hytte, han boer i) bleven Kulhandler. Den lille Dreng, din Gudsøn, er ganske vist et smukt Barn, men uartig

og tilbøjelig til at være gnaven og egensindig. Men vi have efter dit Ønske taget os af ham og præsenteret ham for hans Tante, Miss O., som synes ret godt om ham. Maaske hans Bedstefader, ikke han, som er fallit og næsten gaar i Barndom, men Mr. Osborne i Russell-Square, kan bevæges til at antage sig din Vens, hans *vildfarne og egensindige Søns* Barn, og Amelia vil ikke være uvillig til at opgive ham. Enken er *trøstet* og staar i Begreb med at gifte sig med en gejstlig Herre, Hans Velærværdighed Mr. Binny, en af Præsterne i Brompton. Et daarligt Parti! Men Mrs. O. bliver gammel, og jeg saa en hel Del graa Haar i hendes Hoved — hun var i meget godt Humør, og din lille Gudsøn forspiste sig hjemme hos os. Mama sender Dig en kjærlig Hilsen, og ligeledes hilses Du fra din hengivne Søster Ann Dobbin.

Nittende Kapitel.

Et Kapitel, i hvilket vi bevæge os imellem London og Hampshire.

Vore gamle Venner Crawleyernes Familiebolig i Great Gaunt Street bar endnu stadig paa Frontsiden det Vaaben, som var blevet anbragt der som et Tegn paa Sorg over Sir Pitt Crawleys dødelige Afgang, men dette heraldiske Emblem var i sig selv en meget stadselig Prydelse, og hele Resten af Huset blev mere glimrende istandsat, end det havde været under den afdøde Baronets Regimente. Den sorte Farve paa Murstenene udvendig blev erstattet af en rød Farve med hvide Striber; de gamle Bronce Løver paa Dørhammeren bleve smukt forgyldte, Rækværket blev malet, og det tristeste Hus i Great Gaunt Street blev det fineste i hele Kvarteret, inden de grønne Blade i Hampshire havde erstattet de visnede Blade, som befandt sig paa Træerne i Queens Crawleys Allé, da gamle Sir Pitt Crawley for sidste Gang passerede under dem.

En lille Dame i en tilsvarende lille Vogn saas stadig i Nærheden af dette Hus; man kunde ogsaa daglig se en ældre Dame ledsaget af en lille Dreng komme derhen. Det var Miss Briggs og den lille Rawdon. Hendes Forretning bestod i at føre Opsyn med den indre Reparation af Sir Pitts Hus,

at have Opsigt med den kvindelige Bande, som var beskjæftiget med at sy Gardiner, med at undersøge og gjennemrode Skufferne og Skabene, som vare fyldte med et Par Generationer Lady Crawleyers snavsede Relikvier og sammenhobede Skramlerier, og med at optage Lister over Porcellænet, Glasset og de andre Sager, som laa i Skabene og paa Pulterkamrene.

Mrs. Rawdon Crawley var kommanderende General over disse Arrangementer med Carte blanche fra Sir Pitt til at sælge, bytte eller konfiskere Møbler, og hun glædede sig i en ikke ringe Grad ved denne Beskjæftigelse, som gav hendes Smag og Sindrighed et vidt Spillerum. Husets Reparation var blevet besluttet, da Sir Pitt kom til Byen i November for at tale med sine Advokater, ved hvilken Lejlighed han tilbragte næsten en Uge i Curzon Street under sin kjærlige Broders og Sviger-indes Tag.

Han var først taget ind paa et Hotel; men saasnart Becky hørte, at Baronetten var ankommen, begav hun sig alene hen at hilse paa ham og vendte en Time senere tilbage til Curzon Street med Sir Pitt ved Siden af sig i Vognen. Det var undertiden umuligt at modstaa denne ukunstlede lille Skabnings Gjæstfrihed, saa venlig blev den paatvungen, saa frimodig og elskværdig tilbudt. Becky greb Pitts Haand i et Anfald af Taknemlighed, da han indvilgede i at komme.

— Tak, sagde hun og trykkede den varmt og stirrede Baronetten ind i Øjnene, medens han rødmede en hel Del; hvor det vil gjøre Rawdon lykkelig!

Hun for op paa Pitts Soveværelse i Spidsen for Tjenerne,

som bar hans Kufferter derop. Hun kom selv leende ind med en Kulkasse fra sit eget Værelse.

Der brændte allerede en prægtig Ild i Sir Pitts Værelse (i Parenthes bemærket var det det Værelse, som ellers blev beboet af Briggs, hvilken Dame nu blev sendt ovenpaa for at sove sammen med Pigen).

— Jeg vidste, det vilde lykkes mig at faa dem herhen, sagde hun med glædestraalende Øjne.

Og hun var virkelig oprigtig lykkelig over at have ham til Gjæst.

Becky lod en eller to Gange Rawdon spise til Middag ude under Paaskud af Forretninger, medens Pitt blev hjemme og tilbragte en glad Aften med hende og Briggs. Hun gik ned i Kjøkkenet og lavede endog selv smaa Retter til ham.

— Er det ikke en god Fugleragout? sagde hun; jeg har lavet den til Dem. Jeg kan lave endnu bedre Retter til Dem og vil gjøre det, naar De igjen kommer og besøger mig.

— Alt, hvad De gjør, gjør De godt, sagde Baronetten galant. Ragouten er i Sandhed fortræffelig.

— En fattig Mands Kone, svarede Rebecca muntert, maa selv tage fat med i Huset, kan De nok tænke.

Derefter svor hendes Svoger paa, at hun egnede sig til at være en Kejsers Hustru, og at det at være dygtig i huslige Sager sikkert var en af de mest henrivende kvindelige Egenskaber. Og Sir Pitt tænkte med en Følelse, som meget lignede Ærgrelse, paa Lady Jane derhjemme og paa en vis

Postej, som hun havde insisteret paa at lave og traktere ham med til Middag — en højst afskyelig Postej.

Foruden Ragouten, som var lavet af Lord Steynes Fasaner fra Mylords Landsted i Stillbrook, trakterede Becky sin Svoger med en Flaske hvid Vin, som Rawdon havde bragt med sig fra Frankrige og kjøbt for en ren Bagatel, sagde den lille Løgnhals; medens det i Virkeligheden var en hvid Hermitage fra Marquien af Steynes berømte Kjældere, som bragte Ild til Baronettens blege Kinder og Varme til hans svage Legeme.

Da han saa havde tømt denne Flaske *petit vin blanc*, rakte hun ham Haanden og førte ham op i Dagligstuen og gjorde ham det hyggeligt paa Sofaen ved Ilden og lod ham tale, medens hun sad ved Siden af ham og sømmede paa en Skjorte til sin lille Dreng og lyttede til Baronetten med den ømmeste, kjærligste Interesse. Naarsomhelst Mrs. Rawdon ønskede i en særegen Grad at være beskeden og dygtig, plejede denne lille Skjorte at komme frem af hendes Arbejdskurv. Den var imidlertid bleven altfor lille til Rawdon, længe inden den var færdig.

Rebecca lyttede altsaa til ham, hun talte til ham, hun sang for ham, hun smigrede ham, og hun viste sig saa kjærlig imod ham, at han med hver Dag, der gik, følte sig mere og mere glad ved at vende tilbage fra Advokaterne i Grays Inn til den oplivende Ild i Curzon Street — en Glæde, som de Retslærde tilfulde delte, thi Pitts Taler vare alenlange — og saa at han, da han rejste, formelig følte Smerte ved Afskeden.

Hvor hun saa smuk ud, da hun kyssede paa Fingren ad ham fra sin Vogn og viftede med Lommetørklædet til ham, da han havde taget Plads i Postvognen! Hun førte en Gang Lommetørklædet op til Øjnene. Han trak sin Sælskindshue ned over sine Ører, da Vognen kjørte bort, sank tilbage i en Krog og tænkte ved sig selv paa, hvor hun dog havde Respekt for ham, og hvor han fortjente det, og hvor Rawdon var en tosset, kjedelig Fyr, som ikke vurderede sin Kone halvt nok, og hvor taus og dum hans egen Kone var i Sammenligning med den glimrende lille Becky. Becky havde maaske selv antydet alt dette, men saa delikat og blidt, at man næppe vidste naar eller hvor. Og inden de skiltes, bleve de enige om, at Huset i London skulde istandsættes til næste Sæson, og at de to Brødres Familier skulde mødes igjen paa Landet ved Juletid.

— Jeg vilde ønske, Du kunde have faaet nogle Penge ud af ham, sagde Rawdon melankolsk til sin Kone, da Baronetten var rejst. Jeg vilde gjerne have givet gamle Raggles Lidt, det vilde jeg Pokkers gjerne. Det er ikke rigtigt, forstaar Du, at den gamle Fyr ikke faar en eneste Skilling. Det kan maaske bringe ham i Forlegenhed, og han kunde maaske falde paa at leje Huset ud til Andre end os, forstaar Du.

— Sig ham, sagde Becky, at, saasnart Sir Pitts Sager ere ordnede, skal Alt blive betalt, og giv ham et lille Afdrag. Her er en Anvisning, som Pitt lod blive tilbage til Drengen.

Og hun gav sin Mand et Stykke Papir, som hun tog frem

af sin Pung, og som Pitt havde givet hende til hendes lille Søn og Arvingen til den yngre Gren af Huset Crawley.

Sandheden er, at hun personlig havde prøvet den Grund, som hendes Mand udtrykte et Ønske om, at hun skulde have vovet sig ind paa — prøvet den med megen Forsigtighed og fundet den usikker. Ved den blotte Hentydning til Pengeforlegenheder var Sir Pitt paa sin Post og viste sig urolig. Og han begyndte paa en lang Tale og forklarede, hvor knapt han selv havde det med Penge, hvorledes Forpagterne ikke vilde betale, hvorledes hans Faders Sager og Udgifterne til den gamle Herres Begravelse havde lagt Beslag paa ham; hvorledes han ønskede at afbetale Gjæld, og hvorledes han havde overtrukket sine Folier hos sine Bankiers og Agenter; og Pitt Crawley endte med at indgaa et Kompromis med sin Svigerinde og give hende en meget lille Sum til hendes Søn.

Pitt vidste, hvor fattig hans Broder og hans Broders Familie maatte være. Det kunde ikke have undgaaet en saa koldsindig og erfaren gammel Diplomats Opmærksomhed, at Rawdons Familie Intet havde at leve af, og at man ikke holder Hus og Vogn for Ingenting. Han vidste meget vel, at han var Ejer eller Medejer af de Penge, som ifølge enhver rimelig Beregning burde have tilfaldet hans yngre Broder, og vi kunne være sikre paa, at han hemmelig følte Samvittighedsnag, som mindede ham om, at han burde vise en eller anden Retfærdigheds- eller lad os sige Erstatningshandling imod sine skuffede Slægtninge. Som en retfærdig og retskaffen Mand, der ikke var uden Forstand og sagde sine Bønner og kjendte sin Kate-

kismus og gjorde sin Pligt udadtil i Livet, kunde han ikke Andet end være sig bevidst, at han var sin Broder Noget skyldig, og at han, moralsk taget, var Rawdons Kreditor.

Men ligesom man nu og da i »*Times*« Spalter læser nogle løjerlige Avertissementer fra Finansministeren, igjennem hvilke han anerkjender Modtagelsen af halvtredsindstyve Pund fra A. B. eller ti Pund fra W. T. som Samvittighedspenge, for Skatter, som vedkommende A. B. og W. T. ere skyldige, og for Modtagelsen af hvilke Pønitenspenge de have anmodet Hs. Exellence om at kvittere gjennem Pressen, saaledes ved Finansministeren og ligeledes Læseren uden Tvivl altid meget vel, at de ovennævnte A. B. og W. T. kun betale et meget lidet Afdrag paa, hvad de i Virkeligheden ere skyldige, og at den Mand, som sender en Tyvepundsnote, højst sandsynlig har Hundreder eller Tusinder mere at aflægge Regnskab for. Saaledes ere i det Mindste mine Følelser, naar jeg ser A. B.'s eller W. T.'s utilstrækkelige angrende Handlinger. Og jeg nærer ingen Tvivl om, at Pitt Crawleys Anger eller Kjærlighed, om man vil, lige over for hans yngre Broder, af hvem han havde haft saa megen Fordel, kun var en meget ringe Rente af den Kapitalsum, for hvilken han stod i Gjæld til Rawdon. Alle ere imidlertid ikke engang villige til at betale saa meget. At skille sig fra Penge er et Offer, som overstiger næsten alle de Mænds Kræfter, som have Sans for Orden. Der er sikkert næppe noget levende Menneske, som ikke gjør sig overordentlig til af at give sin Næste fem Pund. Den Ødsle giver, ikke fordi han føler en velvillig Glæde ved at give, men af Glæde over at bortødsle

Penge. Han vilde ikke nægte sig selv en Fornøjelse; ikke sin Operaloge, ikke sin Hest, ikke sin Middag, ikke engang den Glæde at give Lazarus fem Pund. Den Sparsommelige, som er god, vis og retfærdig og ikke skylder et Menneske en Skilling, vender Ryggen til en Tigger, prutter med Droschekuske og afviser en fattig Slægtning, og jeg er i Tvivl om, hvem af de to der er mest egoistisk. Pengene have kun forskjellig Værdi for hver af dem.

Altsaa, med et Ord, Pitt Crawley tænkte, at han vilde gjøre Noget for sin Broder, og saa tænkte han, at han vilde tænke derpaa en anden Gang.

Og Becky var ikke den Kvinde, som ventede sig altfor Meget af sin Næstes Ædelmodighed og var derfor fuldstændig tilfreds med Alt, hvad Pitt Crawley havde gjort for hende. Hun var bleven anerkjendt af Familiens Overhoved. Dersom Pitt ikke vilde give hende Noget, vilde han give Noget for hende en Gang i Tiden. Selv om hun ikke fik Penge af sin Svoger, fik hun dog, hvad der var lige saa godt som Penge — Kredit. Raggles følte sig ligesom lidt lettet ved at se det gode Forhold mellem de to Brødre og ved at modtage en lille Afbetaling strax samt Løfter om en snarlig Udbetaling af en meget større Sum. Og Rebecca fortalte Miss Briggs, hvis Julerente af den lille Sum, man havde laant af hende, Becky betalte hende med en Mine, der udtrykte snedig Glæde og vidnede om, at hendes Skatkammer var overfyldt med Guld — Rebecca, sige vi, fortalte under det strengeste Taushedsløfte Miss Briggs, at hun havde konfereret med Sir Pitt, som var

en glimrende Finansmand, specielt om Miss Briggs, hvorledes hun paa den mest indbringende Maade kunde anbringe sin Kapital; samt at Sir Pitt efter nøje Overvejelse havde udtænkt en meget sikker og fordelagtig Maade, paa hvilken Briggs kunde anbringe sine Penge; at han følte speciel Interesse for hende som en kjær Veninde af afdøde Miss Crawley og af hele Familien, og at han, førend han havde forladt Byen, havde anbefalet, at hun skulde have sine Penge rede, saaledes at hun med et Øjebliks Varsel ved den mest gunstige Lejlighed kunde kjøbe de Papirer, som Sir Pitt havde Kig paa. Stakkels Miss Briggs var meget taknemlig over dette Bevis paa Sir Pitts Opmærksomhed — det kom saa uopfordret, sagde hun, thi hun skulde aldrig have tænkt paa at tage sine Penge ud af Banken – og den Delikatesse, han havde lagt for Dagen, forhøjede endnu mere Værdien af den Tjeneste, han vilde vise hende; og hun lovede, at hun strax vilde gaa hen til sin Forretningsfører og, naar Timen kom, have sin lille Formue paa rede Haand.

Og denne værdige Dame var saa taknemlig over Rebeccas Venlighed i denne Sag saavelsom over sin ædelmodige Velgjører Oberstens Opmærksomhed, at hun gik ud og brugte en hel Del af sit Halvaars Rente til at kjøbe en sort Fløjls Bluse til lille Rawdon, som i Parenthes bemærket var bleven altfor stor til sort Fløjl og nu havde opnaaet en Størrelse og Alder, der gjorde ham værdig til at bære den mandlige Trøje og Benklæder.

Han var en smuk Dreng med et aabent Ansigt, blaa Øjne

og flagrende hørgult Haar, kraftig af Legemsbygning, men med et ædelmodigt og blidt Hjerte, han var kjærlig hengiven imod Alle, som vare gode imod ham — imod Ponyen — imod Lord Southdown, som gav ham Hesten — (han plejede at blive rød over det Hele, naar han saa denne venlige, unge Adelsmand) — imod Groomen, som passede Ponyen — imod Molly, Kokkepigen, som om Aftenen fyldte ham med Spøgelse-historier og med gode Ting, som vare levnede fra Middagen — imod Briggs, hvem han pinte og plagede og lo ad, og i Særdeleshed mod sin Fader, hvis Kjærlighed til Drengen var kuriøs at bemærke. Her maa hans Hengivenhed, da han var omtrent otte Aar gammel, siges at være endt. Den smukke Moderdrøm var efterhaanden falmet. I næsten to Aar havde hun næppe talt til Barnet. Hun kunde ikke lide ham. Han havde Mæslinger og Kighoste. Han kjedede hende. En Dag, da han stod paa Trappegangen efter at være krøben ned fra de øvre Regioner, hidlokket af Lyden af sin Moders Stemme, som sang for Lord Steyne, aabnedes Dagligstuedøren pludselig, hvorved man opdagede den lille Spion, som for kun et Øjeblik siden havde været henrykt over at lytte til Musiken.

Hans Moder kom ud og gav ham i Heftighed et Par paa Øret. Han hørte Marquiens laa en Latter op inde i Værelset, (han morede sig nemlig over den fri og ukunstlede Maade, paa hvilken Becky lagde sin Hidsighed for Dagen) og flygtede ned i Kjøkkenet, hvor han gav sin Sorg Luft.

— Det er ikke, fordi det gjør ondt, gispede lille Rawdon

— kun — kun — Sætningen endte i et Stormudbrud af Suk og Taarer. Det var den lille Drengs Hjerte, der blødte.

— Hvorfor maa jeg ikke høre hende synge? hvorfor synger hun aldrig for mig — som hun gjør for denne skaldede Mand med de store Tænder?

Han fremgispede disse Udbrud af Raseri og Sorg med forskjellige Mellemrum. Kokkepigen saa paa Stuepigen, Stuepigen tilkastede Tjeneren betydningsfulde Blikke — den frygtelige Kjøkkeninkvisition, som sidder til Doms i ethvert Hus og ved Alt, sad i dette Øjeblik til Doms over Rebecca.

Efter denne Begivenhed voxede Moderens Uvillie imod ham til Had; den Bevidsthed, at Barnet var i Huset, var hende en Bebrejdelse og pinte hende.

Det blotte Syn af ham tirrede hende. Der udviklede sig ogsaa Frygt, Tvivl og Modstand i Drengens eget Bryst: De vare skilte fra den Dag, da hun gav ham paa Øret.

Lord Steyne nærede ogsaa af ganske Hjerte Uvillie imod Drengen. Naar Ulykken førte det med sig, at de mødtes, bukkede han sarkastisk for Barnet eller kom med spydige Bemærkninger til ham eller saa paa ham med vildt udseende Øjne. Rawdon plejede til Gjengjæld at stirre ham lige ind i Ansigtet og knytte sine smaa Næver imod ham. Han kjendte sin Fjende, og denne Herre var af Alle dem, som kom i Huset, den, som gjorde ham mest vred. En Dag traf Tjeneren ham i Entréen i Begreb med at anbringe sine Næver i Lord Steynes Hat. Tjeneren fortalte denne Omstændighed som en god Spøg til Lord Steynes Kusk; denne Herre brägte den videre til

Lord Steynes Tjener og til Folkestuen i Almindelighed. Og meget hurtig efter denne Begivenhed, da Mrs. Rawdon Crawley viste sig i Gaunt House, vidste Portneren, som aabnede Porten, de forskjellige uniformerede Tjenere i Entréen, Funktionærerne i hvide Veste, som fra den ene Trappeafsats til den anden udraabte Oberst og Mrs. Rawdon Crawleys Navne — vidste alle disse Personer noget om hende eller bildte sig det i det Mindste ind. Den Mand, som bragte hende Forfriskninger og stod bag ved hendes Stol, havde diskuteret hendes Rygte med den store Herre i den spraglede Klædedragt ved Siden af ham. Bon dieu! den er forfærdelig, denne Tjenestefolkenes Inkvisition! Man ser en Dame i et stort Selskab i en pragtfuld Salon omgiven af trofaste Beundrere, uddelende straalende Øjekast, klædt til Fuldkommenhed, krøllet, sminket, smilende og lykkelig: — Opdagelsen spadserer ærbødig op til hende i Skikkelse af en stor pudret Tjener med stort Kalvekryds og en Bakke Is — med Bagtalelsen, (der er lige saa skjæbnesvanger som Sandheden) — bag ved sig i Skikkelse af den klodsede Fyr, som bærer Vaffelbiskuiterne. Madame, disse Mænd ville i Aften tale om deres Hemmelighed i deres Klub i Værtshuset. James vil fortælle Chawls, hvad han har bemærket vedrørende Dem, medens de sidde og ryge deres Piber og drikke deres Øl. Nogle Folk paa Forfængelighedens Marked burde have stumme Folk til Tjenere — stumme Folk, som ikke kunde skrive. Dersom De er skyldig, da skjælv. Den Fyr bag ved deres Stol er maaske en Jarnitschar med en Buestreng i Lommen paa sine vide Benklæder. Dersom De ikke er skyldig,

da pas paa, at De ikke faar Udseende af at være det, hvilket er ligesaa ødelæggende som at være skyldig.

Var Rebecca skyldig eller ikke?

Den hemmelige Ret i Folkestuen havde udtalt sig imod hende.

Og jeg skammer mig ved at sige, at hun ikke vilde have haft Kredit, dersom de ikke havde troet, at hun var skyldig. Det var Synet af Marquien af Steynes Vognløgter foran hendes Dør, saaledes som Raggles saa dem brænde i Midnattens Mørke, »der holdt ham oppe«, som han senere sagde; dette Syn gjorde endog mere Virkning paa ham end Rebeccas Kunstgreb og Smigrerier.

Og saaledes — højst sandsynlig brødefri — snoede og drejede hun sig fremad imod, hvad man kalder »en Stilling i Samfundet«, og Tjenestefolkene udpegede hende som fortabt og ødelagt. Saaledes kan man se Molly, Stuepigen, om Morgenen iagttage en Ædderkop paa Døren, hvorledes den spinder sin Traad og møjsommelig kravler op ad den, indtil hun, træt af denne Sport, løfter sin Kost og fejer baade Traaden og Kunstneren ned.

En Dag eller to før Jul gjorde Becky, hendes Mand og hendes Søn sig rede til at tage ud og tilbringe Helligdagene paa deres Fædres Sæde paa Queens Crawley. Becky vilde helst have ladet den lille Unge blive hjemme og vilde ogsaa have gjort det, hvis det ikke havde været, fordi Lady Jane

havde sendt saa indtrængende Indbydelser til den unge Mand, og fordi der hos Rawdon havde vist sig Symptomer til Oprør og Utilfredshed over hendes Forsømmelighed ligeoverfor hendes Søn.

— Han er den smukkeste Dreng i England, sagde Faderen i en bebrejdende Tone til hende, og Du synes ikke, Becky, at bryde Dig saa meget om ham som om din Skjødehund. Han skal ikke komme til at gjøre Dig megen Ulejlighed. Naar vi komme derud, skal han opholde sig borte fra Dig i Ammestuen, og paa Vejen derud skal han sidde uden paa Vognen hos mig.

— Hvor Du selv skal sidde, fordi Du vil røge disse væmmelige Cigarer, sagde Mrs. Rawdon.

— Jeg kan dog huske en Tid, da Du selv meget godt kunde lide dem, svarede Manden.

Becky lo, hun var næsten altid i godt Humør.

— Det var den Gang, da jeg ventede paa Forfremmelse, Du lille Gaas, sagde hun, tag Rawdon udenpaa Vognen med Dig og giv ham ogsaa en Cigar, om Du vil.

Rawdon varmede ikke sin lille Søn til Vinterrejsen paa denne Maade, men han og Briggs svøbte Barnet ind i Shavler og Frakker, og han blev ærbødig løftet op paa Taget af Vognen i den mørke Morgen under Skinnet af Løgterne i »Den hvide Hest«; og det var med ikke ringe Fryd, at han saa Dagen gry og gjorde sin første Rejse til det Sted, som hans Fader endnu stadig kaldte sit Hjem. Det var en Rejse, som voldte Drengen uendelig Glæde, og Alt, hvad han saa og hørte paa

Vejen, var Gjenstand for hans dybeste Interesse; hans Fader besvarede ham alle de Spørgsmaal, som stod i Forbindelse dermed og fortalte ham, hvem der boede i det hvide Hus tilhøjre, og hvem Parken tilhørte. Hans Moder sad indeni Vognen tilligemed sin Pige, sine Peltse, sine Kaaber og sine Lugtedaaser og gjorde saadant et Hallo, at man skulde have troet, at hun aldrig før havde været i en Postvogn — og meget mindre, at hun paa en vis Rejse, som hun havde foretaget for en halv Snes Aar siden, var bleven jaget ud af selve denne Vogn for at gjøre Plads for en betalende Passager.

Det var igjen mørkt, da lille Rawdon blev vækket op for at tage Plads i sin Onkels Vogn i Mudbury, og han sad og saa ud af den og undrede sig ved at betragte de store Jernporte, som bleve smækkede op, og Lindetræernes hvide Stammer, som de kjørte forbi, indtil de endelig standsede foran det oplyste Slots Vinduer, som straalede hyggeligt med et Julevelkommen. Entrédøren blev smækket op — en stor Ild brændte paa det gamle Ildsted. — Et Tæppe var bredt over de sorte, tavlede Fliser.

— Det er de gamle, tyrkiske Tæpper, som plejede at ligge i Damernes Galleri, tænkte Rebecca, og i næste Øjeblik kyssede hun Lady Jane.

Hun og Sir Pitt hilste med megen Alvor paa hinanden paa samme Maade; men da Rawdon havde røget, trak han sig lidt tilbage fra sin Svigerinde, hvis to Børn kom løbende hen til deres Fætter; og medens Mathilde rakte sin Haand frem og kyssede ham, stod Pitt Binkie Southdown, Sønnen og Ar-

vingen, lidt paa Frastand og mønstrede ham, som en lille Hund mønstrer en stor Hund.

Saa førte den venlige Værtinde sine Gjæster til deres hyggelige Værelser, i hvis Kaminer Ilden brændte lystig. Saa kom de unge Damer og bankede paa Mrs. Rawdons Dør under Paaskud af, at de ønskede at være hende til Nytte, men i Virkeligheden for at have den Fornøjelse at inspicere Indholdet af hendes Baand- og Hatteæsker og hendes Kjoler, som, skjøndt de vare sorte, vare efter nyeste Londonermode. Og de fortalte hende, hvor meget Slottet var blevet forandret til det Bedre, hvorledes gamle Lady Southdown var rejst, og hvorledes Pitt efterhaanden kom til at indtage den Stilling i Grevskabet, som i Virkeligheden passede sig for en Crawley. Da saa den store Middagsklokke havde ringet, forsamledes Familien til Middag, ved hvilket Maaltid Rawdon junior fik Plads ved Siden af sin Tante, Husets godmodige Frue, medens Sir Pitt var særdeles opmærksom imod sin Svigerinde, som sad paa hans højre Haand.

Lille Rawdon spiste med en fortræffelig Appetit og opførte sig som en Gentleman.

— Jeg kan godt lide at spise til Middag her, sagde han til sin Tante, da han havde fuldendt sit Maaltid, ved Slutningen af hvilket og efter en passende Bøn af Sir Pitt den unge Søn og Arving blev præsenteret og sat op paa en høj Stol ved Baronettens Side, medens Datteren satte sig i Besiddelse af den Plads og det lille Vinglas, som vare forbeholdte hende nærved hendes Moder.

— Jeg kan godt lide at spise her, sagde Rawdon junior og saa op paa sin Slægtnings venlige Ansigt.

— Hvorfor? sagde den gode Lady Jane.

— Naar jeg er hjemme, spiser jeg i Kjøkkenet, svarede Rawdon junior eller ogsaa med Briggs.

Men Becky var saa optaget af sin Vært, Baronetten, hvem hun overøste med en Strøm af Komplimenter, og for hvem hun gav sin Begejstring og Glæde Luft og beundrede unge Pitt Binkie, hvem hun erklærede for at være den smukkeste, intelligenteste, mest nobelt udseende lille Skabning og saa lig sin Fader, at hun ikke hørte de Bemærkninger, som hendes eget Kjød og Blod kom med ved den anden Ende af det store rigt besatte Bord.

Da han var Gjæst, og da det var den første Aften efter hans Ankomst, fik Rawdon den Anden Tilladelse til at sidde oppe, indtil man havde drukket The. Efterat derpaa en stor forgyldt Bog var bleven lagt paa Bordet foran Sir Pitt, strømmede alle Familiens Tjenestefolk ind, og Sir Pitt læste Bønnen.

Det var første Gang, den stakkels lille Dreng havde været Vidne til eller hørt Tale om en saadan Ceremoni.

Huset var blevet meget forbedret under Baronettens korte Regimente og blev af Becky, da hun besaa det i hans Selskab, erklæret for at være fuldendt, henrivende dejligt. · Hvad

lille Rawdon angik, som undersøgte det med Børnene som Vejvisere, da forekom det ham at være et fuldkomment fortryllet Fepallads. Der var lange Gallerier og gamle stadselige Soveværelser; der var Malerier, gammelt Porcellæn og Rustninger. Der var de Værelser, i hvilke Bestefader døde, og som Børnene vandrede igjennem med forfærdede Blikke.

— Hvem var Bedstefader? spurgte Rawdon.

Og de fortalte ham, hvorledes han plejede at være meget gammel og plejede at blive kjørt omkring i en Havestol, og de viste ham en Dag Havestolen, som stod og raadnede i det Værelse, i hvilket den var bleven sat hen, efter at den gamle Herre var bleven kjørt bort til Kirken hist henne, hvis Spir ragede op over Parkens Elmetræer.

Brødrene havde flere Formiddage fuldt op besatte med at undersøge de Forbedringer, som vare iværksatte ved Sir Pitts Geni og Økonomi.

Og naar de spadserede eller kjørte og saa paa dem, kunde de tale sammen uden at kjede hinanden altfor meget. Og Pitt sørgede for at fortælle Rawdon, hvor mange Penge disse Forbedringer havde kostet, og at en Mand, der var Grundejer og Kapitallist, meget ofte kunde være haardt trykket for tyve Pund.

— Der er nu den nye Portnerbolig, sagde Pitt og pegede beskeden paa den med sin Bambusstok, jeg kan lige saa lidt betale for den, før jeg faar mine Rentepenge i Januar, som jeg kan flyve.

— Jeg kan laane Dig Pengene saa længe, Pitt, sagde Rawdon lidt listig.

Og de gik hen og saa paa den reparerede Portnerbolig, hvor Familievaabnene paany vare blevne indhugne i Sten, og hvor gamle Mrs. Lock for første Gang i disse mange lange Aar havde tætte Døre, Lofter, som Regnen ikke kunde trænge igjennem, og hele Vinduer.

Tyvende Kapitel.

Mellem Hampshire og London.

Sir Pitt Crawley havde gjort mere end at reparere Mure og faldefærdige Portnerboliger paa Godset Queens Crawley. Som en vis Mand havde han givet sig i Færd med at gjenopbygge sit Huses nedbrudte Popularitet og afvaske de Pletter, som hans ryggesløse og ødsle gamle Forgænger havde sat paa Navnet. Han blev hurtig efter sin Faders Død valgt til at repræsentere Kredsen. Som Sogneraadsformand, Parlamentsmedlem, Grevskabsmagnat og Repræsentant for en gammel Familie gjorde han sig det til Pligt at vise sig for Hampshire Publikumet, tegnede sig for rigelige Bidrag i velgjørende Øjemed, aflagde hyppige Besøg hos Grevskabets Beboere og forberedte sig med et Ord til at indtage den Stilling i Hampshire og senere i Kongeriget, til hvilken han mente, at hans fremragende Talenter maatte berettige ham, Lady Jane var bleven instrueret til at være venskabelig imod Fuddlestonerne, Whapshoterne og de andre berømte Baronetter, blandt deres Naboer. Deres Vogne kunde nu hyppig ses i Alléen, som førte op til Queens Crawley; de spiste ret hyppig til Middag paa Slottet (hvor Maden var saa god, at det var tydeligt, at Lady Jane kun

meget sjeldent gav sig af med at lave den), og til Gjengjeld kjørte Pitt og Kone med megen Energi ud og spiste til Middag, hvordan Vejret og hvor lange Afstandene end vare. Thi skjøndt Pitt ikke brød sig meget om Selskabelighed, da han var en kold Mand med et daarligt Helbred og en daarlig Appetit, betragtede han dog det at være gjæstfri og nedladende som en nødvendig Pligt i hans Stilling, og hver Gang han fik Hovedpine af at have siddet for længe ved Vinen efter Middagen, betragtede han sig som en Martyr for Pligten. Han talte med de bedste Landmænd om Høsten, om Kornlovene og om Politiken. Han (som tidligere havde været tilbøjelig til at være Fritænker paa dette Omraade) talte nu med Iver om Krybskytteri og om at frede Vildtet. Han jagede ikke selv; han var ikke Jæger; han var en Mand, som hengav sig til Bøger og fredelige Vaner; men han mente, at man maatte holde Hesteavlen oppe i Landet og som en Følge deraf ogsaa Ræveavlen. Og dersom hans Ven Sir Huddlestone Fuddlestone havde Lyst til at jage paa hans Grund og ligesom i gamle Dage møde med sine Hunde paa Queens Crawley, vilde han prise sig lykkelig over at se ham og de andre Fuddlestone Jagtherrer der. Og til Lady Southdowns Græmmelse blev han med hver Dag, der gik, mere orthodox i sine Tendenser, opgav at præke offentlig og at besøge gudelige Forsamlinger, gik regelmæssig til Kirke, aflagde Besøg hos Biskoppen og Winchester Gejstligheden og gjorde ingen Indvendinger, da Hans Velærværdighed Erkedekan Prumper opfordrede ham til at spille en Robber Whist. Hvor

dybt maa det ikke have smertet Lady Southdown, og hvor maa hun ikke have anset sin Svigersøn for en fuldstændig Gudsbespotter, siden han tillod en saa ugudelig Adspredelse! Og hvor meget værre maa det ikke have været for hende, da Baronetten efter Familiens Hjemkomst fra en Kirkekoncert i Winchester meddelte de unge Damer, at han næste Aar sandsynligvis vilde tage dem med til Grevskabsballerne! De forgudede ham for hans Venlighed. Lady Jane var kun altfor lydig og maaske endog selv glad derover. Enkegrevinden sendte en gruopvækkende Beskrivelse af sin Datters verdslige Opførsel til Forfatterinden af »Vaskerkonen fra Finchley Common« i Kapstaden; og da hendes Hus i Brighton paa dette Tidspunkt stod ubeboet, vendte hun tilbage til dette Badested, og hendes Fraværelse blev ikke meget beklaget af hendes Børn. Vi have ogsaa Grund til at formode, at Rebecca, da hun aflagde sit andet Besøg paa Queens Crawley, ikke følte nogen synderlig stor Sorg over, at Damen med Medicinkassen var fraværende, skjøndt hun skrev et Julebrev til Mylady, i hvilket hun ærbødig bragte sig i Hendes Naades Erindring, talte med Taknemlighed om den Glæde, Samtalerne med Hendes Naade havde voldt hende ved hendes forrige Besøg, dvælede ved den Venlighed, med hvilken Mylady havde behandlet hende, da hun var syg, og erklærede, at Alt paa Queens Crawley mindede hende om hendes fraværende Veninde.

En stor Del af Sir Pitt Crawleys forandrede Opførsel og Popularitet skyldtes de Raad, som den snedige lille Dame fra Curzon Street gav ham.

— *De* vedblive at være Baronet — De finde Dem i at være en slet og ret Landmand, sagde hun til ham, medens han var hendes Gjæst i London. Nej, Sir Pitt Crawley, jeg kjender Dem bedre, jeg kjender deres Talenter og deres Ærgjerrighed. De bilder Dem ind, at De skjuler begge Dele, men De kan ingen af dem skjule for mig. Jeg har vist Lord Steyne deres Broschure om Malt. Han kjendte den og sagde, at det var hele Kabinettets Mening, at det var det fortrinligste Skrift, som var udkommet om det Æmne. Ministeriet har Øje med Dem, og jeg ved, hvad De ønsker. De ønsker at udmærke Dem i Parlamentet. Alle Mennesker sige, at De er den bedste Taler i England (thi man erindrer endnu stadig deres Taler i Oxford). De vil være Medlem for Grevskabet, hvor De med deres egen Stemme og deres Distrikt i Ryggen kan kommandere over Alt. Og De ønsker at blive Baron Crawley til Queens Crawley, og De vil blive det, inden De døer. Jeg har set det Altsammen. Jeg har kunnet læse i deres Hjerte, Sir Pitt. Dersom jeg havde en Mand, som havde deres Forstand, ligesom han har deres Navn, tænker jeg undertiden, at jeg ikke skulde være ham uværdig — men — men jeg er nu deres Slægtning, føjede hun leende til. Jeg stakkels lille fattige Kone har faaet lidt Interesse for Dem — og hvem ved, maaske kan den lille Mus komme hjælpe Løven.

Pitt Crawley var henrykt og begejstret over hendes Tale.

— Hvor det Fruentimmer forstaar mig! sagde han. Jeg har aldrig kunnet faa Jane til at læse min Broschure om

Malt. *Hun* har ikke Begreb om, at jeg har fremragende Talenter eller nærer en hemmelig Ærgjerrighed. Naa, saa de kunne endnu erindre mine Taler i Oxford, kunne de? De Skurke! Nu, da jeg repræsenterer min Kreds og maaske faar Sæde for Grevskabet, begynde de at erindre mig! Lord Steyne var storsnudet imod mig ved Kuren ifjor; men nu begynde de endelig at finde ud, at Pitt Crawley duer til Noget. Ja, Manden har altid været den samme, skjøndt disse Folk have negligeret ham; det er kun en gunstig Lejlighed, som har manglet; men jeg vil vise dem, at jeg kan tale og handle lige saa godt, som jeg kan skrive. Achilles viste ikke, hvem han var, før man gav ham Sværdet i Haanden. Og nu holder jeg det, og Verden skal nu faa at vide, hvem Pitt Crawley er.

Det var af den Grund, at denne listige Diplomat var bleven saa gjæstfri; at han var saa gavmild mod Kirkekoncerter og mod Hospitaler; saa venlig imod Gejstligheden og Ordenskapitlerne; saa ædelmodig med Hensyn til at udstede og modtage Middagsindbydelser; saa ualmindelig naadig imod Forpagtere paa Markedsdage; saa stærkt interesseret i Grevskabets Anliggender; og at Julen paa Slottet var den livligste, som man havde kjendt der i mange Aar.

Juledag fandt der en stor Familiefest Sted. Alle Crawleyerne fra Præstegaarden kom over til Middag. Rebecca var saa frimodig og kjærlig ligeoverfor Mrs. Bute, som om denne Dame aldrig havde været hendes Fjende, lagde en levende Interesse for Dagen for de kjære Pigebørn, viste sig over-

rasket over de Fremskridt, som de havde gjort i Musik siden hendes Tid, og insisterede paa, at de skulde gjentage en af Duetterne af de store Sangbøger, som Jim, surmulende, var bleven tvunget til at bære under Armen fra Præstegaarden. Mrs. Bute var af Nødvendigheden tvunget til at vise en passende Opførsel ligeoverfor den lille Æventyrerske — medens hun naturligvis bagefter havde sin Frihed til at tale med sin Datter om den absurde Ærbødighed, med hvilken Sir Pitt behandlede sin Svigerinde. Men Jim, som havde siddet ved Siden af hende ved Middagsbordet, erklærede, at hun var en Knop, og hele Præstens Familie var Alle som En enige om, at lille Rawdon var en smuk Dreng. De respekterede Drengen som en mulig Baronet, da der ikke var Andet end den lille blege, sygelige Pitt Binkie imellem ham og Titlen.

Børnene vare meget gode Venner. Pitt Binkie var for lille 'en Hund til at lege med saa stor en Hund som Rawdon, og da Mathilde var en Pige, egnede hun sig naturligvis ikke til Legekammerat for en ung Herre, som næsten var otte Aar gammel, og som meget snart skulde gaa i Trøje og Benklæder. Han overtog strax Kommandoen over dette lille Selskab, og den lille Dreng og den lille Pige fulgte ham med stor Ærbødighed paa de Tider, da han nedlod sig til lege med dem. Han følte sig umaadelig lykkelig og glad ved at være paa Landet, Kjøkkenhaven frydede ham umaadelig, Blomsterhaven saa temmelig, men Duerne og Hønsene og Staldene, naar han fik Lov til at besøge dem, vare Gjenstande for hans største Henrykkelse. Han satte sig imod at blive

kysset af Frøknerne Crawley; men han tillod undertiden Lady Jane at omfavne ham, og han foretrak at sidde ved hendes Side, naar der blev givet Tegn til, at Damerne skulde trække sig tilbage til Dagligstuen og overlade Herrerne til deres Vin — ved hendes Side hellere end ved sin Moders, thi da Rebecca saa, at det var moderne at være øm, kaldte hun en Aften Rawdon hen til sig, bukkede sig ned og kyssede ham i alle Damernes Nærværelse.

Han saa hende lige ind i Ansigtet efter denne Operation, skjælvede og blev meget rød, som han plejede at blive, naar der var Noget, som satte hans Sind i Bevægelse.

— Du kysser mig aldrig hjemme, Mama, sagde han.

Derpaa blev der en almindelig Taushed og Bestyrtelse, og i Beckys Øjne viste der sig et ingenlunde behageligt Blik.

Rawdon holdt meget af sin Svigerinde, fordi hun var kjærlig imod hans Søn. Lady Jane og Becky kom ikke *fuldstændig* saa godt ud af det sammen under dette Besøg som under det første, da Oberstens Frue gjorde sig Umage for at behage. Drengens to Udtalelser frembragte lidt Kulde. Maaske var Sir Pitt ogsaa lidt for opmærksom imod hende.

Men Rawdon holdt, som det passede sig for hans Alder og Størrelse, mere af Mændenes end af Fruentimmernes Selskab og blev aldrig træt af at ledsage sin Fader ned i Staldene, til hvilke Obersten trak sig tilbage for at ryge sin Cigar — medens Jim, Præstens Søn, undertiden sluttede sig til sin Fætter for at deltage i denne og andre Fornøjelser. Han og Baronettens Jæger vare meget fine Venner, idet deres

gjensidige Smag for Hunde førte dem meget sammen. En Dag gik Mr. James, Obersten og Horn, Jægeren, ud paa Bekkasinjagt og tog lille Rawdon med. En anden smuk Morgen gik disse Herrer paa Rottejagt i en Lade, hvilken Sport var den nobleste, Rawdon endnu nogensinde havde set. De tilstoppede Aabningerne paa visse Rør i Laden, medens de slap Fritter*) ind i de modsatte Aabninger; derpaa indtoge de i al Stilhed deres Pladser med opløftede Kjæppe i deres Hænder og en lille ivrig Terrier (Mr. James's berømte Hund »Forceps«), som næppe trak Vejret af Ophidselse, men stod og lyttede paa tre Ben til Rotternes Gnaven nedenunder. De forfulgte Dyr trængte endelig med Fortvivlelsens Mod frem af Hullerne. Terrieren gjorde det af med en og Jægeren med en, medens Rawdon paa Grund af sin Befippelse og Ophidselse slog udenom Rotten, men derimod halvt myrdede en Fritte.

Men den største Festdag var, da Sir Huddlestone Fuddlestones Hunde mødte paa Græsplænen paa Queens Crawley.

Det var et glimrende Syn for lille Rawdon. Klokken Halvelleve ses Tom Moody, Sir Huddlestone Fuddlestones Jæger, trave op ad Alléen, fulgt af de ædle Hunde i en kompakt Masse, hvis Bagtrup bliver ført af de to Hundedrenge, som ere klædte i farvede røde Jakker, — smaa Fyre med haarde Ansigter paa magre Heste af god Race, som besidde en forbausende Fær-

---

*) En Art Væsel, der bruges til Kaninjagt.

dighed i at ramme med Snertene af deres lange tunge Piske paa den tyndeste Del af Benene paa enhver Hund, der vover at fjerne sig fra Hovedarméen eller at tage ringeste Notits af eller blot saa meget som at skele til de Harer og Kaniner, som springe op lige for Næsen af dem.

Derefter kommer Drengen Jack, Tom Moodys Søn, som vejer fem Stone, maaler otteogfyrretyve Tommer og aldrig vil blive højere. Han er bleven sat op paa en stor mager Jagthest, som er halvt tildækket af en uhyre stor Saddel. Dette Dyr er Sir Huddlestone Fuddlestones Yndlingshest — Nob. Andre Heste, som rides af andre smaa Drenge, ankomme fra Tid til anden og vente paa deres Herrer, som snart ville komme galoperende.

Tom Moody rider op for Slotsdøren, hvor han bliver budt velkommen af Kjældermesteren, som byder ham Noget at drikke, hvilket han imidlertid afslaar. Han og hans Trop trække sig derpaa tilbage til en mod Vinden beskyttet Krog af Græsplænen, hvor Hundene vælte sig omkring i Græsset og lege eller knurre vredt til hverandre og nu og da bryde ud i en rasende Kamp, som hurtig bliver dæmpet af Toms Stemme, der søger sin Lige i at skjælde ud, eller ved Piskens slangeagtige Remme.

Mange unge Herrer komme galoperende paa fuldblods Heste, overstænkede med Snavs lige til Knæerne, og træde ind i Huset for at drikke et Glas Vin og hilse paa Damerne, eller mere beskedent og sportsmandsagtig afføre dem deres snavsede Støvler, ombytte deres Rideheste med deres Jagtheste og varme

Blodet ved en forberedende Galop rundt om Plænen. Saa samle de sig omkring Hundene i Hjørnet og tale med Tom Moody om tidligere Jagter og om Snivellers og Diamonds Fortjenester og om Landets Tilstand og om den daarlige Ræverace.

Sir Huddlestone viser sig strax, ridende paa en fyrig Hingst, og rider op til Slottet, hvor han træder ind og viser Damerne den nødvendige Høflighed, hvorefter han, da han er en Mand, som kun bruger faa Ord, strax tager fat paa Forretningerne. Hundene blive førte frem for Slotsdøren, og lille Rawdon stiger ned imellem dem, halvt henrykt og halvt urolig over de Kjærtegn, som de vise ham, og over de Slag, som han hvert Øjeblik faar af deres viftende Haler, og over deres hundeagtige Stridigheder, som Tom Moody kun med Nød og næppe dæmper ved Hjælp af sin Tunge og sin Pisk.

Imidlertid har Sir Huddlestone med stort Besvær svunget sig i Sadlen paa Nob.

— Lad os prøve Sowsters Spinney, Tom, siger Baronetten. Forpagter Maugle fortæller nu, at der er to Ræver i den.

Tom blæser i sit Horn og traver afsted, fulgt af Hundene, Hundedrengene, de unge Herrer fra Winchester, Forpagterne fra Nabolaget og Sognets Arbejdere, som ere til Fods, og for hvem dette er en stor Festdag. Bagtroppen dannes af Sir Huddlestone og Oberst Crawley, og hele Toget forsvinder ned ad Alléen.

Hs. Velærværdighed Bute Crawley (som har været altfor beskeden til at vise sig paa det offentlige Mødested foran sin

Neveus Vinduer), og hvem Tom Moody erindrer for fyrretyve Aar siden som en slank gejstlig Mand, der red de vildeste Heste og satte over de bredeste Bække og de højeste Gittere i Grevskabet — Hs. Velærværdighed, sige vi, traver tilfældigvis ud fra Præstegaarden paa sin kraftige sorte Hest, ligesom Sir Huddlestone passerer forbi, og han slutter sig til den værdige Baronet. Hunde og Heste forsvinde, og lille Rawdon bliver staaende i Døren, forbauset og lykkelig.

I denne mindeværdige Juleferie har lille Rawdon — selv om han ikke har noget Specielt tilovers for sin Onkel, som altid er højtidelig og kold og lukker sig inde i sit Studereværelse, fordybet i juridiske Bøger og omgivet af Sheriffer og Forpagtere — vundet Naade hos sine gifte og ugifte Tanter, hos de to Smaafolk paa Slottet og hos Jim fra Præstegaarden, hvem Sir Pitt opmuntrer til at gjøre Kur til en af de unge Damer, idet han uden Tvivl lader ham forstaa, at han skal faa Kaldet, naar det bliver ledigt ved den gamle Ræve jagende Herres Død. Jim har selv opgivet den Sport og indskrænker sig til en lille uskyldig Ande- og Sneppejagt eller en lille rolig Leg med Rotterne i Julehelligdagene, efter hvilke han vil vende tilbage til Universitetet og gjøre et Forsøg paa at undgaa atter at blive rejiceret. Han er allerede holdt op med at bære grøn Frakke, røde Halstørklæder og andre verdslige Prydelser og forbereder sig paa at begynde et nyt Liv. Paa denne billige og sparsommelige Maade søger Sir Pitt at afbetale sin Gjæld til sin Familie.

Inden denne lykkelige Jul var forbi, havde Baronetten

ogsaa samlet sig saa meget Mod, at han forærede sin Broder en ny Anvisning paa sin Bankier og det ovenikjøbet for ingen ringere Sum end hundrede Pund — en Handling, som i Begyndelsen smertede Sir Pitt frygtelig; men som senere opvarmede ham, fordi den berettigede ham til at anse sig selv for en af de mest ædelmodige Mænd.

Rawdon og hans Søn rejste bort med meget tunge Hjerter. Becky og Damerne havde ikke saa meget imod at skilles, og vor Veninde vendte tilbage til London for at tage fat paa det Hverv, som vi i Begyndelsen af forrige Kapitel traf hende beskjæftiget med. Under hendes Opsigt blev Crawley Huset i Great Gaunt Street helt forynget og rede til at modtage Sir Pitt og hans Familie, naar Baronetten kom til London for at røgte sine Pligter i Parlamentet og for at indtage den Stilling i Landet, som hans store Geni gjorde ham egnet til.

I den første Session lod denne dybsindige Hykler sig ikke mærke med sine Planer og aabnede ikke en eneste Gang Munden undtagen for at fremlægge et Andragende fra Mudbury. Men han passede sin Pligt med Flid og var altid tilstede under Møderne og satte sig nøje ind i Husets Sædvaner og Forretningsorden. Hjemme beskjæftigede han sig med at studere de blaa Bøger til stor Bekymring og Forbauselse for Lady Jane, som tænkte, at han slog sig selv ihjel ved sin umaadelige Flid og sine Studier til langt ud paa Natten. Og han gjorde Bekjendtskab med Ministrene og Cheferne for sit Parti og besluttede at rangere som en af dem, inden mange Aar vare forløbne.

Lady Janes Blidhed og Venlighed havde indgydt Rebecca en mægtig Foragt for Mylady, som det voldte det lille Fruentimmer ikke ringe Besvær at skjule. Den Slags Godhed og Naturlighed, som Lady Jane var i Besiddelse af, ærgrede vor Veninde Becky, og det var til Tider umuligt for hende ikke at vise eller at lade Andre gjætte hendes Foragt. Hendes Nærværelse gjorde ogsaa Lady Jane urolig. Hendes Mand talte bestandig med Becky. De syntes at vexle Tegn paa gjensidig Forstaaelse, og Pitt talte med hende om Æmner, som han aldrig tænkte paa at diskutere med Lady Jane. Den Sidstnævnte forstod sig ganske vist ikke paa disse Æmner; men det var ærgerligt at maatte forholde sig taus, endnu mere ærgerligt at vide, at man Intet havde at sige, og at høre paa, at den lille frække Mrs. Rawdon sludrede løs fra det ene Æmne til det andet, at hun altid havde et Ord til ethvert Menneske og en spøgefuld Bemærkning paa rede Haand; og at sidde alene i sit eget Hus ved Ildstedet og se paa, hvorledes Mændene sværmede om hendes Rivalinde.

Paa Landet, naar Lady Jane fortalte Historier til Børnene, som samlede sig i Klynger for Fødderne af hende (lille Rawdon indbefattet, thi han holdt meget af hende) — og Becky kom ind i Værelset med en foragtelig Mine og haanende Øjekast, blev stakkels Lady Jane taus under Paavirkningen af disse giftige Blikke. Hendes simple smaa Indfald for frygtsomme bort, som Feerne i Æventyrbøgerne flygte for en overlegen ond Engel. Hun kunde ikke gaa videre, skjøndt Rebecca med en fin Antydning af Sarkasme i sin Stemme bad

hende om at fortsætte den henrivende Fortælling. Og blide Tanker og simple Glæder vare Mrs. Becky forhadte; de stemmede ikke overens med hende, hun hadede Folk, som fandt Behag i dem; hun foragtede Børn og Børneelskere.

— Jeg har ikke Smag for Smørrebrød, plejede hun at sige, naar hun karrikerede Lady Jane og hendes Væsen for Lord Steyne.

— Lige saa lidt som en vis Person for Vievand, svarede Mylord med et Buk og et Smil, hvorpaa der fulgte en vældig Skoggerlatter.

Disse to Damer saa derfor ikke meget til hinanden undtagen ved saadanne Lejligheder, hvor den yngre Broders Hustru vilde opnaa Noget hos den Anden og derfor besøgte hende. De slog stadig om sig med Ordene »min Kjære« og »min Elskede«, men holdt sig i Almindelighed fra hinanden, hvorimod Sir Pitt til Trods for sine talrige Forretninger hver Dag fik Tid til at besøge sin Svigerinde.

Den Dag, da han var inviteret til sin første Speakermiddag*), benyttede Sir Pitt Lejligheden til at vise sig for sin Svigerinde i Uniform — den gamle Diplomatdragt, som han havde baaret, da han var Attaché ved Gesandtskabet i Pumpernickel.

Becky komplimenterede ham for Dragten og beundrede ham næsten lige saa meget som hans egen Kone og Børn,

---

*) Formanden i Parlamentet, the Speaker, gjør i England officielle Middage for Parlamentets Medlemmer. Overs. Anm.

for hvem han viste sig, inden han tog afsted. Hun sagde, at det kun var en fuldblods Gentleman, som kunde tage sig ud i Hofdragt; det var kun Mænd af den gamle Race, hvem *la culotte courte* klædte. Pitt saa med Velbehag ned paa sine Ben, som i Virkeligheden ikke vare meget mere symmetriske eller i Henseende til Formerne udmærkede sig synderlig mere end det tynde Hofsværd, som hang og dinglede ved hans Side — han saa ned paa sine Ben og tænkte ved sig selv, at han var en Hjerteknuser.

Da han var gaaet, lavede Mrs. Becky en Karrikatur af hans Figur, som hun viste til Lord Steyne, da han kom. Mylord tog Skikkelsen med sig, henrykt over den fortræffelige Lighed. Han havde gjort Sir Pitt Crawley den Ære at møde ham i Mrs. Beckys Hus og havde været højst naadig overfor det unge Parlamentsmedlem. Pitt var ogsaa bleven slaaet over den Ærbødighed, med hvilken den store Peer behandlede hans Svigerinde, over hendes Aandrighed og Lethed i Konversationen og over den Henrykkelse, med hvilken de andre Herrer i Selskabet lyttede til hendes Tale. Lord Steyne nærede ingen Tvivl om, at Baronetten kun havde begyndt sin Karriere i det offentlige Liv og ventede med en Del Spænding paa at høre ham som Taler; da de vare Naboer (thi Great Gaunt Street fører ud til Gaunt Square, hvoraf, som Enhver ved, Gaunt House udgjør den ene Side), haabede Mylord, at Lady Steyne, saasnart hun ankom til London, skulde have den Ære at gjøre Lady Crawleys Bekjendtskab. Efter en eller to Dages Forløb aflagde han sit Kort hos sin Nabo

— sin Nabo, hvem han eller hans Forfædre aldrig havde taget ringeste Notits af, skjøndt de to Familier havde boet i Nærheden af hinanden i næsten et Aarhundrede.

Midt imellem disse Intriguer og fine Selskaber og vise og glimrende Personligheder følte Rawdon sig med hver Dag, der gik, mere og mere isoleret. Han fik Tilladelse til at gaa mere i Klubben, til at spise ude med ugifte Venner og til at komme og gaa, naar han vilde, uden at der blev rettet noget Spørgsmaal til ham. Og han og Rawdon den Yngre spadserede mangen Gang til Gaunt Street og sad der hos Mylady og Børnene, medens Sir Pitt sad hos Rebecca eller var paa Vejen til Parlamentet eller paa Tilbagevejen derfra.

Ex-Obersten kunde i hele Timer sidde meget taus i sin Broders Hus og tænke og gjøre saa lidt som mulig. Han var glad ved at blive sendt et Ærinde i Byen, ved at gaa ud og spørge om en Hest eller en Tjener eller ved at skjære Stegen for ved Middagen for Børnene. Han var efterhaanden bleven saa underkuet, at han var bleven doven og underdanig. Dalila havde gjort ham til Fange og klippet Haaret af ham. Det dristige, uforfærdede unge Blod fra for ti Aar siden var bragt under Aaget, og han var bleven forvandlet til en sløv, underdanig, midaldrende, fed Gentleman.

Og stakkels Lady Jane var sig bevidst, at Rebecca havde erobret hendes Mand, skjøndt hun og Mrs. Rawdon endnu stadig sagde »min Kjære« og »min Elskede« til hinanden, hvergang de mødtes.

Etogtyvende Kapitel.

Kampe og Prøvelser.

Vore Venner i Brompton tilbragte imidlertid deres Jul paa deres Vis og paa en Maade, som ingenlunde var for livlig.

Af de hundrede Pund om Aaret, som omtrent udgjorde Enken Osbornes Indtægt, havde hun været vant til at betale sin Fader og Moder næsten tre Fjerdedele som Vederlag for hende selv og hendes lille Dreng. Med ethundrede og tyve Pund mere, som Jos supplerede dem med, kunde efter det tidligere Livs Storme og Skuffelser denne Familie paa fire Mennesker, som bleve opvartede af en irsk Enepige, der ogsaa gjorde Tjeneste hos Clapp og hans Hustru, leve anstændig Aaret igjennem, holde Hovedet oprejst og ovenikjøbet traktere en Ven med en Kop The. Sedley bevarede endnu stadig sin Overlegenhed overfor Mr. Clapps, hans forhenværende Bogholders Familie. Clapp mindedes den Tid, da han, siddende paa Kanten af Stolen ved Kjøbmandens rige Bord i Russell-Square, svingede et Bæger paa »Mrs. Sedleys, Miss Emmys og Mr. Josefs« Velgaaende. Tiden forstørrede endog disse Erindringers Glans i den brave Bogholders Bryst. Hver Gang han kom op fra Kjøkkenværelset til Værelset i Stueetagen og

drak The eller Toddy med Mr. Sedley, plejede han at sige: — Det er ikke, hvad De en Gang var vant til, Sir; og han drak lige saa alvorlig og ærbødig Damernes Skaal, som han havde gjort det i deres Velmagts Dage. Han var af den Formening, at Miss Amelia spillede den mest guddommelige Musik, der nogensinde var bleven spillet, og han ansaa hende for at være den smukkeste Dame. Han vilde aldrig sætte sig ned førend Sedley, ikke engang i Klubben, og han tillod aldrig, at Nogen af Selskabet talte ilde om denne Herre. Han havde set de mest fremragende Mænd i London trykke Mr. Sedley i Haanden, sagde han. Han havde kjendt de Tider, da man hver Dag saa ham paa Børsen sammen med Rothschild, og han selv skyldte ham Alt.

Clapp, som havde de bedste Anbefalinger og skrev en udmærket Haandskrift, havde meget hurtig efter sin Herres Ruin set sig i Stand til at skaffe sig et nyt Engagement. — Saadan en lille Fisk som jeg kan svømme i hvilkensomhelst Vandspand, plejede han at sige, og et Medlem af det Hus, fra hvilket gamle Sedley havde trukket sig tilbage, benyttede sig med Glæde af Mr. Clapps Tjeneste og lønnede ham med et passende Salær. Alle Sedleys verdslige Venner vare En efter En faldne fra, kun denne fattige Ex-Undergivne vedblev endnu bestandig at være trofast knyttet til ham.

Amelia maatte anvende al mulig Sparsommelighed og Omhu for af den lille Rest af sin Indtægt, som hun beholdt tilbage for sig selv, at kunne holde sin Dreng klædt paa en saadan Maade, som det sømmede sig for George Osbornes Søn,

og udrede Pengene til den lille Skole, i hvilken hun efter megen Frygt og Modstræben og efter mange hemmelige Kvaler endelig havde ladet sig overtale til at anbringe Drengen. Hun havde siddet hele Nætter oppe og lært Lektier udenad og stavet sig igjennem kjedelige Grammatiker og Geografibøger for at kunne lære Georgy dem. Hun havde endog studeret den latinske Grammatik i det glade Haab at blive i Stand til at undervise ham i det Sprog. At skilles fra ham hele Dagen, at sende ham ud og udsætte ham for en Skolelærers Ris og Kammeraternes Raahed, var for denne svage Moder, der var saa frygtsom og følsom, næsten det Samme som at vænne ham fra igjen. Han for sit Vedkommende var lykkelig over at komme i Skole. Han længtes efter Forandring. Hans barnlige Glæde saarede hans Moder, som selv var saa bedrøvet over at skilles fra ham. Hun vilde hellere, han skulde have været lidt mere bedrøvet, tænkte hun og følte saa Samvittighedsnag over, at hun var saa egoistisk, at hun endog ønskede, at hendes egen Søn var ulykkelig.

Georgy gjorde gode Fremskridt i Skolen, som blev bestyret af en Ven af hans Moders standhaftige Beundrer, Hs. Velærværdighed Mr. Binney. Han bragte talrige Prisbelønninger og Vidnesbyrd om Dygtighed hjem med sig. Han fortalte hver Aften sin Moder utallige Historier om sine Skolekammarater: hvad for en flink Fyr Lyons var, og hvad for en Skjælm Sniffin var, og hvorledes Steels Fader virkelig var Kjødleverandør til Etablissementet, hvorimod Goldings Moder hver Lørdag kom og hentede ham i en Vogn, og hvor-

ledes Neat havde Stropper i sine Benklæder — maatte han faa Stropper? og hvorledes Bull Major (skjøndt han ikke var kommen længere end til Eutropius) var saa stærk, at man troede, han endog kunde staa sig imod Underlæreren, Mr. Ward selv. Amelia kom saaledes til at lære hver enkelt af Drengene i denne Skole at kjende lige saa godt som Georgy selv, og om Aftenen plejede hun at hjælpe ham med hans Stile og at sidde med sit lille Hoved over hans Bøger lige saa ivrig, som om hun selv næste Morgen skulde fremstille sig for Læreren. En Gang efter et vist Slagsmaal med Master Smith kom Georgy hjem til sin Moder med et blaat Øje og broutede vældig ligeoverfor hende og sin henrykte gamle Bedstefader af den Kraft, han havde udviklet i Kampen, i hvilken han, naar Sandheden skal siges, just ikke udviste noget specielt Heltemod, og i hvilken han led et afgjort Nederlag. Men Amelia har endnu til den Dag idag aldrig glemt den Smith, skjøndt han nu er en fredelig Apotheker, som boer i Nærheden af Leicester Square.

Med disse rolige Beskjæftigelser og uskyldige Bekymringer hengik den blide Enkes Liv, medens et eller to sølvgraa Haar og en lille Rynke paa hendes Pande vidnede om, at Tiden ogsaa havde efterladt sine Mærker paa hendes Hoved. Hun plejede at smile derover.

— Hvad gjør det, spurgte hun, for en gammel Kone som mig?

Alt, hvad hun haabede paa, var at leve og se sin Søn blive stor, berømt og æret, som han fortjente at blive. Hun

gjemte hans Skrive- og Regnebøger samt hans Stile og viste dem rundt i sin lille Omgangskreds, som om de vare komplet geniale Produkter. Hun betroede nogle af dem til Miss Dobbin, for at hun skulde vise dem til Miss Osborne, Georges Tante, som igjen skulde vise dem til Mr. Osborne selv — for at de skulde bringe denne gamle Mand til at angre sin Grusomhed og Uvillie mod ham, som var død. Alle sin Mands Fejl og Svagheder havde hun begravet i Graven hos ham; hun erindrede kun Elskeren, som havde ofret Alt for at ægte hende, den ædle Husbond, saa brav og smuk, i hvis Arme hun havde hvilet den Morgen, da han var draget i Kampen for at dø Hædersdøden for sin Konge. Fra Himlen maatte Helten smile ned til denne Paragon af en Søn, hvem han havde efterladt til hendes Trøst og Glæde.

Vi have set, hvorledes en af Georges Bedstefædre (Mr. Osborne) i sin Lænestol i Russell-Square med hver Dag, der gik, blev mere heftig og melankolsk, og hvorledes hans Datter med sin smukke Vogn, sine smukke Heste og sit Navn paa Halvdelen af Byens Lister over Bidrag i velgjørende Øjemed var en ensom, ulykkelig, forfulgt gammel Pige. Hun tænkte atter og atter paa den smukke lille Dreng, sin Broders Søn, hvem hun havde set. Hun længtes efter at faa Tilladelse til at kjøre i sin fine Vogn til det Hus, i hvilket han boede, og hun plejede hver Dag, naar hun kjørte sin ensomme Tur i Parken, at kige ud i Haab om at faa ham at se.

Hendes Søster, Bankierens Frue, nedlod sig en Gang imellem til af aflægge et Besøg i sit gamle Hjem i Russell-

Square. Hun medbragte et Par sygelige Børn, som bleve passede af en sirlig Barnepige, og kaglede i en fornem, pibende Tone til sin Søster om sine fine Bekjendtskaber, om hvorledes lille Frederik var Lord Claud Lollypops udtrykte Billede, og hvorledes Baronessen havde lagt Mærke til hendes søde Maria, da de kjørte i Roehampton i deres Vogn med Æslerne for. Hun opfordrede hende til at formaa deres Fader til at gjøre Noget for de kjære Børn. Hun havde besluttet, at Frederik skulde gaa ind i Garden, og dersom de gjorde ham til Stamherre (og Mr. Bullock positivt ruinerede sig selv og pinte sig til Døde for at kjøbe Jordejendomme), hvorledes skulde der saa blive sørget for den kjære lille Pige?

— Jeg haaber paa *Dig*, min Kjære, plejede Mrs. Bullock at sige, thi min Del af Arven efter Fader maa naturligvis gaa til Husets Hoved. Kjære Rhoda Macmull vil gjøre hele Castletoddy Ejendommen gjældfri, saasnart stakkels kjære Lord Castletoddy, som allerede er helt epileptisk, døer, og lille Macduff Macmull vil blive Viscount Castletoddy. Begge Herrerne Bludyer i Mincing Lane have sat deres Formue fast for Fanny Bludyers lille Dreng. Min kjære Frederik maa nødvendigvis være Stamherre; og — og bed Fader om atter at anbringe sine Penge hos os i Lombard Street, vil Du, Kjære? Det ser ikke godt ud, at han har dem staaende hos Stumpy og Rowdy.

Efter at have ført denne Slags Taler, i hvilke Nyhedssladder og Hovedæmnerne vare blandede sammen, og efter et Kys, der smagte, som naar man berører en Østers med Munden,

— plejede Mrs. Frederik Bullock at samle sine stivede Pattebørn om sig og trippe tilbage i sin Vogn.

Ethvert Beseg, som denne Forkæmperinde for den gode Tone aflagde hos sin Familie, blev mere og mere skjæbnesvangert for hende. Hendes Fader satte flere og flere Penge ind hos Stumpy og Rowdy. Hendes beskyttende Overlegenhed blev mere og mere utaalelig. Den fattige Enke i sin lille Hytte i Brompton, som vogtede sin Skat der, vidste kun lidet, hvor ivrig visse Folk eftertragtede den.

Den Aften, da Jane Osborne havde fortalt sin Fader, at hun havde set hans Sønnesøn, havde den gamle Mand ikke givet hende noget Svar; men han havde heller ikke udvist Vrede — og han havde budt hende Godnat med en mere end almindelig venlig Stemme, da han gik ind paa sit eget Værelse. Og han maa have tænkt over, hvad hun sagde, og have gjort nogle Forespørgsler hos Familien Dobbin angaaende hendes Besøg der; thi omtrent fjorten Dage, efterat det havde fundet Sted, spurgte han hende, hvor hendes lille franske Uhr og Kjæde, som hun plejede at bære, vare blevne af.

— Jeg har kjøbt det for mine egne Penge, sagde hun i stor Frygt.

— Gaa hen og bestil Dig et andet lignende eller et bedre, dersom Du kan faa det, sagde den gamle Herre og henfaldt atter i sin sædvanlige Taushed.

I den sidste Tid havde Frøknerne Dobbin mere end en Gang gjentaget deres Opfordringer til Amelia om at lade George besøge dem. Hans Tante havde ladet sig mærke med,

hvorledes hun følte sig tiltalt af ham; maaske vilde hans Bedstefader selv, antydede de, være tilbøjelig til at lade sig forsone med ham. Amelia kunde da ikke afvise saa fordelagtige Chancer for Drengen. Og det kunde hun heller ikke; men det var med et tungt og mistænksomt Hjerte, at hun indlod sig derpaa, og hun var altid urolig under Drengens Fraværelse og modtog ham, naar han kom tilbage, som om han var undsluppen en stor Fare. Han medbragte Penge og Legetøj, som Enken betragtede med Uro og Jalousi, og hun spurgte ham altid, om han havde truffet nogen Herre.

Kun gamle Sir William, som kjørte omkring i sin firehjulede Stol og Mr. Dobbin, som om Eftermiddagen ankom paa den smukke rødbrune Hest — i grøn Frakke, rødt Halstørklæde og med guldbeslaaet Pidsk, og som lovede at vise ham Tower og tage ham ud med Surrey Hundene.

Endelig en Dag sagde han:

— Der *var* en gammel Herre med tykke Øjenbryn og en brødskygget Hat og en stor Kjæde med Signeter. Han kom, da Kusken førte mig rundt om Græsplænen paa den graa Pony. Han rystede overmaade meget. Efter Middag fremsagde jeg Verset »Mit Navn er Norval«. Min Tante begyndte at græde. Hun græder altid.

Saaledes lød Georges Beretning om den Aften.

Saa vidste Amelia, at Drengen havde set sin Bedstefader, og imødesaa med febrilsk Utaalmodighed et Forslag, som hun var vis paa vilde komme, og som virkelig ogsaa kom faa Dage senere. Mr. Osborne tilbød formelt at tage Drengen

til sig og gjøre ham til Arving til den Formue, det havde været hans Hensigt, at hans Fader skulde have arvet. Han vilde give Mrs. George Osborne en aarlig Appanage, som var tilstrækkelig til at sikkre hende et sorgfrit Udkomme. Dersom Mrs. George Osborne giftede sig igjen, hvad Mr. Osborne havde hørt var hendes Hensigt, vilde han ikke berøve hende denne Pension. Men det maatte være en ren Aftale, at Barnet helt og holdent skulde bo hos sin Bedstefader i Russell-Square eller paa hvilketsomhelst andet Sted, Mr. Osborne valgte, og at han kun lejlighedsvis skulde have Tilladelse til at besøge Mrs. George Osborne i hendes egen Bolig. Dette Bud blev bragt hende eller læst for hende i et Brev en Dag, da hendes Moder var borte fra Hjemmet, og hendes Fader som sædvanlig var i City.

Man har aldrig set hende vred mere end to eller tre Gange i hendes Liv, og det var i et af disse Øjeblikke, at Mr. Osbornes Befuldmægtigede havde den Lykke at beskue hende. Hun rejste sig op, idet hun i høj Grad skjælvede og rødmede meget stærkt, saasnart som Mr. Poe, efter at have læst Brevet for hende, overrakte hende det, og hun sønderrev Papiret i hundrede Stykker, som hun trampede paa.

— Jeg gifte mig igjen! — Jeg tage Penge for at skilles fra mit Barn! Hvem vover at fornærme mig ved at foreslaa mig Sligt? Sig Mr. Osborne, at det er et skjændigt Brev — jeg vil ikke besvare det. Jeg ønsker Dem Godmorgen, Sir.

— Og hun lukkede mig ud af Værelset som en Dronning i Tragedierne, sagde Prokuratoren, som fortalte Historien."

Hendes Forældre mærkede ikke hendes ophidsede Sindstilstand paa denne Dag, og hun fortalte dem aldrig om denne Sammenkomst. De havde deres egne Sager at passe, Sager, i hvilke denne uskyldige og Intet anende Dame var i høj Grad interesseret. Den gamle Herre, hendes Fader, fuskede altid i Spekulationer. Vi have set, hvorledes Vinkompagniet og Kulkompagniet havde slaaet fejl for ham. Men da han altid gik paa Rov i City, rastløs og ivrig efter at faa Noget at gjøre, faldt han over en anden Plan, som han satte i Scene til Trods for de Indvendinger, som bleve gjorte af Mr. Clapp, hvem han i Virkeligheden aldrig vovede at fortælle, hvor vidt han var engageret deri. Og da det altid havde været Mr. Sedleys Grundsætning ikke at tale om Pengesager til Fruentimmer, havde de ingen Anelse om de Ulykker, som ventede dem, før den ulykkelide gamle Herre blev nødt til efterhaanden at gaa til Bekjendelse.

Han begyndte først at sakke bagud med Betalingen af den lille Husholdnings Regninger, som tidligere vare blevne afgjorte hver Uge. Anvisningerne fra Indien vare ikke ankomne, fortalte Mr. Sedley med forstyrret Mine sin Hustru. Da hun hidtil havde betalt sine Regninger meget regelmæssig, vare en eller to af de Handlende, til hvem den stakkels Dame var nødt til at gaa rundt for at bede om Udsættelse, meget vrede over en Upaalidelighed, som de vare fuldstændig vante til hos mere unøjagtige Kunder. Emmys Bidrag, som hun

med Glæde betalte uden at gjøre nogensomhelst Spørgsmaal, holdt imidlertid den lille Husholdning gaaende paa halv Ration. Og de første sex Maaneder hengik nogenlunde godt, idet gamle Sedley endnu stadig holdt sig oppe ved Bevidstheden om, at hans Aktier maatte stige og Alt blive godt igjen.

Der kom imidlertid ingen tresindstyve Pund til Husholdningens Hjælp ved Halvaarets Slutning, og Familien sank dybere og dybere i Pengeforlegenhed. Mrs. Sedley, som begyndte at blive usikker og var stærkt rystet, forholdt sig dog taus eller græd en hel Del med Mrs. Clapp i Kjøkkenet. Slagteren var især gnaven og Urtekræmmeren uforskammet. — Lille Georgy havde en eller to Gange knurret over Middagsmaden, og Amelia, som endnu stadig vilde have været tilfreds med et Stykke Brød til Middag for sig selv, kunde ikke Andet end bemærke, at hendes Søn blev forsømt, og kjøbte af sin private Pung Fødevarer for at vedligeholde Drengens Helbred.

Endelig fortalte de hende Sagernes Sammenhæng, eller rettere de fortalte hende en saadan forvandsket Historie, som Folk, der ere i Pengeforlegenhed, pleje at fortælle. En Dag, da hun selv havde faaet sine Penge, og hun var i Begreb med at betale dem videre, foreslog Amelia, som havde ført Bog over de Penge, hun havde givet ud, at hun skulde beholde en vis Del af Renten, da hun havde bestilt en ny Dragt til Georgy.

Saa kom det ud, at Jos's Penge vare udeblevne, og at Huset var i Pengeforlegenhed, hvilket Amelia burde have set før, sagde hendes Moder, men hun brød sig ikke om Andet

eller Andre end Georgy. Saa rakte hun alle sine Penge over Bordet uden at sige et Ord til sin Moder og vendte tilbage til sit Værelse for at græde Øjnene ud af Hovedet paa sig. Hun følte sig ogsaa meget pinlig berørt ved denne Dag at være nødt til at gaa hen og afbestille Klæderne, de dejlige Klæder, som hun havde sat sin Hu til før Julen, og hvis Snit og Facon hun havde arrageret gjennem mange Samtaler med den lille Skrædderske, hendes Veninde.

Men det Haardeste var at maatte forebringe Sagen for Georgy, som højt og lydelig protesterede derimod. Alle Mennesker fik nye Klæder ved Juletid. De Andre vilde le ad ham. Han *vilde* have nye Klæder. Hun havde lovet ham dem. Den stakkels Enke havde kun Kys at give ham. Hun stoppede grædende det gamle Sæt. Hun rodede op mellem sine smaa Smykker for at se, om hun ikke kunde sælge Noget og paa den Maade forskaffe ham de attraaede Klæder? Der var hendes indiske Shavl, som Dobbin havde sendt hende. Hun erindrede, at hun i tidligere Dage med sin Moder havde været i en fin indisk Butik paa Ludgate Hill, hvor Damerne foretog al Slags Handel og Bytte med disse Artikler. Hendes Kinder blussede, og hendes Øjne straalede af Glæde ved Tanken om denne Hjælpekilde, og hun kyssede George, da han gik i Skole om Morgenen, og smilede glad efter ham. Drengen følte, at hendes Blik varslede godt Nyt.

Hun pakkede sit Shavl ind i et Lommetørklæde (en anden Gave fra den gode Major), skjulte det under sin Kaabe og spadserede rødmusset og glad hele Vejen til Ludgate Hill,

idet hun trippede langs med Parkmuren og løb over Tværgaden, og mangen Mand vendte sig om og saa paa hendes smukke, rosenfarvede Ansigt. Hun beregnede, hvorledes hun vilde anvende Indtægterne af sit Shavl, hvorledes hun foruden Klæderne vilde kjøbe de Bøger, som han længtes efter, og betale hans Skolepenge for det halve Aar; og hvorledes hun vilde kjøbe en Frakke til sin Fader i Stedet for den gamle, store Frakke, som han gik i. Hun tog ikke Fejl med Hensyn til Værdien af Majorens Gave. Det var et meget fint Væv, og Kjøbmanden gjorde en meget god Handel, da han gav hende tyve Guineer for hendes Shavl.

Henrykt løb hun i Hast med sine Rigdomme hen til Dartons Butik i St. Pauls Church Yard og kjøbte de Bøger, som George havde Lyst til, hvorefter hun satte sig ind i en Omnibus tilligemed sin Pakke og vendte triumferende hjem. Og hun morede sig med at skrive paa Titelbladet med den fineste lille Haandskrift: George Osborne. En Julegave fra hans hengivne Moder. Bøgerne existere endnu den Dag i Dag tilligemed deres kjærlige Indskrifter.

Hun var paa Vejen fra sit eget Værelse med Bøgerne i Haanden for at stille dem paa Georges Bord, saa at han kunde finde dem der, naar han vendte hjem fra Skole, da hun og hendes Moder mødtes i Korridoren. De forgyldte Bind paa de syv smukke smaa Bøger stak den gamle Dame i Øjnene.

— Hvad er det? sagde hun.

— Nogle Bøger til Georgy, svarede Amelia og rødmede. Jeg — jeg har lovet ham dem til Julen.

— Bøger! raabte den gamle Dame indigneret, Bøger, naar jeg for at holde Dig og din Søn i Luxus og din kjære Fader ude af Gjældsfængsel, har solgt hvert et Smykke, jeg havde, og det indiske Shavl, som jeg har taget ligefra min Ryg — lige ned til selve Skeerne, for at vore Handlende ikke skulde haane os, og for at Mr. Clapp, hvad han virkelig med Rette kan gjøre Fordring paa, da han ikke er nogen haard Vært og en høflig Mand og Fader, kunde faa sin Leje. O, Amelia, Du knuser mit Hjerte med dine Bøger og den Dreng, som Du ødelægger, skjøndt skilles fra ham vil Du ikke. O, Amelia, gid Gud maa give Dig et mere pligtopfyldende Barn, end jeg har haft. Der er Jos som forlader sin Fader paa hans gamle Alder; og der er George, som kunde blive forsørget, og som kunde blive rig og gaa i Skole som en Lord med Gulduhr og Kjæde om Halsen — medens min kjære, kjære gamle Mand ikke ejer en Skilling.

Hysteriske Suk og Graad gjorde en Ende paa Mrs. Sedleys Tale, som gjenlød gjennem hvert eneste Værelse i det lille Hus, hvorfor de andre kvindelige Beboere hørte hvert Ord af Samtalen.

— O, Moder, Moder! raabte den stakkels Amelia til Gjensvar. Du har ikke fortalt mig Noget, — jeg — jeg har lovet ham Bøgerne. Jeg — jeg har først solgt mit Shavl imorges. Tag Pengene, tag Alt.

Og med rystende Hænder fremtog hun sit Sølv og sine Souveræner, sine dyrebare, gyldne Souveræner, som hun lagde i sin Moders Hænder, hvorfra de trillede ned ad Trapperne.

Og saa gik hun ind paa sit Værelse og hensank i Fortvivlelse. Nu saa hun det Altsammen. Hendes Egoisme ofrede Drengen. Hvis hun ikke var, vilde han have Rigdom, faa en god Opdragelse og komme til at indtage sin Faders Stilling, som den ældre George havde mistet for hendes Skyld. Hun behøvede kun at udtale Ordene, og hendes Fader vilde atter komme paa Benene igjen, og hendes Søn vilde komme i Besiddelse af Formue. O, hvilken Tanke det var for dette ømme og haardt prøvede Hjerte!

Toogtyvende Kapitel.

Gaunt House.

Alle Mennesker vide, at Lord Steynes Londonerpalads staar i Gaunt Square, som støder op til Great Gaunt Street, hvorhen vi første Gang førte Rebecca i afdøde Sir Pitt Crawleys Tid. Naar man kiger over Rækværket og gjennem de sorte Træer ind i Haven, som ligger midt i Squaren, ser man nogle faa ulykkelige Gouvernanter vandre rundt om den mørke Græsplæne, midt i hvilken der staar en Statue af Lord Gaunt, som kjæmpede ved Minden, med en trehalet Haarpisk og iøvrigt klædt som en romersk Kejser. Gaunt House optager næsten den ene Side af Squaren. De øvrige tre Sider er optagne af Boliger, som ere gaaede over i Hænderne paa Enkegrevinder; — høje, mørke Huse med Vinduesgittere af Sten. Der ses nu kun sjeldent Lys i disse Huse, og Gjæstfriheden er forsvunden fra disse Døre lige saa vel som de galonerede Lakajer og Fakkelbærere, som i gamle Dage plejede at stikke deres Fakler ud i de blanke Jern Lyseslukkere, som endnu stadig dække Siderne af Lygterne over Trapperne. Der er trængt Messingplader ind i Squaren. — Læger, Diddlesex Bankens vestre Afdeling — den engelske og den europæiske

Renunion, &c. — den ser skummel ud — og Mylord Steynes Palads er heller ikke mindre skummelt. Alt, hvad jeg nogensinde har set af det, er den store Mur foran med de store Søjler ved Hovedporten, gjennem hvilken en gammel Portner undertiden stikker et rødt, tungsindigt Ansigt frem — og ovenover Muren Lofts- og Sovekammervinduerne og Skorstenen, ud af hvilken der nu kun sjeldent kommer Røg. Thi den nuværende Lord Steyne boer i Neapel og foretrækker Udsigten over Havet til Capri og til Vesuv fremfor den melankolske Udsigt ud over Muren i Gaunt Square.

Nogle faa Snese Alen ned ad New Gaunt Street støder man paa en lille beskeden sort Dør, som fører ned til Gaunt Staldene, og som man ikke vilde lægge Mærke til fremfor nogen af de andre Stalde. Men mangen en lille lukket Vogn har standset ved den Dør, efter hvad min Meddeler (lille Tom Eaves, som ved Alt, og som har vist mig Stedet) har fortalt mig.

— Prinsen og Perdita have været ind og ud af den Dør, Sir, har han ofte fortalt mig; Marianne Clarke er gaaet gjennem den med Hertugen af —. Den fører ind til Lord Steynes berømte *petits appartements* — af hvilke det ene, Sir, er fuldstændig møbleret med Elfenbens Møbler og hvidt Atlask, det andet med Ibenholt og sort Fløjl; der er et lille Banketværelse, taget fra Salustes Hus i Pompeji og malet af Cosway — et lille privat Kjøkken, i hvilket enhver Stegepande er af Sølv og alle Stegespiddene af Guld. Det var der, at Egalité Orleans stegte Agerhøns den Nat, da han og Marquien af Steyne

vandt hundredetusinde Pund i L'hombre fra en højtstaaende Person. Halvdelen af Pengene gik til den franske Revolution, Halvdelen til at kjøbe Lord Gaunts Marquistitel og Hosebaands-ordenen — og Resten — men det ligger udenfor vor Plan at fortælle, hvad der blev af Resten; men forøvrigt kan lille Tom Eaves, som kjender Alles Sager, gjøre Regnskab for hver eneste Skilling deraf og en hel Del til.

Foruden sit Palads i Byen havde Marquien Borge og Paladser i forskjellige Egne af de tre Kongeriger, og man kan finde Beskrivelser af dem i Rejsebøgerne — Castle Strongbow med dets Skove ved Bredderne af Shannon; Gaunt Castle i Carmarthenshire, hvor Richard den Anden blev taget til Fange — Gauntly Hall i Yorkshire, hvor man har under-rettet mig om, at der fandtes tohundrede Sølvthepotter til Gjæsternes Morgenthe, og at hele det tilhørende Stel i Pragt svarede dertil; og Stillbrook i Hampshire, som var My-lords Landsted, et beskedent Landsæde, hvis forbausende smukke Møblement vi Alle erindre, da det ved Mylords Død blev solgt af en berømt afdød Auktionarius.

Marquien af Steyne hørte til den berømte gamle Fa-milie Caerlyons; Marquier af Camelot, som have bevaret den gamle Tro, lige siden den ærværdige Druid, deres første Ane, blev omvendt, og hvis Stamtræ gaar langt længere tilbage end til det Tidspunkt, da Kong Brute ankom til disse Ølande. Pendragon er Titlen for den ældste Søn af Huset. Sønnerne ere i umindelige Tider blevne kaldte Arthur, Uther og Caradoc. Deres Hoveder ere faldne i mangen en loyal Sammensværgelse.

Elisabeth lod Hovedet afhugge paa sin Tids Arthur, som havde været Kammerherre hos Filip og Marie og besørget de Breve, som bleve udvexlede imellem Skotternes Dronning og hendes Onkeler Guiserne. En yngre Søn af Huset var Officer hos den store Hertug og udmærkede sig i den berømte Bartholomæus Sammensværgelse. Under hele Maries Fængselstid stiftede Huset Camelot Sammensværgelser til Fordel for hende. Deres Formuer bleve lige stærkt bebyrdede ved Udgifterne til at udstyre en lille Eskadre mod Spanierne paa Armadas Tid som ved de Bøder og Konfiskationer, Elisabeth paadrog dem, fordi de gav Præster Herberg, haardnakket vægrede sig ved at svigte deres Tro og gjorde sig skyldige i andre papistiske Ugjerninger. En Troløs paa James's Tid blev for en Tid omvendt fra sin Religion ved denne store Theologs Argumenter, og paa Grund af hans betimelige Svaghed gjenerhvervede Familien sig en Del af sin Formue. Men Jarlen af Camelot fra Charles's Regjeringstid vendte tilbage til sine Fædres gamle Tro, og de vedbleve at kjæmpe for den og ødelægge sig for den, saa længe som der var en Stuart tilbage til at stille sig i Spidsen for eller anstifte en Rebellion.

Lady Mary Caerlyon var bleven opdraget i et parisisk Kloster; Dauphinen Marie Antoinette var hendes Gudmoder. I sin Skjønheds mest glimrende Periode var hun bleven viet — solgt, sagde man — til Lord Gaunt, som den Gang var i Paris og vandt uhyre Summer fra Ladyens Broder ved nogle af Filip af Orleans's Banketter. Jarlen af Gaunts berømte Duel med Grev de la Marche af de graa Musketerer var, efter

hvad man i Almindelighed sagde, fremkaldt ved de Prætentioner, som denne Officer (der havde været Dronningens Page og vedblev at være hendes Yndling) gjorde paa den smukke Lady Mary Caerlyons Haand. Hun blev viet til Lord Gaunt, medens Greven laa syg af sit Saar, og kom til at bo paa Gaunt House og til en kort Tid at figurere ved Prinsen af Wales's pragtfulde Hof. Fox havde ofte udbragt hendes Skaal. Morris og Sheridan havde skrevet Sange til hendes Pris. Malmsbury havde gjort sit dybeste Buk for hende; Walpole havde erklæret hende for at være henrivende; Devornshire havde næsten været jaloux paa hende; men hun forskrækkedes over den Vildhed, der var udbredt over Glæderne og Adspredelserne i det Samfund, i hvilket hun var bleven indført, og da hun havde født et Par Sønner, trak hun sig tilbage og førte et fromt indadvendt Liv. Intet Under, at Mylord Steyne, som holdt meget af Adspredelser og Livlighed, ikke ofte efter deres Ægteskab saas ved Siden af denne skjælvende, tause, ængstelige, ulykkelige Dame.

Den tidligere omtalte Tom Eaves (som ikke har Noget at gjøre med denne Historie, undtagen forsaavidt som han kjendte alle store Folk i London samt hver enkelt Families Historie og Mysterier) havde nøjagtig Underretning om Mylady Steyne, men om det var sandt eller usandt, hvad han sagde, vides ikke.

— De Ydmygelser, plejede Tom at sige, som det Fruentimmer har maattet gjennemgaa i sit eget Hus, have været forfærdelige; Lord Steyne har ladet hende sidde til Bords med

Fruentimmer, med hvem jeg, om det saa skulde koste mig min Død, ikke vilde tillade Mrs. Eaves at omgaas — med Lady Crackenbury, med Mrs. Chippenham, med Madame de la Cruche-cassée, den franske Sekretærs Kone (Damer, af hvem Tom Eaves — som vilde have opofret sin Kone for at kjende dem — kun var altfor glad over at modtage et Nik eller en Middag) — med et Ord med den *regjerende Yndlings — Maitresse.* Og tror De, at den Dame, som hører til en Familie, der er lige saa stolt som Bourbonnerne, og imod hvem Steynerne kun ere Lakajer og Paddehatte fra igaar (thi naar Alt kommer til Alt, nedstamme de *ikke* fra de gamle Gaunter, men fra en mindre og tvivlsom Gren af Huset); tror De, siger jeg (Læseren maa erindre, at det stadig væk er Tom Eaves, som taler), at Marquisen af Steyne, den mest hovmodige Dame i England, vilde underkaste sig sin Husbond i den Grad, naar der ikke var en eller anden Grund dertil? Bah! jeg siger Dem der er *hemmelige* Grunde. Jeg siger Dem, at den Abbé de la Marche, som var her paa Emigrationens Tid og var indviklet i Qviberoon Affæren tilligemed Puisaye og Tinteniac var den samme Oberst ved de graa Musketerer, med hvem Steyne duellerede i Aaret Syttenhundredesexogfirs — at han og Marquisen mødtes igjen, og at det først var, efter at den velærværdige Oberst var bleven skudt i Bretagne, at Lady Steyne tog sin Tilflugt til denne overdrevne Gudshengivelse, som hun nu lægger for Dagen; thi hun lukker sig inde hver Dag med sin Skriftefader — hun gaar i Kirke paa den spanske Plads hver Morgen, jeg har passet hende op der — det vil sige, jeg er tilfældigvis gaaet der

forbi — og De kan stole paa, der er en Hemmelighed med i Spillet. Folk ere ikke saa ulykkelige, medmindre de have noget at angre, føjede Tom Eaves til, idet han med en betydningsfuld Mine slog med Hovedet, og De kan stole paa, at det Fruentimmer ikke vilde være saa underdanig, som hun er, hvis Marquien ikke havde et eller andet Sværd, som han holdt over hendes Hoved. Dersom Mr. Eaves var korrekt underrettet, er det altsaa meget rimeligt, at denne højtstaaende Dame maatte finde sig i mangen privat Uværdighed og skjule mange hemmelige Sorger under et roligt Ansigt. Og lader os, mine Brødre, hvis Navne ikke ere indskrevne i den røde Bog, trøste os med den behagelige Tanke, at vore bedre Stillede ofte ere langt ulykkeligere, og at Damokles, som sidder paa Atlaskes Puder og spiser af Guldservice, har et forfærdeligt Sværd hængende over sit Hoved i Skikkelse af en Bailiff eller en arvelig Sygdom eller en Familiehemmelighed, som nu og da paa en spøgelseagtig Maade kiger ud fra det broderede Tapet og sikkert en eller anden Dag vil falde ned paa sin rette Plads.

Naar man sammenligner den fattige Mands Stilling med den Riges, er der ogsaa (stadig ifølge Mr. Eaves) en anden stor Kilde til Trøst for den Førstnævnte. Du, som kun har Lidet eller Intet at testamentere eller arve, kan staa paa en god Fod med din Fader eller Søn, hvorimod en stor Fyrstes Arving, saaledes som Lord Steyne, naturligvis maa blive vred over at blive holdt ude fra sit Kongerige og maa betragte Besidderen af det med ikke synderlig behagelige Blikke.

— Betragt det som en Regel, plejede denne sardoniske gamle Eaves at sige, at alle højtstaaende Familiers Fædre og ældste Sønner hade hverandre. Kronprinsen er altid i Opposition til Kronen eller higer efter den. Schackspeare kjendte Verden, min gode Sir, og naar han beskriver, hvorledes Prins Hal (fra hvis Familie Gaunterne gjøre Fordring paa at nedstamme, skjøndt de ikke ere mere beslægtede med John af Gaunt, end De er) stræbte efter sin Faders Trone, giver han dem en naturtro Beskrivelse af alle retmæssige Arvinger. Dersom De var Arving til et Hertugdømme og tusind Pund om Dagen, er det saa deres Mening at paastaa, at De ikke vilde hige efter at komme i Besiddelse deraf? Bah! Og den sunde Fornuft siger En, at enhver stor Mand, som har kjendt denne Følelse ligeoverfor sin Fader, maa vide, at hans Søn nærer den ligeoverfor ham selv, og saaledes kunne de ikke være Andet end mistænksomt og fjendsk stemte. Og naar vi saa tale om ældre Sønners Følelser ligeoverfor de yngre. Min kjære Sir, De burde vide, at enhver ældre Broder betragter Husets yngre Sønner som sine fødte Fjender, der berøve ham saa og saa mange rede Penge, som ifølge hans Ret burde tilkomme ham. Jeg har ofte hørt George Mac Turk, Lord Bajazts ældste Søn sige, at dersom han kunde faa sin Villie, naar han arvede Godset og Titlen, vilde han gjøre, som Sultanerne gjøre, og befri Godset for alle pekuniære Byrder ved strax at hugge Hovederne af alle sine yngre Brødre; og saaledes er det mere eller mindre Tilfældet med dem Allesammen. Jeg siger Dem, de ere alle Tyrkere i deres Hjerter. Bah! Sir, de kjende Verden.

Og naar der her hændelsesvis kom en højtstaaende Mand forbi, plejede hans Hat at flyve af Hovedet, og han plejede at styrte frem med et Buk og et Smil, som viste, at han ogsaa kjendte Verden — det vil da sige paa den Tomeavesiske Maade. Og efter at have anvendt hver en Skilling af sin Formue til en aarlig Livrente, kunde Tom overkomme ikke at nære nogen ondskabsfuld Følelse ligeoverfor sine Neveuer og sine Niecer og ikke at have nogen anden Følelse ligeoverfor sine Bedrestillede end en stadig og regelmæssig Attraa efter at spise til Middag med dem.

Mellem Marquisen og Moderens naturlige og ømme Kjærlighed til sine Børn var der en grusom Hindring, nemlig Religionsforskjel. Den sande Kjærlighed, som hun sikkert følte for sine Sønner, tjente kun til at gjøre den frygtsomme og fromme Dame mere frygtsom og ulykkelig. Det Svælg, som adskilte dem, var skjæbnesvangert og uoverskrideligt. Hun kunde ikke strække sine svage Arme ud over det eller drage sine Børn over til den Side, borte fra hvilken hendes Tro fortalte, at der ingen Frelse var. I sine Børns Ungdom havde Lord Steyne, som var en god Discipel og Amatør-Kasuist ingen bedre Sport om Aftenen efter Middag paa Landet end at pudse Drengenes Lærer, Hans Velærværdighed Mr. Trail (nu Biskop af Ealing) paa Myladys Skriftefader, Fader Mole, naar de sad ved deres Vin, og sætte Oxford op imod St. Acheulk. Han raabte vexelvis: — Bravo, Latimer! og: — Vel sagt, Loyola! Han lovede Mole en Bispestol, dersom han vilde gaa over til hans Tro, og svor paa, at han vilde benytte al

sin Indflydelse for at skaffe Trail en Kardinalhat, dersom han vilde svigte sin Tro. Ingen af de gejstlige Herrer lod sig erobre, og skjøndt den kjærlige Moder haabede paa, at hendes yngste og Yndlingssøn skulde blive forsonet med hendes Kirke — hendes Moderkirke — ventede der den gudhengivne Dame en sørgelig og forfærdelig Skuffelse — en Skuffelse, der syntes at komme over hende som en Straf for den Synd, hun havde begaaet ved sit Ægteskab.

Mylord Gaunt ægtede, som Enhver, der læser Adelskalenderen, ved, Lady Blanche Thistlewood, en Datter af det ædle Hus Bareacres, som tidligere har været omtalt i denne sandfærdige Fortælling. En Fløj af Gaunt House blev anvist dette Par til Bolig; thi Familiens Hoved foretrak selv at bestyre det og, saalænge han regjerede, at regjere uindskrænket. Hans Søn og Arving opholdt sig kun lidet i Hjemmet, fordi han disharmonerede med sin Hustru. De Penge, han behøvede udover hvad hans Fader følte sig tilbøjelig til at indrømme ham laante han paa sin forventede Arv. Marquien kjendte hver en Skilling af sin Søns Gjæld. Ved hans beklagelige dødelige Udgang blev han fundet at være i Besiddelse af mange af sin Arvings Vexler, som han havde kjøbt med Fordel og fordelt imellem sin yngre Søns Børn.

Da Lady Gaunt til Lord Gaunts Ærgrelse og til stor Glæde for hans naturlige Fjende og Fader ingen Børn havde — blev Lord George Gaunt opfordret til at vende hjem fra Wien, hvor han var beskjæftiget med Valtsen og Diplomati, og indgaa en ægteskabelig Forbindelse med Miss Joan, eneste Datter af

John Johnes, første Baronet af Helvellyn og Chef for Bankierfirmaet Johnes, Brown og Robinson i Threadneedle Street; af hvilken ægteskabelige Forening der udsprang flere Sønner og Døttre, hvis Gjøren og Laden ikke har Noget med denne Fortælling at bestille.

Ægteskabet var i Begyndelsen lykkeligt. Mylord George Gaunt kunde ikke alene læse, men ogsaa skrive ret korrekt. Han talte ret godt Fransk og var en af de bedste Valtsere i Europa. Med disse Talenter og ved hans Families Indflydelse var der kun ringe Tvivl om, at Mylord vilde hæve sig til de højeste Hædersposter i sin Stand. Mylady, hans Kone, følte, at Hofferne vare hendes Sfære, og hendes Rigdom tillod hende at føre et glimrende Hus i de kontinentale Byer, til hvilke hendes Mands diplomatiske Forretninger førte ham. Der var Tale om at udnævne ham til Minister, og i Travellers Klub væddede man allerede paa, at han inden lang Tids Forløb vilde blive udnævnt til Gesandt, da der pludselig kom Rygter i Omløb om Legationssekretærens besynderlige Opførsel. Ved en stor diplomatisk Middag, som hans Chef gav, var han pludselig sprunget op og havde erklæret, at der var Gift i en *pâté de foie gras*. Han gik til et Bal i den bajerske Gesandt Grev Springbock-Hohenlaufens Hotel med raget Hoved og klædt som en Capucinermunk. Det var ikke et Maskebal, som visse Folk paastode. Man hviskede om, at det ikke var ganske rigtig fat med ham. Hans Bedstefader var ligesaadan. Det laa til Familien.

Hans Hustru og Familie vendte tilbage til dette Land og opslog deres Bopæl i Gaunt House. Lord George opgav

sin Post paa det europæiske Kontinent og blev ifølge den officielle Tidende forsat til Brasilien, Men Folk vidste bedre Besked; han vendte aldrig tilbage fra den brasilianske Expedition — døde aldrig derovre — levede der heller ikke — var der overhovedet slet ikke. Han var intetsteds; han var helt forsvunden. — Brasilien, sagde den ene Sladrehank med et Smil til den anden — Brasilien er St. Johns Wood. Rio Janejro er en Hytte, der er omgivet af fire Mure; og George Gaunt er akkrediteret til en Vogter, som har dekoreret ham med Tvangstrøje-Ordenen.

Det er den Slags Gravskrifter, som Folk paa Forfængelighedens Marked sætte over hverandre.

To eller tre Gange om Ugen gik den stakkels Moder for sine Synders Skyld tidlig om Morgenen ud og saa til den Syge. Undertiden lo han ad hende (og hans Latter var endnu mere ynkelig at høre paa end hans Graad); undertiden traf hun den glimrende Diplomat fra Kongressen i Wien løbende omkring med en Barnevogn eller ammende Vogterens Barns Dukke. Undertiden kjendte han hende og Fader Mole hendes Skriftefader og Ledsager; hyppigere glemte han hende, som han havde glemt Kone og Børn, Kjærlighed, Ærgjerrighed og Forfængelighed. Men han erindrede sin Middagstime og plejede at græde, naar hans Vin-og-Vand ikke var stærkt nok.

Det var den hemmelighedsfulde Familiesygdom, som den stakkels Moder havde medbragt fra sin egen gamle Slægt. Ondet var brudt ud en eller to Gange i hendes Faders Familie, længe førend Lady Steynes Synder vare begyndte, eller hun havde fastet, grædt og gjort Bod for at udsone dem

Slægtens Stolthed var ligesom Pharaos Førstefødte bleven ramt af Guds Haand. Skjæbnens og Fordømmelsens sorte Mærke var anbragt paa Døren — den høje, gamle Dør, som var omgiven af Kroner og af udskaarne heraldiske Tegn.

Imidlertid voxede den fraværende Lords Børn op uden at ane, at Fordømmelsen ogsaa svævede over deres Hoveder. I Begyndelsen talte de om deres Fader og anstillede Gisninger over, hvorfor han ikke kom tilbage. Saa var Navnet paa den levende døde Mand mindre hyppig i deres Munde — og endelig blev det sletikke omtalt. Men den forskrækkede gamle Bedstemoder skjælvede ved at tænke paa, at disse to Børn vare Arvinger til deres Faders Skam saavelsom til hans Hæder, og hun ventede med Frygt og Bæven paa den Dag, da den forfærdelige Forbandelse, som hvilede over Huset, ogsaa skulde komme over deres Hoveder.

Denne mørke Forudanelse foruroligede ogsaa Lord Steyne. Han søgte at drukne det forfærdelige Spøgelse, som pudslede om hans Seng, i røde Strømme af Vin og Lystighed, og han tabte det ogsaa undertiden af Syne i sine talrige larmende Adspredelser. Men det kom altid tilbage til ham, naar han var alene, og syntes med Aarene at blive mere og mere truende.

— Jeg har taget din Søn, sagde det, hvorfor ikke ogsaa Dig selv. Maaske lukker jeg Dig en Dag inde i et Fængsel ligesom din Søn George. Maaske banker jeg Dig en Morgen paa Skulderen og saa Farvel Fornøjelser og Ære, Fester og Skjønhed, Venner og Smigrere, franske Kokke, smukke Heste og Huse

— og til Bytte derfor faar Du et Fængsel, en Vogter og en Straamadrats som George Gaunts.

Og saa plejede Mylord at narre det Spøgelse, som truede ham, thi han kjendte et Middel, ved Hjælp af hvilket han kunde skuffe sin Fjende.

Saaledes herskede der altsaa Glans og Rigdom, men sandsynligvis ikke stor Lykke bagved Gaunt Houses høje udskaarne Porte med deres af Røg sværtede Kroner og Ciffre. Festerne der vare de største i London, men der var ikke synderlig megen Fornøjelse ved dem undtagen for de Gjæster, som sade ved Mylords Bord. Hvis han ikke havde været en saa højtstaaende Personlighed, vilde naturligvis kun meget faa Folk have besøgt ham, men paa Forfængelighedens Marked betragter man med Overbærenhed de meget højtstaaende Personligheders Synder. »*Nons regardons à deux fois*« (som den franske Dame sagde), inden vi fordømme en Person med Mylords utvivlsomme gode Egenskaber. Nogle bekjendte Spottere og kræsne Moralister kunde vel være noget gnavne ligeoverfor Lord Steyne; men de kom heller end gjerne, naar han indbød dem.

— Lord Steyne er virkelig for slem, sagde Lady Slingstone, men alle Folk komme der, og naturligvis skal jeg nok sørge for, at mine Pigebørn ikke lide noget Ondt derved.

— Mylord er en Mand, hvem jeg skylder Meget, Alt i Livet, sagde Hans Velærværdighed Dr. Trail og tænkte paa, at Biskoppen var gammel og svagelig; og Mrs. Trail og de unge Damer vilde lige saa gjerne undvære at gaa i Kirke som gaa glip af et af Mylords Selskaber.

— Hans Moral er slet, sagde lille Lord Southdown til sin Søster, som gjorde nogle svage Indvendinger, fordi hun af sin Moder havde hørt nogle forfærdelige Sagn om, hvad man tog sig for paa Gaunt House; men Fanden ta'e i det, han har den bedste tørre Sillery i hele Europa!

Og hvad angaar Sir Pitt Crawley, Bart. — Sir Pitt, dette Mønster paa Sædelighed, Sir Pitt, som havde været Ordfører ved Missionsmøder — han tænkte heller ikke et Øjeblik paa ikke at gaa derhen.

— Hvor man træffer saadanne Folk som Biskoppen af Ealing og Lady Slingstone, der kan Du være ganske sikker paa, Jane, at *vi* ganske rolig kunne gaa, plejede Baronetten at sige. Lord Steynes høje Rang og Stilling sætte ham i Stand til at befale over Folk i vor Livsstilling. Et Lands Lord-Lieutenant, min Kjære, er en respektabel Mand. Desuden have George Gaunt og jeg i vort tidligere Liv staaet paa en fortrolig Fod med hinanden; han var yngre i Tjenesten end jeg, da vi begge vare Attachéer i Pumpernickel.

Med et Ord, alle Mennesker gjorde denne store Mand deres Opvartning — Alle, som bleve indbudne, ligesom Du, min Læser, (sig ikke Nej) eller jeg, Forfatteren til disse Linier, vilde gjøre, dersom vi fik en Indbydelse.

Treogtyvende Kapitel.

I hvilket Læseren bliver indført i det allerfineste Selskab.

Endelig skulde Beckys Venlighed og Opmærksomhed mod Chefen for hendes Mands Familie høste en overordentlig stor Belønning, en Belønning, som, skjøndt den ganske vist ikke var meget substantiel, dog blev eftertragtet af hende med større Ivrighed end mere positive Fordele. Om hun end ikke ønskede at føre et dydigt Liv, saa ønskede hun dog i det Mindste at blive anset for at være dydig, og vi vide vel at ingen Dame i den gentile Verden kan faa dette Ønske opfyldt, før hun gaar med Slæb og bærer Fjer og har været præsenteret for sin Konge ved Hoffet. Fra dette høje Møde komme de ud, stemplede som hæderlige Kvinder. Den opvartende Kammerherre giver dem et Prædikat for Dyd. Og ligesom tvivlsomme Varer eller Breve gaa igjennem en Karantæne-Ovn, som er bestænket med aromatisk Vinæddike, og saa blive erklærede for at være rene, saaledes gjennemgaar mangen en Dame, hvis Rygte ellers vilde være tvivlsomt og kunde virke smittende, den kongelige Nærværelses rensende Uskyldsprøve og gaar ud derfra, fri for enhver Plet.

Mylady Bareacres, Mylady Tufto, Mrs. Bute Crawley ude

paa Landet og andre Damer, som vare komne i Berøring med Mrs. Rawdon Crawley, kunde længe nok raabe Fy ved Tanken om, at den afskyelige lille Æventyrerske skulde neje for Souverænen, og erklære, at, dersom den kjære gode Dronning Charlotte havde været i Live, vilde hun aldrig have givet en saa højst berygtet Person Adgang til sin kyske Dagligstue. Men naar vi betænke, at det var den første Gentleman i Europa, i hvis høje Nærværelse Mrs. Rawdon gjennemgik sin Prøve og bestod den med Glans, maa det sikkert rent ud være Mangel paa Loyalitet længere at tvivle om hendes Dyd. Jeg for mit Vedkommende ser med Kjærlighed og Ærefrygt tilbage til denne store historiske Personlighed. Oh, hvor man maa have tillagt det at være Gentleman en høj og ædel Betydning paa Forfængelighedens Marked, siden dette ophøjede Væsen under almindeligt Bifald fra de finere og dannede Klasser i dette Kongerige blev beklædt med Titlen af sit Kongeriges første Gentleman.

Kan Du huske, kjære M—, Du min Ungdomsven, hvorledes paa en herlig Aften for femogtyve Aar siden, da »Den Skinhellige« blev spillet, medens Elliston var Direktør, Dowton og Liston Skuespillere, to Drenge havde faaet Lov af deres loyale Lærere til at gaa fra Slaughter House Skolen, hvor de bleve opdragne, og vise sig i Drury-Lane Theatret imellem en Hob, som samlede sig der for at hilse paa Kongen. *Kongen.* Der sad han. Livgardister stode foran den berømte Loge; Marquien af Steyne og andre højtstaaende Hofmænd stode bagved den Stol, paa hvilken han sad, han sad — med

rødmusset Ansigt, en majestætisk Personlighed, bedækket med Ordener og med et rigt krøllet Haar paa sit Hoved — hvor vi sang »God save the King!« Hvor Huset gjenlød af denne herlige Musik! Hvor de raabte Hurra og viftede med Lommetørklæderne. Damerne græd, Mødrene favnede deres Børn, og nogle besvimede af Bevægelse. Folk bleve kvalte i Parterret, og en frygtelig Skrigen og Jamren steg op midt imellem den jublende Masse af hans Folk, som vare der og i Sandhed viste, at de vare rede til at dø for ham. Ja, vi saa ham. Skjæbnen kan ikke berøve os *det.* Andre have set Napoleon. Der existerer endnu nogle Faa, som have set Frederik den Store, Dr. Johnson, Marie Antoinette o. s. v.; men vi kunne til vore Børn broute af, at vi have set George den Gode, den Prægtige, den Store.

Godt, der kom altsaa en lykkelig Dag i Mrs. Rawdon Crawleys Tilværelse, da denne Engel fik et længe næret Ønske opfyldt og fik Adgang til et Hofs Paradis, idet hendes Svigerinde fungerede som Gudmoder. Paa den fastsatte Dag kjørte Sir Pitt og hans Frue i deres store Familiekareth (som nylig var bleven lavet og blev holdt rede til den højtidelige Lejlighed, da Baronetten skulde overtage Embedet som øverste Sherif i sit Grevskab) op foran det lille Hus i Curzon Street, til stor Opbyggelse for Raggles, som iagttog den fra sin Grønthandlerbutik og saa de smukke Fjer inde i Vognen og de uhyre store Blomsterbuketter i Brystet paa Tjenernes nye Livreer.

Sir Pitt, som var iført en straalende Uniform, steg ud og gik ind i Curzon Street med Sværdet hængende mellem

Benene paa sig. Lille Rawdon stod i Vinduet i Stueetagen og trykkede sit Ansigt imod Ruden, idet han af alle Kræfter smilede og nikkede til sin Tante, som sad inde i Vognen; og strax efter kom Sir Pitt igjen ud af Huset og førte ved Haanden en Dame, som var smykket med store Fjer, som havde et hvidt Schavl om sig, og som sirlig løftede et Brokades Slæb op. Hun traadte ind i Vognen, som om hun var en Prinsesse, der hele sit Liv igjennem havde været vant til at gaa til Hoffet, og smilede naadig til Tjeneren, som stod ved Døren, og til Sir Pitt, som fulgte efter hende ind i Vognen.

Saa kom Rawdon i sin gamle Gardeuniform, der var bleven forfærdelig luvslidt og altfor snever. Han skulde have fulgt efter Processionen og i en Droske kjørt hen at aflægge sin Souveræn et Besøg; men hans godmodige Svigerinde holdt paa, at de skulde udgjøre et Familieselskab. Vognen var stor, Damerne ikke meget store, de kunde lægge deres Slæb paa Skjødet — og Enden paa det blev, at de alle fire kjørte bort sammen i al Venskabelighed, og deres Vogn sluttede sig strax efter til den Række loyale Ekvipager, som banede sig Vej ned ad Piccadilly og St. James's Street henimod det gamle Murstenspalads, hvor Brunsvigs Stjerne ventede paa at modtage sit Lands Adel og Honoratiores.

Becky følte sig tilmode, som om hun ud gjennem Vognvinduerne kunde lyse Velsignelse over Folket, saa opløftet følte hun sig i sin Sjæl, og saa stærk en Bevidsthed havde hun om den værdige Stilling, som hun endelig havde naaet

i Livet. Selv vor Veninde Becky havde sine Svagheder, og ligesom man ofte ser, hvorledes Folk ere stolte af Fortrin, som Andre ikke kunne se, hvorledes f. Ex. Comus fuldt og fast tror, at han er den største tragiske Skuespiller i England, hvorledes Brown, den berømte Novellist, higer efter at blive anset for at være ikke en genial Mand men en fin Mand; medens Robinson, den berømte Advokat, ikke i mindste Maade bryder sig om sin Berømmelse i Westminster Hall, men tror, at han er en uforlignelig Rytter, der sætter over de største Forhindringer — saaledes var det ogsaa Beckys Livsmaal at være og at blive anset for at være en respektabel Kvinde, og hun spillede den Fornemme med forbausende Dygtighed og Talent, og det lykkedes hende fuldstændig at udfylde Rollen. Vi have sagt, at der var Tider, da hun troede, hun var en fin Dame, og glemte, at der hjemme ingen Penge var i Kassen — Rykkere, som løb hende paa Dørene, Handlende, som hun maatte sledske for og besnakke — med ét Ord ingen fast Grund at staa paa. Og da hun kjørte til Hoffet i Karethen, paatog hun sig et saa stolt, selvtilfreds, roligt og imponerende Væsen, at det endog fik Lady Jane til at le. Hun traadte ind i de kongelige Værelser med et Kast med Hovedet, som vilde have passet for en Kejserinde, og jeg tvivler ikke om, at hvis hun havde været det, vilde hun have passet udmærket godt til Rollen.

Vi ere blevne bemyndigede til at erklære, at Mrs. Rawdon Crawleys *costume de cour* den Dag, da hun blev præsenteret for Kongen, var overordentlig elegant og glimrende. Vi, som

bære Stjerner og Ordensbaand og ere tilstede ved Assembleerne i St. James's Hall, eller vi, som i snavsede Støvler slentre op og ned ad Pall Mall og kige ind i Karetherne, naar de kjøre forbi med de højtstaaende befjedrede Folk — vi, siger jeg, have ganske vist paa en Audientsdag, naar Livgardens Musikkorps i deres broderede Trøjer blæse Triumfmarscher, siddende paa deres prunkende Musikstole: deres snehvide Gangere — vi have da ganske vist set Damer, som paa ingen Maade vare elskelige og tillokkende Gjenstande paa en saa tidlig Tid af Dagen. En fed Komtesse paa tresindstyve Aar, nedringet, malet, rynket, sminket lige op til sine nedhængende Øjenlaag og med Diamanter, som straale i den forlorne Paryk, er ganske vist et opbyggeligt og velgjørende, men ikke et behageligt Syn. Hun har samme afblegede Udseende som St. James Streets Illumination, naar man ser den tidlig paa Morgenen, efter at Halvdelen af Lamperne ere gaaede ud, og de andre skinne mat, som om de vare i Begreb med ligesom Spøgelser at forsvinde for Daggryet. Saadanne Yndigheder, som vi skimte, idet Myladys Vogn passerer, skulde kun vise sig ude om Natten. Naar selv Cynthia ser udtæret ud om Eftermiddagen, hvad man i denne Vintersæson undertiden kan se hende gjøre, medens Phøbus stirrer paa hende fra den modsatte Side af Himlen og bringer hende ud af Fatning, hvor meget mindre kan da gamle Lady Castlemouldy holde sit Hoved oppe, naar Solen skinner med sin fulde Kraft gjennem Vognvinduerne og viser os alle de Rynker og Streger, med hvilke Tiden har mærket hendes Ansigt? nej. Modtagelserne ved Hoffet skulde

altid ansættes til November eller til den første taagede Dag; eller ogsaa skulde de aldrende Sultaninder paa vort Forfængelig-heds Marked føres dertil i lukkede Bærestole, staa af i en bedækket Gang og gjøre deres Knix for Souverænen under Lampelysets Beskyttelse.

Vor elskede Rebecca behøvede imidlertid ikke en saa venskabelig Ring om Solen til at fremhæve hendes Skjønhed. Hendes Teint kunde taale selv det stærkeste Solskin, og hendes Dragt var, skjøndt enhver af Nutidens Damer paa Forfængelig-hedens Marked, hvis de nu fik den at se, vilde erklære den for at være den latterligste og mest smagløse Dragt, som nogen-sinde var bleven baaret, for femogtyve Aar siden lige saa smuk i hendes og i Publikums Øjne, som denne Sæsons mest berømte Skjønheds mest glimrende Kostume. Om en Snes Aar vil ogsaa dette moderne Underværk ligesom alle andre Forfængelig-heder være hjemfalden til Smagløshedens Rige. Men vi gaa for langt bort fra vor Fortælling. Mrs. Rawdons Dragt blev paa den Dag, da hun blev præsenteret, erklæret for at være henrivende. Selv den gode, lille Lady Jane var nødt til at erkjende dette, da hun betragtede sin Slægtning, og hun tilstod med Sorg for sig selv, at hun havde en langt daarligere Smag end Mrs. Becky.

Hun vidste ikke, hvor megen Omhu, Eftertanke og Geni Mrs. Rawdon havde anvendt paa denne Dragt. Rebecca havde lige saa god Smag som nogen Modehandlerinde i Europa og var saa flink til at gjøre Ting, som Lady Jane kun lidet forstod sig paa. Den Sidstnævnte udspionerede hurtig, hvor

pragtfuldt det Stof var, som fandtes i Beckys Slæb, og hvor kostbare Kniplingerne paa hendes Kjole vare.

Brokadetøjet var en gammel Rest, sagde Rebecca, og hvad Kniplingerne angik, da havde hun gjort en udmærket Handel med dem. Hun havde forresten ejet dem i mange Aar.

— Min kjære Mrs. Crawley, de maa have kostet en lille Formue, sagde Lady Jane og saa ned paa sine egne Kniplinger, som ikke vare nær saa gode. Og idet hun derefter undersøgte Kvaliteten af det gamle Brokade, som udgjorde Stoffet i Mrs. Rawdons Hofdragt, følte hun en vis Tilbøjelighed til at sige, at hun ikke havde Raad til at kjøbe sig en saa fin Kjole, men hun tvang sig til at beholde denne Bemærkning for sig selv, fordi hun syntes, det var uvenligt mod hendes Slægtning at fremkomme med den.

Og dog tror jeg, at endog Lady Jane vilde have ladet Harmen løbe af med sig, dersom hun havde vidst Alt. Sagen forholdt sig nemlig saaledes, at Mrs. Rawdon, da hun satte Sir Pitts Hus i Orden, havde fundet Kniplingerne og Brokadestoffet i gamle Skabe, hvor de henlaa efter Husets tidligere Fruer, og hun havde saa ganske rolig taget disse Sager hjem med sig og ladet dem lave i Stand til sin egen Person. Briggs saa hende tage dem, men gjorde ingen Spørgsmaal og løb ikke med Sladder, nej, jeg er endog tilbøjelig til at tro, at hun sympathiserede med hende i denne Sag, og det vilde vel enhver anden hæderlig Kvinde ogsaa gjøre.

Og Diamanterne!

— Hvor Fanden har Du faaet de Diamanter fra, Becky? sagde hendes Mand og beundrede nogle Juveler, som han aldrig havde set før, og som i stor Mængde straalede paa hendes Øren og Hals med en blændende Glans.

Becky rødmede lidt og saa et Øjeblik stift paa ham. Pitt Crawley rødmede ogsaa lidt og saa ud af Vinduet. Han havde nemlig givet hende en meget ringe Del af Brillanterne, et smukt Diamantspænde, der sad paa et Perlehalsbaand, som hun bar; og Baronetten havde undladt at omtale denne Omstændighed for sin Frue.

Becky saa paa sin Mand og derefter paa Sir Pitt med en fræk, triumferende Mine, der skulde sige saa meget som: — Skal jeg forraade Dem?

— Gjæt! sagde hun til sin Mand. — Aa, Du tossede Mand, fortsatte hun, hvorfra tror Du, jeg har faaet dem allesammen — alle undtagen det lille Spænde, som en kjær Ven har givet mig for længe siden. Jeg har lejet dem, kan Du da nok indse, jeg har lejet dem hos Mr. Polonius i Coventry Street. Du tror da vel ikke, at alle de Diamanter, som komme til Hove, tilhøre dem, som bære dem, ligesom de prægtige Stene der, som ere Lady Janes Ejendom, og som upaatvivlelig ere langt smukkere end dem, jeg bærer.

— Det er Familiejuveler, sagde Sir Pitt og saa igjen urolig ud.

Og under denne fortrolige Samtale rullede Vognen ned ad Gaden, indtil dens Ladning endelig blev sat af ved Døren, som førte ind til Paladset, i hvilket Kongen sad i Galla.

Diamanterne, som havde vakt Rawdons Beundring, kom aldrig igjen tilbage til Mr. Polonius i Coventry Street, og denne Herre gjorde aldrig nogen Henvendelse for at faa dem udleverede; men de trak sig tilbage til et lille hemmeligt Gjemme i en gammel Skrivepult, som Amelia Sedley havde foræret hende for mange, mange Aar siden, og i hvilken Becky gjemte en Del nyttige og maaske værdifulde Gjenstande, om hvis Existens hendes Mand ingen Anelse havde.

At vide Intet eller i det Mindste kun Lidet ligger i somme Ægtemands Naturer. At skjule, i hvor mange Kvinders Natur? O, mine Damer! hvor mange af Eder have ikke hemmelige Modehandlerinderegninger? Hvor mange af Eder have ikke Kjoler og Armbaand, som I ikke tør vise, eller som I bære skjælvende? — skjælvende, medens I med Smil besnære Manden ved eders Side, som ikke kan skjelne den nye Fløjls Kjole fra den gamle eller det nye Armbaand fra det fra forrige Aar, eller som ingen Anelse har om, at den pjusket udseende Kniplings-Krave har kostet fyrretyve Guineer, og at Madame Bobinet hver Ugedag skriver Rykkerbreve for Pengene!

Saaledes vidste Rawdon Intet om de glimrende Diamant-Ørenringe eller om de pragtfulde Brillantsmykker, som prydede hans Kones smukke Barm; men Lord Steyne, der indtog sin Plads ved Hoffet som en af Rigets Stordignitarier og den engelske Krones berømte Forsvarere og præsenterede sig med alle sine Stjerner og Baand, Ordener og Kjæder og viste den lille Dame speciel Opmærksomhed, han vidste, hvorfra Juvelerne kom, og hvem der havde betalt dem.

Idet han bøjede sig ned over hende, smilede han og citerede de fortærskede, men smukke Linier af »The Rape of the Lock« om Belindas Diamanter, som »Jøder maatte kysse og Vantro tilbede«.

— Men jeg haaber, at Mylord er orthodox, sagde den lille Dame og slog med Hovedet.

Og mange Damer rundt omkring hviskede og snakkede, og mange Herrer nikkede og hviskede, da de bemærkede den specielle Opmærksomhed, som den store Adelsmand viste den lille Æventyrerske.

Hvad der blev talt ved Mødet mellem Rebecca Crawley, født Sharp, og hendes kongelige Herre, sømmer det sig ikke for en saa svag og uerfaren Pen som min at forsøge paa at berette. De blændede Øjne lukke sig for denne højtflyvende Tanke. Loyal Respekt og Sømmelighedsfølelse paabyder selv Fantasien ikke at se sig med for skarpe og frække Blikke om i det hellige Audiensværelse, men med dybe Buk at trække sig hurtig, taust og ærbødig tilbage fra det Sted, hvor Monarken præsiderer.

Saa meget kan jeg sige, at i hele London var der efter denne Sammenkomst ikke et mere loyalt Hjerte end Beckys. Hendes Konges Navn var altid paa hendes Læber, og han blev af hende proklameret for at være den mest henrivende Mand. Hun gik hen til Colnaghi og bestilte det smukkeste Portræt af ham, som Kunsten havde frembragt, og som kunde faas paa Kredit. Hun valgte det berømte Portræt, paa hvilket den bedste af alle Monarker er fremstillet i Overfrakke med Pels-

krave, Knæbenklæder og Silkestrømper, siddende paa en Sofa med et sirligt Smil paa Ansigtet under sin brune, krøllede Paryk. Hun fik ham malet paa en Brosche, som hun bar — og hun morede og næsten pinte sine Bekjendte med sin stadige Talen om hans Belevenhed og Skjønhed. Hvem ved? Maaske tænkte det lille Fruentimmer paa at komme til at spille en Maintenons eller en Pompadours Rolle.

Men den morsomste Sport efter hendes Præsentation var at høre hende tale dydigt. Hun havde nogle faa kvindelige Bekjendte, som, det maa tilstaas, ikke kunde glæde sig ved det bedste Rygte paa Forfængelighedens Marked. Men efterat Becky saa at sige var bleven gjort til en hæderlig Kvinde, vilde hun ikke længere omgaas disse Tvivlsomme og lod, som om hun ikke saa Lady Crackenbury, da denne Dame nikkede til hende fra sin Operaloge, og viste Mrs. Washington White Vintervejen, da de mødtes i Ringen.

— Man maa, min Kjære, vise, at man er Noget, sagde hun. Man maa ikke ses i Selskab med Folk af tvivisomt Rygte. Jeg føler af ganske Hjerte Medynk med Lady Crackenbury, og Mrs. Washington White er vistnok en meget godmodig Person. *Du* kan jo godt spise til Middag hos dem, da Du jo holder meget af din Robber Whist. Men *jeg* kan ikke gjøre det og vil ikke gjøre det, og Du vil have den Godhed at sige til Smith, at han skal sige, jeg er ude, naar en af dem kommer her og aflægger Visit.

Beckys Dragt stod nøjagtig beskreven i Aviserne — Fjer, Hovedpynt, Diamanter og alt det Øvrige. Mrs Crackenbury

læste denne Notits med et bittert Smil og talte med sine Tilhængere om den vigtige Mine, som det Fruentimmer paatog sig. Mrs. Bute Crawley og hendes unge Damer paa Landet fik et Exemplar af »Morning Post« tilsendt fra Byen og gav deres dydige Indignation Luft.

— Hvis Du havde været rødhaaret, grønøjet og en fransk Linedanserindes Datter, sagde Mrs. Bute til sin ældste Datter (som tvertimod var en meget mørkladen, lille og braknæset ung Dame), kunde Du sikkert ogsaa have faaet straalende Diamanter og være bleven præsenteret ved Hoffet af din Kusine Lady Jane. Men Du er kun en retskaffen Kvinde, mit stakkels, kjære Barn. Du for dit Vedkommende har kun noget af Englands bedste Blod flydende i dine Aarer, hvorhos Du har gode Principer og er god og from. Jeg selv, som er gift med en Baronets yngre Broder, har aldrig tænkt paa saadant Noget som lade mig præsentere ved Hoffet — og det vilde visse Andre heller ikke have gjort, hvis den gode Dronning Charlotte havde været i Live.

Paa denne Maade trøstede den værdige Præstekone sig; og hendes Datter sukkede og græd hele Aftenen og læste i Adelskalenderen.

Faa Dage efter den meget omtalte Præsentation skulde der vederfares vor dydige Rebecca en ny og overordentlig stor Æresbevisning. Lady Steynes Vogn kjørte op for Mr. Rawdon Crawleys Dør, og Tjeneren, som bankede saa haardt

paa, at man skulde tro, han vilde rive Huset ned, viste sig fra en elskværdigere Side og afleverede kun et Par Kort, paa hvilke Marquisen af Steynes og Grevinden af Gaunts Navne vare trykte. Hvis disse Lapper Papir havde været smukke Malerier eller havde haft hundrede Alen Kniplinger til en Værdi af dobbelt saa mange Guineer viklede om sig, kunde Becky ikke have betragtet dem med større Glæde. Man kan være vis paa, at de kom til at indtage en iøjnefaldende Plads i Porcellæns-Skaalen paa Dagligstue-Bordet, hvor Becky gjemte de Besøgendes Visitkort. Gudsdød! hvor stakkels Mrs. Washington Whites og Lady Crackenburys Kort, som vor lille Veninde for Maaneder siden havde været glad nok over at faa, og af hvilke den naragtige lille Skabning en Gang ikke var fri for at være lidt stolt — Gudsdød! siger jeg, hvor disse store Hofkorts Ankomst hurtig fik disse stakkels smaa forsømte Djævle til at synke ned paa Bunden af Skaalen. Steyne! Bareacres, Johnes af Helvellyn! og Caerlyon af Camelot! man kan være vis paa, at Becky og Briggs slog disse berømte Navne efter i Adelskalenderen og forfulgte de ædle Racer gjennem alle Stamtræets Forgreninger.

Da Mylord Steyne et Par Timer senere kom og aflagde Besøg og saa sig omkring og stak Næsen i Alt, ligesom han plejede at gjøre, saa han, at hans Frues Kort allerede vare indrangerede som Trumfer paa Beckys Haand, og smilede, hvad denne gamle Kyniker altid plejede at gjøre, saa ofte han stødte paa en naiv Aabenbaring af den menneskelige Svaghed. Becky kom strax ned til ham. Naarsomhest den kjære Kone

ventede Mylord, var hendes Toilette altid forberedt, hendes Haar, hendes Lommetørklæde, hendes Forklæde, hendes Baand, hendes smaa Saffianssko, kort sagt Alt i fuldstændig Orden, og hun sad i en ukunstlet og magelig Stilling, rede til at modtage ham — men naar hun blev overrasket, maatte hun naturligvis flygte ud af Værelset for med et hastigt Blik at overskue Sagernes Stilling i Spejlet og trippe ned igjen for at gjøre den store Peer sin Opvartning.

Hun traf ham staaende bøjet over Visitkortskaalen med et Smil paa Ansigtet. Hun var opdaget, og hun rødmede lidt.

— Jeg takker Dem, Monseigneur, sagde hun. De ser, deres Damer have været her. Hvor det var smukt af Dem! Jeg kunde ikke komme før — jeg var ude i Kjøkkenet og lavede en Budding.

— Ja, det ved jeg, De var, jeg saa Dem gjennem Vinduet, da jeg kjørte op for Døren, svarede den gamle Herre.

— De ser Alt, svarede hun.

— Lidt, men ikke det, min smukke Frue, sagde han godmodig. De naragtige lille Løgnerske! Jeg hørte Dem i Værelset ovenpaa, hvor jeg ikke tvivler om, at De prydede Dem med lidt rød Sminke. De maa forære Lady Gaunt noget af deres Sminke, thi hendes Teint er forfærdelig smagløs; og jeg hørte Sovekammerdøren aabnes, og saa kom De ned.

— Er det en Forbrydelse at søge at se saa godt ud som mulig, naar De kommer her? svarede Mrs. Rawdon i en klagende Tone, og hun gned sin Kind med sit Lommetørklæde, som om hun vilde vise, at der aldeles ingen Sminke var paa

den, kun naturlig Rødme og Beskedenhed. Hvem kan sige, om det virkeligt forholdt sig saa? Jeg ved, at der er en Slags Sminke, som ikke gaar af, selv om man gnider sig nok saa meget med et Lommetørklæde; og en Sminke, som er saa god, at ikke engang Taarer kunne opløse den.

— Godt, sagde den gamle Herre, idet han let berørte sin Kones Kort med Fingrene, De har sat Dem for, at De vil være en fornem Dame. De plager mig stakkels gamle Mand Sjælen ud af Livet, for at jeg skal indføre Dem i den fornemme Verden. De vil ikke kunne bevare deres Stilling der, De lille Nar. De har ingen Penge.

— De vil skaffe os en Plads i den fornemme Verden, indvendte Becky saa hurtig som mulig.

— De har ingen Penge, og De vil rivalisere med dem, som have Penge. De fattige Lerpotte vil svømme ned ad Strømmen sammen med store Kobberkjedler. Alle Fruentimmer ligne hverandre. Alle stræbe de efter, hvad der ikke er værd at eje! Paa min Ære! jeg spiste til Middag sammen med Kongen igaar, og vi fik en Bedekølle med Roer til. En Middag, bestaaende af Grøntsager, er meget ofte bedre end en staldfodret Oxe. De vil til Selskab paa Gaunt House. De giver ikke en gammel Fyr Ro, førend De kommer der. Der er ikke halvt saa pænt som her, De vil kjede Dem forfærdelig der. Det gjør jeg. Min Kone er lige saa livlig som Lady Macbeth, og mine Døttre lige saa muntre som Regan og Goneril. Jeg tør ikke sove i hvad de kalde mit Soveværelse.

Sengen er som St. Peters Baldakin, og Malerierne forfærde mig. Jeg har en lille Jernseng i et Paaklædningsværelse og en lille Hømadrats, som om jeg var en Eremit. Jeg er Eremit. Ho, ho! De vil blive indbudt til Middag i næste Uge. Og *gare aux femmes*, vær paa deres Post og se til at hævde deres Stilling! Hvor Damerne ville uglese Dem!

Dette var en meget lang Tale for en Mand, der som Lord Steyne ellers kun brugte faa Ord; og det var heller ikke den første, han paa denne Dag havde holdt til Fordel for Becky.

Briggs, som sad ved sit Arbejdsbord i det andet Værelse, saa op og sukkede dybt, da hun hørte den store Marquis tale saa letfærdig om hendes Køn.

— Hvis De ikke jager den afskyelige Hyrdehund paa Døren, sagde Lord Steyne, idet han med et vildt Blik saa paa hende over sin Skulder, lader jeg hende forgive.

— Jeg giver altid min Hund Mad af min egen Tallerken, sagde Rebecca og lo skjælmsk, og efterat hun i nogen Tid havde moret sig over at se Mylord, som hadede Miss Briggs, fordi hun afbrød hans tête-à-tête med Oberstens hulde Frue, fuldstændig bragt ud af Fatning, følte Mrs. Rawdon endelig Medlidenhed med sin Beundrer, kaldte paa Briggs, priste det gode Vejr for hendè og befalede hende at tage Drengen med ud at spadsere.

— Jeg kan ikke give hende Afsked, sagde Becky efter en lille Pause i en meget melankolsk Tone.

Hendes Øjne fyldtes med Taarer, medens hun talte, og hun vendte sit Hoved bort.

— De skylder hende hendes Løn, kan jeg tænke, sagde Lorden.

— Værre end det, sagde Becky, som endnu stadig slog Øjnene ned. Jeg har ruineret hende.

— Ruineret hende? — hvorfor kaster De hende saa ikke paa Døren? spurgte denne Gentleman.

— Mænd gjøre Sligt, svarede Becky bittert, Kvinder ere ikke saa slette. Forrige Aar, da vi havde givet vor sidste Skilling ud, gav hun os Alt. Hun skal aldrig forlade mig, før vi selv ere fuldstændig ruinerede, hvilket Tidspunkt ikke synes at ligge langt borte, eller før jeg kan betale hende den sidste Skilling, jeg er hende skyldig.

— Hvor meget er det da, for Pokker? sagde Lorden.

Og Becky, som betænkte, hvor umaadelig stor en Formue han ejede, nævnede ikke alene den Sum, som hun havde laant af Miss Briggs, men en Sum, der var næsten dobbelt saa stor.

Detto foraarsagede, at Lord Steyne gav et meget kort og energisk Vredesudbrud Luft, hvorpaa Rebecca sænkede sit Hoved endnu dybere og græd bittert.

— Jeg kunde ikke gjøre for det. Det var den eneste mulige Maade, jeg kunde redde mig paa. Jeg tør ikke fortælle min Mand det. Han vilde dræbe mig, hvis jeg fortalte ham, hvad jeg har gjort. Jeg har holdt det hemmeligt for

Alle undtagen for Dem — og De har nødt det ud af mig. Ak, hvad skal jeg gjøre, Lord Steyne? thi jeg er meget meget ulykkelig!

Lord Steyne svarede kun med at tromme paa Bordet med Fingrene og bide sine Negle. Endelig slog han Hatten fast paa Hovedet af sig og styrtede ud af Værelset. Rebecca rejste sig ikke fra sin sønderknuste Stilling, før Gadedøren smækkede i efter ham, og hans Vogn rullede afsted. Saa rejste hun sig op, medens et sælsomt Udtryk af sejrrig List funklede i hendes grønne Øjne. En eller to Gange brast hun ud i Latter, medens hun sad ved sit Arbejde; og da hun sad ved Fortepianoet, spillede hun en triumferende Fantasi, som fik Folk til at staa stille nedenfor hendes Vinduer og lytte til hendes glimrende Musik.

Denne Aften kom der to Billetter fra Gaunt House til det lille Fruentimmer; den ene indeholdt et Indbydelseskort fra Lord og Lady Steyne til en Middag paa Gaunt House næste Fredag; medens der i den anden fandtes en Lap graat Papir, som var underskrevet af Lord Steyne og addresseret til Messrs. Jones, Brown & Robinson, Lombard Street.

Rawdon hørte Becky le en eller to Gange om Natten. Hun sagde, at det kun var Tanken om at skulle være Gjæst paa Gaunt House og træffe sammen med Damerne der, som morede hende. Men Sandheden var, at hun var beskjæftiget med en hel Del andre Tanker. Skulde hun betale gamle Briggs helt ud og give hende hendes Afsked? Skulde hun forbause

Raggles ved at betale ham hans Regning? Hun overvejede alle disse Tanker, medens hendes Hoved laa paa Puden, og næste Dag, da Rawdon gik ud for at aflægge sit Morgenbesøg i Klubben, kjørte Mrs. Rawdon (iført en beskeden Dragt og med Slør paa) i en Hyrevogn til City, og efterat hun var bleven sat af ved Messrs. Jones og Robinsons Bank, præsenterede hun et Dokument til den Herre, som stod ved Disken, og som til Gjensvar spurgte hende, i hvilken Slags Penge hun vilde have Beløbet udbetalt.

Hun sagde blidt, at hun vilde tage halvandet Hundrede Pund i smaa Sedler og Resten i en Seddel, og da hun kom igjennem St. Pauls Church Yard, standsede hun der og kjøbte den smukkeste Silkekjole, som var at faa for Penge, og med et Kys og de venligste Ord forærede hun den til den enfoldige gamle Briggs.

Saa gik hun hen til Mr. Raggles, spurgte kjærlig til hans Børn og gav ham halvtredsindstyve Pund i Afdrag. Derpaa begav hun sig hen til Vognmanden, af hvem hun lejede sine Vogne, og beærede ham med en lignende Sum.

— Og jeg haaber, det vil være Lærepenge for Dem, Spavin, sagde hun, og at næste Gang, jeg skal til Hoffet, min Svoger, Sir Pitt, ikke skal blive nødt til at lade Fire kjøre i sin Vogn, fordi min *egen* Vogn bliver borte.

Der maa altsaa have været en lille Uenighed paa Audiensdagen, og det var Grunden til, at Obersten nær havde maattet lide den Vanære at kjøre til Selskab hos Kongen i en Drosche.

Da Alt dette var arrangeret, aflagde Becky et Besøg ovenpaa hos den tidligere omtalte Skrivepult, som Amelia Sedley havde givet hende for mange, mange Aar siden, og som indeholdt en Mængde nyttige og værdifulde Smaagjenstande. I dette private Museum anbragte hun den ene Seddel, som Messrs. Jones og Robinsons Kasserer havde givet hende.

Ende paa anden Del.

Jón. Olsen.